

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

J. D. ROBB

FIRST TIME IN PAPERBACK

CONCEALED IN DEATH

J. D. ROBB'UN YAZDIĞI BAŐLIKLAR

Ölümde ıplak
Ölümde Zafer
Ölümde Ölümsüz
Ölümde Kıyamet
Ölümde Tören
Ölümde İntikam
Ölümde Tatil
Ölümde Komplo
Ölümde Sadakat
Ölümde Tanık
Ölümde Yargı
Ölümde İhanet
Ölümde Baştan
Çıkarma Ölümde
Kavuşma Ölümde
Saflık Ölümde
Portre Ölümde
Taklit Ölümde
Bölünmüş Ölümde
Hayal Ölümde
Hayatta Kalan
Ölümde Köken
Ölümde Anı
Ölümde Doğan
Ölümde Masum

Ölümde Yaratılış
Ölümde Yabancılar
Ölümde Kurtuluş
Ölümde Vaatler
Ölümde Akrabalar
Ölümde Fantezi
Ölümde Şımarıklık
Ölümde İhanet
New York'tan
Dallas'a Ölümde
Şöhret Ölümde
Yanılsama Ölümde
Hesaplı Ölümde
Nankör

CONCEALED IN DEATH

J. D. ROBB

G. P. Pwøx xs'in Oğulları

n uauaaa oe Ps't'auio GeovP (ABD)

Nos 7oxø

PUTNAM

G. P. PUTNAM'S SONS
Publishers Since 1838 Penguin
Group tarafından yayımlanmıştır
Penguin Group (USA) LLC
375 Hudson Caddesi
New York, New York 10014

ABD - Kanada - İngiltere - İrlanda - Avustralya - Yeni Zelanda - Hindistan - Güney
Afrika - Çin

penguen.com

Bir Penguin Random House Şirketi

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde G. P. Putnam's Sons 2014 tarafından
yayımlanmıştır Telif Hakkı © 2014 Nora Roberts
Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı
sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu
kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak
çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına
uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için
kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

ISBN 978-1-101-61726-7

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal
gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş
gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler
tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

İÇİNDEKİLER

[J. D. Robb'un](#)
[Başlıkları Başlık](#)
[Sayfası Telif Hakkı](#)
[Epigrafi](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Sonsöz](#)

Saklandığım yer sensin; beni
belalardan korursun; kurtuluş ezgileriyle beni
kuşatırsın.

-PSALMS 32:7

Basit bir
çocuk, Hafifçe nefesini çeken,
Ve her uzvunda hayatını
hisseden, Ölüm hakkında ne
bilebilir ki?

-WORDSWORTH

İHMAL BİR BINAYI TUĞLA TUĞLA ÖLDÜREBİLİR

Ona göre, kasırga ya da depremden daha sinsi idi, çünkü yavaşça, sessizce, öfke ya da tutkuyla değil, tamamen küçümseyerek öldürüyordu.

Ya da belki de bir yıldan fazla bir süredir fareleri ve keşleri barındırmaktan başka bir bir düzine amaca hizmet etmeyen bir yapı hakkında biraz yıl. lirik davranıyordu.

Ancak vizyon ve hatırı sayılır bir parayla, bir zamanlar Hell's Kitchen olan yerde omuzları sarkan eski bina yeniden güçlü bir şekilde ve bir amaçla ayakta duracaktı.

Roarke'ın vizyonu ve hatırı sayılır bir parası vardı ve her ikisini de istediği gibi kullanmaktan zevk alıyordu.

Bir yıldan uzun bir süredir gözü mülkün üzerindeydi ve fare deliğindeki bir kedi gibi mülkün sahibi olan sallantılı holdingin biraz daha parçalanmasını bekliyordu. Kulağı da o fare deliğindeydi ve rehabilitasyon ya da yıkım, ek finansman ya da tamamen iflas söylentilerini dinlemişti.

Tahmin ettiği gibi, gerçeklik araya girdi ve mülk piyasaya çıktı. Yine de beklemiş, ona göre hayali olan talep fiyatı daha makul bir seviyeye inene kadar zamanını beklemişti.

Ve biraz daha beklemişti, çünkü buranın sahibi olan grubun sorunlarının, onları bu seviyenin bile çok altında bir teklife -biraz daha terleme süresiyle- daha yatkın hale getireceğini biliyordu.

Mülk alım satımı -ya da bu konuda başka herhangi bir şey- elbette bir işti. Ama aynı zamanda bir oyundu ve oynamaktan, kazanmaktan zevk aldığı bir oyundu. İş oyununu neredeyse hırsızlık kadar tatmin edici ve eğlenceli buluyordu.

Bir keresinde hayatta kalmak için çalmıştı ve sonra bu başka bir tür oyuna dönüştüğünde devam etmişti çünkü bu işte çok iyiydi.

Ama hırsızlık günleri geride kalmıştı ve gölgelerden çıktığına nadiren pişman oluyordu. Servetinin temellerini o gölgelerde inşa etmiş olabilirdi, ama şimdi onlara eklemeler yapıyor, onların gücünü tamamen aydınlıkta kullanıyordu.

Nelerden vazgeçtiğini ve bu sayede neler kazandığını düşündüğünde, bunun hayatının en iyi anlaşması olduğunu anladı.

Şimdi en son satın aldığı, zayıf ve disiplinli bir vücuda sahip, uzun boylu bir adamın enkazında duruyordu. Kömür grisi, mükemmel dikilmiş bir takım elbise ve turba dumanı renginde net bir gömlek giymişti. İşin patronu Pete Staski ve baş mimarı düzgün vücutlu Nina Whitt'in yanında duruyordu. İşçiler etrafta vızıldıyor, aletleri taşıyor, Roarke'ın gezegendeki ve gezegen dışındaki sayısız şantiyede duymuş olduğu gibi, halihazırda çalmakta olan gıcırdayan müzik eşliğinde birbirlerine bağıryorlardı.

Pete bir tomar böğürtlen sakızının etrafında, "İyi kemikleri var," dedi. "İş konusunda tartışmayacağım ama son bir kez daha söyleyeyim, onu yıkıp sıfırdan başlamak daha ucuza gelir."

"Belki de öyledir," diye kabul etti Roarke ve İrlandalı sözcüklerin arasına karıştı. "Ama o yıkım topundan daha iyisini hak ediyor. Bu yüzden onu o kemiklere götüreceğiz ve Nina'nın tasarladığı şeyi ona vereceğiz."

"Patron sensin."

"Gerçekten de öyleyim."

"Buna değecek," diye güvence verdi Nina ona. "Bunun her zaman en heyecan verici kısım olduğunu düşünmüşümdür. Zamanını doldurmuş şeyleri yıkmak ve böylece yeniden inşa etmeye başlamak."

"Ve demo sırasında ne bulacağınızı asla bilemezsiniz. Pete balyozu eline aldı. "Bir keresinde sunta ile kutulanmış koca bir merdiven bulmuştum. Basamaklara da 2015'ten kalma bir yığın dergi bırakılmıştı."

Başını sallayarak balyozu Roarke'a uzattı. "İlk birkaç darbeyi sen almalısın. Sahibinin yapması iyi şans getirir."

"Ben tamamen şansa bakarım." Roarke eğlenerek takım elbisesinin ceketini çıkardı ve Nina'ya uzattı. Yaralı, kirli duvara baktı, üzerine kötü yazılmış grafitiye gülümsedi.

Lanet olası dünya!

"Tam şuradan başlayalım, ne dersin?" Balyozu aldı, ağırlığını test etti, geri savurdu ve Pete'in onaylarcasına homurdanmasına yetecek bir kas gücüyle alçıpan tahtaya indirdi.

Ucuz malzeme kırıldı, gri tozlar püskürdü, gri parçalar kustu.

"Bu kurallara uygun değildi," diye yorumladı Pete. "Bu dayanıksız tahta kendi kendine düşmediği için şanslıyız." Tikintiyle başını salladı. "İstersen birkaç kez daha vurabilirsin, o zaman gider."

Roarke yıkımdan böylesine aptalca bir sonuç çıkarmanın insana özgü bir şey olduğunu düşündü. Çekici tekrar duvara sapladı, küçük alçı püskürtüleri fırlattı, sonra üçüncü kez. Tahmin edildiği gibi, duvarın büyük kısmı parçalandı. Duvarın ötesinde cılız çivilerin olduğu dar bir alan - yönetmeliğe de aykırıydı- ve başka bir duvar uzanıyordu.

"Bu da ne böyle?" Pete yana kaydı, kafasını içeri sokmaya başladı.

"Bekle." Çekici bir kenara bırakan Roarke, Pete'in kolunu tuttu ve kendisi de içeri girdi.

Açtığı duvar ile onun birkaç metre arkasındaki duvar arasında kalın plastiğe sarılmış iki paket duruyordu.

Ama ne olduklarını yeterince açık bir şekilde görebiliyordu. "Ah pekala, lanet olası dünyanın canı cehenneme." "Bu mu . . . Vay anasını."

"Ne oldu?" Nina, hâlâ Roarke'un ceketini tutuyordu, Pete'in diğer tarafına doğru itti, burnunu soktu. "Oh! Aman Tanrım! Bunlar- bunlar-"

"Cesetler," diye bitirdi Roarke. "Onlardan geriye ne kaldıysa. Mürettebatı uzak tutman gerekecek, Pete. Görünüşe göre karımı etiketlemem gerekiyor."

Roarke ceketini Nina'nın gevşek parmaklarından aldı ve cebinden 'link'ini çıkardı. "Eve," dedi Nina'nın yüzü ekrana geldiğinde. "Görünüşe göre bir polise ihtiyacım var."

- - -

L Teğmen Eve Dallas, üç katlı binanın is lekeli, grafitilerle süslü tuğlalarının önünde duruyordu. ve Roarke'ın ne düşündüğünü merak ediyordu.

Yine de, çöplüğü satın aldıysa, kurtarıcı ya da maddi bir değeri olmalı. Bir yerlerde.

Ama şu anda mesele bu değildi. "Belki de ceset değildir."

Eve, buz tutmuş Aralık rüzgârına karşı Eskimolar gibi - eğer Eskimolar kabarık mor paltolar giyiyorsa- sarınmış olan ortağı Dedektif Peabody'ye baktı.

Bu hızla giderse, 2060 yılı donmuş ayaklarla çıkacaktı. "Cesetler var dediyse, cesetler vardır."

"Evet, muhtemelen. Cinayet masası: Bizim günümüz sizinki bittiğinde başlar. Kalıcı olarak."

"Bunu bir yastığa dikmelisin." "Bir tişört düşünüyorum."

Eve iki çatlak beton basamaktan yukarı, demir çift kapıya doğru yürüdü. İşinin, güne hiçbir zaman eksik başlamadığı anlamına geldiğini düşündü.

Sağlam botları ve uzun deri paltosuyla uzun boylu ve sırık gibiydi. Kısa ve dalgalı saçları, sert rüzgârda dalgalanırken gözlerinin viski tonunu yansıtıyordu. Kapı

Kapıyı çekip açtığında larenjiti olan kederli bir kadın gibi çığlık attı.

Vücudu gibi zayıf olan, çenesinde sığ bir çukur bulunan yüzü, ana katın iç kısmındaki pisliğe, molozlara ve katıksız felakete ilk kez baktığında duyduğu şaşkınlığı kısaca yansıtıyordu.

Sonra sakinleşti, gözleri dümdüz oldu ve tamamen polisleşti. Arkasından Peabody sessizce, "Ick." dedi.

İçten içe aynı fikirde olmasına rağmen Eve hiçbir şey söylemedi ve kırık bir duvarın yanındaki topluluğa doğru ilerledi.

Roarke ona doğru geldi.

Pahalı iş dünyası imparatoru takım elbisesi içinde, tanrıların cömertliğinden bahseden bir yüzün etrafında neredeyse omuzlarına dökülen siyah ipek saç yelesiyle bu gübre yığınının yakışmıyor olmalıydı, diye düşündü.

Yine de, çoğunlukla her yerde yaptığı gibi, temas halinde, yerinde ve kontrollü görünüyordu.

"Teğmen." O vahşi mavi gözler bir an için yüzüne dikildi. "Peabody. Rahatsızlık verdiğimiz için özür dileriz."

"Cesetleriniz var mı?" "Görünüşe göre var."

"O zaman bu bir rahatsızlık değil, iş. Orada, duvarın arkasında mı?"

"Öyleler, evet. Söyleyebildiğim kadarıyla iki tane. Ve hayır, duvarı kırıp onları bulduktan sonra hiçbir şeye dokunmadım, kimsenin dokunmasına da izin vermedim. Bu işi artık yeterince iyi biliyorum."

Öyle olduğunu düşündü, tıpkı onu tanıdığı gibi. Yetkili, kontrollü, ama bunun altında kıvılcım saçan bir öfke.

Onun malı olduğunu ve cinayet için kullanıldığını düşünürdü.

O da aynı tempolu ses tonuyla konuştu. "Öğrenene kadar elimizde ne olduğunu bilemeyiz."

"Bileceksin." Eli kızın kolunu okşadı, sadece hafif bir dokunuş. "Sadece görmem gerek. Eve, sanırım-"

"Bana henüz ne düşündüğünü söyleme. Önceden oluşturulmuş fikirlerim olmadan girersem daha iyi olur."

"Haklısın, tabii ki." Ona doğru yürüdü. "Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, Pete Staski. Ekibi o yönetiyor."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Pete ve parmağıyla kirli Mets şapkasının ön yüzüne vurdu. "Demoda her türlü saçmalığı beklersin ama bunu beklemezsin."

"Asla bilemezsin. Diğer takım kim?" Eve, başını ellerinin arasına almış, devrilmiş büyük bir kovanın üzerinde oturan kadına doğru bakarak Roarke'a sordu.

"Nina Whitt, mimar. Hâlâ biraz sarsılmış durumda."

"Tamam. Geri çekilmeni istiyorum."

Ellerini ve botlarını mühürledikten sonra Eve deliğe doğru adım attı. Pürüzlü ve engebeliydi ama en geniş noktasında iki ayak genişliğindeydi ve neredeyse yerden tavana kadar uzanıyordu.

Roarke gibi o da biri diğerinin üzerine yığılmış iki form gördü. Ve onun yanılmadığını gördü.

Saha çantasından el fenerini çıkarıp açtı ve içeri girdi.

Pete, "Adımınıza dikkat edin, bayan teğmen," diye düzeltti. "Buradaki duvar, çiviler, dayanıksızlar. Sana bir baret almalıyım."

"Sorun değil." Çömeldi, ışığını çantaların üzerinde gezdirdi.

Kemiklerine kadar, diye düşündü. Ne bir giysi izi, ne de görebildiği bir kumaş parçası vardı. Ama farelerin nerede olduğunu görebiliyordu.

-Yemeklerine ulaşmak için plastiği orasından burasından kemirdiklerini hayal etti.

"Duvarın ne zaman yükseldiğini biliyor muyuz?"

"Kesin değil, hayır," dedi Roarke ona. "Sizi beklerken bu tür bir iç inşaat için izin alınıp alınmadığını görmek için biraz araştırma yaptım ve hiçbir şey yok. Önceki sahibiyile - temsilcisiyle demeliyim- temasa geçtim. Ona göre, dört yıl kadar önce mülkü satın aldıklarında bu duvar buradaymış. Bundan önceki sahibinden haber bekliyorum."

Bunu kendisine bırakmasını söyleyebilirdi ama neden zamanını ve nefesini boşa harcasındı ki?

"Peabody, süpürgecileri çağır ve adli antropolog için talepte bulun. Süpürgecilere duvarları ve yerleri kadavra taramasından geçirmelerini söyle."

"Hallediyorum."

"Daha fazlası olabileceğini düşünüyorsun," dedi Roarke sessizce. "Kontrol etmeliyiz."

Tekrar dışarı çıktı ve ona baktı. "Bir sonraki emre kadar seni kapatmak zorundayım."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Peabody ifadelerinizi ve iletişim bilgilerinizi alacak, ardından gitmekte özgür olacaksınız."

"Ya sen?" Roarke sordu.

Ceketini omuz silkerek çıkardı. "Ben işe gidiyorum."

Duvarların arasına geri dönen Eve, sarılmış bedenleri tüm açılardan dikkatle kaydetti.

"İki kurbanı ait iskelet kalıntıları, her ikisi de ayrı ayrı ağır dereceli plastik gibi görünen bir şeye sarılmış. Plastikte delikler var. Haşarat kemirmiş gibi görünüyor. Cesetlere giden hava sıcaklığını ve soğuğu arttırmış," dedi yarı yarıya kendi kendine. "Bu da muhtemelen çürümeyi hızlandırmış. Şu anda bu ikincil duvarın ne zaman inşa edildiğine dair bir veri yok. Yerinde yapılan bir değerlendirmeye TOD'u belirlemek imkansız."

Plastiği şimdilik yerinde bırakarak, boyu belirlemek için bir tarama yaptı. "Santimetre, saçmalık." Göstergeye kaşlarını çatarak baktı. "Bunu Amerikan ayaklarına çevir." Yeni göstergeleri incelerken kaşlarını çattı.

"İki numaralı kurbanın boyu yaklaşık bir metre. Kurban Bir-alt- 4 feet, 11 inch."

"Çocuklar," dedi Roarke arkasından. "Onlar çocuktu."

Açıklıktan içeri adımını atmamıştı, ama tam içinde duruyordu. o.

"Yaşını belirlemek için adli tıp uzmanına ihtiyacım olacak." Sonra başını salladı. O sadece bir tanık değildi, hatta sadece kocası bile değildi. Sayılamayacak kadar çok davada onunla birlikte, yan yana çalışmıştı. "Evet, muhtemelen. Ama bunu doğrulayamam. Devam edin ve Peabody'ye ifadenizi verin."

"Nina'ninkini alıyor." Yiğit ve sempatik Peabody'nin sarsılmış mimarla ilgilendiği yere baktı. "Biraz daha uzun sürecek. Sana yardım edebilirim."

"İyi bir fikir değil, henüz değil." İkinci kurbanın üzerindeki plastiği dikkatle sıyırmaya başladı. "Kafatasında herhangi bir delik görmüyorum, yani kafa travmasına dair belirgin bir kanıt yok. Boyunda görünür bir hasar ya da gövde bölgesinde çentik, kırık yok." Mikro gözlük taktı. "Sol kolda, dirseğin üstünde bir çatlak var. Belki bir yaralanmadan. Bu parmak kemiği eğri görünüyor ama ne bileyim. Yine de eğri görünüyor. Şu anda ölüm nedenini belirleyecek bir hasar ya da yaralanma göremiyorum.

İskelet kalıntılarından kimlik tespiti ME ve adli tıp tarafından yapılmalıdır. Kıyafet, ayakkabı, mücevher ya da kişisel eşya yok."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak tekrar Roarke'a baktı. "Sadece ana hatlarını biliyorum ama genellikle erkeklerin çene çizgisi daha kare olur ve bu benim gözüme daha yuvarlak görünüyor. Ayrıca leğen kemiği bölgesi de erkeklerde genellikle daha büyüktür. Bu sadece bir tahmin ve doğrulanması gerekiyor ama bunlar bana dışı kalıntıları gibi görünüyor."

"Kızlar."

"Sadece bir tahmin ve elimde TOD ya da COD bile yok. Bu duvarın ne zaman yapıldığını tahmin edebiliriz, çünkü cesetleri gizlemek için yapılmış olma ihtimali yüksek. Bu ve adli tıp arasında, yaklaşık TOD'yi bulacağız."

Ayağa kalktı. "Kimlikleri belirlemek için adli tıpa ihtiyacım olacak. Kim olduklarını öğrendikten sonra buraya nasıl geldikleri üzerinde çalışmaya başlayabiliriz."

Yapabileceği pek bir şey kalmayınca onun yanına çıktı.

"Neredeyse aynı boydalar," diye dikkat çekti.

"Evet. Olabilir: Aynı türden bir kadın kurban. Belki yaşça, belki boyca, belki ırkça yakınlar. Belki birlikte öldürölmüşlerdir, belki de öldürölmemişlerdir. Herhangi bir travma belirtisi göremiyorum ama daha ileri testler bunu ortaya çıkarabilir. Bekleyin."

Peabody'nin Nina'yla işini bitirdiğı yere doğru yürüdü.

"Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm. Bu çok üzücü. Ben de hiç görmedim ..." Nina açık duvara baktı, tekrar uzaklaştı. "Gerçekten net olarak görmedim bile, ama ..."

"Eve, "İş aldığınızda duvarları, yerleri incelediniz mi?" diye başladı.

"Tabii ki birkaç inceleme yaptık. Ölçümler. Roarke'ın talimatı binanın içini boşaltmak ve kabuk içinde mekanlar tasarlamaktı. Tüm planlar ve teknik özellikler elimizde.

-Mimari, mühendislik, mekanik. Kemikler-" Sözüünü kesti, soldu. "Yani kabuk, yapı çok sağlam ama iç kısım öyle değil. Çok sayıda ucuz malzeme, çok sayıda kötü tasarım, on yıllar boyunca yapılan hızlı düzeltmeler içeriyor ve bunların hepsi birkaç yıllık ihmale yol açıyor."

"Kaç yıllık ihmâl?"

"Araştırmalarımız binanın yaklaşık on beş yıldır resmi olarak kullanılmadığını gösteriyor. Yeni tasarıma biraz arka plan oluşturabilmek için binanın geçmişini biraz araştırdım."

"Elinizde ne varsa bana gönderin. Artık gitmekte özgürsün. Ulaşım aracınız var mı?"

"Bir taksi bulabilirim. Ben iyiyim. Genelde bu kadar narin değilimdir. Gitmeden önce Roarke ile biraz konuşabilir miyim?"

"Elbette." Eve dikkatini Peabody'ye çevirdi. "Sanırım onlar çocuk."

"Kahretsin, Dallas."

"Yüzde yüz değil ama benim ilk görüşüm bu. Roarke'ın ifadesini almanı istiyorum, bu şekilde daha az yapışkan olur. İş ben alıyorum patron." Süpürgecilerden ilki büyük demir kapıdan içeri girerken ona baktı. "Bir dakika içinde."

Yönlendirmekten başka yapacak pek bir şeyi olmayan Eve, süpürgecileri işe koyuldu, Pete'in kısa ama renkli ifadesini aldı ve ardından Roarke'a geri döndü.

"Yapabileceğiniz en iyi şey, son on beş yılda bu binayla ilgili olarak kimin, neyin, nerede ve ne zaman olduğuna dair bulabildiğiniz her şeyi bulmaktır."

"Sence oraya o zaman mı kondular?"

"Eğer bu süre içinde mekan kullanılmadıysa ya da nadiren kullanıldıysa, en iyi tahminim, evet, o zaman ile şimdi arasında bir zaman olacaktır. Şimdi, çürüme için zaman tanıyalım. Eğer bana bu konuda veri ve ondan önceki beş yılla ilgili başka bir veri yığını bulabilirseniz, üzerinde oynayabileceğimiz bir şey olabilir."

"O zaman alacaksın."

"Oradaki ne? Duvarın şu kısmının kaldırıldığı yer."

"Bu önceki sahipler olmalı, eski kablo tesisatına bir göz atıyorlar. İkinci katta da benzer bir kırılma var, orada da tesisatı kurcalamışlar."

"Burayı vurmamış olmaları çok kötü. Kalıntıları daha erken bulurduk ve siz de daha ucuza alırdınız."

"Yeterince ucuzdu. Kablolama ve tesisatın gerçek bir incelemesini yaptırmak onları daha fazla finansman ya da destekçi bulmak için çılgınca bir mücadeleye soktu. İkisini de başaramadılar."

"Ve sen geldin, onu kaptın." "Aşağı yukarı."

Onu ve içindeki her şeyi."

Onun nasıl hissettiğini anlıyordu. "Onlar buraya konulduğunda buranın size ait olmadığını garanti edebilirim. Onları sen buldun ve bulunmaları gerekiyordu. Burada hiçbir şey yapamazsın Roarke. Gitmeli ve muhtemelen bugün için programında olan on bin toplantıyla ilgilenmelisin."

"Bugün sadece birkaç bin kişi var, o yüzden sanırım biraz daha kalacağım." Beyaz takım elbiseli ve patikli iki süpürgecinin başka bir duvarın üzerinde tarayıcıları çalıştırmasını izledi.

"Tamam, ama benim-" Kapı ılık atarak tekrar açılınca Eve sözünü yarıda kesti.

İçeri giren kadın bir video setine adım atıyor olabilirdi. Patlayan kırmızı renkte uzun bir palto giymiş, kırmızıyı gümüşi grilere bulayan dökümlü bir eşarp takmıştı. Kstah kırmızı beresi kısa, şık siyah saçlarının tepesindeydi. Yüksek ince topuklu gri botları paltosunun eteklerine kadar uzanıyordu.

Bir ift kırmızı çerçeveli güneş gözlüğünü çıkardı ve pürüzsüz karamel teniyle egzotik bir kontrast oluşturan buz mavisi gözlerini ortaya çıkardı. Güneş gözlüklerini Plüton büyüklüğündeki gri bir çantanın içine soktu, süslü bir koruyucu kapağı olan bir 'link' çıkardı ve sahneyi kaydetmeye başladı.

"Bu da kim böyle?" Eve hızlı adımlarla tozlu alanı geçti. Bir muhabir, diye düşündü, bir haber yakalamaya alışıyor. "Burası bir suç mahalli," diye başladı.

"Doğru, evet. Çevrenin net bir kaydının olmasını faydalı buluyorum. Dr. Garnet DeWinter." Bir elini uzattı, Eve'in elini kavradı ve iki kez sıktı. "Adli antropolog."

"Seni tanımıyorum. Frank Beesum nerede?"

"Frank geçen ay emekli oldu, Boca'ya taşındı. Onun görevini ben devraldım." Eve'e uzun ve sabit bir bakış attı. "Ben de seni tanımıyorum."

"Teğmen Dallas." Eve kemerine taktığı rozete dokundu. "Kimliğınızı görmem gerekiyor, Dr. DeWinter."

"Pekâlâ." Eve'in küçük bir midilli alabileceğini tahmin ettiğı çantaya uzandı ve kimlik belgelerini çıkardı. "Bana iskelet kalıntılarınız olduğı söylendi. İki tane."

"Bu doğru." Eve kimlik bilgilerini geri verdi. "Plastiğ e sarılmış, sanırım haşarat tarafından bozulmuş. Yıkım başladığında o duvarla birlikte keşfedildiler." Eliyle işaret etti ve DeWinter'ı oraya götürdü.

"şimdi, seni tanıyorum." DeWinter'ın video yıldızı yüzü Roarke'inkiyle aydınlandı. "Beni hatırlıyor musun?"

"Garnet DeWinter." Eve'i şaşırtarak eğildi ve her iki yanağını da öptü. "Beş yıl mı oldu, altı mı?"

"Evet, altı, sanırım. Evlendiğinizi okumuştum." DeWinter gülümsemesini onun ve Eve'in üzerine yaydı. "İkinizi de tebrik ederim. Seni burada görmeyi kesinlikle beklemiyordum, Roarke."

Eve ona, "Binanın sahibi o," dedi.

"Ah, kötü şans." Yukarıya, etrafına, aşağıya baktı. "Bir tür enkaz, değil mi? Ama sen dönüşüm konusunda bir dahisin."

"Senin kemiklerin gibi. Ona sahip olduğumuz için şanslıyız Eve. Garnet ülkedeki en iyi adli antropologlardan biridir."

"'Biri' mi?" dedi DeWinter ve güldü. "Doğu Washington'daki The Foundry'deki laboratuarda kendimi tatminsiz buldum, bu yüzden buradaki pozisyonu alma şansına atladım, daha uygulamalı bir fırsata sahip oldum. Bunun kızım Miranda için de iyi bir değişiklik olacağını düşündüm," dedi Eve'e.

"Harika, güzel. Belki daha sonra içki ve bira eşliğinde hasret gideririz ve ne bileyim, belki de kalıntılara bir göz atmak istersiniz. Yapacak bir şey olsun diye."

"İğneleme. Ah." DeWinter yılmadan ceketini çıkardı. "Sakıncası var mı?" diye sorarak paltosunu Roarke'a uzattı. "Şuradan mı?" Eve'in başını sallamasıyla açıklığa doğru ilerledi ve bir kez daha kayıt için 'bağlantısını' kullandı.

"Bir kaydım var," diye başladı Eve.

"Ben kendiminkini seviyorum. Üstteki plastik ambalajı açmışsın."

"Tam bir kayıttan sonra." "Hala."

DeWinter adım atmaya başladığında Eve, "Mühürlü değilsin," dedi.

"Haklısınız, elbette. Hâlâ protokollere alışmaya çalışıyorum." Çantasından beyaz bir süpürücü kıyafeti çıkardı. Çizmelerinin fermuarını açtı, kaydırarak çıkardı ve elbiseyi siyah elbisesinin üzerine geçirdi. Sonra bir kutu Seal-It çıkarıp ellerini kapladı.

Delikten geçerken çantayı da yanında götürdü.

"Arkadaşın mı?" Eve, Roarke'a mırıldandı. "Tanıdık, ama bir izlenim bırakıyor."

"Haklısın," dedi Eve ve delikten içeri girdi. "Üstteki kalıntılar-"

"Kurban İki."

"Pekâlâ, Kurban İki yaklaşık 1,5 metre uzunluğunda görünüyor."

"Neredeyse bitti, ölçüm yaptım. Kurban Bir de hemen hemen aynı, bunun biraz altında."

"Alınmayın ama kendi kayıtlarım için yenidenölçeceğim." Ölçtükten sonra DeWinter başını salladı. "Kafatası şekli ve kasık bölgesinin yerinde görsellerine bakılırsa, Kurban İki kadın, on iki ila on beş yaşlarında. Büyük ihtimalle beyaz. Dışarıdan bakıldığında travma izi görmüyorum. Sağ kol kemiğindeki çatlak, dirseğin hemen üstünde, bir kırılmaya işaret ediyor. Büyük ihtimalle iki ile üç yaşları arasında. İyi iyileşmemiş. Sağ işaret parmağında da bir kırık var."

"Bir moladan çok bir bükülme gibi görünüyor."

"Katılıyorum. Güzel göz. Sanki biri parmağı tutmuş ve kopana kadar bükmüş gibi."

DeWinter mikro gözlükleri çıkardı, taktı, dokundu ve bir ışık aşağıya odaklandı. "Birkaç çürüğü vardı ve on iki yaş azı dişleri bitmişti. Bir dişi eksik. Sol göz çukurunda da biraz hasar görüyorum. Eski bir yaralanma."

DeWinter yavaşça, sistematik bir şekilde vücuda doğru ilerledi. "Rotator manşet yaralanması. Yine bir burkulma yaralanmasına benziyor-birisi kolu tutmuş, zorla bükmüş. Burada bir kırık daha var, sol ayak bileğinde ince bir çizgi gibi görünüyor."

"İstismar. Bu bir fiziksel istismar modeli."

"Katılıyorum, ama bu yaraları laboratuvarımda incelemek isteyeceğim." Eve'e baktı, gözlüklerinin ardında kocaman gözleri vardı.

"Onu oraya götürdüğümde size daha fazlasını söyleyebileceğim. Kurban Bir'in kalıntılarını incelemek için onu götürmem gerekiyor."

"Peabody!"

Peabody kapıdan içeri girdi. "Efendim!"

"Bu kalıntıları kaldırmama yardım et."

"Dikkatli ol," diye uyardı DeWinter. "Onları dışarı çıkarabilirsiniz ve Dawson'a nakil için emniyete almasını söylerseniz. Dawson'ı tanıyor musun?"

"Evet. Onu kaldırıp dışarı çıkaralım, Peabody."

"Zavallı çocuk," diye mırıldandı Peabody, sonra plastiği kavradı, Eve'le birlikte bir hamak gibi kaldırdı. "Moda tabağı kim?" Peabody, kalıntıları ana odaya taşıdıklarında nefesinin altında sordu.

"Yeni adli antropolog. Dawson!"

Baş süpürgeci ona doğru bakınca, ona işaret etti. Eve, Peabody'ye, "Söyle ona, güvenliği sağlasın ve nakliyeyi ayarlasın," diye emretti ve DeWinter'ın yanına gitmek üzere geri döndü.

"Diğeriyle aynı yaş aralığında. Kafatası özelliklerine bakılırsa, sanırım karışık ırktan. Büyük ihtimalle Asyalı ve siyah. Benim mirasımın da iki türü. Yine travma belirtisi yok. Kaval kemiğinde temiz bir kırık var, iyi iyileşmiş."

DeWinter kalıntılar boyunca yavaşça ve dikkatle ilerledi. "Başka kırık ya da yaralanma görmüyorum. Bir ve İki'deki tüm yaralar iyileşmiş görünüyor ve hiçbirisi ölüm nedeni değil ya da ölüm nedeni yakınında oluşmamış."

DeWinter'ın ışığı parlarken, Eve hızlı bir parıltı yakaladı.

"Bekle." Çömeldi, gözünden aşağı baktı kafatasının yuvası. "Burada bir şey var." Çantasından bir alet çıkararak uzandı ve küçük parıltıyı sıkıştırdı.

"Gerçekten de harika bir göz," dedi DeWinter.

"Gözümünden kaçmış." "Bir küpe."

"Sanırım bir burun halkası, olası bir kaş halkası. Çok küçük bir küpe, bu yüzden burun halkası olduğunu düşünüyorum. Çürüme sırasında aşağıya düşmüş."

Eve onu bir kanıt torbasına koyup mühürledi.

"DNA'yı çıkarmaya başlayacağız. yeniden yapılandırma. Kimlik tespitinin mümkün olan en kısa sürede yapılmasını istediğinizi varsayıyorum."

"Doğru varsayıyorsunuz."

"Ölüm nedeni ve zamanı daha uzun sürebilir. Binanın ayrıntılı bir tarihçesini, dış duvarın ne zaman inşa edildiğini, amaçlarının ne olduğunu öğrenebilirim."

"Zaten biriktiriliyor."

"Mükemmel. Dawson bu kalıntıları da güvence altına alabilir. Onlar üzerinde hemen çalışmaya başlayacağım ve işe yarar bir şey bulur bulmaz sizinle temasa geçeceğim. Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum, Teğmen."

Eve uzatılan eli tekrar tuttu, sonra bağırışları duyunca bıraktı.

"Bir tane daha var!"

DeWinter'ın gözleriyle karşılaştı. "Görünüşe göre burada işin henüz bitmemiş."

"Sen de öyle."

İşleri bitmeden on iki tane buldular.

EVE, BINANIN BÖLÜMLERİNİ

Bölüm. Önce güney duvarına gidilmiş, burada süpürgeçiler büyük bir kare alçı levhayı titizlikle kesmiş, toz ve parçalarının bir kısmını analiz için poşetlemişlerdir. Dar açıklığın içinde, sarılmış üç kalıntı istiflenmişti. DeWinter ile birlikte onları inceledi.

On iki ila on altı yaşlarında kadınlar. İlk ikisinde olduğu gibi, bazılarında daha eski yaralanmalar görülmüş, ancak hiçbirinde ölüm nedeni olarak belirlenebilecek açık bir travma görülmemiştir.

Eve kalıntılar arasında üç çivi ve bir küçük gümüş halka buldu.

Ana katın geri kalanında bir avuç bölme, iki küçük tuvalet vardı ve bunlar uzun zamandır demirbaşlardan arındırılmıştı.

DeWinter ile birlikte açık demir merdivenlerden ikinci kata çıktıklarında, temizlik görevlileri beş tane daha bulmuşlardı.

DeWinter ona "Yine farklı etnik kökenler var," dedi, "ve yine hepsi kadın, hepsi aynı yaş aralığında. Çocukluk istismarından kaynaklandığından şüphelendiğim bazı yaralar var ama ölüm nedenini belirleyecek bir şey yok. Bunu her kim yaptıysa, ergenlik çağını geçmiş ama yetişkinliğe çok yaklaşmamış kadınları avlamış. Bu yaş aralığındaki kadınlardan bazıları büyük ihtimalle daha önce fiziksel istismara maruz kalmış."

"Birkaç yıl boyunca bir tür sığınak gibiydi."

Eve, ayak parmağı yüzüğü olabileceğini düşündüğü şeyi torbaya koyarken Roarke'a baktı.

"Ne tür bir barınak?"

"Belgeler yetersiz. Şehir Savaşları sırasında ebeveynlerini kaybeden çocuklar ve gençler için bir tür sığınak olarak kullanılmış. Bir tür derme çatma yetimhane."

"Bu cesetler Urbanlılardan beri burada değil."

DeWinter, "Bu mümkün," diye karşı çıktı. "Kalıntıları laboratuvarıma geri getirdiğimde makul bir zaman dilimi içinde ne kadar süre kaldığını belirleyebileceğim."

"Urbanlılardan beri değil," diye tekrarladı Eve. "Gizleme duvarı o kadar uzun zaman önce inşa edilmedi. Ve onları burada bu şekilde tutmaya gerek yoktu. Urbanlar sırasında insanlar sürüler halinde öldü. Birkaç kızı öldürüp cesetlerden kurtulmak mı istiyorsunuz? Sadece onları dışarı çıkarın, sokakta bırakın. Ve," diye devam etti DeWinter tekrar konuşmadan, "onları nasıl öldürürsün, sararsın, istiflersin, sonra burası insanlarla doluyken onları saklamak için duvarlar inşa edersin? Zamana ihtiyacınız var, biraz mahremiyete ihtiyacınız var."

"Evet, haklı olduğunuzu görüyorum. Ben sadece adli açıdan kalıntıların o döneme ait olabileceğini ve testler yapılana kadar bunu bilemeyeceğimizi kastetmiştim."

Eve doğruldu ve kanıt torbalarını Peabody'ye uzattı. "Buranın Urban yetimlerini ne kadar süre barındırdığına dair bir belge var mı?"

"Üzerinde çalışıyorum," dedi Roarke ona. "Bu kat ve bir üst kat yatakhaneye dönüştürüldü. İkinci katta ve üçüncü katta iki ortak banyo vardı."

"Anlayabildiğim kadarıyla," diye söze girdi Pete, "Urbanların sonuna doğru ya da hemen sonrasında yükselmişler. Malzemeye göre söylüyorum ve içlerinde bulunanların çoğu çoktan yok oldu. O zamanlar kimse izinlerle, denetimlerle, kurallarla uğraşmazdı. Geriye kalan su tesisatı, kablo tesisatı ve temel altyapıdan görebildiğim kadarıyla bunlar atılmış, bir araya getirilmiş gibi görünüyor. Birinci kattaki mutfak ve alt kattaki iki tuvalet de aynı şekilde."

"Yükseltme yok mu?"

"Ah." Kafasını kaşıdı. "Biraz yamalı bohça, şurada burada biraz uydurma. Ucuza yapılmış. Bu yüzden duvarlar hakkında hiçbir şey düşünmedik. Orijinal yapının bir parçası olmadıklarını görebiliyorduk ama yıllar içinde çok fazla yarım yamalak yapılmış."

"Yatakhaneler." Dışarı adım atan Eve, büyük, açık alanı inceledi, karyolalar ve dar yataklar, eşyalar için ucuz, kutu gibi şifonyerler veya sandıklarla tıka basa dolu olduğunu hayal etti.

Dezavantajlı, haklarından mahrum bırakılmış ve sorunlu çocuklar için devlet tarafından işletilen bir yurt deneyimi yaşamıştı. Üçünü de yaşadığını sanıyordu. Ama en çok sefalet dolu günleri ve geceleri hatırlıyordu.

"Buraya iki katlı ranzalarla yirmi, yirmi beş kişi sığabilir."

"Sıkı durun," diye yorumladı Pete.

"Bu tür yerler her zaman sıkı çalışır ve genellikle ucuza çalışır."

DeWinter'ı sınavıyla baş başa bırakarak dışarı çıktı ve dar bir koridorun karşısındaki alanı inceledi.

"Belki başka bir yatakhane," diye önerdi Pete.

Hayır, diye düşündü, muhtemelen konuşma terapisi için, ders dinlemek için, görev veya ödev almak için gitmeniz gereken "grup" odası. Daha fazla sefalet.

Katın ortak banyosu olan yere doğru yürüdü.

Ve daha önce uğraştığı bir tanesine geri döndü. Altı durak için yer var, belki de yedi, diye karar verdi.

Ayrıcalık olarak kabul edilen bir küvet, açık duşlar, belki iyi bir günde sidik damlatan üç duş başlığı, üç lavabo.

Tekrar kulak kabarttı ve Pete'in abuk sabuk sesini duydu. "Eski bakırın içini boşalttım, ama bunu beklersiniz.

Plastik borulardan bazılarına yardım ettiler. Ulaşmak için eski duvarlarda delikler açtılar. Tuvaletleri ve küveti çıkardılar. Kaba tesisattan görebildiğim kadarıyla orada bir küvet olmalıydı. Çoğunlukla üçüncü kattaki ile aynı."

"Kızlar bir seviyede, erkekler diğer seviyede, büyük olasılıkla. Özellikle de gençler varsa." En azından bu onun deneyimlerine uyuyordu.

"Teğmen." Dawson ona doğru yürüdü, artık yüzü gerilmişti. "Daha fazlasını bulduk."

Böylece on iki tane oldu, sarıldı, istiflendi ve duvarların arasına gizlendi. Bazılarının kemiklerinin arasında bir zamanlar yaşadıkları hayatı anlatan bir ya da iki parıltı vardı.

Yapabileceği her şeyi yaptıktan sonra Roarke'la birlikte kaldırımında durdu. Soğuk, gürültü, yaşam telaşı yüzüne, zihnine yapışmış gibi görünen filmin, çingene tozunun ve ölümün bir kısmını uçurdu.

"Merkeze doğru gidiyoruz. Yer, zaman çizgileri, sahipler, kullanım hakkında bulabildiğiniz her türlü veriyi gönderin - ne kadar küçük olursa olsun. Onlardan yola çıkıp daha fazlasını bulacağız."

"Elimde olanları, satıcılar da dahil olmak üzere sizin birimlerimize kopyaladım." Kadının binayı inceleme şeklini izledi. "Onları DeWinter'a bırakmaktan hoşlanmıyorsunuz, yani ölülerinize."

"Uzman olan o. Ve hayır," diye itiraf etti Eve, "ben bilmiyorum. Ama kemiklerine bakıp onlara ne olduğunu anlayamam. O çözebilir. Ya da onun yapabileceğini ummak zorundayım."

"Çok yetenekli. Morris ile çalışacak mı?"

Eve'in aklına çok yetenekli bir başka adli tabip geldi. Ve tamamen güvendiği birini. "Evet, öyle olacak. Bundan emin olacağım. On iki," diye düşündü. "Üç katta dört farklı saklanma yerinde. Neden onları dağıttın? Bu da bir soru. Hepsi aynı temel tipler, ama ırk çizgilerine göre dağılmışlar. Ama boy, yaş, hepsi birbirine yakın. Belki vücut tipleri de. Yeterince özensiz ya da vücut süslerini çıkaracak kadar önemsememiş."

"Her neyse," dedi, şimdilik bunu bir kenara iterek. "Biz temizleyene kadar burayı mühürleyecekler ve bunun ne kadar süreceğini söyleyemem."

"Bu beni ilgilendirmez. Ben isimlerini bilmek istiyorum."

Anlayışla başını salladı. "Ben de öyle. Onları bulacağız ve başlarına ne geldiğini öğreneceğiz. Ve bunu onlara kimin yaptığını bulacağız."

"Uzman olan sensin." Kız kaçamadan alnına bir öpücük

kondurdu, çünkü buna ihtiyacı vardı. "Seni görecekim

evde."

Arabasının kaputunun etrafından dolaştı, direksiyonun arkasına kaydı. Ve orada uzun bir nefes verdi. "Yüce Tanrım."

Yanında, Peabody kendi sesinden bir tane çıkardı. "Çocuk olmalarını bir türlü kabullenemiyorum. Yapmak zorunda olduğumuzu biliyorum ama bir düzine çocuğun paketlenip çöp gibi oraya atıldığı gerçeğini unutamıyorum."

"Bunu aşmak zorunda değilsiniz. Onu kullan." Eve arabayı kenara çekti, trafikte ilerledi. "Ama bunun çöp gibi olduğunu sanmıyorum, katil için değil."

"Sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum, henüz değil. Onları sarma şekli, binanın içine yayma şekli, bazılarını bir araya yığması. Bunların bir anlamı var mı? Mira'yı bu işe dahil edeceğiz," dedi, New York Polis ve Güvenlik Departmanı'nın en iyi profil uzmanı ve psikiyatristine atıfta bulunarak. "Ve hemen Roarke'ın binayla ilgili elindeki verilerle çalışmaya başlarız. DeWinter'ı aç köpekler gibi avlayacağız."

"Çizmelerini gördün mü?" Peabody'nin kara gözleri kendinden geçmiş bir kadın gibi yuvarlandı. "Tereyağı gibiydiler. Ya elbisesi? Kesimi, kumaşı ve arkadan aşağıya doğru uzanan küçük sevimli düğmeleri?"

"Kim bir suç mahalline tereyağlı botlar ve küçük sevimli düğmelerle gider ki?"

"Her şey ona çok yakışmıştı. Palto da tamamen magazindi. Seninki gibi mag değil, daha kız gibi bir mag."

"Paltom işe yarar, pratiktir."

"Ve sihir," diye ekledi Peabody, zırhın sırf vücut zırhıyla kaplı olduğunu görünce. "Ama yine de. Ayrıca Dawson'dan öğrendiğime göre o bir kemik dehası gibi. Sanırım ona aşık, ki bunu anlıyorum çünkü harika görünüyor, ama bir parmak kemiğinde birçok laboratuvar faresinin tüm vücudunda bulabileceğinden daha fazla cevap bulabildiğini söylüyor."

"Umalım da haklı olsun çünkü elimizde kemiklerden, bir avuç ucuz mücevherden ve görünüşe göre yıllardır kimsenin umurunda olmayan bir binadan başka bir şey yok."

"Duvar malzemesi," diye ekledi Peabody. "Laboratuar fareleri alçı levhaların, çivilerin bazılarını tarihlendirebilir. Belki plastiği bile."

"İşte bu. Ucuz," diye düşündü Eve. "Plastik bana ucuz göründü. Islanmasını istemediğin şeylerin üzerine atmak için koca bir rulo halinde satın aldığın ya da boya yaparken yere atıp sonra da çöpe attığın türden.

Duvar tahtası da aynı şekilde. Çok büyük bir yatırım değil ama yeterince iyi bir iş - marangozluk işi - bu yüzden daha önce kimse duvarları kurcalamamıştı."

"Yani katilin bazı inşaat becerileri varmış."

"Kimsenin bakıp da düşünmediği duvarlar inşa etmeye yetecek kadar: Bunun orada ne işi var? Bu uyum sağladı. Ama neden cesetleri orada saklayalım ki? Neden onlardan kurtulmanın daha iyi bir yolunu bulmuyorsunuz? Cesetlerden kurtulun ya da onları saklayın - onları çıkarıp gömmek daha kolay - ama onları saklayın çünkü bulunmalarını istemezsiniz. Sizinle bağlantı kurabilirler. Ama binaya kolay erişiminiz olmalı, bu da sizi bağlar. Yine de cesetleri orada tutuyorsunuz."

"Onları yakın tutmak için mi?"

"Belki onları ziyaret etmek istersin."

"Bu daha da iğrenç."

"Dünya hastalarla dolu," dedi Eve ve Central'a doğru ilerlerken tam da bunu düşündü.

Garajdaki yuvasına girdi. Kimlik yok, yüz yok, isim yok; ama bu, iyice araştırmadıkları anlamına gelmiyordu.

Asansöre doğru ilerlerken, "Ben kitap ve panoya başlayacağım," dedi. "Roarke'ın binanın kendisi ve tarihiyle ilgili gönderdiği her türlü veriyi al, daha fazlasını bul."

Asansöre adımını attı. "Kullanımı hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum: kim kullanmış, sahibi kimmiş, içinde çalışmış, yaşamış. Öncelikli olarak Kurbanlar sonrası, ama sadece onlar değil."

"Ben her şeyi hallederim."

"DeWinter'ın olay yerindeki tahmininin yakın olma olasılığını ve en olası zaman çizgisini alıyoruz-" Arabaya daha fazla insan yığılınca vites değiştirmek için ara verdi.

"Başlıyoruz

Bina kapatıldıktan on beş yıl sonra. Ancak öncesinde ve sonrasında kimin bu binayla bağlantısı olduğunu ya da bu binayla ilgilendiğini bilmemiz gerekiyor."

Kapılar bir sonraki sefer açıldığında, iki üniformalı çok güzel kokan bir kaldırım yatağını içeri taşıdı. Eve, Peabody'nin peşinden dışarı çıktı ve yukarı doğru süzölmeye başladı.

"İşini biliyor gibiydi, sadece moda konusunda değil."

"Bunu öğreneceğiz." Kızıktan atlayıp Cinayet Masası'na doğru ilerledi. "Her şeyi, Peabody," diye tekrarladı. Ve Dr. Garnet DeWinter hakkında biraz araştırma yapacaktı.

Çalışma odasına adımını attı ve gerçekten kötü kahve, işlenmiş şeker ve endüstriyel güçte temizleyici kokuları birbirine karıştı. Ev kokusu.

Dedektifler masalarında bağlantıları ve bilgisayarları yönetiyor, üniformalılar da küplerinde aynı şeyi yapıyordu. Dedektif Baxter ve stajyeri Memur Trueheart'ın masalarının boş olduğunu fark etti. Hızlı bir zihinsel araştırmadan sonra ikisinin de mahkemede olacağını hatırladı.

Peabody'den ayrıldı ve ofisine doğru kısa bir koşu yaparken ceketini silkti. Orada, tek dar pencere küçük odasında, Roarke sayesinde gerçek kahvenin, en mükemmel kahvenin avantajıyla AutoChef'i oturuyordu.

Paltosunu bahane ettiği ziyaretçi koltuğunun üzerine attı. Kışı uyuşturan sandalye ve palto, ziyaretçileri caydırmalıydı.

Sonra kahve programladı, masasına çöktü.

Önce raporunu yazdı, komutanını ve Dr.'u kopyaladı. Mira, Mira'nın kopyasına bir danışmanlık talebi ekliyor.

Sonra olay yeri fotoğraflarını panosuna etiketledi. On iki kalıntı, diye düşündü.

DeWinter'ın ölçüsü doğruysa, şimdi kendi yaşına yakın yetişkin kadınlar olacak genç kızlar. İşleri, kariyerleri, aileleri, geçmişleri, sevgilileri, arkadaşları olan kadınlar.

Tüm bunları onlardan kim çalmıştı? Ve neden?

"Bilgisayar, New York bölgesinde, on iki ile on altı yaş arasındaki kadınlara ait tüm Kayıp Kişi raporlarını ara ve listele. Şahıslar bulunamadı. Arama parametreleri 2045'ten 2050'ye kadar."

Onaylayın. Aranıyor . . .

Bunun biraz zaman alacağını düşündü.

Grup katliamı, toplu zehirlenme ya da benzeri şeyler dışında bir düzine kızı öldürmek zaman alırdı. Burada öyle bir şey görmemişti. Toplu bir katliam en mantıklısı toplu bir mezarla sonuçlanırdı, dağınık saklanma yerleriyle değil.

Yani bir seferde bir ya da iki, muhtemelen üç, gizlenme yükü de eklenerek.

Kapalı ya da terk edilmiş bir bina, ihtiyaç duyulan zamanı ve mahremiyeti sağlayabilir. TOD'ları belirleyin, ardından kimin fırsatı ve erişimi olduğunu ve duvarları inşa etmek için gerekli becerilere sahip olduğunu bulun.

İtiraf etmeliydi ki, ölüm nedenini belirlemek için başka birine -her zamanki ekibinden olmayan birine- bağlı olmak biraz canını sıkıyordu. Ama tahtayı inceledi ve asla işleri, sevgilileri, aileleri olmayacak olan bu kızların, cevap verebilecek herhangi biriyle çalışmasını talep ettiklerini kendine hatırlattı.

Ama bu, o kişinin kim olduğunu öğrenmemesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

DeWinter'ı hızlıca araştırdı.

Otuz yedi yaşında, bekar, evlenmemiş, on yaşında bir kız çocuğu var. Resmi bir birliktelik kaydı yok. Arlington, Virginia doğumlu, her iki ebeveyn de yaşıyor, her ikisi de uzun süreli birlikte yaşıyor, her ikisi de bilim insanı. Kardeşi yok.

Eğitim listesinin sonu gelmiyordu ve Eve'e göre oldukça etkileyiciydi. Hem fiziksel hem de biyolojik antropoloji alanında doktoraları vardı, her ikisi de Boston Tıp Üniversitesi'nden - bazen misafir öğretim görevlisi olarak görev yaptığı yer - birkaç alanda yüksek lisans dereceleri

Adli DNA, toksikoloji gibi diğer ilgili alanlarda. Bir dizi tesiste çalışmış, en son Doğu Washington'daki The Foundry'de dokuz kişilik bir laboratuvar faresi bölümünü yönetmiştir.

Eve, listeyi taradıktan ve dünyanın dört bir yanındaki kazı ve projelere danışmanlık yaptıktan sonra, süslü ceketinin ve çizmelerinin bedelini konferans turunda kazandığı sonucuna vardı. Bu liste Afganistan'dan Zimbabve'ye kadar uzanıyordu.

Eve'in belirttiğine göre iki kez tutuklanmış. Bir kez yağmur ormanlarının geliştirilmesine karşı düzenlenen bir protesto gösterisinde, bir kez de köpek çaldığı için.

Kim bir köpek çaldı?

Her iki seferde de suçunu kabul etmiş, para cezası ödemiş ve gerekli kamu hizmetini yerine getirmiştir.

İlginç.

Mira kapısını çaldığında suçlamaları daha derinlemesine incelemeye başlamıştı.

"Çok hızlıydı." Eve otomatik olarak ayağa kalktı.

"Dışarıda bir konsültasyondaydım ve yolda raporunuzu okudum. Ofisime gitmeden önce uğrayayım dedim."

"Minnettarım."

"Bunlar senin

kurbanların." Mira

tahtaya doğru yürüdü.

Eve, Mira'yı bir moda tabağı olarak görmüyordu. Onu klas biri olarak görüyordu. Soluk şeftali rengi elbise ve ona uygun ceket, Mira'nın samur saçlarını ve yumuşak mavi gözlerini ortaya çıkarıyordu. Boynundaki küçük altın boncukların ışıltısı kulak damlalarında yankılanıyordu ve hem şeftali hem de altın rengi, iğne inceliğindeki topuklarıyla ayakkabıların üzerinde dönen bir desende birleşiyordu.

Eve, bazı kadınların bu şekilde eşleşmeyi ve birleşmeyi nasıl başardığını asla tam olarak anlayamadı.

"On iki genç kız," diye mırıldandı Mira.

"Kimliklerini belirlemek için veri bekliyoruz."

"Evet. Garnet DeWinter ile çalışıyorsun."

"GörünüŖe göre."

"Onu biraz tanıyorum. İlginç bir kadın ve tartışmasız çok zeki."

"İkinci kısmı duyup duruyorum. Bir köpek çalmış." "Ne?"
Mira'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı, sonra da Merak. "Kimin köpeği? Neden?"

"Bilmiyorum. Az önce onu araştırdım. Bir köpek çalmaktan tutuklanmış."

"Bu ... garip. Her halükarda, alanındaki ünü örnek teşkil ediyor. Kim olduklarını bulmanıza yardımcı olacaktır. Oturabilir miyim?"

"Oh, evet. İzin ver ..." Ziyaretçiler vardı ve ziyaretçiler vardı. Eve paltoyu sandalyenin üzerinden aldı, sonra masasını işaret etti. "Şunu al. Bu çok acımasız."

"Farkındayım." Ve farkında olduğu için Mira masadaki sandalyeye oturdu.

"Şu çayından biraz ister misin? Ya da kahve?"

"Hayır, teşekkürler. Çizime bayıldım."

Tekrar ayağa kalkan Mira, tam bir baş belası modundaki Eve'in çizimine hayranlıkla bakmak için yanına gitti.

"Evet, bu iyi. Nixie Swisher bunu bir okul projesi ya da ödevi için yaptı. Bir şey için."

Küçük Nixie, tüm ailesini öldüren acımasız ve kanlı ev istilasından şans, talih, kader sayesinde kurtulmuştu.

"Bu harika. Bu kadar yetenekli olduğunu fark etmemiştim." "Sanırım Richard'dan yardım aldı."

"Ne olursa olsun, bu mükemmel ve sizi yakalıyor. Bunu buraya koyduğunuz için çok memnun olurdu."

"Şükran Günü'nde bunu bana verdiğinde ona yapacağımı söyledim. Her neyse, bu bana şunu hatırlatıyor. En kötüsü olduğunda bile, bir adım daha atamayacağınızı düşündüğünüzde atabilirsiniz. Hayatta kalabilirsiniz."

"Richard ve Elizabeth çocukları New York'a getirdiklerinde onu sadece kısa bir süre gördüm ama hayatta kalmaktan daha fazlasını yaptığını görebiliyordum. Gelişmeye başladı."

Arkasını döndü ve tekrar tahtaya baktı. "Asla olmayacaklar."

"Hayır. İlk bulgular kurbanların etnik kökenlerinin farklı olduğunu gösteriyor, bu da renk ya da yüz benzerliği ihtimalinin düşük olduğu anlamına geliyor. Bu da geriye fiziksel bağlantı olarak yaş ve muhtemelen vücut tipi kalıyor. Mira tekrar otururken Eve devam etti: "Bu noktada ilk içgüdümler kurbanların yaşlarının katil için daha önemli olduğu yönünde."

"Genç, muhtemelen fiziksel veya cinsel olarak tam gelişmemiş."

"Boyları da küçüktü, bu da yaş skalasının en tepesinde yer alanların bile daha genç görünmüş olabileceğini ve muhtemelen de öyle göründüğünü gösteriyor. Yine ilk belirlemelere göre, ölümden hemen önce herhangi bir şiddet belirtisi yoktu. Herhangi bir belirti ölümden çok önceydi ve iyileşmişti."

"Evet, ön incelemede kurbanlardan bazılarında daha önce istismar şüphesi olduğunu gördüm. Zaten şiddete alışkın olan genç kızlar," dedi Mira, "kolay kolay güvenmezler. En olası zaman diliminde binanın yapısı göz önüne alındığında, onlar ya da bazıları evden kaçmış olabilir."

"Kayıp Kişi raporlarını kullanarak bir arama başlattım. Bu -" Eve bilgisayarı sinyal verdiğinde şöyle bir baktı. "Bu kadar olmalı. Bilgisayar, sonuç sayısı."

Kriterlere uyan denekler hakkında üç yüz yetmiş dört çözülmemiş rapor.

"Çok fazla," dedi Mira ama yüz ifadesinden bu sayının onu Eve'den daha fazla şaşırtmadığı anlaşılıyordu.

"Bunların bir kısmı kendi isteğiyle ortadan kaybolan çocuklar. Aradan sıyrılıp kendilerine yeni bir kimlik edinmişler." Mira "Bazıları" diye onayladı, "ama çoğu değil."

"Hayır, çoğu değil. Kurbanlarımızı bunların arasında bulmamız mümkün. Kesinlikle bazılarını bulmalıyız. Öte yandan, her ebeveyn ya da veli çocuğu kaybolduğunda ihbarda bulunmaya zahmet etmez. Birçoğu da bir çocuk kaybolduğunda bunu sorun etmiyor."

"Sen kaçmadın."

"Hayır." Eve'in gemişı hakkında rahatça konuşılabildiğı çok az kişı vardı. Mira onlardan biriydi. "Troy'dan değil." Onu döven, ona tecavüz eden, ona işkence eden babasından değil. "Konuşabileceğim hiç aklıma gelmemişti. Belki başka çocuklarla, dışarıyla temasım olsaydı, olabilirdi."

"Sizi hapsettiler, ayırdılar, Richard Troy, Stella, bu yüzden hapsedilme, istismar, bunların hepsi sizin normalinizdi. Nereden bilebilirdiniz, özellikle de sekiz yaşındayken, başka bir şey olduğunu?"

"Onlarla birlikte benim için endişeleniyor musun?" Eve tahtayı işaret etti.

"Sadece birazcık. Çocuklar söz konusu olduğunda, ölümle çalışan herkes için her zaman daha zordur. Onların sizden birkaç yaş büyük geç kızlar olduğunu ve bazılarının büyük olasılıkla ebeveynleri ya da vasileri tarafından istismar edildiğini düşünürsek, sizin için daha zor olacak. Sonra biri hayatlarına son verdi. Belki de birden fazla kişi."

"Bu bir düşünce."

"Sen katın ve hayatta kaldın, onlar kalamadı. Bu yüzden evet, senin için zor olacak. Ama onların yerine geebilecekle daha uygun birini düşünemiyorum. Sadece cinsiyet ve yaklaşık yaş ile size sağlam bir profil vermek mümkün değil. Kıyafet bulunmamış olması cinsel saldırı, küçük düşürme girişimi ya da ganimet olduğunu gösterebilir. Herhangi bir sebep olabilir.

Ölüm nedeni ve kurbanların geçmişleri tespit edildiğinde yardımcı olacaktır. Bana verebileceğiniz her şey yardımcı olacaktır."

Mira bir an durakladı. "Yetenekleri vardı ve plan yaptı. Hem binaya hem de malzemeye erişmesi ve kızları bulması gerekiyordu. Bu planlama gerektirir. İlki yle olsa bile bunlar anlık cinayetler değil. Kalıntılarda fiziksel işkence ya da şiddet izi yok ama duygusal işkence yapılmış olabilir. Hiçbiri tek başına saklanmamış mı?"

"Hayır."

"Yalnız değil, çiftler ya da küçük gruplar halinde. Yalnız kalmalarını istememiş olabilir. Onları sardı, bir tür kefen gibi. Ve onlara bir tür mahzen inşa etti. Bu saygıyı gösterir."

"Twisted."

"Evet, ama onlara saygı duyuyorum. Kaçaklar, istismara uğramış kızlar, yetimlere barınak sağlama geçmişi olan bir binada -onun tarzıyla- gömülü. Bu ilginç bir bağlantı."

Mira ayağa kalktı. "İşine dönmene izin vereceğim." Tekrar tahtaya baktı. "Bulunmak için uzun zamandır bekliyorlardı, adalet için bir umutları olsun diye."

"Başkaları da olabilir. Katil bu on iki kişiyle mi durdu, yoksa onlarla mı başladı? Neden durdu? Son kurban zamanında öldürülen, ölen ya da hapsedilen bilinen avcılara bakacağız - elimizde bunlar var. Ama çok fazla kişi bilinmiyor. Yine de benzer suçlara, bilinen avcılara bakacağız. Bu yaştaki kızlar çoğu zaman sürü halinde gezerler, değil mi?"

Mira gülümsedi. "Öyle."

"Yani muhtemelen bir ya da daha fazla kurbanın arkadaşı vardı, belki de arkadaşları. Bir kurbanla arkadaş olan ve bir şeyler gören ya da duyan birini bulmamız mümkün. Henüz elimizde isimler yok ama çekiştirecek iplerimiz var."

Mira gittiğinde tekrar oturdu ve kayıp kızların listesine baktı.

Ve çekiştirmeye başladı.

Peabody içeri daldığında bir avuç dolusu -kurtarılan kalıntılara uymayacak kadar uzun- kalıntıyı elemişti.

"Birkaç isim var." "Bende yüzlerce var."

Kafası karışan Peabody ekrana baktı. "Oh, kayıp kızlar. Dostum, bu çok üzücü. Ama söz konusu dönemde binayla ilişkili birkaç isim buldum. Philadelphia Jones, Nashville Jones-kardeşler. Roarke'ın bulduklarına göre, 2041 Mayıs'ından 2045 Eylül'üne kadar binada bir gençlik rehabilitasyon merkezi işletmişler. Tiffany Brigham Bittmore tarafından kendilerine bağışlanan başka bir tesise taşınmışlar. Hâlâ oradalar ve Gençler için Yüksek Güç Temizleme Merkezi'ni yönetiyorlar."

"Öncelikle, kim birine bir şehrin adını verir ki?"

"Selma adında bir kız kardeşleri var - Alabama'da olduğunu düşünüyorum - Avustralya'da yaşıyor ve Montclair adında bir erkek kardeşleri var, binalarını değiştirdikten kısa bir süre sonra ölmüş. Afrika'da bir misyonerlik gezisindeymiş ve çoğunlukla bir aslan tarafından yenmiş."

"Bu her gün duyamayacağınız bir şey." "Herhangi bir şey tarafından canlı canlı yenmenin ölüm nedenlerinin seçimi."

"İlk seçenek nedir?"

"Otuz beş yaşındaki İspanyol sevgilim ve onun ikiz kardeşi tarafından cinsel olarak tatmin edildikten dakikalar sonra, iki yüz yirmide tekmeliyorum."

"Bunun için söylenecek bir şey var," diye karar verdi Eve. "Jones'lar zamanında binanın sahibi kimdi?"

"Öyle sayılır. İpoteği ve New York'ta köhne bir binanın getirdiği faturaları ödemekte zorlandılar. Sonunda temerrüde düştüler ve banka binayı devraldı. Sonra banka en sonunda sattı. O isim bende de var, ama görünüşe göre bu küçük şirket, yatırımcıları çekerek binayı bir avuç süslü daireye dönüştürme fikriyle satın almış. Bu plan suya düşmüş ve sonunda Roarke'un satın aldığı gruba zararına satmışlar, onlar da anlaşılmadan zarar etmişler."

"Kötü şans binası."

Peabody tahtaya ve olay yeri fotoğraflarına baktı.

"Kesinlikle öyle görünüyor."

"Pekâlâ. Gidip Pittsburgh ve Tennessee ile konuşalım."

"Philadelphia ve Nashville."

"Yeterince yakın."

- - -

Higher Power Cleansing Center for Youths (Gençler için Yüksek Güç Temizleme Merkezi), şehrin kalça kenarının hemen altındaki dört katlı, düzenli bir binaya yerleşti.

East Village. Delancey'deki kısa uzantı Village'ın sanatsal sınırını reddetmiş ve Bowery'nin yirminci yüzyıl sonundaki değişimini ve bombalamaları, yağmalamaları ve

Urbanlar döneminde komşularına bulaşan vandalizm.

Buradaki binaların çoğu eskiydi, bazıları onarılmış, bazıları soylulaştırılmış, diğerleri ise eski püskü kent kabuklarına meydan okurcasına tutunmuşlardı.

Beyaz badanalı tuğla bina, kısa çalıların soğukta titrediği küçük bir avluya sahipti. Soğuktan etkilenmeyen birkaç genç, taş bir bankta oturmuş PPC'leriyle oynuyordu.

Eve ön girişe doğru giderken onların yanından geçti. Her ikisi de HPCCY kapüşonlu sweatshirt giymiş, çeşitli yüz ve kulak piercingleri takmış ve aynı şüpheli onaylamama ifadesini takınmışlardı.

Sokak veterinerleri zaten polis kokuyor, sonucuna vardı.

Onun sabit bakışları karşısında yüz ifadeleri ukala sırtışlara dönüştü ama kızın -ya da kız olduğunu varsayıyordu- elini arkadaşınının içine kaydırıldığını fark etti.

Peabody ile birlikte ön kapıya çıkan üç basamağı tırmanırken arkasından gelen boğuk fısıltıları, hızlı kıkırdamaları (kesinlikle kadın) duydu.

Güvenlik kamerayı, avuç içi plakasını ve kaydırma ünitesini içeriyordu.

Üzerinde bir tabelanın yardımsever bir şekilde tavsiyede bulunduğu zile bastı:

LÜTFEN ZİLE BASIN.

"Size temiz ve sağlıklı bir gün. Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, NYPSD. Buradayız. Philadelphia ve Nashville Jones ile konuşmak için."

"Üzgünüm, Bayan Jones'un ya da Bay Jones'un listesinde adlarınızı göremiyorum.

Jones'un randevu defterleri bugün."

Eve rozetini çıkardı. "Bu benim randevum." "Elbette.

Lütfen avucunuzu tabağa koyar mısınız?

kimlik doğrulaması için?"

Eve razı oldu, taramayı bekledi.

"Teşekkür ederim, Teğmen Dallas. Sizi içeri aldığım için mutluyum."

Gerçekten de uzun bir vızıltı ve ardından kilitlerin açılma sesi duyuldu. Eve kapıyı iterek açtı, dar bir odaya girdi.

Her iki yanında muhtemelen diğer odalara açılan oda ve koridorların bulunduğu lobi ve yukarı doğru uzanan bir dizi merdiven.

Odanın arka tarafındaki masadan bir kadın kalktı ve devetüyü rengindeki karo zemini geçerken gülümsedi.

Eski moda siyah saçları, çiçekli elbisesinin üzerine giydiği pembe kazağı ve mantıklı ayakkabıları onun için tek tanımlamaydı.

"Gençler için Yüksek Güç Temizleme Merkezi'ne hoş geldiniz. Ben Başhemşire Shivitz."

Uyuyor, diye düşündü Eve. "Jones ve Jones ile konuşmamız gerekiyor."

"Evet, evet, öyle demiştiniz. Onlarla ne hakkında konuşmak için burada olduğunuzu söyleyebilmeyi çok isterdim."

"Eminim," dedi Eve ve sessizliğin bir an sürmesine izin verdi. Sol taraftaki kapıda Nashville Jones için bir plaket vardı. Sağdaki ise kız kardeşinin adını taşıyordu.

"Bu polisin işi."

"Tabii ki! Korkarım Bay Jones şu anda seansta, Bayan Jones da öyle. Bayan Jones kısa süre içinde müsait olacak. Beklemeyi tercih ederseniz, size çay getirmekten memnuniyet duyarım."

"Bekleyeceğiz. Çay kalsın, teşekkürler."

Eve daha derine indi ve üç çocuğun çalıştığı açık bir kapıdan içeri baktı.

"Elektronik alanımız," diye açıkladı Shivitz. "Sakinlerin belirli ödevleri tamamlamak veya ödevler için araştırma yapmak üzere erişimlerine izin veriliyor. Ya da serbest zaman için ayrıcalık kazanmışlarsa."

"Bu ayrıcalığı nasıl kazanıyorlar?"

"Görevleri ve ödevleri tamamlayarak, etkinliklere katılarak, iyi çalışma, nezaket ve cömertlik yoluyla erdemler kazanarak. Ve tabii ki bedenen ve ruhen temiz kalarak."

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

"Ev açıldığından beri on beş yıl geçti. Yarı zamanlı olarak başhemşire yardımcısı ve yaşam tarzı koçu olarak başladım. İsterseniz evimizde bir tur düzenlemekten mutluluk

duyarım."

"Kulağa hoş geliyor. Neden biz-"

Eve, bir kapı ittirilerek açıldığında ve Philadelphia Jones'un ofisinden bir kız fırladığında sözünü kesti. Kızarmış, gözleri yaşarmış, saçları mor ve turuncu bir girdap halinde merdivenlere doğru fırladı.

"Quilla! İçeri girin lütfen."

Kız, Shivitz'e erimiş kahverengi gözlerinden fışkıran öfkeli bir bakış fırlattı, meydan okuyan bir orta parmak selamı ekledi ve merdivenleri tepinerek çıktı.

"Sanırım bugün ayrıcalık kazanmıyor."

Shivitz sadece iç çekti. "Bazı genç ruhlar diğerlerinden daha sorunludur. Zaman, sabır, uygun disiplin ve ödül eninde sonunda tüm kapıları açar."

Eve, birkaç sert tekme de öyle, diye düşündü ama Shivitz hâlâ açık olan ofis kapısına doğru koşmaya başlamıştı bile.

"Affedersiniz Bayan Jones, ama burada sizi ve Bay Jones'u görmek isteyen iki polis memuru var. Evet, elbette, elbette." Eve ve Peabody'ye döndü. "Hemen içeri girmez misiniz? Seansı biter bitmez Bay Jones'a burada olduğunuzu haber vereceğim."

Eve adımını attı. Basit, sade ve oturma alanı olan bir ofis olarak düşündüğü yeri taradı. Oturma alanının "seanslar" ve ziyaretçiler için kullanılacağı sonucuna vardı.

Çocuk Koruma Hizmetleri, vasiler ve ara sıra polis, belki bir ya da iki bağışçı.

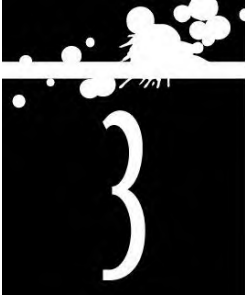
U şeklindeki çalışma alanında, parlak kahverengi saçlarını tarayarak geriye doğru toplamış bir kadın bilgisayarda çalışıyordu. Profilinde güçlü, keskin bir çene, sert bir çizgiyle bastırılmış cömert bir ağız ve yeşil bir gözün parıltısı görülüyordu.

"Bir dakika, memur beyler. Lütfen oturun," diye ekledi başını kaldırmadan.

Henüz oturmak istemediği için Eve çalışma masasına doğru yürüdü ve masaya bakan iki alçak sandalyeden birine yaslandı.

"Özür dilerim," diye devam etti Philadelphia. "Son seansımda biraz zorluk yaşadım. Şimdi. Bugün sizin için ne yapabilirim?"

Dönüp Eve'e baktı, yüzünde kibar bir gülümseme vardı.
Sonra sandalyeden fırladı, uzun boylu, incecik bir kadındı
ve gözlerinde dehşet vardı. Boğazına sarıldı.
"Birisi öldürüldü. Biri ölmüş!" Meraklanan Eve kaşlarını
kaldırdı. "Daha çok bir düzine gibi.
Bunun hakkında konuşalım."

PHILADELPHIA JONES SALLANARAK GERİ DÖNDÜ

Eve onu yumruklasaydı.

"Ne? Bir düzine mi? Benim çocuklarım!"
Çalışma masasının etrafından hızla dolandı,
Eve onu durdurmak için elini kaldırmıyaydı
kapıya doğru hızla ilerleyecekti.

"Durun!"

"İhtiyacım var-"

"Otur," diye araya girdi Eve. "Önce neden doğrudan cinayete atladığınızı açıklayın."

"Seni tanıyorum. Kim olduğunu, ne yaptığını biliyorum. Ne oldu? Çocuklarımızdan biri mi? Hangisi?"

Icove davası, diye düşündü Eve. Çok satan bir kitabınız ve davalarınızdan birine dayanan önemli bir videonuz olduğunda, insanlar sizi tanımaya başladı.

Bu ve Roarke ile evli olmak.

"Cinayetler için buradayız Bayan Jones, ama yakın zamandakiler için değil."

"Anlamıyorum. Oturmalıyım," diye karar verdi ve oturma alanına doğru ilerledi. "Çocuklarımla ilgili değil mi? Özür dilerim. Özür dilerim." Birkaç sakın nefes aldı. "Genelde bu kadar tepkisel değilimdir."

Peabody, "Size biraz su getireyim mi?" diye söze başladı. "Teşekkür ederim, ama başhemşireden biraz su getirmesini isteyeceğim.

ve bir sonraki seansımı yeniden planlamalı." "Ona söylerim."

"Çok nazıksınız."

"Sorun değil." Peabody sıvıştı.

Philadelphia Eve'e, "Lütfen otur," dedi. "Tekrar söylüyorum, çok özür dilerim. Elbette Icove kitabını okudum ve geçen gece bir arkadaşımın videoyu izlemek için dışarı çıktım. Her şey zihnimde çok taze, bu yüzden sizi gördüğümde mümkün olan en kötü sonuca atladım."

"Anlaşıldı." Eve bir sandalye çekti ve Philadelphia'nın ölçüsünü aldı. Eve artık daha sakin olduğunu düşündü ama hâlâ sarsılmıştı.

Kırklı yaşların ortasında, diye düşündü. Muhafazakâr giyimli, sade saçlı, kulaklarında küçük çıtçıtlar vardı.

Oda gibi: temiz, düzenli ve süslü değil.

"Sen ve kardeşin bir zamanlar bu organizasyonu başka bir yerden yönetiyordunuz."

"Hayır, HPCCY her zaman burada yer almıştır. Sığınak'ı kastediyor olmalısınız. Orijinal evimize bu adı vermiştik. Orada mücadele ettik," dedi hayalet gibi bir gülümsemeyle. "Her yönden. Yeterli fon yok, yeterli personel yok ve binanın kendisi bir bakım kabusu. Ödemeleri sürdüremedik - korkarım ki o binayı satın almakta acele ettik, iyice düşünmeden. Urbanlar döneminde savaş yetimlerine ev sahipliği yapıyordu."

"Evet, biliyorum."

"Bir işaret gibi görünüyordu, bu yüzden Nash ve ben hemen içeri girdik. Meleklerin ayak basmaktan korkmasının bir nedeni olduğunu öğrendik," dedi yine o ince gülümsemesiyle. "Ama çok şey öğrendik ve Tanrı'nın lütfu ve hayırseverimizin cömertliği sayesinde bu evi kurabildik ve bize ihtiyacı olan çocuklara bir sığınaktan çok daha fazlasını sunabildik."

Peabody tekrar içeri girdi. "Çay hemen geliyor." "Çok teşekkür ederim. Lütfen oturun. Ben de tam Teğmen Dallas, Nash ve ben - kardeşim - buraya taşındığımızda ufukumuzu nasıl genişletebildik. On beş yıl önce, geçen Eylül ayında. Zaman çabuk geçiyor, bazen çok çabuk."

"Burada tam olarak ne yapıyorsun?" Eve ona sordu.

"On ila on sekiz yaş arasındaki çocuklara temiz ve güvenli bir ortamın yanı sıra bağımlılıklarını yenmelerine, iyi seçimler yapmayı öğrenmelerine ve güçlü bir karakter oluşturmalarına yardımcı olmak için gerekli zihinsel, ruhsal ve fiziksel yardımları sunuyoruz. Biz, çocuklar ve velileri için koruyucu ve mutlu bir yaşama giden bir yoluz."

"Onları, yani çocukları nasıl elde ediyorsunuz?"

"Birçoğu velileri tarafından -gündüzlü ya da tam zamanlı olarak- bazıları da mahkeme sistemi aracılığıyla kayıt altına alınıyor. Çocuklarımız bize sorunlu, birçoğu çeşitli maddelere bağımlı, hepsi kesinlikle zayıf özdenetim, öz imaj ve çok sayıda kötü alışkanlıkla geliyor. Onlara yapı, sınırlar, grup ve bireysel terapi ve manevi rehberlik veriyoruz."

"Diğer yerde de böyle mi yaptınız?"

"Uygun personele sahip olmadığımız için bağımlılık rehabilitasyonuna etkili bir şekilde yardımcı olamadık. The Sanctuary'de, korkarım ki, çocukların çoğu için bir bekleme yerinden biraz daha fazlasıydık. Soğuktan kaçıp gelebilecekleri bir yer. Birçoğu sokaktan kaçmış ya da terk edilmişti. Kayıp çocuklar. Onlara güvenli bir yer, sıcak bir yatak, sağlıklı gıda ve rehberlik sağlamaya çalıştık, ancak hayırseverimiz Bayan Bittmore devreye girene kadar finansman eksikliği nedeniyle engellendik.

Bu binayı bize bağışladı ve hatırı sayılır masrafları karşılamamıza yardımcı olmak üzere bir mali fon oluşturdu.

"Oh, teşekkür ederim, Başhemşire."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım." Shivitz, içinde basit beyaz bir çaydanlık ve üç beyaz fincan bulunan bir tepsi getirdi. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Şu anda değil, ama lütfen Bay Jones'u mümkün olan en kısa sürede içeri gönderin."

"Elbette." Shivitz geri çekildi, sessizce kapıyı kapattı.

"HPCCY hakkında konuşmaktan mutluluk duyarım."

Philadelphia

çay ikram etti. "Vaktiniz varsa size özel bir tur attırmayı çok isterim. Ama ilginiz beni şaşırttı."

"Bu sabah, Dokuzuncu Cadde'deki binanın rehabilitasyonunun yıkım aşaması başladı. Senin eski binan."

"Sonunda bununla ilgili bir şeyler yapacaklar. Bu iyi bir haber. O binayla ilgili hem güzel anılarım hem de kâbuslarım var." Biraz güldü ve çayını kaldırdı. "Su tesisatına güvenilmezdi, kapılar sıkıştırdı ve elektrikler açıklama yapılmadan kesilirdi. Umarım şu anda sahibi olan kişinin cebi doludur. O mülkün gerçek bir rehabilitasyonunun çok pahalıya mal olacağından şüpheleniyorum."

Kapısı açılınca başını çevirdi. "Nash, gel de Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody ile tanış."

"Benim için zevkti." İçeri girdi; beyaz telli siyah saçları, belirgin burnu ve kız kardeşinin keskin çenesiyle dikkat çeken bir adamdı. Takım elbise giymiş, kravat takmış ve ayakkabılarını ayna gibi parlatmıştı.

"Roarke'la olan bağlantınızdan dolayı sizi tanıyorum Teğmen," dedi sert bir el sıkışıyla. Ve ikinizi de," diye devam etti, Peabody'ye aynı şekilde elini sıkarak, "polis memuru olarak itibarınız ve özellikle Ilove davası sayesinde tanıyorum."

"Başhemşireye bir fincan daha getirmesini söyleyeyim."

"Benim için zahmet etmeyin." Nash kız kardeşinin teklifini elinin tersiyle iterek kanepede ona katıldı. "Ben bir kahve adamıyım ve Philly evde kafeine izin vermiyor, sahte olanına bile."

"Özellikle de sahte olanları. Tüm o kimyasallar." Başını sallayarak onaylamayan bir yüz ifadesi takındı. "Zehir de içebilirsin."

"Ama ne kadar tatmin edici bir zehir. New York'un en iyilerinden ikisini HPCCY'ye getiren nedir?"

"Teğmen bana eski binamızda rehabilitasyonun başladığını söylüyordu, Nash. Sığınak."

"Rehabilitasyon buralarda bir deyimdir, ancak o eski yer sınırlarımızın ötesindeydi ve hala da öyle olacaktı. Buraya taşındığımızda çok mutlu bir gündü."

"Ve şanslı," diye ekledi Eve. "Birinin size bir bina bağışlaması her gün olan bir şey değil."

"Bayan Bittmore bizim meleğimiz."

Arkasına yaslandı, rahat bir adamdı, gözleri -kız kardeşininkinden bir iki ton daha keskin- doğrudan Eve'inkilere dikilmişti. "Şehir Savaşları sırasında kocasını kaybettiği, yıllar sonra da en küçük oğlunu bağımlılıktan, sokaklardan kaybettiği iyi biliniyor. Neredeyse torununu da kaybediyordu, nesilden nesile bu karanlık yolda ilerledi. Ama Seraphim bize geldi, Sığınak'a geldi."

"Ona ulaşmayı başardık," diye devam etti Philadelphia. "O karanlık yoldan ışığa dönmesine yardım etmek, onu ailesiyle yeniden bir araya getirmek için. Bayan Bittmore bizi görmeye geldi, ne yapmaya çalıştığımızı ve neyle karşı karşıya olduğumuzu gördü. Bu binayı bize, şu anda danışmanlarımızdan biri olan torununa bir armağan olarak verdi. Her ikisine ve bizi bir araya getiren yüce güce minnettarız."

"Seraphim bugün evde mi?"

"Programından tam olarak emin değilim ama sanırım bugün öğleden sonra izinli. Başhemşireye sormaktan mutluluk duyarım."

"O konuya geleceğiz. Dediğim gibi, Dokuzuncu Cadde'deki binanın yıkımı sırasında birkaç sahte duvar keşfedildi."

"Sahte duvarlar mı?" Philadelphia'nın kaşları birbirine çatıldı. "Anladığımdan emin değilim."

"Duvarlar orijinallerinden kısa bir mesafe uzakta inşa edildi ve ikisi arasında bir boşluk bırakıldı."

"Bu yüzden mi bu kadar cereyan yapıyordu?" Başını iki yana salladı. "Acil onarımlardan fazlasını asla karşılayamazdık ve o zaman bile olması gerekenden daha fazlasını yapmak zorunda kaldık. Sanırım orijinali bu kadar kötü durumda olduğu için birisi duvarı yeniden inşa etmiş olabilir."

"Sanmıyorum ama amaç gizlemektir." "Boyadık, ufak-çok ufak bazı şeyler denedik," Nash

"Banyo ve mutfakı güncelledik ama asla duvar örmedik. Gizleme mi dediniz? Değerli eşyaları saklamak -Değerli eşyalarınız mı? Sizi temin ederim ki değerli bir şeyimiz olsaydı onu saklamak yerine Sığınak'ı suyun üstünde tutmak için harcardık. Ne buldunuz? Nakit mi, mücevher mi, kaçak mı?"

"Cesetler," dedi Eve ve her ikisinin de tepki vermesini bekledi. "On iki."

Çay fincanı Philadelphia'nın parmaklarından kaydı, fincan halının üzerinde sekti ve soluk kehribar rengi sıvı ince bir nehir halinde aktı. Nash öylece bakakaldı, yüzü solgunlaştı ve tamamen bombos kaldı.

"On iki." Philadelphia boğuk bir sesle söyledi. "Bir düzine demiştin, ben de öyle düşünmüştüm. Yani, merhametli İsa, on iki ceset mi demek istedin?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Nash sordu. "On iki ceset," dedi Eve, "orijinal cesetlerin arasında bulundu. ve onları gizlemek için inşa edilen duvar. Daha doğrusu, on iki ile on altı yaşları arasında kadınlara ait olduğu önceden tespit edilen on iki iskelet kalıntısı."

"Kızlar?" Banktaki çocuğun yaptığı gibi Philadelphia da elini kardeşinin elinin içine kaydırdı. "Ama nasıl? Ne zaman? Böyle bir şeyi kim yapabilir? Neden?"

"Hepsi güzel sorular. Cevapları bulmaya çalışıyorum. Yine ilk belirlemelere göre, kurbanların yaklaşık on beş yıl önce plastikle sarılmış bir şekilde bu gizleme yerine yerleştirildiğini hesaplıyoruz. Sizin binadan ayrılıp bu binaya taşındığınız zaman."

"Sence biz-" Philadelphia öne doğru eğildi, gözleri gergindi. "Teğmen, Dedektif, hayatımızı genç insanları kurtarmaya adadık. Kendilerinden, çevrelerinden, yıkıcı etkilerden. Biz asla . . . asla yapamayız."

"Biz içerideyken yapılmış olamaz." Nash hâlâ solgundu, reddettiği çay fincanını aldı ve içindekileri soğuk bir şekilde yuttu. "Görmüş olurduk. Ve eğer bu yeterli değilse, orada sakinler ve personel vardı. Biz içerideyken olmuş olamaz. Hayır."

"Nasıl bıraktın?"

"Avukatımızın tavsiyesi üzerine çekip gittik. Bize ait ne varsa aldık. Mobilyalar, ekipmanlar, ne kadar az şeyimiz varsa. Bize çok az şeyle ya da hiçbir şeyle gelenler için elimizde tuttuğumuz fazladan kıyafetler. Bu tür şeyler. Toparlandık ve taşıyabileceğimiz her şeyi buraya taşıdık."

"Sen ağladın," dedi kız kardeşine. "Orası bir felakete dönüşse de, boynumuza taş bağlasa da, oradan ayrılırken ağladın."

"Yaptım. Başarısızlık gibi hissettim. Ama değildi. Orada elimizdekilerle iyi işler yaptık. İnsanlar yatırımımızı kaybettiğimizi ve bunu karşılayamayacağımızı söyleyebilir. Ama ben kaybettiğimizden daha fazlasını kazandığımıza inanıyorum. Ve sonra bize bu inanılmaz hediye verildi. Bu korkunç şey biz ayrıldıktan sonra yapılmış olmalıydı."

"Siz sakinleri taşıdıktan sonra kimin erişimi vardı?" "Kısa bir süre için biz girdik." Nash ellerini garip bir rüyadan uyanan bir adamın yüz ifadesi gibi. "Sanırım bazı personel ve hatta bazı çocuklar isteselerdi içeri girebilirlerdi. Oradaki güvenliğimiz pek iyi değildi. Başka bir yere taşınmamızın bir başka nedeni."

"Yine yasal tavsiye üzerine bankaya hemen teslim etmedik." O konuşurken Philadelphia ayağa kalktı ve çekmecedan birkaç peçete aldı. Dökülen çayı sildi, çay fincanını bir kenara koydu. "Evrakları dosyalamamız gerekiyordu ve bize bankanın haciz yapmasına izin vermemiz söylendi. Bunu yapmak genellikle biraz zaman alıyordu. Aslında ipoteği ödemeyi bıraktıktan sonra yaklaşık altı ay boyunca hala oradaydık. Daha uzun süre kalabilirdik ama sanki ..."

"Çalmak," diye mırıldandı Nash. "Hırsızlık gibi olduğunu söylemiştin. Görevimizi tamamladığımızı düşünerek kapanmaya hazırlanıyorduk ki Bayan Bittmore bize bu binayı teklif etti. Tanrı'nın bir hediyesi gibiydi. Onun aracılığıyla Tanrı'nın işi olduğuna inanıyoruz."

"Bankanın burayı kapatması ne kadar sürer?"

"Sanırım biz ayrıldıktan en az altı ya da sekiz ay sonra. En azından," diye tekrarladı Philadelphia. "Haciz bildirimi ve tüm evraklar dosyada olacaktı."

"Kopyalarını almak istiyorum."

"Bunu yapmanı sağlayacağım. Neye ihtiyacınız olursa."

"Personelin, tamircilerin, tamir ve bakım işlerinin bir listesi. Hepsinin. Ve sakinlerin listesi. Kayıtlarınız var mı?"

"Personelin, evet. Tamircilerin çoğu, evet. Kardeşimiz Monty bazı küçük onarımları yaptı. Ben de denedim, Nash'in aletlerle arası iyi değildir. Monty birkaç yıl önce Afrika'da öldürüldü."

önce. Elimizde çocukların bir listesi vardı, ancak kurallarımız daha az yapılandırılmıştı. Lisanslıydık, bu nedenle mahkeme kararıyla bazı çocukları barındırma sorumluluğu bize verilmişti. Ama başıboş diyebileceğiniz çocukları da kabul ederdik. Korkarım ki bunlardan herhangi biri sahte isimler vermiş olabilir ve birçoğu sadece bir ya da iki gece ya da düzensiz olarak oradaydı. Ama elimizdeki her şeyin kopyasının sizde olduğunu göreceğim."

"On iki kız," dedi Nash nefesinin altından. "Bu nasıl olabilir?"

"Ve onlar bizim olabilirdi." Philadelphia'nın parmak eklemleri ağabeyinin elini kavrarken bembeyaz kesildi. "Onlar bize gelen kızlar olabilir Nash, sonra bizi aramak için geri döndüler. Biz orada değildik ve birileri onları avladı."

"Biz mi sorumluyuz?" Boştaki eliyle yüzünü siper etti. "Bu korkunç şey ruhlarımızda mı?"

"Buna inanmıyorum." Philadelphia daha da yaklaştı ve kolunu onun omuzlarına doladı. "Ben inanmıyorum. Sen inanıyor musun?" Yalvaran gözlerini Eve'e kaldırdı. "Sen inanıyor musun?"

"Sorumlu kişi onları öldüren kişidir." "Emin misiniz, tabii ki eminsiniz." Nash yere düştü elini uzattı, omuzlarını dikleştirdi. "Plastiğe sarılmış, bir duvarın arkasına gizlenmiş demiştin. Elbette bu bir cinayetti. Ama nasıl öldürüldüler?"

"Şu anda size bu bilgiyi veremem." Eve ayağa kalktı. "Bu konudaki işbirliğiniz için minnettarım. Bu kopyaları alabilirsem ve şu anda o binada çalışan ya da yaşayan herhangi biriyle konuşabilirsem çok yardımcı olurum."

Philadelphia, "Ollie'yi bu işe başlatacağım-Oliver Hill," diye açıkladı. "Ofis müdürümüz. Sığınak'ın bir parçası değildi. Bırakın ofisi yönetecek birini, bir ofisi bile zar zor karşılayabiliyorduk. Başhemşiremiz -Brenda Shivitz- orada bulunduğumuz son bir yıl boyunca yarı zamanlı olarak çalıştı, daha sonra tam zamanlı olarak bizimle birlikte buraya geldi.

Seraphim, dediğim gibi. Ve Brodie Fine. İşine yeni başlamıştı ve sık sık bizim için çalışırdı. Hâlâ bizim tamircimiz. Kendi şirketi var, küçük bir hizmet şirketi. Brodie'yi pek çok iş için çağırırız."

"İletişim bilgilerini istiyorum."

"Alacaksın. İzninizle." Philadelphia kanepeden kalktı. "Bunu hemen halledeceğim."

"Ekleyeceğin bir şey var mı?" Eve, kız kardeşi odadan çıkarken Nash'e sordu.

Ellerine baktı. "Size söyleyebileceğim başka bir şey yok. Çok üzgünüm. Bize isimlerini söyler misiniz? Onları hatırlayabilirim. Onları hatırlamam gerektiğini hissediyorum."

"Temizlendiğinde yapacağım. Başhemşire ile şimdi konuşabilirsek, bu işi aradan çıkarmış oluruz."

"Evet, onu getireyim. Lütfen mahremiyet için bu ofisi kullanın." Dışarı çıktı, döndü. "Umarım ruhları uzun süredir huzur içindedir. Öyle olmaları için dua edeceğim."

Eve, yalnız kaldıkları anda Peabody'ye "Hızlı çekim," diye sordu.

"Kendilerini işlerine adanmış, belki biraz dindar ama aşırı değiller ve birbirlerine çok bağlı görünüyorlar. Öte yandan, ikisinden biri ya da her ikisi de şu anda bildiklerimiz arasında binaya ve muhtemelen kurbanlara en iyi erişime sahip olanlar."

"Her iki konuda da aynı fikirdeyim. Ayrıca aptala benzemiyorlar ve vazgeçtiğiniz bir binada ceset saklamak çok aptalca olurdu. Banka on beş yıl önce herhangi bir yıkım yapmış olsaydı ilk bakılanlar onlar olurdu. Şimdi de ilk onlara bakıyoruz."

"Bazen çaresizlik eşittir aptallıktır."

Eve başıyla onayladı. "Kesinlikle öyle. Ölen erkek kardeş ve kız kardeş hakkında daha fazla şey öğrenelim. Ve Sığınak'ta çalışan herkesi, hatta arada sırada tamirat yapan kişileri bile sıkı bir incelemeye alacağız."

"Özellikle tepkisi çok samimiydi. Gerçek bir şok ve dehşet."

"Evet, ama yıllarca her gün gençlerle çalışsaydım, sırf kimse onları sık sık duvara çivilemek ve üzerlerinde ateş yakmak istediğimi bilmesin diye olağanüstü oyunculuk becerileri geliştirdim."

"Ouch."

"Sadece söylüyorum." Shivitz kapıdan içeri girerken Eve döndü.

"Bay Jones dedi ki . . . Benimle konuşmak istediğinizi söyledi. Dedi ki-" Orada durdu, zaten akmakta olan gözleri daha fazla yaşla doldu.

İşinin duygusal tanıklarla ilgilenmek olduğunu bilen Peabody yanına gitti, kolunu kadının omzuna doladı ve onu bir sandalyeye götürdü.

"Bunun korkunç bir şok olduğunu biliyorum."

"Bu anlatılamaz! Biri on iki kızı mı öldürdü? Ve onlar bizim kızlarımız olabilir miydi? Ve sonra onları o korkunç yerde yalnız mı bıraktı? Bunu kim yapabilir?" Shivitz yumruğunu kalçasına vurdu. "Bunu ne tür bir tanrısız canavar yaptı? Onu bulun. Bulmak zorundasın. Tanrı onu cezalandıracak, buna inanıyorum. Ama önce insanlığın kanunu onu cezalandırmalı. Kanun sensin."

"Buna itiraz edemem." Ateşli öfke gözyaşlarını yaktığı için Eve daha da yaklaştı. "Geçmiş düşün. Seni endişelendiren, Sığınak'taki -hatta buradaki, özellikle de ilk günlerdeki- kızlara yanlış türde ilgi gösteren birini hatırlıyor musun?"

"Buna izin verilemezdi. Evimize gelen çocukların güvenliğinden biz sorumluyuz. Onlara zarar verebilecek hiç kimsenin yanlarına yaklaşmasına asla izin vermez."

Peabody, Shivitz'in yanındaki sandalyeye oturdu ve sohbet edercesine eğildi. "Bazen insanlar iyi işler yaparlar, iyi hayatlar yaşıyor gibi görünürler ama onlarla ilgili bir şey size küçük bir his verir. Bir yerlerde bir şeylerin ters gittiğini hissedersiniz."

"Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum." Shivitz hızlıca başını sallayarak parmağını havaya kaldırdı. "Eskiden bu marketten alışveriş yapardım ama

orayı işleten adam içimde kötü bir his uyandırdı, ben de başka bir markete geçtim. Sonra ilk marketi işleten adamın tutuklandığını duydum. "Bahisçilikten" -sesini alçalttı- "bahisçilikten! Onda bir sorun olduğunu biliyordum. Demek istediğin o hissi yaşadım."

"Tamam o zaman." Eve, Shivitz'in dünyasında bahisçiliğin günah listesinde ne kadar üst sıralarda yer aldığını merak etti. "Peki Sığınak'tan herhangi biri sana bu hissi verdi mi?"

"Pek sayılmaz. Üzgünüm, ama-oh, bekle." Konsantre olurken dudakları büzüştü ve kamburlaştı. "Brodie Fine, bizim tamirci. Brodie'nin kendisini kastetmiyorum. Çok sevimli bir adam, iyi bir aile babası ve çok güvenilir. Hatta mezun olduktan sonra çocuklarımızdan birkaçını işe aldı. Ama bir asistanı vardı.

-Sanırım ona yardımcı diyordu, biz diğer binadayken kısa bir süre için. O da bana biraz bu hissi verdi. O adamın iki kez kaba bir dil kullandığını duydum ve kaba dilin yeri yoktur, özellikle de çocukların yanında. Ve eminim bir iki kez nefesinde alkol kokusu aldım. Sadece birkaç kez boşaldı, ama doğruyu söylemek gerekirse onun hissinden hoşlanmadım."

"Bir adın var mı?"

"Tanrım, hatırlamıyorum. Ama güçlü görünen genç bir adamdı ve evet, düşündüğümde gözlerinde bir bakış vardı. Vahşi diyebileceğim bir bakış."

"Pekâlâ. Kontrol edeceğiz. Başka kimse var mı?"

"Çok dikkatliyiz ve bu çok uzun zaman önceydi. Ah, şu zavallı kızlar!"

Gözyaşları yeniden doldu, bu yüzden Havva selden önce bir soru daha sordu.

"Peki ya ziyaretçiler? Ebeveynler, vasiler?"

"O zamanlar bir ebeveynin saçını sakalını görmek nadir görülen bir şeydi. Üzücü olan, çocukların çoğunun ya kötü bir yer olduğu için ya da kendileri kötü seçimler yaptıkları için evden kaçmış olmasıydı. Arada sırada ebeveynler bir çocuğu eve geri götürmek için gelirdi ve eğer mahkemeler aksini söylememişse onları durduramazdık. Ve

Gerçekten de ellerinden gelenin en iyisini yapanlar vardı ama çocuk inatçıydı. Şimdi siz söyleyince hatırladım, kızlarını eve götürmeye gelen bir çift ebeveyn vardı. Anne sessiz ve ağlamaklıydı ama baba! Korkunç bir olay çıkardı. Orada bağırarak durdu ve bizi bir tarikat olmakla suçladı!"

Bir elini kalbinin üzerine vurdu, sanki suçlamanın şokuyla kalp atışları duracakmış gibi kalbini okşadı.

"Kızını ona karşı gelmeye teşvik etmekten, biz böyle bir şey yapmazken onun başıboş dolaşmasına izin vermekten vb. Oh, onu hatırlıyorum -Jubal Craine- çünkü yumruklarını Bay Jones'a, hatta Bayan Jones'a karşı kullanabileceğini düşünmüştüm ve Tanrı şahidim olsun ki yumruklarını daha önce o kıza ve muhtemelen karısına karşı da kullanmıştı. Nebraska'lıydılar. Doğru hatırladığıma eminim. Çiftçi insanlardı ve kız kaçıp buraya gelmişti."

Tereddüt etti.

"Ve?" Eve sordu.

"Üzgünüm ama yiyecek ve kalacak bir yer için kendini birden fazla kez satmıştı. Adı Leah'tı ve elimizden geldiğince ona yardım ettik. Oh, oh, ve o geri geldi, evet, geldi, bir ay kadar sonra, Leah tekrar kaçtığı için. Orada olmamasına ve bunu ona söylememize rağmen onu aramak için her yeri didik didik etmek istedi. O zaman polis çağırdık ve onu götürdüler. Şimdi siz söyleyince aklıma geldi, tam da taşınmak için toparlanmaya başladığımız zamanlardı."

"Bu gerçekten çok yardımcı oldu, Başhemşire Shivitiz." Peabody ses tonuna cesaret kattı. "Başka kimse var mı?"

"Aklıma gelenler bunlar ama söz veriyorum bu konuda daha fazla düşüneceğim. Bu korkunç şeyi kimin yaptığını biliyor olabileceğimi düşünmek bile beni geceleri uykusuz bırakıyor. Ama gerçek şu ki, Bayan Jones ve Bay Jones olarak biz burada kimin çalıştığı, eve kimin geldiği, çocuklarla kimin etkileşime girdiği konusunda çok dikkatliyiz, bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum."

"Çocuklar her zaman evde olmuyor, değil mi?" Eve araya girdi. "Dışarı çıkıyorlar. Onları yirmi dört/yedi saat hapsedmiyorsunuz."

"Tabii ki hayır! Bir tür normal rutine, sağlıklı bir dengeye sahip olmaları ve dış dünyayla iyi bir şekilde başa çıkmayı öğrenmeleri önemlidir. Güven inşa etmek hayati önem taşıyor. Ve tabii ki onları dışarı çıkaran ödevleri var. Pazarlama, saha gezileri, boş zaman. Oh! Anladım! Dışarıdan biri. Bunu yapan dışarıdan biri olmalı. Kızları diğer binaya geri çekti. Dışarıdan biri," diye tekrarladı uzun bir rahatlama nefesiyle. "Bizden biri değil."

Belki, diye düşündü Eve. Belki de değildir.

"Yardımlarınız için minnettarız. Aklınıza bir şey ya da başka biri gelirse bizimle iletişime geçin."

"Sana söz verebilirim. İsimlerini bilmiyorsun." Ayağa kalktı. "Bay Jones onların sadece kemik olduğunu söyledi. Kim olduklarını öğrendiğinizde bize söyler misiniz? Tüm çocuklarla ilişki kurmaya çalışıyorum. Kim olduklarını, kim olmayı umduklarını öğrenmeye çalışıyorum. Her zaman denedim. Kim olduklarını bildiğimde onlar için daha iyi dua edebilirim."

"Mümkün olduğunda size haber veririz. Seraphim Brigham bugün evde mi?"

"Bu öğleden sonra değil. Bugün sadece sabah seansları ve görevleri vardı. Henüz bilmiyor." Shivitz elini tekrar kalbine bastırdı. "Bu onun için çok zor olacak. Gördüğünüz gibi o da onlardan biriydi. Kızlardan biriydi."

"Bölmek istemezdim." Philadelphia kapı aralığında duraksadı. "İstediğin şey bende." Diskleri uzattı. "Hepsi etiketli. Aklımıza gelebilecek her şey var."

"Teşekkürler." Eve onları aldı. "Seraphim'i nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

"Boş öğleden sonralarında genellikle büyükannesiyle öğle yemeği yediğini biliyorum. Bazen bir müzeyi ziyaret ediyorlar ya da alışverişe çıkıyorlar. Oldukça ciddi biriyle görüşüyor, yani bir randevusu da olabilir."

"Onaylamıyor musun?"

"Hayır, öyle değil." Philadelphia biraz kızardı. "Eleştirmek istememiştim. O çok iyi bir genç adam. Bir sanatçı. Çocukların eskizlerini yapmayı teklif etti ve bu çok nazik bir davranış."

"Ama?"

"O bir Free-Ager."

Eve'in arkasında, Free-Ager Peabody boğazını temizledi.

"Sadece seks konusunda net sınırlar çizmek için çok çaba sarf ediyoruz ve elbette tüm inançlara açık olsak da, daha geleneksel bir Yahudi-Hristiyan yapısını etkilemeye çalışıyoruz. Özgür-Agerler daha ..."

"Bedava mı?" Peabody önerdi.

"Evet. Kesinlikle. Ama dediğim gibi, o çok iyi bir adam ve biz Seraphim için sadece en iyisini istiyoruz. Teğmen, personelin geri kalanına, çocuklara söylemem gerektiğini hissediyorum. Bir çeşit saygı toplantısı yapın. Çocukların e-oyuncaklarına olan bağlılıklarından dolayı bunu duyacaklarını biliyorum. Onları korumak istiyorum ama onlara karşı açık olmak istiyorum."

"Bu size bağlı. Size daha fazla bilgi verebilecek duruma geldiğimizde sizinle temasa geçeceğiz. Konuyla ilgili olabilecek herhangi bir şey aklınıza gelirse lütfen bizimle irtibata geçin."

"Hiçbirimizin başka bir şey düşüneceğini sanmıyorum. Umarım size verebildiklerimiz yardımcı olur."

Eve ve Peabody'yi kapıya doğru götürdü. Hafif bir ürperti hisseden Eve geriye, basamaklara baktı ve kızın - Quilla olduğunu hatırlıyordu - basamakların üzerinde oturmuş, delikler açarak ona baktığını gördü.

Dışarı çıktıktan sonra arabaya doğru yürüdü, sonra da arabaya yaslandı. Bekledi.

"Bir Özgür-Ager ile çıkacak kadar zevksiz olan bu Seraphim'in izini sürmemi ister misin?"

"Donunu çöz, Peabody. Pek çok insan Özgür-Ager'lerin biraz tuhaf olduğunu düşünüyor."

"Kişisel seçimlere, kabullenmeye, gezegene ve üzerindeki her şeye, herkese saygı duymaya inandığımız için mi?"

"O da var," dedi Eve kolayca, anın tadını çıkararak. "Ve kendi kumaşını dokumak, komünlerde yaşamak -ya da çoğunlukla- koyun ve havuç yetiştirmek ve hasat için Tanrıça Moonglow'a saygı göstermek."

"Tanrıça Moonglow diye biri yok."

"Özgür-Ager kadınlarının yarısının adı Moonglow olduğu için bu kolay bir hata. Ya da Gökkuşığı. Ya da Sundrop."

"Gökkuşığı adında sadece bir kuzenim var ve kuzenlerim sayısız." Peabody de hışımla arabaya yaslandı. "Benimle taşak geçiyorsun."

"Güzel ağız, Özgür Çağ Kızı. Ve evet, biraz. Philly orada mı? Her şeyi kapsayıcı bir şekilde konuşuyor ve bunu kastettiğine inanıyor olabilir. Ama herkesin neye inanması gerektiğine dair fikri, Tanrı açısından, oldukça küçük bir kutuya sığar. Hem de çok sıkı bir kapağı olan."

"Tamam, evet, bu doğru. Ve bana başkalarının inanç sistemlerini ya da hatta onların eksikliklerini reddetmek istemeyen bir tip gibi geliyor. Sadece kendisinininkinin doğru olduğundan ve dahası tek doğru olduğundan sarsılmaz bir şekilde emin."

Peabody bir an durakladı. "Neyi bekliyoruz?"

Ön kapı açıldığında Eve çenesini binaya doğru salladı. "O."

Quilla sıkışarak kapıdan çıktı. Avuç içi tabağında durakladı, cebinden bir şey çıkarıp altına soktu. Sonra kısa merdivenlerden çok rahat bir şekilde indi, küçük avludaki artık boş olan banka doğru döndü.

Sonra aniden kameranin kör noktasından saptı, Eve tahmin etti- çite doğru koştu, üzerinden atladı.

Ve Eve'e doğru kasıla kasıla yürüdü. "Hey." dedi.

"Sen de."

"Siz tamamen lcove polislerisiniz."

Eve, "Biz New York polisiyiz," diye düzeltti ve gözlerini devirdi.

"Beni anladın."

"Aklanmak için tabağa, güvenliğe ne koydunuz?"

Quilla omuz silkti. "Bu bir sinyal bozucu. Grupta birkaç elektronik meraklısı var. Onlardan birine bana bir tane yapması için para verdim. Bu sabah buldukları ölü kızlar yüzünden geldin, değil mi?"

"Hangi ölü kızlar?"

"Kahretsin, çekil. Hepsi Midtown'da kemiğe kadar ölü olanlar. Bayan Jones'un eskiden sahip olduğu binada. Yani tüm bunlar için mi buradasın?"

"Buradan başlayalım. Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Polisleri görebiliyorum, değil mi? Ve yüzlerinizi video hakkındaki tüm hoo-rah-rah'lardan tanıdım. Bayan J'nin son şirretliğinden sonra biraz araştırma yaptım. Nasıl araştırma yapılacağını bilirim. Ben bir yazarım."

"Sen bu musun?"

"Ve buradan kurtulduktan sonra iyi biri olacağım. Nasıl öldüler?"

"Neden sana söyleyeyim ki?"

Quilla omuz silkti. "Bunun hakkında yazabilirim. Bana söylemek zorunda değilsin, ben öğrenirim. Dediğim gibi, araştırabilirim. Ama onları Bayan J ya da Bay J'nin öldürdüğünü düşünüyorsan, o kadar da iyi bir polis değilsin demektir."

"Nedenmiş o?"

"Onlar çok kutsal. Ve tabii ki, bazı insanlar kutsalmış gibi oynarlar ve ilk fırsatta ellerini pantolonlarına sokarlar." Quilla şimdi ellerini kapüşonunun kanguru cebine sokmuştu. "Ama onlar bu oyunu oynamıyorlar."

"Kaç yaşındasın sen?" Peabody merak etti.

"On altı."

Eve başını eğdi. "Belki de olacaksın. Birkaç yıl içinde."

Kız renkli saçlarını bir tür baş silkme hareketiyle savurdu. "Bir buçuk yıl, ne olmuş yani? Bu bildiklerimi bilmediğim anlamına gelmez. Yazarların çok gözlem yapması gerekir. Bu ikisi tam bir baş belası ama bir grup kızı öldüremezler. Ben de bunu yapıyorum."

diyor. Tek yapman gereken gözlerini kısmak ve haleleri görebilirsin." Parmağını başının üzerinde gezdirdi.

"Ben de fark etmemiştim. Jones'lar hakkında ne düşündüğümüzü neden umursuyorsun?"

"Beni ilgilendirmez. Sadece söylüyorum. Geri dönmem lazım." Bir göz devirme daha. "'Eğitim ödevlerimi ve ev işlerini' tamamlayana kadar dışarı çıkma ayrıcalığım yok." Kelimeleri papağan gibi tekrarlayarak onlara kibirli bir hava kattı. "Ama ben izliyor olacağım, o yüzden bir şey öğrenmek istediğinde bana sorabilirsin."

Koşar adımlarla birkaç adım attı ve çitin üzerinden atladı. "Bunu yazabilirim," dedi tekrar. "Muhabirin Icove bokunu yazdığı kadar iyi yazabilirim, ama farklı bir bakış açısıyla. Çünkü ben de onlar gibiyim. Ölü kızlar gibiyim."

Bank'a doğru ilerledi, geri döndü ve içeride kayboldu.

"Ne düşünüyorsun?" Peabody sordu.

"Çok şey var ama öncelikle bence her çocuk grubunda en az bir tane düzgün inek vardır. Eğer makul derecede iyi bir güvenliği aşabilecek kadar yetenekli bir inekleri varsa, Sığınak'taki grubun da oradaki berbat güvenliğe girip çıkabilecek bir inekleri olduğuna bahse girerim. Düşünmek için yiyecek."

Sürücü tarafına doğru yürümeye başladı. "Bu da ne demek oluyor? Düşünceler için neden yemek servis edersiniz ve ne tür bir yemek? Ispanak servis ederseniz, sağlıklı düşünceler mi elde edersiniz? Dondurma ve şekerleme vererseniz, eğlenceli düşünceler mi elde edersiniz? Neden aptalca sözler söylüyoruz?"

"Onlar bizim deyimimizde mi?"

"Aptallar için deyimler," diye mırıldandı Eve ve direksiyonun arkasına geçti. "Gidip DeWinter'ı taciz edelim."

"Ben varım ama düşüncelerim için biraz yiyecek alabilir miyim? Oldukça açlar ve buradan çok uzakta olmayan bir şarküteri biliyorum."

"Tabii ki biliyorsun."

Peabody gözlerini kıstı. "İştahımla dalga mı geçiyorsun?"
Eve sadece gülümsedi. "Bunu düşünmek için yiyecek olarak düşünün."

EVE ŞİMDİ KIŞ OLAN YERİ NADİREN ZİYARET ETTİ. ama labirentte nasıl ilerleyeceğini hatırlıyordu - aşağı doğru kayarak, koridorlardan, kontrollerden ve güvenlik istasyonlarından geçerek geniş bir dizi güçlendirilmiş cam kapıya ve son bir güvenlik kontrolüne.

Geniş, iki katlı alanda laboratuvarlar, test alanları, makineler ve ekipmanlardan oluşan bir bal peteği bulunuyordu. Teknisyenler, fareler ve süpervizörler bir alandan diğerine yürüyor ya da daha fazla camın ardındaki bankalarda çalışıyorlardı. Laboratuvar önlükleri, koruyucu giysiler, sokak kıyafetleri ve bir vakada Eve'in pijama olduğundan emin olduğu kıyafetler giymişlerdi.

Birileri, bir yerlerde müzik çalıyordu. Duvarlara vuran zonklayıcı ritmi duyduğu kadar hissetti de. Emin olamayınca sağa yöneldi ve koyu tenli, gümüş rengi saçları olan ve kar beyazı bir laboratuvar önlüğü giyen bir kadının gerçekten büyük bir fareye otopsi yapıyor gibi görüldüğü açık kapıdan içeri baktı.

Kanlı neşterini kaldırdı ve dostça başını salladı. "NYPD, değil mi? Sizi bekliyor olmalılar. Doktor D'yi mi arıyorsunuz?"

"Eğer bu DeWinter'sa, evet."

"Merdivenlerden yukarı çık, sola dön, sonra sağa dön, sonra laboratuvarı tam karşında. Size göstermemi ister misiniz?"

"Sanırım onu bulabiliriz, teşekkürler. Fareyi neden kesiyorsun?"

"Onun ve arkadaşlarının bu adamın yüzünü yiyip yemediğini ve ne zaman yediğini öğrenmek için. Analiz etmemiz gereken fare dışkıları da var. Eğlence hiç bitmiyor."

"Kulağa bir parti gibi geliyor." Eve merdivenlere yönelirken, "Kaçırmaktan mutlu olacağı bir parti," diye düşündü.

Peabody, "Polis olduğunuzda pek çok korkunç şey görürsünüz," dedi.

"Ve yarın her zaman daha kötü şeyler olur."

"Evet, ama yine de birinin yüzünün parçalarını aramak için bir fareyi kesip açmaktansa bu işi yapmayı tercih ederim."

"Buna karşı çıkmayacağım." Bir kavanoz dolusu kurtçuğun müstehcen bir şekilde kıpırdandığı başka bir laboratuvarı geçip sola döndü, sağa dönüp müzik sesinin yükseldiği, bilgisayarların, sanal istasyon olduğunu düşündüğü bir şeyin, monitörlerin ve yüz çizimleriyle kaplı büyük bir tahtanın bulunduğu başka bir alana geçti.

Sonra tam ileride parlak ışıklar, çelik masalar, daha fazla ekipman ve çeşitli iskelet parçalarının bulunduğu raflar gördü.

Yaklaştıkça -ve müzikten uzaklaştıkça- sesler duydu. DeWinter'ınki ve ona çok daha tanıdık gelen bir başkası.

Cam cep kapılarının duvarlara açıldığı açıklığa doğru adım attı ve DeWinter'ın Adli Tıp Şefi Morris ile sarmaş dolaş olduğunu gördü.

Vücudu saran siyah elbisesini ve Morris'in çelik grisi takımlarından birini giymişti. Morris onu bir iki tık daha açık bir gömlekle eşleştirmiş, mürekkep rengi saçlarını tek bir uzun örgüyle toplamıştı.

Gümüş masanın üzerindeki beyaz iskeleti incelerken birlikte parlak bir moda tabağı oluşturdular.

İkinci bir iskelet ikinci bir masanın üzerinde duruyordu; monitörler çeşitli kemikleri tek tek gösteriyordu.

Morris, DeWinter'ın masadan kaldırdığı kol kemiğini incelemek için koyu renkli, çekik gözlerinin üzerine mikro gözlük taktı.

"Evet," dedi, "aynı fikirdeyim."

Sonra bakışları yukarı kalktı ve Eve'inkilerle buluştu. Gülümsedi. "Dallas. Peabody. Kemik Odası'na hoş geldiniz." "Morris. Burada olacağını bilmiyordum."

"Garnet ve ben burada danışmanın daha faydalı olacağına karar verdik. Bana tanıştığınız söylendi."

"Evet." Eve içeri girdi, DeWinter'a başıyla selam verdi. "Elinde ne var?"

"İlk iki buluntuya başladım. Bir ve iki numaralı kalıntılar. Onları kaydettik, temizledik, tekrar kaydettik ve incelemeye

ve analize başladık. Li ve ben kalıntılardaki yaraların
TOD'den çok daha önce oluştuğu konusunda hemfikiriz.
Bazıları

aylar önce, birkaç yıl önce. Kalıntı İki'nin yaralanma şekli, iki yaşına yakın bir zamanda kaval kemiğinin kırılmasıyla başladığına inandığımız, çocukluk dönemi boyunca fiziksel istismara maruz kalma şekliyle tutarlıdır."

Eve, bu kadar genç bir kemiğin kırılıp kırılmayacağını merak etti. Richard Troy onu ince bir dal gibi koparmadan önce onunkinin altı yıl daha büyümesi gerekiyordu.

"Kafatası sütürleri ve epifiz füzyonunun karşılaştırmalı analizi, Kalıntı Bir'i on üç yaşında, Kalıntı İki'yi ise aynı yaşta göstermektedir. Size ağırlıklarını verebilirim. Biri doksan beş ile yüz kilo arasında, ikisi ise bir buçuk ile on kilo arasında. Sahada da belirtildiği gibi her ikisi de dışı. Li?"

"Kemiklerden DNA alıp inceleyeceğiz. Bu biraz zaman alacak. Yüz eşleştirmesi yapabilirsek ve kan akrabalarını test edebilirsek çok daha kısa sürecek. Ayrıca, ölüm nedenini belirlememize yardımcı olacak, kurbanların sağlığı ve beslenmesi hakkında bize bazı veriler sağlayacak ve hatta bize büyüdükları genel bölgeyi bile verebilecek çeşitli testler yapıyoruz."

"Kemiklerden."

Tekrar gülümsedi. "Ben de etten kemikten bir adamım, ama evet, kemiklerden çok fazla bilgi edinilebilir."

"Yaşımız, cinsiyetimiz, nasıl hareket ettiğimiz, yüz yapımız, nasıl beslendiğimiz ve genellikle ne iş yaptığımız. Kemiklerimizde var," diyor DeWinter. "Kurban Bir, İki'ye göre daha sağlıklı ve daha az travmatik bir yaşam sürmüştür. Tek yaralanması büyük olasılıkla bir çocukluk kazasının sonucu. Bisikletten düşme ya da bir ağaç dalı. Temiz ve iyi iyileşmiş ve kesinlikle profesyonelce tedavi edilmiş. Dişleri düz ve düzgün ve yine büyük olasılıkla düzenli ve rutin bir şekilde profesyonel olarak tedavi edilmişken, İki'ninki çarpık ve dört çürük içeriyor."

"Sadece en iyi olasılığa dayalı olsa da, Bir'in orta sınıf veya üzeri bir evde büyüdüğünü, İki'nin ise yoksulluk seviyesine yakın veya altında yaşadığını söyleyebilirim."

"Ayak parmakları." Morris eliyle işaret etti. "Nasıl hafifçe kıvrıldıklarını, hafifçe üst üste bindiklerini görüyor musun?"

"Onları çok küçük ayakkabılara sokmaktan."

DeWinter ona gülümsedi. "Kesinlikle! Yoksulluk ya da ihmal, muhtemelen ikisi birden."

"Bu yardımcı oldu ama yüzlere ihtiyacım var. İsimlere ihtiyacım var. Ölüm nedeni."

"Ve onları alacaksın. Elsie'de bizim için bir şeyler olabilir. Elsie Kendrick yüz rekonstrüksiyonumuzu yapıyor ve büyük olasılıkla DNA çıkarma işleminden daha hızlı olacaktır."

"Peşinde olduğum şey daha hızlı. Kemiklerinden ne zaman öldüklerini anlayabilir misin?"

"Evet, makul bir süre içinde. Berenski'nin bölgesindeki duvarın, malzemelerin yaşını belirlemeye çalışıyorlar."

Eve, Dick Berenski, diye düşündü, bir nedenden ötürü Dickhead olarak biliniyordu, işi halledecekti. Ayrıca, DeWinter'ın yükünü aldığından beri muhtemelen bir salya havuzunda oturduğu da aklına geldi.

"Bana bir aralık verin."

"Bunları sarmak için kullanılan yöntem ve malzeme, bina içindeki sıcaklığın mevsimsel olarak değişmesi ve -"

"Sadece bir menzil," diye tekrarladı Eve.

DeWinter biraz da sinirli bir tavırla, "Faktörler var," diye ısrar etti. "Benim ilk analizlerim on beş ila yirmi yıl arasında bir aralık gösteriyor. Berenski'nin ilk testleri ise on iki ila on beş yıl arasında."

"Bu yeterince iyi. Sizinkinin alt tarafında, onunkinin üst tarafında olacak."

"Henüz karar vermedik-"

"Mantıklı olan bu. Son kiracılar on beş yıl önce geçen Eylül ayında tahliye oldu ve bu da bir fırsat yaratıyor. Bu kurbanların en azından bir kısmı son kiracı ile bağlantı kuracak - çocuklar için bir sığınma evi - kaçaklar ve mahkeme koğuşları. Uygun olan bu."

"Öyle." Morris başını salladı. "Göreceksin Garnet, Dallas uygun olanı bulma konusunda çok başarılı."

"Her şey iyi ve güzel ve kesinlikle mümkün. Ancak TOD henüz bilim tarafından doğrulanmadı."

"Sen devam et ve doğruyla," diye davet etti Eve. "Ve eğer on beş yıl kadar doğru değilse, bana haber ver. Yeniden yapılandırmacı nerede?"

"Seni götüreceğim. Daha fazla masa getirtiyorum," diye devam etti DeWinter yola çıkarken. "Çalışmaya devam ederken hepsinin tek bir alanda olmasının faydalı olacağını düşünüyorum."

Müziğe doğru döndü. "Elsie! Bu kadar yüksek sesle nasıl düşünebiliyorsun?"

"Düşünmeme yardımcı oluyor. Sessiz müzik." Elsie kendini sandalyeden kaldırdı, elindeki eskiz defterini ve kalemi bir kenara bıraktı. Maviye çalan sarı saçlarını, minik boncuklarla son bulan düzinelerce ince örgü halinde örmüştü. Oldukça hamile olduğu gerçeğini göz ardı ederseniz, renkten renge giren ayak bileğini saran elbisesinin içinde on altı yaşlarında görünüyordu.

"İkizler nasıl?"

"Aktif." Elsie, Eve'in hamile kadınların yaptığı gibi gözlemlediği şekilde karnını ovuşturdu.

"Otur."

"Hayır, ben de hareket etmeliyim."

"Ama aşırıya kaçma."

"Gecikti deme!"

"Ne kadar ilerledin?" Peabody sordu.

"Oh, özür dilerim. Dedektif Peabody, Teğmen Dallas, Elsie Kendrick."

"Hoş geldiniz. Otuz üç hafta, dört gün oldu. Yakında saatleri saymaya başlayacağım. Sanki bir çift küçük, oynak midilli taşıyor gibiyim." Bir elini karnının yan tarafına bastırdı. "Vay canına. Gerçekten güçlü toynaklarla. Başlamam biraz zaman aldı, o yüzden hemen özür dilerim. Hormonlardan sanırım.

Küçük kızları yeniden inşa etmek. Benimkilerin ikisi de kız. Önce biraz erimem gerekti."

Morris, "Çocuklar her zaman daha sert vurur," dedi.

"Oğlum, öyle değil mi? İlk eskizi bitirmek üzereydim. Her zaman bir eskiz yaparım, bir tür saygı duruşu gibi, bir rekonstrüksiyondan sonra. Sana ilk kızı göstereyim."

"Kurban Bir?" Eve sordu.

"Evet, Garnet sayısal olarak başlamamızı söyledi." Sanal masaya gitti ve düğmelere bastı. Onunla ilgili doksan altı ve üstü bir olasılık elde ettim, yani bu yakın olmalı. Bir eşleşme çalışması için yeterince yakın olacak."

Hologram parıldadı.

İnce bir yüz, koyu altın rengi bir ten, koyu Asyalı gözler, kısa düz siyah saçlar, dolgun dudaklar, güçlü bir burun, yumuşak kavisli bir çene.

Güzel bir kız, diye düşündü Eve, asla gerçekleşmeyecek gerçek bir güzellik potansiyeline sahip.

"İrksal profili daha çok Asya ağırlıklıydı, bu yüzden düz saç olasılığını tercih ettim. Yüz kemikleri ve yapısı hem ince hem de düzgündü. Mükemmel kemikler. Garnet bir tane bulduğunu söylediği için burnuna çivi ekledim ama çıkarabilirim."

"Önemli değil. Bu iyi, gerçekten iyi. Bir kopyasına ihtiyacımız var. Bir maç için koşmaya başlayacağız."

"TOD'u oluşturmaya çalışıyoruz. Bu konuda tam bir nokta atışı yapmak zor."

"On beş yıl, o bölgede," dedi Eve. "Daha da daraltabilirseniz yardımcı olur, ama bundan oldukça eminiz. Bunun muhtemelen sağlam bir orta sınıftan ya da daha iyisinden geldiğini söylemişsiniz." Eve, DeWinter'a döndü. "Sağlığı iyi, tıbbi bakımı iyi.

Yani muhtemelen onun üzerinde bir Kayıp Şahıs bulacağız. Peki ya İki?"

"Temel bilgileri başlattım." Elsie yine düğmelere dokundu. "Üzerinde çalışmak, verileri ayarlamak isteyeceğim. Ama şu ana kadar elimde olanlar bunlar."

Burada çok daha az rafine edilmiş olan holo, daha dolgun bir yüz gösteriyordu. Eve'in dikkatini çeken daha küçük gözler, daha ince bir ağız. Bir

Özellikle güzel bir kız, bu noktada her halükarda değil. Soluk tenli, biraz solgun, geniş burunlu.

"Daha fazla zamanımız olursa bundan daha iyisini yaparız. Size finalin bir kopyasını göndereceğim."

"Güzel. Şimdilik elinizde ne varsa alıp başlayalım." "Bu seferki üzücüydü." Elsie ellerini karnının üzerine koydu. tekrar. "Bunu hissedebiliyorsun. Ve tekrar mutlu olmak için zamanı yoktu."

Elsie'nin karnı elinin altında gözle görülür biçimde sarsılınca Eve kesin bir adım geri çekildi. Peabody bir adım attı.

"Yapabilir miyim?"

"Elbette." Elsie kocaman karnını Peabody'nin uzanan ellerine doğru çevirdi.

"Awww." Mırıldanma sesi Peabody'nin yüzündeki hüzünlü ifadeyle eşleşti.

"Biliyorum, değil mi? Yakında sakinleşecekler, içeride yer kalmayacak. Günde kaç kez beni yumrukladıklarını ya da tekmelediklerini düşünürsek bu çılgınca ama bunu özleyeceğim."

"İsimleriniz var mı?"

"Babamla hâlâ tartışıyoruz ama ben Harmony ve Haven'ı destekliyorum."

"Güzel."

"Tamam, peki," diye başladı Eve.

"Oh, sana her iki holosun da bir kopyasını çıkarayım ve ikinci görüntüyü geliştirdikçe güncelleyeceğim. Muhtemelen bugün üçüncüye başlayabilirim," diye devam etti Elsie kopyaları programlarken. "Ve muhtemelen yarın üç ila dördünü tamamlayabilirim. Üç gün içinde hepsini size ulaştırmayı umuyorum. Sadece aileleri düşünüyorum, bilmediklerini. Bu kadar yıl sonra bile işkence olmalı."

DeWinter, "Kendini üzmeni istemiyorum, Elsie," diye uyardı. "Bu aşamada hayatına stres eklemek."

"Öyle değil, pek sayılmaz. Onlar için bir şey yaptığımı, yüzlerini geri getirdiğimi hissediyorum ve bu da onlara isimlerini geri vermemi sağlıyor. Onlar birer numara olmamalı. Hiçbirimiz sadece bir sayı olmamalıyız."

Eve'e diski uzattı.

"İyi iş çıkarıyorsunuz. İrtibatta olacağım, Dr. DeWinter. Sonra görüşürüz, Morris."

"Bana ihtiyacınız olursa gün bitmeden kendi evime dönmüş olurum."

Aşağıya yöneldi, labirentten çıkmaya çalıştı. Kimsenin duyamayacağı kadar uzaklaştıklarında Peabody konuştu.

"Birlikte iyi görünüyorlar."

Düşünceler içinde kaybolan Eve kaşlarını çatı.

"Ne? Kim?" "Morris ve DeWinter mı?"

"Ne?" Eve tekrarladı. "Çık dışarı."

"Hayır, öyle. Aralarında Dedektif Coltraine ile olduğu gibi bir uğultu görmüyorum, sadece görsel düzeyde demek istedim. İkisi de biraz egzotik ve sanatsal. McNab ve benim birlikte iyi görünüp görünmediğimizi hep merak etmişimdir," diye devam etti, Elektronik Dedektifler Bölümü'nün aslarından biri olan esas adamından bahsederken.

"Yani, biraz kısayım ve bugün Kendime İyi Davranma Günü, o yüzden zaftig diyeceğim."

"Zaftig?" Eve kapıdan güçlkle çıktı ve arabasına doğru yürüdü. "Bu hangi dil?"

"Tam gövdeli için süslü bir dil. McNab ise kemikli ve fasulyeli."

"Birbirinize çok yakışyorsunuz, ki bu iyiden de öte."

Tamamen şaşkına dönen Peabody olduğu yerde durdu.

"Bu, ben ve McNab hakkında söylediğin kesinlikle en güzel şey."

Eve sadece omuz silkti. "Sana alıştım. Çoğunlukla. Bin şu lanet arabaya."

Yanakları zevkten kızarmış olan Peabody itaat etti.

"Gerçekten birbirimize yakıştığımızı düşünüyor musun?"

"Her fırsatta erojen bölgelerden birbirinize yapışyorsunuz, neden yapmayasınız ki? Şimdi, sırf bu yüzden, belki on iki cinayeti çözmeye odaklanabiliriz."

"Yüzün yeniden yapılandırılması gerçekten yardımcı olacak. Elsie tamamen buzlanmış durumda. Oooh, ve ikiz kız bebekler. Ne kadar sevimli değil mi? Hissetmeliydin..." Eve'in gözlerindeki sert parıltı karşısında kamburunu çıkaran Peabody, PPC'sini çekti. "Şimdi ilk yeniden yapılanma için araştırmaya başlayacağım."

"Gerçekten mi? Ne güzel bir fikir. Bunu neden düşünemedim bilmiyorum."

Peabody akıllıca davranarak arama başlayana kadar hiçbir şey söylemedi. "Nereye gidiyoruz?"

"Tamirci ile konuşmak için. Onu tanımak istiyorum ve başhemşirenin hakkında bir şeyler hissettiği şu yardımcı tipini araştırmak istiyorum. Sonra belki Brigham ve büyükannesini araştırabiliriz. Higher Power'daki tüm personeli araştırmamız, diğer binayla çakışan herkesle sohbet etmemiz gerekecek. Yapamayız-"

"Vay anasını! Lanet olsun, Dallas! Onu yakaladım. Çoktan bir vuruş yaptım."

"Vic One?"

"Onu yakaladım. Bak-bekle-gösterge ekranına koyacağım."

Ve işte oradaydı, diye düşündü Eve. Koyu, badem biçimli gözler, çenenin kıvrımı, dolgun dudaklar, parıl parıl parlayan abanoz saçlar. Bir kama değil, uzun bir düşüş.

Eve, profesyonel ve poz verilmiş bir çekim olduğuna karar verdi. Resmi kimlik için çekilmiş, on üç yaşındaki Linh Carol Penbroke'un ağırbaşlı bir şekilde -biraz da meydan okuyarak- kameraya baktığı bir stüdyo fotoğrafı.

On iki Eylül 2045'ten beri kayıp.

Raporda boyunun Kurban Bir'e uyduğu ve kilosunun doksan yedi pound olduğu yazıyordu; Eve'e göre DeWinter bunu da hesaplamıştı. Ufak tefek bir kız, ufak tefek bir yapı, güzel bir yüz ve gerçekleşmemiş bir güzelliğin parıltıları.

Peabody, "Her iki ebeveynin de listesi var." dedi. "İki büyük kardeş, bir erkek, bir kadın ve Park Slope'ta bir adres. Varlıklı."

"Araştırın. Ebeveynlerin ya da onlardan birinin aynı adrese mi yoksa başka bir adrese mi sahip olduğuna bakın."

"Şimdi aranıyor. İkisi için de aynı adres."

Eve bir sonraki dönüşü yaptı, sonra bir sonrakini ve Brooklyn'e doğru yöneldi.

"Bir bildirim yapacağız."

"Bence yeterince uzun süre beklediler," diye yanıtladı Eve. "Ve sanırım bize DNA örnekleri verecekler. Morris'in dediği gibi, karşılaştırmak için bir ebeveyn sürüntüsü ile daha hızlı doğrulayacağız."

"Evet. Daha önce hiç uzun süreli bir kayıp bildirimini yapmamıştım. Siz yaptınız mı?"

"Birkaç tane. Daha kolay değiller."

"Ben öyle düşünmüyorum. Her iki ebeveyn de doktor. Kadın doğum uzmanı, erkek de çocuk doktoru. Ortak bir muayenehaneleri var; eve bağlı," diye okudu Peabody, "sanırım bu mantıklı.

İki kardeş. Kardeşi de doktor. Kardiyolog, Brooklyn'de. Kız kardeşi müzisyen, New York Senfonisi'nde birinci keman. Burada suçla ilgili bir şey bulamadım. Mali durumları iyi. Doktorlar iyi para kazanıyor. Trinidad ve Hamptons'da da evleri var. Her ikisinin de ilk ve tek evlilikleri, otuz beşinci yıllarına girmişler.

"Her şey varlıklı, istikrarlı ve başarılı olduğunu söylüyor." "Eğer ölen kızını saymazsan."

"Evet." Peabody bir nefes verdi. "Eğer bunu saymazsan."

Ev, varlıklı, istikrarlı ve başarılı olduğunu söylüyordu. Eski ve zarif şehir evlerinin sıralandığı bir köşede yer alıyordu. Eve, Penbroke'ların bir noktada mülkü genişlettiklerini, komşu evi iki profesyonel ve üç çocuğu barındıracak şekilde büyük bir birime dahil ettiklerini varsaydı.

Ön pencerelerin uzun üçlüsünde bir Noel ağacı gördü, Şükran Günü'nün dikiz aynasında olduğu ve bir sonraki tatile doğru hızla ilerledikleri gerçeğini kısa bir süre düşündü.

Kahretsin. Alışveriş yapması gerekiyordu.

Peabody ile birlikte ön kapıya giden tuğla basamakları çıktı ve zile bastı.

Saniyeler sonra kapı açıldı.

"Frank, bunu yapman gerektiğini kastetmemiştim- Oh, özür dilerim, seni komşum sanmıştım."

Adamın üzerinde eşofman altı, atlet ve oldukça etkileyici bir yapının üzerinde parıldayan bir ter tabakası vardı. Çatal parmaklarını sık kesilmiş saçlarının arasından geçirirken, teninden birkaç ton daha koyu olan gözleri Eve'den Peabody'ye atlıyor, sonra tekrar geri dönüyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Samuel Penbroke?" Eve sordu.

"Evet. Kusura bakma, antrenmanımı yeni bitirdim." Boynuna astığı havluyla yanağını sildi.

"Ben Teğmen Dallas, bu da Dedektif Peabody." Eve rozetini çıkardı. "NYPD. İçeri girebilir miyiz, Dr. Penbroke?"

Yüzündeki, gözlerindeki değişimi gördü. Kibar bir meraktan, umut ve kederin korkunç bir karışımına dönüşmüştü.

"Linh? Linh mi?"

"İçeri girersek daha kolay olur."

Kararsız bir adımla geri çekilirken umudu söndü. "O öldü."

Eve, bir sehpanın üzerindeki koyu kırmızı zambakların kokusunu taşıyan geniş, davetkâr bir fuayeye adım attı. Peabody kapıyı kapattı.

"Elimizde bazı bilgiler ve bazı sorular var. İçeri girip oturabilir miyiz?"

"Lütfen söyle bana, Linh mi?" "Evet efendim, Linh için buradayız."

"Karım-" Nefesini tutmaya çalışan bir adam gibi durmak zorunda kaldı. "Hâlâ spor salonunda. Sana ihtiyacım var- o ..." Yavaşça evin dahili telefonuna doğru yürüdü. "Tien. Tien, burada bizi görmek isteyen insanlar var. Gelmen gerek."

Önce bir an, sonra iki an geçti ve bir kadın sesi sessizce sinirlenerek cevap verdi. "Sam, meditasyonumu yapmadım. On dakika ve-"

Sözünü kesti. "Lütfen şimdi dışarı çıkın." Sağ tarafa döndü, büyük, ışıltılı ağaç evin önünde duruyordu.

Pencereler. "Lütfen, bu taraftan. Oturalım. Karım, yani -Bu bizim izin günümüz. Birlikte bir gün tatil yapıyoruz."

Kuyruklu piyanoya ve üzerine dizilmiş aile fotoğraflarına baktı. Aralarında Linh'in Kayıp Şahıslar raporu için kullandıkları fotoğrafı da vardı.

"Ailem," diye söze başladı ve Peabody koluna girerek onu büyükçe bir sandalyeye götürdü.

"Çok hoş bir aileniz var, Dr. Penbroke. Bunlar torunlarınız mı?"

"Evet. İki torunumuz var. Biri erkek, dört yaşında ve bebek de henüz iki yaşında."

"Noel için heyecanlı olmalılar." "Çok heyecanlılar. Onlar . . . Tien."

O da kızı gibi ufak tefekti, ince yapılıydı ama Eve'in tanıdığı sırim gibi bir sertliği vardı.

Elsie'nin Linh için hayal ettiği kama kesimini giymişti. Altın teniyle etkileyici bir kontrast oluşturan güçlü bir yeşil olan gözleri, odaya girerken kibarca gülümsemesine rağmen hâlâ o sessiz sıkıntıyı taşıyordu.

"Özür dilerim. Spor salonumuzu kullanıyorduk. Misafir ağırlayacak durumda değiliz."

"Tien. Onlar polis."

Yine geldi, o şalter değişimi. Tien kocasının eline uzandı. "Linh. Onu bulmuşsun. Kızımızı buldun."

"Sizi bilgilendirdiğim için üzgünüm," diye başladı Eve.

"Hayır." Ve burada, bir annenin sesinde, bir annenin yüzünde, on beş yıl sonraki keder on beş saniyedeki kadar tazeydi. "Hayır."

"Al, Tien. Buraya." Samuel karısını kendisiyle birlikte büyük koltuğa çekti ve ona sarıldı. "Bize yanılısamalarımızın sona erdiğini, bunca zamandır tutunduğumuz umudun yok olduğunu söyleyeceksin. Küçük kızımızın bize asla geri dönmeyeceğini."

Kolay bir yol yoktu ve hızlı ve temiz bir kesim en iyisiydi.

"Dr. Penbroke, yaşları on iki ile on altı arasında değişen birkaç kadın kalıntısı bulduk. Bunlardan birinin sizin kızınız olduğunu tespit ettiğimize inanıyoruz."

"Kalıntılar," diye yineledi Tien.

"Evet, hanımefendi. Çok özür dilerim. Kimliğini doğrulamamıza yardım edebilirsiniz. Kızınızın çocukluk yaraları var mıydı? Herhangi bir kemiği kırıldı mı?"

"Düştü," dedi Samuel. "Parkta airboard yapıyordu. Kötü bir düşüş. Kolunu kırdı, dirseğinin hemen üstünden." Kendi kolunu kavradı. "On bir yaşındaydı."

"Peabody."

Eve'in sözsüz emri üzerine Peabody dosya çantasından rekonstrüksiyonun basılı kopyasını çıkardı. "Yüzünü yaklaşık olarak çıkarabildik."

Samuel uzandı ve fotoğrafı çekti. Tek söylediği "Linh" oldu.

"O benim bebeğim. Bizim bebeğimiz, Sam. Ama saçı yanlıştır. Uzun saçları vardı, güzel uzun saçları. Ve burnu, burnunun ucu birazcık yukarı kalkıktı. Ağzının sağ üst köşesinde küçük bir güzellik izi vardı."

"Tien."

"Doğru olmalı!" Gözyaşları sessiz ırmaklar halinde yüzünden aşağı dökülüyordu ama o devam etti. "Doğru olmalı. Saçlarıyla çok gurur duyardı!"

"Bunun doğru olduğunu göreceğiz," dedi Eve ona. "Bunu doğru yapacağız."

"On iki, on iki kişi vardı," diye mırıldandı Samuel. "Bu sabah şehirde on iki kişi bulduğunuzu duydum. O da onlardan biri miydi?"

"Evet."

"Ne zaman? Nasıl? Ne zaman öldü? Nasıl öldü? Bunu ona kim yaptı?"

"Size söz verebilirim, ikiniz de, öğrenmek için mümkün olan her şeyi yapıyoruz. Şu anda size onun yaklaşık on beş yıl önce öldüğünü düşündüğümüzü söyleyebilirim."

"Her zaman." Tien başını çevirdi ve yüzünü kocasının omzuna yasladı. "Her zaman baktık, dua ettik ve bekledik. O gitmişti."

"Bu çok zor, biliyorum," diye devam etti Eve. "Bize neden evi terk ettiğini, neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Çok öfkeliydi. Genç kızların öfkeli zamanları olur, mutsuz ve asi oldukları zamanlar. Dövme yaptırmak istiyordu, kaşını deldirmek istiyordu, erkeklerle çıkmak istiyordu, okul ödevlerini ya da ev işlerini yapmıyordu. Burnuna küçük bir çivi takmasına izin verdik -bir uzlaşma- ama o daha fazlasını istiyordu. Bu bir dönem, birçok kişinin geçtiği bir evre," dedi Tien, sesinde bir yalvarışla. "Bunu atlatırlar."

"Bir konsere gitmek istedi," diye açıkladı Samuel. "Derslerini iki kez aksattığı için hayır dedik. Evde de kötü davranıyordu. Haksızlık ettiğimizi söyledi ve herkes ona sert şeyler söyledi. Disiplin olarak elektronik eşyalarını kısıtladık. Zor oldu ama ..."

Peabody, "Bu normaldi," diye söze girdi.

"Evet. Evet." Tien gözyaşlarının arasından gülümsemeyi başardı. "Erkek kardeşi ve kız kardeşi de bu aşamadaydı. Linh kadar dramatik değildi ama o her zaman daha tutkuluydu. Ve o en genç olanıydı. Belki de onu daha çok şımarttık."

"On iki Eylül sabahı," diye devam etti Samuel, "kahvaltıya gelmedi. Surat astığını düşündük. Kız kardeşini onu alması için yukarı gönderdim. Hoa aşağı indi ve bize Linh'in yukarıda olmadığını, bazı eşyalarının ve sırt çantasının kaybolduğunu söyledi."

"Önce evi aradık, sonra arkadaşlarımızı, komşularımızı aradık. Sonra da polisi."

"Şehirde arkadaşları var mıydı?" Eve sordu.

"Manhattan'da mı?"

"Arkadaşları buradaydı ama o şehre gitmeyi severdi. Orayı çok severdi." Tien kendini tekrar toparlamak için durakladı.

"Polis araştırdı ve biz de özel bir dedektif tuttuk. Ekranaya çıktık, ödülleri teklif ettik. Sonunda metroyla şehre indiğini buldular ama onu bulamadılar."

"Sizinle ya da arkadaşlarıyla hiç iletişime geçmedi mi?"

"Hayır." Tien gözyaşlarını sildi. "O 'link'ini almadı. O çok akıllı bir kız. Üzerinde ebeveyn izleyicisi olduğunu biliyordu, böylece nerede olduğunu bilecektik. Bizim bilmemizi istemedi."

"Bir tane daha alırdı," dedi Samuel. "Parası vardı. Beş yüz doları vardı. Linh'in kaçtığı ortaya çıktığında kız kardeşi bize Linh'in para biriktirdiğini ve odasında sakladığını, kız kardeşine söylememesi için yemin ettirdiğini anlattı. Parası olduğuna sevinmiştik, yemek parasını ödeyecek kadar parası olduğuna sevinmiştik. Ve düşündük ki ... düşündük ki ... eve dönecek."

"Ama gelmedi. Eve hiç gelmedi."

"Onu şimdi eve getireceğiz." Samuel dudaklarını karısının saçlarına bastırdı. "Bebeğimizi şimdi eve getireceğiz, Tien. Onu görmemiz gerek."

"Dr. Penbroke-"

"Bizler doktoruz," dedi. "Vücuda ne olduğunu anlıyoruz. Onun sadece kemiklerine sahip olacağınızı anlıyoruz. Ama onu görmemiz gerek."

"Bunu ayarlamaya çalışacağım. Onun ve diğerlerinin kimliklerini tespit etmeye çalışıyoruz. Sizden DNA örnekleri alabilirsek, Linh için süreci hızlandırmış oluruz."

"Evet. Kayıtlarda var," diye açıkladı Tien. "Ama yenilerini alın ki hata olmasın. Biri ona zarar verdi mi?"

Dikkatli ol, diye kendini uyardı Eve. "Sanırım birisi onun size gelmesini engelledi. Kim olduğunu bulmaya çalışıyoruz. Onun için elimizden geleni yapacağımıza söz verebilirim, hepsi için."

Tekrar Peabody'ye baktı ve ortağı çantasından iki DNA kiti çıkardı.

Peabody örnekleri almak için ayağa kalkarken Eve, "Birkaç sorum daha olacak," diye söze başladı.

EVE, "ÖRNEKLERİ DEWINTER'A GÖTÜRÜN" DEDI. Penbrokes'tan çıktıklarında Peabody. "Bunu bir an önce onaylatalım. Ve yeniden yapılandırmacıya uzun saç, güzellik işaretini, burunla ilgili kısmı verelim. Bunu doğru yapalım."

"Yapacağım. Yapacağız."

"Bir sonraki kurbanın tamamlanmış bir rekonstrüksiyonu varsa, bunu aldığımdan emin olun. Kayıp Kişiler raporuna ve soruşturma notlarına iyice bir göz atın. Eğer bir boşluk varsa, onu kapatacağız. O yüzden bu işin başındaki dedektifle temasa geçin, konuşun."

"Tamam."

"Tamirciyi ve torunu olan bağışçıyı alacağım. Sana verdiğim işi bitirirsen, şu Jubal Craine'i araştır ve bulduklarını bana getir. Bize gelen her yüz için hemen bir eşleşme araştırması yaparız. Ne bulursanız bulun, bulduğunuzda haberim olsun."

"Aynısı geçerli."

"Aynen öyle," diye onayladı Eve, sonra tekrar eve baktı. "Görüldüğü kadarıyla iyi bir ailesi varmış. Hali vakti yerinde ama normal bir aile. Kurallar, ev işleri, sorumluluklar, bir hava tahtası, sır saklayan bir kız kardeş."

"Bence anne babasının söylediği, istediği, beklediği her şeyin soğukluktan tam tersi olduğu ya da öyle görüldüğü bir evreden geçmiştir. Ve o yaşta gerçekten soğuk olmak istersiniz."

"Bir hata yaptı, onlara istediğim zaman istediğimi yapabileceğimi göstereceğim. Ben çocuk değilim, bana patronluk taslayamazlar ve bunu düzeltmek için hiç şansı olmadı. İşte böyle hissediyorum."

"Ama sen yine de Penbrokes'a gireceksin."

"Çocuklarını seviyorlardı ve ona asla zarar vermediler. Ama ... siz davaya bakan dedektifle konuşun, ben de biraz daha derine ineyim. Emin olmak daha iyi."

Peabody'yi laboratuvardan iki blok ötede bıraktı, yoluna devam etti ve sonra düşündü.

Roarke'la bağlantı kurmak için gösterge panelindeki bağlantıyı kullandı. Cevap verdi, hem de çabucak. "Teğmen."

Şüphelendiği gibi, hangi toplantıda olursa olsun, bundan sonra hangi toplantıya katılırsa katılsın, onun zihni de kendisinininki gibi

-Kızlara odaklanmıştı.

"Bize sağladığınız veriler için teşekkür ederim. Biz de kullanıyoruz. Sizi bilgilendirmek istedim. İlk kurbanın kimliğini tespit ettiğimizi düşünüyoruz."

"Adı neydi?"

Önce bunu sorardı. İsmi hafızasına yerleştirmek isterdi. "Linh-bu L-i-n-h-Penbroke. O olma ihtimali çok yüksek. Ailesine haber vermekten ve teyit edebilmemiz için DNA örnekleri almaktan yeni geldim. Ama-"

"Dediğiniz gibi, zaten eminsiniz."

"Evet, öyle. Potansiyel bir istihbaratçı/şüpheliyle konuşmak için kuzeye gidiyorum. Peabody ile başka açılardan ilgileniyorum, eğer ilgilenmek isterseniz, zamanınız var-"

"Bana adresi ver. Seninle buluşacağım."

- - -

S Roarke'ı orada yendi ama beklememeyi tercih etti. Bunun yerine ustasını kullanarak dört seviyeli sağlam bir asansörün kapısını geçip merdivenlerden üçüncü kattaki güneybatı köşesindeki birime çıktı.

Ve kapıyı çaldı.

Kapı açıldığında Eve göz hizasını aşağı doğru ayarladı.

Çocuğun -erkek- on yaşlarında olduğunu hesapladı ve yuvarlak yüzünde bir güneş sistemi kadar çil ve ağzının köşelerinde bir çeşit mor yapışkan madde olduğunu gördü.

"Seni tanımıyorum," dedi kararlı bir şekilde ve kapıyı kapatmaya başladı.

Eve ayağını içeri soktu, bu da çocuğun etkileyici bir şekilde bağırmasına neden oldu: "Anne! Anne! Bir kadın içeri giriyor!"

"Ben bir hanımefendi değilim. Gördün mü?" Eve, iki katlı geniş bir loft tarzında olduğunu gördüğü binanın üst katından koşar adımlarla gelen ayak sesleri üzerine rozetini çıkardı.

"Anne! Polis bir bayan var!"

"Trilby, geri çekil!" Sarı at kuyruklu, marangoz pantolonlu, ekose iş gömlekli kadın, Eve'in rozetine bakarken çocuğu iterek uzaklaştırdı. "Git yüzünü yıka, Tanrı aşkına Trilby, her tarafın üzüm reçeli olmuş. Ve git ödevini bitir. Kardeşini rahat bırak."

"Tanrım! Her şeyi ben yapmalıyım!"

"Evet, hayatın berbat. Üzgünüm," dedi Eve, çocuk somurtarak uzaklaşırken. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Brodie Fine ile konuşmam gerek."

"Daha yeni geldik ve duşa benden önce girdi." Oğlunu kontrol etmek için etrafına baktı, sesini alçalttı. "Dokuzuncu binayla mı ilgili? Cesetlerle mi? Haberlerde duyduk," dedi Eve bir şey söylemeyince. "Brodie ve ben, o orada el işi yaparken yarım yamalak çıkıyorduk. Günün büyük bölümünde bu konu hakkında konuşuyorduk. Ben onun marangozlarından biriyim," diye açıkladı. "Ve onun karısı. Ve çocuklarının annesiyim."

"Yine de onunla konuşmak isterim."

"Tabii. Özür dilerim. Seni koridorda tutmak istememiştim. Yapabilirsin-" Roarke Eve'e doğru yürürken durakladı.

"Danışmanım," diye açıkladı Eve.

"Güzel. Söylememin sakıncası yoksa. İçeri gelsene. Bunu çocuklar yokken konuşmayı tercih ederdim ama ne anlamı var ki? Çocuklar her şeyi duyuyor zaten. Ben de tam bira içmek üzereydim. İster misin?"

"Bir tane fena olmazdı," dedi Roarke, Eve'in hayal ettiği gibi ev gibi çatı katının ambiyansına kayarak

bir toplantı odasına.

"Sivil danışman," diye hatırlattı Eve. "Görevli bir polis olduğu için danışmanı olmayacak. Burada çok hoş bir yeriniz var, Bayan Fine mı?"

"Evet, geleneksel olarak gittim ama bana Alma diyebilirsiniz. Brodie ve ben burayı kendimiz yaptık. Şimdiye kadar altı yılımızı aldı ama iyi gidiyor."

"Güzel işçilik." Roarke parmaklarını bazı boncuklu süslemelerde gezdirdi. "Kestane rengi, değil mi?"

"Odununu biliyorsun." Onu inceledi. "Büyükbabamın Virginia'da bir çiftliği vardı. Bir sürü kestanesi vardı, biz de Brodie'yle stokladık, temizledik, rendeledik.

Çalışmaya değer diye düşünüyoruz. Gerçek ahşapla çalışmak için çok fazla fırsat yok. Kesinlikle bir zevk."

"Sanırım öyle."

"Oturun. Ben birayı getireyim. Başka bir şey ister misin?" diye sordu Eve. "Suyum var tabii ama kahve de yapabilirim ya da çocuklardan sakladığım kolam var."

"Aslında, bir kola harika olur."

"Tamamdır."

Eve etrafına bakındı. Roarke haklıydı: Burası etkileyici bir yerdi. Belki çocuklu bir aile için dağınıktı ama bu da ona katkıda bulunuyordu. Açık bir kat planı oluşturmuşlar, oturma alanını yemek alanından, yemek alanını mutfaktan ve tüm bunları da oyun alanından ayırmak için akıllıca tezgâhlar ya da raflar yerleştirmişlerdi.

Üç tarafı çevreleyen ikinci bir kat, yine sağlam görünen dekoratif bir parmaklıkla açıktı ve küçük bir kafanın bile geçemeyeceği kadar birbirine yakın kazıklarla oluşturulmuştu.

Çok sayıda renge karşı çok sayıda ahşap olduğunu ve hepsinin bol miktarda ışık alan büyük pencerelerle vurgulandığını belirtti.

Bu tür bir işi yapabilen biri, kesinlikle hiçbir dikiş yeri olmayan sahte duvarlar inşa edebilir, diye düşündü.

"Anne! Trilby yüzümde!"

"Trilby, sana ne demiştim?"

"Ona hiçbir şey
yapmayacağım!"

"Ona hiřbir řey yapmıyorsun," diye dūzeltti Alma
işecekleri getirirken. "Ve yapma, yoksa bu gece ekranda
ikiniz işin de Max Adventure olmayacak."

Bu sefer bir stereo geldi: "Anne!"

"Ciddiyim. Ŗzūr dilerim."

"Sorun değil," dedi Eve ona. "Kocanız mı?"

"Elbette, yukarı ıkıp ona kıyafetlerini giymesini
sōyleyeceđim. Bana bir dakika verin."

"Bu gūrūtū de ne?" Adamın sesi gūrlyyordu ama
tehditkār değildi. Eğleniyor gibiydi. "Bu gece Max
Adventure yok mu?"

"Baba!" Daha fazla stereo.

"Kendine řeki dūzen versen iyi olur, yoksa Crohn
Gezegeni'nde Max ve Luki'ye ne olduğunu asla
ōđrenemeyeceđiz. Hey, bebeğim, yapabilir misin? . .
Hey, Ŗzūr dilerim." Ařađıya baktıđında Eve ve Roarke'u
gōrūnce sahanlıkta durdu. "Misafirimiz olduđunu
bilmiyordum."

"Polisler, Brodie."

Başını sallayıp ařađı inmeye bařladıđında rahat gūlūmsemesi soldu.
Kıvırcık kahverengi bir paspas olan saçları duştan hālâ
biraz damlıyordu. Kot pantolon, uzun kollu kahverengi bir
tiřōrt ve kalın çoraplar giymişti.

"Uğrayıp uğramayacağını merak ediyordum. Alma ve ben
içeri girip ifade vermeyi teklif edip etmeyeceğimizi
konuştuk. çocuklar bu gece aşağı indikten sonra daha fazla
konuşacaktık. Bu bir hata değil miydi? Medya raporu?"

"Hayır, değildi."

"Sana bir bira getireyim." Alma elini onun kolunda
gezdirdi.

"Teřekkūrler. Sanırım hepimiz oturmalıyız."

"Ben Teğmen Dallas," diye başladı Eve. "Bu konunun
birincil sorumlusu. Bu da benim danışmanım."

"Roarke. Seni tanıdım," dedi Brodie. "Senin birkaç
yerinde ufak tefek işler yapmıştım."

"şimdi mi?"

"Evet, burada ve orada."

"Benim için yaptığın iş, burada kendin için yaptığın iş kadar iyiye, bundan çok memnun olacağıma eminim."

"İyi ve zamanında ödeme yaptınız. Herkes için aynı şeyi söyleyemem."

"Dokuzuncu Cadde'deki binada Sığınak için ne tür bir iş yaptınız?" Eve ona sordu.

"Çoğunlukla tokat ve yama." Alışkanlık haline gelmiş gibi görünen nemli saçlarını itti. "Çok fazla paraları yoktu ve çocuklar için yapmaya çalıştıkları şeyi göz önünde bulundurarak onlara elimden gelen en iyi molayı verdim. Kendi işimi kurmaya çalışıyordum, yeni yeni ilerliyordum, bu yüzden onlar için yaptıklarım çoğunlukla kendi zamanımda, kendi başımaydı."

"Hiç duvar inşa ettin mi?"

"Hayır. Birkaç tane yama yaptım."

Alma geri geldi, sandalyesinin koluna oturdu ve ona bir bira uzattı.

"Birkaçını boyadım ama bunun için ücret almadım. Çoğunlukla kendileri boyadılar, masraftan kurtuldular. Tesisatla ilgili elimden geleni yaptım. Bazı şeyleri yeniden döşedim. O zamanlar sıhhi tesisat ve elektrik işleri için lisansım olmadığını söyleyeceğim ama lisanslı birine paraları yetmiyordu. Ben de ne yaptığımı biliyordum."

"O her şeyi yapabilir," dedi Alma. "Tanrı'nın gerçeği." "Sen de yapabilirsin, bu yüzden seninle evlendim."

Eve onlara, "Kanun ihlalleri ya da ruhsatlar konusunda endişelenmiyorum," dedi. "Bu binaya en son ne zaman girdiniz?"

"Ah, dostum, bırak da düşüneyim." Eli tekrar saçlarına gitti. "Yenisini aldıktan hemen sonraydı ve hâlâ eşyaları taşıyorlardı. Benden içeride banka geldiğinde onları zor durumda bırakacak bir şey olup olmadığına bakmamı istediler. Her ihtimale karşı birkaç şeyi daha düzelttim. Alma benimle birlikteydi. Hatırladın mı? Çıkıyorduk."

"Yarım yamalak randevu."

"Seni yakaladım, değil mi? Neyse, hepsi bu kadardı. Şu anda içinde bulundukları binada el işi yapmaya başladım. Güzel bir mülk. İyi durumda, sağlam kemikler. O zavallı eski çöplük gibisi yok. Biri oranın içini boşaltıp, kemiklerine kadar söküp kurtarmalı. Yapabilsem kendim yapardım. Bu şekilde ölüp gittiğini görmek çok yazık."

"Ama son zamanlarda içine girmediğinizi söylemiştiniz?"

"Görmedim ama dışarıdan gördüm. Yaklaşık altı ay önce o bölgede bir iş yapmıştık. Bana sorarsanız yürek parçalayıcı ve düpedüz yanlış. Pencereleer tahtayla kaplanmış, her yer kırılmış, her taraf etiketlenmiş. Görünüşe bakılırsa çatı muhtemelen bir yıl daha dayanmayacak. Neyse, beni ilgilendirmez."

"Eğer Brodie'de o çizik olsaydı," dedi karısı, "dünyadaki tüm binaları kurtarırdı."

"New York ile başlarız."

"Bir noktada sizinle birlikte bina üzerinde çalışan bir yardımcınız vardı."

"Oh, evet. Clip," dedi gözlerini tavana dikerek fikrini belirten karısına. "Jon Clipperton. Arada sırada ona iş veriyorum ama onu ekipte tutmuyorum."

"Çünkü mü?"

"Ayık olduğunda iyi bir işçidir. Yarı ayıkken bile."

Alma, "O da her ayın ikinci Salı günü," diye araya girdi.

"O kadar da kötü değil. Ama yakın," diye itiraf etti Brodie. "İlk başladığım zamanlarda onu daha çok kullanırdım. İçki o kadar kötü değildi ve daha iyisine param yetmiyordu. Ama Sığınak'ta benim için sadece iki ya da üç kez çalıştı. Çünkü ..." dedi Eve sadece ona baktığında. "Şey, çünkü yarıdan biraz daha az ayık bir şekilde geldi ve ..." Brodie sanki bir taş yığınının üzerine oturmuş gibi kıpırdandı. "Şey, biraz içtiğinde biraz hıyar olabiliyordu."

"Brodie, nefes aldığıında tam bir pislik. Biraz içtiğinde ise tam bir pislik."

"Onu The Sanctuary'de işe götürmeyi bıraktınız çünkü işe sarhoş geldi ve bir pislik gibi davrandı. Neden bu hıyarlığı tarif etmiyorsunuz?"

Brodie Eve'e bakarak yüzünü buruşturdu. "Sadece, bilirsin, bir işte çalışan birkaç adam yanlarından geçen güzel görünümlü bir kadın hakkında yorum yapabilir. Belki sen de bazen kaba saba bir yorum yapabilirsin."

"Lütfen." Alma omzuna yumruk attı ve güldü. "Bunu hepimiz yaparız. Çitin hangi tarafında olduğunuza bağlı olarak, buz gibi bir tip ortaya çıkıyor," dedi. Omuz silkti. "Ticaretin çok eski bir geleneği."

"Evet, şey, Clip'in söylediği şey, ama çocuklardan bahsediyoruz, anlıyor musun? Tamam, o zamanlar daha gençtik ama o yaştaki kızlar hakkında yorum yapmayacak kadar da büyüktük. Ona kesmesini söyledim. Bu, bilirsiniz, uygunsuzdu. Çoğunlukla yapıyordu, ama onu onlara bakarken ya da bazılarıyla biraz fazla ... yakın konuşurken yakalıyordum, sanırım molada olması gerekirken. Bu bana doğru gelmedi, ben de onu oradan aldım ve başka bir iş verdim."

"Ne tür açıklamalar?"

"Tam olarak hatırlamıyorum, gerçekten," dedi Eve'e. "Sadece hoşuma gitmediğini ve gençlere asıldığı fikrinden hoşlanmadığımı hatırlıyorum."

Alma, "Bana asıldı," diye açıkladı ve kocasının çenesinin düşmesine neden oldu.

"Ne? Ne? Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

"O zamanlar birkaç kez, o zamandan beri de birkaç kez." "Orospu çocuğu."

"Kendimi idare edemeyeceğimi mi düşünüyorsun bebeğim?"

"Hayır, kendi başının çaresine bakabilirsin. Ama orospu çocuğu."

"Her zaman sarhoş ve sinirliydi. Lydia'ya bile asıldı. O seksen üç yaşında," diye açıkladı Alma. "Defterlerimizi o tutuyor. O bir köpek, buna şüphe yok ve kadın olduğu sürece bir şeyler hissetmeye çalıştığını görebiliyorum. Yaş sorun değil. Ama kimseye zarar vereceğini sanmıyorum. Asla."

"Hayır, hayır, o kimseyi incitmez. O bir pislik, ama- polis hissi? Bunu senin üzerinde denedi mi?"

"Yaklaşık altı, yedi yıl önceki 4 Temmuz yemeğinden sonra giydiği fareyi hatırlıyor musun? Sence onu kim patlattı?"

Bu kez iki eli de saçlarına gitti. "Alma, Tanrım! Neden bana bunları anlatmıyorsun?"

"Çünkü o zaman onu patlatırdın ve ben çoktan patlattım. Ve bu benimle uğraşmaya çalıştığı son seferdi. Ayıldığında özür diledi. Demek istediğim, Komiser, diyelim ki bir barda oturuyorsunuz, birini bekliyorsunuz ya da sadece sakın bir içki içmeye çalışıyorsunuz. Bu adam, kendini esprili, seksi ya da her neyse, öyle sanarak üzerinize atlayacak bir tip. Sarhoş, aptal ve sinir bozucu. Ama sizi bardan dışarı kadar takip edip fiziksel müdahalede bulunacak ya da ona üflemesini söylediğinizde öfkelenip bir şeyler başlatacak bir tip değil. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet, ama onunla konuşmak istiyorum. İletişim bilgilerini alabilirsem memnun olurum."

"Tabii. Evet. Kahretsin." Brodie kalçasını kaldırıp cep linkini çıkardı ve verileri okudu. "Şu anda suratına bir yumruk atmak istiyorum ama söylemeliyim ki asla böyle bir şey yapmaz. O kızlara hiçbir şey yapmazdı. Yani, evet, o zamanlar biraz dokunmayı deneyecek kadar sarhoş olabilirdi ama kimseyi öldürmezdi."

"Pekâlâ. Hiç etrafta dolaşan birini gördünüz mü ya da orada çalışan ve size kötü hisler veren birini fark ettiniz mi?"

"Yaptığımı ya da hatırladığımı söyleyemem. O zamanlar bir sürü küçük işle uğraşıyordum, iyi bir yer edinmeye çalışıyordum. Her gün orada olduğum falan yoktu. Bazen birkaç gün aralıksız orada oluyordum ama çoğunlukla düzensizdi. Düzeltemedikleri küçük bir şey için ya da düzeltmeye çalıştıkları ve en başından daha da berbat ettikleri bir şeyi düzeltmek için beni çağırıyorlardı. Bundan daha fazla iş çıkardım-

Bazı personel için bir şeyler yapmak, Nash ve Philly'nin beni tavsiye ettiği insanlar için bir şeyler yapmak."

"Nash ve Philly de dahil olmak üzere herhangi bir personel üzerindeki izlenimler."

"İyi işler yapıyorlardı, hala da yapıyorlar ve gördüğüm kadarıyla çok fazla çaba gerektiriyor. Giriş ve çıkış saati yok."

"Bir şey daha var." Eve, Linh'in görüntüsünü ekrana getirdi. "Tanıdık geliyor mu?"

"Vay canına, gerçekten güzel bir çocuk. Hayır." Başını iki yana sallayan karısına baktı. "O da mı ..."

"Öyle."

"Tanrım." Ellerini yüzünde gezdirdi, eğildi, bir kez daha uzun uzun baktı. "Hiç tanıdık gelmiyor. Bunca zaman sonra hatırlar mıydım bilmiyorum ama gerçekten farklı bir yüzü var, biliyor musun? Olmayı bekleyen bir afet."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz." Eve ayağa kalktı. "Aklınıza bir şey gelirse bana ulaşın."

"Yapacağım, yapacağız," diye güvence verdi Brodie. "O kızları düşünmekten nefret ediyorum."

Eve onları düşünmekten başka bir şey yapamayacağını anladı, özellikle de apartmandan çıktıklarında ikinci yeniden yapılanma geldiğinde.

"Başka bir yüzüm var."

Roarke ekranına baktı, ince yanaklı, üzgün gözlü görüntüyü inceledi. "Bir arama yapmamı ister misiniz?"

"Peabody bunu daha önce aldığımız ön hazırlıkta yapıyordu, şimdi bununla yapacak. Ama bekleyin. Burada bekle, hemen döneceğim."

Kadın hızla binaya geri döndü ve onu kaldırımında bıraktı. Zaman geçirmek için PPC'sini çıkardı ve kendi başına biraz araştırma yaptı.

Beş dakika içinde dönmüştü.

"Bunu tanıdı. Kendinden oldukça emin görünüyordu, hatta resimde olmayan bir kaş halkası bile eklemişti. Ve çılgın saçları olduğunu söyledi - mor, pembe ve

Yeşil. Dövmeleri vardı -tam kollu- ve onun en fazla on iki ya da on üç yaşında olduğunu tahmin ediyordu. Tüm bunları hatırlıyor çünkü kız diğer çocuklardan birinin üzerine atladığında tam orada çalışıyormuş. Nedenini hatırlamıyor, sadece onları ayırmak için personelin birkaç üyesinin gerektiğini hatırlıyor."

"Bu da size onun bina sakini olarak binada bulunduğunu, en az bir fiziksel münakaşaya karıştığını ve eşkâle göre sessiz, çekingen bir tip olmadığını gösteriyor."

"O yaşta yasal bir vasi imzalamadan, kimlik göstermeden ve hazır bulunmadan dövme yaptıramazsınız. Kalıntıları düzenli olarak hırpalandığını gösteriyor, bu yüzden yasal vasisinin onunla böyle aptalca bir şey yapmak için zaman ayırdığını sanmıyorum. Bu da bana muhtemelen bir süredir sokaklarda olduğunu, bağlantıları olduğunu söylüyor. Belki birkaç kez yakalanmıştır. Kimliğini tespit edeceğiz. Adını öğreneceğiz."

"Peabody onu bulurken biz de nadiren ayık olan göt herifle konuşmaya mı gidiyoruz?"

"Henüz değil. Ona ulaşacağım ama bunu yapan her kimse muhtemelen sarhoş değildi. Patronun karısına asılmak gibi aptalca hatalar yapmaya meyilli oldukları için muhtemelen sarhoş değildir."

"Bazı patronların eşleri," dedi Roarke, parmağıyla çenesindeki çukura dokunarak, "kendi başlarının çaresine bakarlar."

"Evet. Ne zaman yarım milyon çalışanınızdan biri bana asılırsa, onu yere sererim. Merak etmeyin."

"Bu konuda hiçbir endişem yok."

"Şu anda daha çok eski bir sakin, mevcut personel ve yeni binayı bağışlayan kadının torunuyla ilgileniyorum. Seraphim Brigham, Tiffany Brigham Bittmore'un torunu."

"Tiffany Bittmore'u tanıyorum." Roarke onun bir arama yapmasını istemediği için arabanın etrafından dolaşarak sürücü koltuğuna doğru yürüdü. "Hayırsever, özellikle çocuklar ve bağımlılıklarla ilgileniyor. Politik aktivist bir organizasyonda genel köpek görevlisi olarak çalışıyordu ve sanırım Brigham'la tanışıp evlendiklerinde oldukça gençtiler."

Yirmili yaşlarının başındaydı ve on beş yıl kadar sonra bir mekik kazasında ölmeden önce ondan iki çocuğu vardı. Zengin bir aileden geliyordu ve güçlü bir liberal eğilimi olan politik biriydi."

Konuşurken kuzeye doğru akan trafiğin içine daldı.

"Ölümünden birkaç yıl sonra tekrar evlendi.

"Evlendikten sonra

Bittmore'lar daha da zengindi. İki çocukları daha oldu.

-Sanırım küresel bir sağlık kuruluşunun elçisi olarak gittiği Endonezya'da bir deprem sırasında öldürülmeden önce."

"Bu çok şey bilmek demek."

"Bu sabahtan beri bilgilerimi tamamladım. Kendisine hitap eden bir amaç söz konusu olduğunda zamanını, parasını ve nüfuzunu cömertçe kullanmasıyla tanınıyor. Bir oğlunu, yani bu torununun babasını aşırı dozdan kaybetmiş.

Görünüşe göre kızı, The Sanctuary'ye gelmeden önce onun izinden gitmeye kararlıydı. Bittmore minnettarlığını binayı bağışlayarak ve işletme fonları için bir vakıf kurarak gösterdi."

"Ve şimdi Seraphim Jones ve Jones için çalışıyor."

"Ve sağlam bir üne sahip saygın bir terapist. Ve yakın zamanda nişanlandı."

"Bir sonraki kocamın da zengin bir piç olduğundan emin olmam gerektiğini düşünüyorum. Ama senden daha zengin bir piç bulabileceğimi sanmıyorum. Havuz oldukça sığ."

"Belki seksen ya da doksan yıl sonra daha derin olacak." "Bu da düşünülmesi gereken bir şey.

Nereden biliyorsun nereye gidiyoruz?"

"Seraphim Brigham ile röportaj yapmak istediğinizi söylemişsiniz. Beni etiketlediğinizde bunu tahmin ederek birkaç satır karıştırdım ve büyükannesinin evinde -New York'taki evinde- bir şeyler içip akşam yemeği yiyeceğini öğrendim. Aslında bizimkinden çok da uzak değil."

"Daha önce de söyledim ama yine söyleyeceğim. Becerikli olabilirsin."

Ona bir bakış fırlattı. "Zengin piçini de düşünmelisin, eğer havuzdan bir tane çıkarırsan

polis beyinlerini anlamak ve doğru bağlantılara sahip olmak." "Bunlar benim listemde olacak." Kadın da ona bir bakış attı. "Seksen ya da doksan yıl sonra başka bir polis yıl?"

"Kesinlikle olmaz. Bir dahaki sefere hoş, sessiz bir kadının peşindeyim, belki suluboya yapan ve çörek pişiren birinin."

"Benim zengin piçim turta pişirir. Turtayı severim." "Ben de turta severim. Onunla tanışmak isterim."

"Birkaç on yıl bekle. On beş yıldır ne yapıyordu?"

Roarke, şu anda hayali zengin piçini düşünmediğini düşündü. Düşünce süreci nasıl da büyülüydü.

"Öldürmeyi nasıl bıraktı? Bıraktı mı? Cesetlerden kurtulmanın başka bir yolunu mu buldu? Öldü mü, bir kafese mi girdi, Tanrı'yı mı buldu? On iki kişiyi öldürdü. Muhtemelen birkaç hafta ya da ay içinde. Öylece duramazsın. Kendime sorup duruyorum, nerede o? Ne yapıyor? Benzer suçlarla ilgili bir araştırma yaptım ve tabii ki bu aralıktaki kızlar için, plastik ambalaj ve diğer unsurlar için burada ve orada birkaç pop var. Ama hiçbirisi buna uymuyor, buna değil. Birden fazla, onları saklamak için zaman ve çaba, şiddet eksikliği. Onları nasıl öldürmüş olabilir?"

"Bence DeWinter'a biraz zaman tanımalısın." "Evet, evet. O ve Morris'in kafaları o."

Hayal kırıklığına uğrayan Roarke, verilere sahip olmadığı ve katile doğru izini daraltmak için kullanmaya başlayamayacağı sonucuna vardı.

"Kimliğini tespit ettiğimiz ilk kurbanın ailesine haber verdik. Sağlam orta sınıf-üst sınıf. İkisi de doktor, ilk evlilikleri uzun sürmüş, iki çocukları daha var, şimdi büyümüşler. Güzel bir ev, istikrarlı, varlıklı. Kalıntılarda istismar izi yok ve kurbanı tıbbi ve fiziksel olarak iyi bakıldığına dair her türlü işaret var."

"Kaçırıldı mı?"

"Hayır. En azından evden değil. Bir konser yüzünden sinirlendim. Sinirli bir dönemden geçiyormuş, ki bu oldukça normal. Brooklyn'den şehre gitmiş, parası varmış, bu yüzden en iyi tahminim birkaç gün yaşamış, vahşi tarafta yürümeyi denemiş ve bundan hoşlanmış. Onunla sarmaladığı kız gibi değildi. Eğer temiz kalsaydı, o yolda devam etmezdi. Evine dönerdi. Diğer mi? Gideceği son yer eviydi çünkü orası insana zarar verdikleri yerdir."

Roarke sadece elini kendi eliyle kapattı. Tek yapması gereken buydu.

"Benim gibi değil," diye mırıldandı Eve. "Zaten hiçbir zaman bir evim olmadı ve belki de bu bir avantajdı. Birinin bana göz kulak olmasını beklemiyordum. Ve o ölene kadar kaçabileceğimi bilmiyordum. Sonra bile, çok uzağa koşmayı başaramadım. Onu öldüren ya da kurban olma yoluna sokan şey koşmaktı."

Sinyal verdiğinde bağlantıyı çekti ve Peabody'den gelen mesajı okudu.

"Shelby Ann Stubacker. Artık bir adı var." "Bana ondan bahset."

"On üç yaşındaydı. Babası Sing-Sing'de on sente çalışıyor, saldırıdan ikinci kez. Annenin bir kaydı var, çoğunlukla yasadışılar için. Rapor vermediler, bu yüzden onu orada bulamazdık. Birkaç kez gözaltına alınmış. Okuldan kaçmış, hırsızlık yapmış, ıslahevine girmiş ve mahkeme kararıyla rehabilitasyona gitmiş, çünkü kafası iyiyken ve kaçak mal bulundururken yakalanmış. İlk yakalandığında dokuz yaşındaymış. Burada doğmuş, burada ölmüş. CPS'de bir dosyası olacaktı ama ne anlamı var ki. Sistem onu yüzüstü bıraktı, herkes onu yüzüstü bıraktı."

"Yapmayacaksın."

Roarke, camları deniz gibi parlayan, altın rengi beyaz bir binanın önünde durdu. Aracın düşük kaliteli görüntüsü göz önüne alındığında, kapıcının çenesinin yukarı kalktığını, ağzının gerildiğini ve ayaklarının yere vurduğunu görmek Eve için sürpriz olmadı.

Parlak cam kapıdan kaldırıma kadar uzanan kraliyet mavisi halı.

Şimdi, diye düşündü, Roarke nelere katlandığının farkına varacaktı. Bunu dört gözle bekleyerek sokak tarafına doğru ilerledi.

Roarke kaldırıma adımını atar atmaz, kapıcı koruyucu bir teriyerden konuksever bir taziya dönüştü.

"Efendim! Bu akşam Metropolitan'da birini mi ziyaret ediyorsunuz?"

"Şu anda Teğmen Dallas'a içeride eşlik ediyorum. Eminim işini tamamlayana kadar aracını yerinde tuttuğunuz için size minnettar olacaktır."

"Bununla bizzat ilgileneceğim. Sizin için herhangi birine haber verebilir miyim?"

"Bayan Bittmore'a Teğmen Dallas'ın NYPSD işleriyle ilgili olarak kendisini görmeye geldiğini bildirirseniz sevinirim."

"Ona haber veririm. Lobinin sol tarafındaki ilk asansör sırasını isteyeceksiniz. Bay Bittmore'un ana girişi elli üçüncü katta, elli üç yüz numarada."

"Teşekkür ederim."

Eve kaşlarını çatarak içeri girdi. "Ona ne kadar verdin?"

"Bir elli."

"Ben kapıcılara rüşvet vermem," dedi biraz da haklılıkla.

"Hayır sevgilim, sen onları korku ve dehşetten titreyen su birikintilerine dönüştürüyorsun ama bu daha hızlı ve temiz görünüyor."

"Yine de seni tanıdım. Ben de gördüm. Buranın sahibi sen değilsin, değil mi?"

"Bilmiyorum, hayır." Geniş altın ve beyaz lobiye göz gezdirdi, asansörlere döndü. "Yazık. Oldukça güzel bir yer."

"Bir dahaki sefere titremeyi ve huşu duymayı istiyorum."

Önce onun asansöre binmesine izin verdi, böylece kışına hafifçe vurabilecekti. "Bir dahaki sefere."

BİR EV DROIDİ ONLARI BİR EVİN KAPISINDA KARŞILADI. Duvarları ve tavanı zekice boyanmış, rustik taş banklarla tamamlanmış, yemyeşil bir üzüm çardağı olan zarif, küçük bir fuaye. Sade gri bir elbise ve alçak topuklu ayakkabılar giymiş olan droid kimlik sordu.

Eve rozetini uzattı, droidi izledi

tarafından.

"Lütfen içeri gelin. Bayan Bittmore ve Bayan Brigham oturma odasındalar."

Alanın geniş olduğu söylenemezdi, ancak iyi bir bordo rengindeki duvarlara karşı açık renkli kumaşların oyunuyla yine o zarif notaları vurdu. Sanat, puslu ormanların, sessiz göllerin, çiçek açan çayırların şık tasvirleriyle eski dünyaya doğru eğildi.

İki kadın, bir çift cam kapı ve kısa bir terasla desteklenen buğday renkli bir aşk koltuğundan kalktı ve büyük parkın manzarasını seyretti.

Daha yaşlı olan öne çıktı. Tiffany Bittmore saçlarının beyazlamasına izin vermişti ama Eve bu kararın gösteriştan kaynaklandığına karar verdi çünkü saçların mükemmel bir şekilde taranması dekorla aynı türden şık bir zarafete yol açıyordu.

Gözleri mavinin hülyalı bir tonu olabilirdi ama keskin bir kurnazlık taşıyordu. Yaşına rağmen nemli ve pürüzsüz olan yüzüne güzel denemezdi ama dikkat çekiciydi.

Dudaklarının kıvrımı, elmacık kemiklerinin sivri uçlarını yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı.

"Teğmen Dallas, sizinle tanışmak bir zevk. Ve Roarke, bir başka zevk. Şöhretiniz ve yaptıklarınız sizden önce geliyor."

"Sizinkiler de öyle," diye karşılık verdi Roarke, ipek bir kravat gibi takabileceğı bir çekicilikle. "Bu gerçekten bir onur, Bayan Bittmore."

"Tanrılar sana kadınların kalbini durdurmak için tasarlanmış bakışlar hediye etmiş. Eskiden olsa buna ağzımın suyu akardı," dedi Eve'e. "Benim zamanımda."

"Su birikintilerinin etrafından dolaşmayı öğrendim."

Bayan Bittmore gülerek Eve'in koluna dostça bir tokat attı. "Sanırım senden hoşlanacağım. Gel hayatımın ışığıyla tanış, sonra da kahve içeriz. The Ilove Agenda'yı okudum ve videosunu izledim, ki bunu nadiren yaparım, bu yüzden gerçek kahveye düşkün olduğumu biliyorum. Clarissa?"

"Evet efendim, hemen ilgileneceğim." Droid yavaşça odadan çıktı.

"Torunum, Seraphim."

"Bu bir zevk. Medya bültenini duymamış olsaydık, eminim daha fazla olurdu." Elini uzattı, büyükannesinin gözlerine sahip bir kadın daha yumuşak, daha az dramatik bir yüze sahipti. "O zaman HPCCY ile temasa geçtim ve Philadelphia ile kısa bir konuşma yaptım. Bana onu ve Nash'i görmeye gittiğinizi söyledi."

Eve, "HPCCY'de çalışıyorsunuz ve The Sanctuary'de ikamet ediyordunuz," diye söze başladı.

"Lütfen, oturalım." Bayan Bittmore sandalyeleri işaret etti. "Bu korkunç bir şey ve Seraphim için çok üzücü."

"Bazılarını tanıyor olabilirdim," dedi Seraphim aşk koltuğuna doğru eğilmeden önce. "Neredeyse kesinlikle bazılarını tanımak zorundaydım. Raporda isim verilmemişti."

"Verecek bir şeyleri yoktu." Eve bir an önce hangi açıdan oynayacağını düşündü. 'Link'ini çıkardı, kimlik fotoğraflarından birini getirdi. "Tanıdık geliyor mu?"

"Aman Tanrım." Seraphim derin bir nefes aldı, sonra 'link'e ve Linh Penbroke'un fotoğrafına uzandı. "Yıllar önceydi ama sanırım onu hatırlardım. Çok güzel bir kız. Ben hatırlamıyorum. Bu kızı daha önce gördüğümü sanmıyorum. Ama aylarca Sığınak'ta yaşadım. O kadar çok kişi geldi ve gitti ki. . . Yine de bu yüzü hatırlayacağımı düşünüyorum."

"Tamam." Eve 'link'i geri aldı, ikinci görüntüyü getirdi.

"Peki ya o?"

"Oh! Bu Shelby. Evet, bu kızı hatırlıyorum. Shelby . . . Soyadını bilip bilmediğimi bilmiyorum. Benimle birlikte kalıyordu. Sanırım bir yaş kadar küçüktü ama yıllarca daha sertti. Bana zoner atmıştı. Üzgünüm, Gama," diye ekledi büyükannesine doğru bir bakış atarak.

"Uzun zaman önceydi."

"Orada kaldığım ilk birkaç hafta gerçekten sadece uyuyacak bir yer arıyordum. Temizlenmek ya da tavrımı değiştirmek gibi bir niyetim yoktu, sadece bunlara sözde hizmet ediyordum."

"Çok öfkeliydin," diye ekledi büyükannesi.

"Oh, herkese ve her şeye kızgındım." Yumuşak, neredeyse merak dolu bir kahkaha attı ve Tiffany'nin yanağını öptü. "Özellikle de sana çünkü benden bir türlü vazgeçmiyordun."

"Asla."

"Bu yüzden seanslara gittim, ödevleri yaptım - çünkü bunun karşılığında bir yatağım ve yemeğim vardı. Onların - Jones'ların- enayi olduğunu düşündüm ve istediğim zaman kaçak mal, alkol, ne bulursam kaçırdım. Ama sandığım kadar kolay olmadı, çünkü onlar enayi değildi. Elimdeki boncuklu bir bileziği zoner ile takas ettim. Herkes Shelby'ye sevdiği bir şey ve biraz zaman vererseniz ne isterseniz alabileceğinizi, içeri sokabileceğinizi biliyordu."

Droid kahveyi getirdiğinde Seraphim durakladı ve geldiği gibi sessizce gitti.

"Personel bilmiyor muydu?" Eve, Seraphim'e sordu.

"Çok zekiydi. Hayır, kurnaz daha iyi bir kelime. Shelby çok kurnazdı. Bir ya da iki kez küçük şeyler yüzünden yakalandı ve geriye dönüp baktığımda, sadece bir yetişkin olarak değil, bir terapist olarak da, büyük olasılıkla yakalanmasına izin verdi.

Küçük şeyler beklenirdi ve cezaların üstesinden gelmek kolaydı. O zamanlar sayıca personelden muhtemelen bire on fazlaydık. Bizi güvende tutmak, sokaklardan, seks ticaretinden uzak tutmak, bize yardım etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ama bizim için, çoğumuz için? Onlar sadece birer işaretti."

"Marangoz yardımcısına ne dersin? Jon Clipperton."

"Adını hatırlamıyorum, belki de bilmiyordum ama Brodie'nin o binada kaldığımız son haftalarda birkaç kez yanında getirdiği adamı hatırlıyorum. Bazı erkekler sana bakar," dedi Eve'e, "ve seni çıplak gördüklerini bilirsin. Bazen bu sorun değil, sen de onları çıplak görüyorsun. Diğer zamanlarda ise aşağılayıcıdır. Ya da daha kötüsü. Gençtim ama bir süredir sokaklardaydım. Bana ve diğer bazı kızlara nasıl baktığını biliyordum. Ve bu hiç hoş değildi."

"Bakmaktan fazlasını mı yaptı?"

"Bilmiyorum. Sanırım Shelby'ye biraz bira götürdü ama hiç söylemedi. Aramız pek iyi değildi. Ben onun için arada sırada gelen bir müşteriydim. Nasıl öldüler?"

"Buna henüz cevap veremem. Yer değiştirdikten sonra hiç o binaya geri döndünüz mü?"

"Hayır. Oraya geri dönmeyi hiç istemedim. Taşınmadan önce değiştim. Benim için bir şeyler değişti, bir geçiş oldu. O yatağı, yemeği alabilmek için sözde hizmet ettiğim konuşma terapisi, dirensem de bana ulaşmaya başladı. Philadelphia, ben istesem de istemesem de benimle bire bir çalıştı ve koyduğum engellere rağmen, öfke ve kendinden nefretin üstesinden gelmeye başladı. Sonunda beni büyükannem Gamma ile konuşmaya ikna etti."

"Ve Jones'lara bir bina ve fon bağışladınız."

"Bağışladım," diye onayladı Bayan Bittmore. "Onları kurtardığımı söyleyemem.

Seraphim'in hayatı, ama eve dönmesine ve gerçekte kim olduğunu keşfetmesine yardımcı oldular."

Tiffany kahvesini yudumlarken Seraphim'in dizini okşadı. "İşlerini yetersiz bir alanda, vasatın altında bir binada yapıyorlardı ve bırakın doğru düzgün bakım, onarım ve doğru personeli, o binanın kredisini bile karşılayamıyorlardı. Seraphim'e bir şans verdiler. Ben de onlara bir şans verdim."

"Bayan Brigham, Clipperton'ın sizi kötü hissettirdiğini söylediniz. Size bu tür hisler veren ya da sizi huzursuz eden başka biri var mıydı?"

"Gelip giden çocuklardan bazıları. Kimden uzak durmanız gerektiğini öğrenirdiniz. Teğmen, biz bağımlılardan ve duygusal olarak zarar görmüş çocuklardan oluşan bir evdik. Bazılarımız, benim de bir dönem olduğum gibi, sadece bedava bir yolculuk ve para kazanmanın bir yolunu arıyorduk. Eğer personel kaçak, alkol ya da silah bulursa, bunlara el koyardı. Ben kaldığım sürece hiç kimseden gitmesi istenmedi. Amaç da buydu zaten. Burası bir sığınaktı ve bunun riski bela isteyenlere güvenli bir liman sağlamaktır.

Ama faydaları bu riskten daha ağır basıyor. Beni kurtardılar ya da kendimi kurtarabileceğim bir yola soktular. Ben tek değilim."

"Göze çarpan biri var mı? Shelby'ye zarar vermek için sebebi olduğunu düşündüğünüz biri var mı?"

"Benim ve diğer pek çok kişinin ödünü kopardı," dedi Seraphim hafif bir gülümsemeyle. "Kendimi idare edebileceğimi sanıyordum. Gençliğin verdiği kibir, sokaklarda geçirdiğim birkaç ay ve kafamın iyi olması. Ama en kötü halimde bile onunla başa çıkamazdım. Düşmanları vardı kuşkusuz ama ona göz açtırmıyorlardı.

Dövüşebiliyordu. Muhtemelen kendisinden 20 kilo fazla olan ve pısırik olmayan başka bir kızı alt ettiğini gördüm. Ama Shelby çok vahşiydi."

Bir an durakladı. "Benim öfkem," dedi yavaşça, "şimdi bir yetişkin olarak, bir terapist olarak görüyorum ki, onunkinin yanında soluk kalıyor."

"Kiminle takılırdı?"

"Ah ... birkaç kız ve bir oğlan vardı. Bir düşüneyim." Kahvesini yudumlarken, Seraphim hafızasını canlandırmak istercesine şakağını ovuşturdu. "DeLonna-sıska siyah kız," diye devam etti Seraphim gözlerini kapatarak. "Şarkı söyleyebiliyordu. Evet, evet, onu hatırlıyorum. İnanılmaz bir sesi vardı, gerçek bir yetenektir. Ve Missy ya da Mikki adında başka bir kız. Sanırım Mikki. Biraz tombul, sert gözlü. Ve herkesin T-Bone dediği bir çocuk.

Zeki, biraz ürkütücü. Etrafta duman gibi dolaşırdı. Azı dişlerinizi çalardı ve siz farkına bile varmazdınız. Kollarında eski yanık izleri vardı - bazılarını dövmeyle kapatmıştı ama

görebiliyordunuz, yanağında da bir yara izi vardı.

"Her zaman birlikte değillerdi, ama her zamankinden daha fazla birlikte takılıyorlardı ve herhangi biriyle yaptıklarından daha fazlasını yapıyorlardı."

"Personelden herhangi biri Shelby ya da diğerleriyle sorun yaşadı mı? Bildiğiniz kadarıyla onları tehdit eden oldu mu?"

"Başları sık sık derde giriyordu ve özellikle Shelby'nin personel ile sürekli bir savaş alanı olduğunu söyleyebilirim. Bu sinir bozucu ve zor bir iş, Teğmen, çatışma ve mücadele dolu. Ve inanılmaz derecede ödüllendirici. Sizin de sık sık aynı şeyleri hissettiğinizi tahmin ediyorum."

"Sanırım öyle. Jubal Craine hakkında bir şey biliyor musunuz? Kızı Leah burada ikamet ediyordu."

"Leah'yı tanırdım. Sessizdi, başını öne eğmezdi, beladan uzak durmakla kalmaz, görünmez olmaya çalışırdı, beni anlıyorsanız."

"Evet, biliyorum."

"Onu çok iyi hatırlıyorum, çünkü özünde benim geçiş sürecimdi."

"Nasıldı?" Eve sordu.

"Bir sınıftaydık. Hangi sınıf olduğunu hatırlamıyorum ama haftada belli bir saat eğitim almamız gerekiyordu. Dersteyken onu duydum-Leah'nın babası. Bağırıyordu, gerçekten öfkeliydi, onun adını haykırıyordu, ona tembel kışını kaldırıp oraya gitmesi gerektiğini söylüyordu. Personele bağırıyordu. Bembeyaz kesilmişti, bunu hatırlıyorum. Yüzündeki ifadeyi hala görebiliyorum. Önce hiç hissetmediğim türden bir dehşet, sonra da neredeyse daha kötü olan teslimiyet. Tüm bunları ve ayağa kalkışını, hiçbir itirazda bulunmayışını, yalvarmayışını ve çıkıp gidişini hatırlıyorum."

Seraphim kahvesini bıraktı, ellerini kucağında kavradı. "Hayatımda gördüğüm en üzücü şeydi, öylece ayağa kalkıp uzaklaşması. O anı hatırlıyorum çünkü Philadelphia ve benim bire bir konuşmalarımızda bahsettiğimiz şeyleri düşündüm. Beş parasız, aç ve üşürken sokakta olmanın ne kadar korkutucu olduğunu düşündüm."

tecavüzler ve dayaklar hakkında. Ve Leah'nın Sığınak dışında, onu nasıl kırbaçlayacağını haykıran bu adamdan başka kimsesi olmadığını ve bunun gibi şeyleri düşünmeye başladım. Gama'yı ve onun bana asla zarar vermeyeceğini düşündüm. Hiçbir zaman. Ve benimle ilgilenecek, beni koruyacak birine sahip olmak istediğimi düşünmeye başladım. Birine sahip olduğumu. Ama Leah'nın yoktu.

"Kızı ona vermek zorundaydılar, görüyorsunuz. Yasal vasisi oydu ve kız ona zarar verdiğini söylemedi. Sadece onunla eve gideceğini söyledi."

"Zavallı şey," diye mırıldandı Bayan Bittmore. "Onu bir sonraki görüşüm aylar sonraydı." "Geri mi geldi?" Eve sordu.

"Aslında bilmiyorum. Onu sokakta gördüm. Bir arkadaşımın alışveriş yapıyordum. Gamma bana güvenirdi, o zamana kadar ben de bana güvenmişim. Ya da güvenmeye başlamışım. Leah'yı otobüse binerken gördüm. Neredeyse seslenecektim ama utanarak söylüyorum ki arkadaşımın yırtık ceket ve morarmış yüzüyle bu kızı tanıdığımı bilmesini istemedim.

Bu yüzden seslenmedim. Ama o bana baktı. Sadece bir an için birbirimize baktık."

Seraphim'in gözlerinde yaşlar parıldadı. "Bana gülümsedi. Sonra otobüse bindi ve onu bir daha hiç görmedim. Ama o zaman bile düşündüm: Kaçtı. En azından ondan tekrar uzaklaştı."

"Bana onun da geri döndüğü söylendi."

"Bunu bilmiyordum. O sırada evde olmalıydım. Onu Sığınak'ta bulamazdı. Oraya geri dönmedi, en azından ben oradayken dönmedi ve dürüst olmak gerekirse, onu bulduğu yere geri dönmeyecek kadar akıllı ve korkmuş olduğuna inanıyorum. Ben eve, büyükannemin yanına döndükten kısa bir süre sonra yer değiştirdiler."

"Bina bendeydi," diye açıkladı Bayan Bittmore.

"Philadelphia ve Nash'e, diğerlerine teşekkür etmek için geri döndüğümde, eğer isterlerse binayı bağışlamak için gerekli düzenlemeleri çoktan yapmışım. Durum tespiti yapmışım," dedi keskin bir gülümsemeyle. "Yani yasal olduklarını biliyordum. "Bu yüzden yasal olduklarını

biliyordum.

Avukatlarım ve para işleriyle uğraşanlar defterlerini ve kayıtlarını incelesinler. Biz tatmin olmuştuk. Torunumu geri almıştım. Tatmin olmanın da ötesindeydim. Bana bu kızdan hiç bahsetmedin. Bu Leah."

"Hayır. Sanırım yanına gidip onunla konuşmadığım için utandım."

"Onu arayabilir, şu anda nerede olduğunu bulabiliriz."

"Bunu bana bırak," diye öğüt verdi Eve. "Teşekkür ederim," dedi ayağa kalkarken. "Çok yardımcı oldunuz."

"Öyle mi?" Seraphim de ayağa kalktı. "Shelby'nin adını zaten biliyor olmalısın."

"Bana onun daha iyi bir resmini verdin."

"Onlardan herhangi biri ben olabilirdim. On iki kişiden herhangi biri. Size yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Bunu kabul edebilirim."

Eve, lobiye indiklerinde arabayı döndürdü. "Evine dönebileceği biri olduğu için çok şanslı. Para ya da ayrıcalık değil ama ondan vazgeçmeyen ve onu isteyen biri."

"Çok fazla kişi şanslı değil." O şanslıydı, diye düşündü Roarke. Summerset onu -kanlı bir sokak faresini- yanına almış ve bugün bile anlayamadığı nedenlerden ötürü onu istemişti.

"Leah Craine'i aramalı mıyım?"

Eve ona baktı. "Nerede olduğunu bilmek benim için sorun olmazdı. DeWinter'ın laboratuvarında olmadığını umabiliriz."

"Kaçtı," dedi Roarke ve o korkunç istifayı çok iyi hayal edebildiği için, onun uzakta kaldığına inanmak istedi. Ve güvende. "Kendine bir hayat kurduğuna biraz inancımız olacak."

"Veri inançtan daha iyidir."

"Ne polis ama."

"Evet, ben de öyle olduğum için Clipperton'ı aramadan önce bir uğramak istiyorum."

Bunu tahmin eden Roarke onun elini tuttu ve kolunu şakacı bir şekilde salladı. "Sarhoş heriflerin gözünü korkutmak hoşuma gidiyor."

Akşam."

"Brigham haklıysa, reşit olmayan biri için içki almış ve karşılığında reşit olmayan biriyle seks yapmış olabilir. Bunu birden fazla kez yapmış olabilir, orada hastalıklı küçük bir ilişki geliştirmiş olabilir."

"Bu da onu ve diğer on bir kişiyi öldürmesine neden oluyor."

Eve notlarını kontrol etti ve arabaya binmeden önce adresi tekrarladı. "O bir savaştıydı, belalı biriydi. Bu konuda ünlüydü ve küçük bir ekibi varmış gibi görünüyor. Ama bana kemiklerinde şiddet olmadığını söylediler, TOD'a yakın. Tüm yaralanmalar ondan çok önce. Bir kavgacıyı iz bırakmadan öldüremezsın."

"Eğer hurdacı sana güvenmiyorsa."

"Bu doğru. Belki de söz konusu hurdacıyı sarhoş edip ödemesi sırasında dışarı çıkarırsınız. Belki de onu boğarsınız ya da belki biraz içkiden daha fazlasını alırsınız ve o da aşırı dozdan ölür. Şimdi ne yapacaksınız?"

"Cesedi saklamak için bir duvar mı inşa edelim?"

"Aptalca, aşırı, ama ... diğer çocuklar nereden geldi? Bu da bir soru."

"Neden diğerlerini öldürdünüz? Eğer bu Shelby ile başladıysa, neden on bir kişi daha öldürüldü?"

"Her seri katil bir yerden başlamak zorundadır. Her zaman bir ilk olacaktır. Birini öldürdü, 'Vay canına, eğlenceliydi, bir daha yapalım' diye düşündü."

Roarke arabayı sürerken parmaklarını kalçasına vurdu.

"Bu kurbanı tanıyordu ve diğerlerinden bazılarını da tanıyor olmalıydı. Bu kurbanı birayı ulaştırmak için ona ulaşması gerekiyordu. Binayı biliyordu, duvarları inşa etmek için gerekli aletlere ve bilgi birikimine sahipti. Fines, "Evet, o bir pislik ama kimseyi öldürmez." diyebilir. Katilleri tanıyan insanlar nadiren bir katili tanıdıklarını düşünürler."

PPC'sini çıkardı. "Çoğunlukla alkolle ilgili bazı sorunlar yaşamış. D&D, huzuru bozma, vandalizm, mülke zarar verme. Cinsel suistimalden de iki sabıkası var."

Her şeyi kabul etti, biraz hafif hapis yattı, biraz kamu hizmeti, biraz da mahkeme kararıyla terapi gördü."

"Bir sakin sabıka kaydı." "Sikler de herkes kadar öldürür."

"Benimkini şiddetten uzak tutmaya çalışıyorum."

Yüzünde beliren gülümseme iyi hissettirdi. "Biraz yumruk var."

"Teşekkürler, sevgilim. Seni daha sonra yumruklamak isterim." "Beni hep yumruklamak istiyorsun."

"Bu senin için aşk."

Eğlenerek başını eğdi ve onu inceledi. "Belki ben de sana yumruk atarım."

"Umarım."

"Alette başka bir şey daha var, senin değil, marangozun yardımcısının aleti. Listedeki adresi olay yerimden üç blok ötede. Bu da beni o çöplükle ne yapmayı planladığınızı sormaya itiyor."

"Bittiğinde bir çöplük olmayacak."

"Tamam, çöplük olmayacak şeyle ne yapmayı planlıyorsun?"

"Dochas ile bağlantı kurmak için bir şeyler yaratabileceğimizi düşündüm."

Yaptığı taciz barınağını düşündü. Ve annesini ilk öğrendiği yer.

"Nasıl bağlanacağız?"

"Bu bir döngü, değil mi, çoğu zaman bir döngü. Genç, kaybolmuş ya da istismara uğramış kişiler, kendilerini inciten biriyle birlikte olurlar. Ya da kendileri istismarcı oluyor. Dochas'taki çalışanlarla ve biraz da Dr. Mira ile bu konuyu konuştum."

"Öyle mi?"

"Ne hakkında olduğumu bilmek isterim. Planlar, kendi hataları olmaksızın sistemin içine çekilen, ancak onlarla ilgilenmesi gerekenler tarafından kötü muamele gören veya ihmal edilen çocuklar için uygun bir tesis inşa etmektir."

Eskiden olduğu gibi, diye düşündü Eve.

"Ve hayatta kalmak için bir yol bulmaya çalışırken kendilerini sokakta bulan diğerleri -kayıplar da diyebilirsiniz-."

Onun yaptığı gibi.

"CPS, eğitimciler, terapistler ve benzerleriyle birlikte çalışacağız. Sanırım Seraphim oradayken olduğundan çok da farklı değil. Belki de bu binanın kaderi sorunlu ve kayıp insanları barındırmak, onlara bir sığınak, bir şans vermektir. Bizim böyle bir şansımız yoktu, senin ve benim."

"Hayır, bizde yoktu."

"Güvenli bir yerleri olacak ama sınırları ve yapısı olacak. Kurallara çok düşkün olduğunuz için kurallar. Terapileri, tıbbi tedavileri, eğlenceleri olacak -ki bence eğlence çok önemli ve çoğu zaman dışarıda bırakılıyor. Eğitim, tabii ki pratik beceriler öğrenme fırsatıyla birlikte. Summerset bana bunu verdi."

"Sana çalmayı da o öğretti."

"Nasıl yapılacağını zaten bildiğim için yapmadı. Yine de birkaç pürüzlü kenarı cilalamış olabilir." Ona sırtıttı. "Yine de bunlar bir tür pratik becerilerdi. Kilit ya da cüzdan kaldırma derslerimiz olmayacak, Teğmen."

"Bildiğim iyi oldu." Bir an düşündü. "Üstlenilecek çok şey var."

"Pekala, şimdi, tüm bu alanlarda eğitim almış olanları, çalışmaya başladığımızda üstlenmeleri için görevlendireceğim."

Ama bu işte senin parmağın olacak, diye düşündü Eve. Parayı öylece bırakıp çekip gitmeyeceksin.

"Bunun için bir adın var mı?"

"Henüz değil, hayır."

"Sığınak demelisin, çünkü sen öyle düşünüyorsun. Ve Dochas gibi İrlandalılarla devam etmelisin. Sığınak'ın İrlandacası nedir?"

"An Didean."

"İşte böyle demelisin."

Bir elini direksiyondan çekip onunkinin üzerine koydu. "O zaman yapacağız."

Elini onun elinin altına soktu, parmaklarını birleştirdi.
"Sanırım seni daha sonra kesinlikle yumruklayacağım."

"İsa'ya şükürler olsun."

Clipperton'ın binasının yarım blok ötesinde, cadde seviyesinde bir yer buldu. Eve, eğer geri dönüp binayı tek parça halinde bulmak istiyorlarsa, pek çok insanın araçlarını bu ya da iki blok boyunca park etmediğini düşündü.

DLE'sindeki kalkan ve hırsızlık caydırıcıları sayesinde endişelenmiyordu.

Binaya yaklaştıklarında, "Bu binayı satın almalısın," dedi.
"Diğerinden daha çöplük gibi."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Sadece yapma. Tamam, şansımız yaver gitti. Bu o, çöplüğüne gitmek için dalıştan çıkıyor."

Roarke, Bud's adında bir yerin kapısından çıkan kanvas iş ceketli adamın sendeleyerek onlara doğru döndüğünü gördü.

"Anlaşılan dalışı iyi değerlendirmiş," diye yorumladı Roarke.

Belli ki dengesi bozulmuştu, ama görünüşe göre görüşü ve polis radarı etkilenmemişti. Onları dalışla atlayış arasında yarı yolda fark etti, hızlıca, yalpalayarak bir-sekiz yaptı. Sonra ayaklarını yere vurdu.

"Ciddi misin?" Eve başını salladı ve onun peşinden koştu.

Yayaları itip kaktı, bir kadını ve elindeki poşeti kaldırıma düşürmeyi başardı. Üç tane anemik portakal yuvarlandı. Eve onların üzerinden atladı.

"Ona iyi bak," diye bağırdı Roarke'a. "Ben hallederim."

Hedefi köşede sağa sapmayı tercih etti ya da alt yarısı yetişmeye çalışırken üst yarısı dönüşü yaptı.

Kendi ayağına takıldı ve kaldırım boyunca kayarak başka bir yayaya çarptı.

Eve botunu Clipperton'ın ensesine bastırdı ve kışının üzerinde oturmuş, yırtık pırtık bir evrak çantasını tutan şaşkın yayaya baktı.

"İyi misin?" Rozetini çıkardı. "Yaralandın mı?"

"Ben ... sanmıyorum."

"İsterseniz tıbbi yardım getirebilirim."

"Yaralandım!" Clipperton bağırdı.

"Kapa çeneni. Efendim?"

"Ben iyiyim." Adam ayağa kalktı, eldivenli elini saçlarının arasından geçirdi. "İfade vermek zorunda mıyım? Dürüst olmak gerekirse, ne olduğundan emin değilim. Sanırım aşağı yukarı bana doğru düştü ve ben de dengemi kaybettim."

"Sorun değil. Al bakalım." Bir kart çıkarmayı başardı ve Clipperton kartın altında bir yılan gibi kıpırdandığında botuyla baskıyı artırdı. "Bu olayla ilgili olarak benimle iletişime geçmeniz gerekirse, bana buradan ulaşabilirsiniz."

"Oh, teşekkürler. Tamam. Um. O zaman gidebilir miyim?"

"Evet, efendim." Bağlarını çözdü, eğildi ve Clipperton'a taktı.

"Senden kaçıyor muydu?"

"Benden daha çok tökezleyerek uzaklaşıyordu." "O bir suçlu mu?"

Eve seyirciye son bir kez baktı. "Bunu öğreneceğiz. Kalk bakalım Clip."

"Ben bir şey yapmadım."

Nefesi ucuz bira ve eski bira fıstığı gibiydi. En azından en kötüsünden kaçınmak için Eve hafifçe yana kaydı. "Neden kaçtın?"

"Koşmuyordum. Sadece hızlı yürüyordum. İşaret etmeliyim."

"Şimdi benimle bir randevun var. Merkez'de." "Ne için? Bırak beni."

"İki kişiyi yere serdiniz ve şu anda bile inanılmaz nefesinizle bir memuru hareketsiz hale getirmeye çalışıyorsunuz."

"Ha?"

"Sarhoş ve düzensiz, dostum. Buraya daha önce de gelmiştin." "Ben bir şey yapmadım!"

"Bu o!" Portakallı kadın suçlayıcı bir parmakla işaret etti.

"Beni yere düşürdü."

"Yapmadım."

"Suç duyurusunda bulunmak istiyor musunuz, hanımefendi?" "Oh, hadi ama!"

Kadınlar Clipperton'a ters ters baktı. "Sanırım hayır. Bu kibar beyefendi bana yardım etti, yiyeceklerimi almama yardım etti. Ve bunu özür dilemek için yapacağınızı söyledi."

Eve, Roarke'a bir bakış attıktan sonra dirseğiyle Clipperton'ın kaburgalarına vurdu. "Özür dile. Özür dile," dedi daha koyu bir tonda, "yoksa saldırıyı da ekleriz."

"Tanrım, tamam. Özür dilerim hanımefendi. Sizi görmedim, hepsi bu." "Sarhoşsun," dedi kadın sertçe. "Ve sen de

aptal ve kaba. Siz bir beyefendisiniz," dedi Roarke'a. "Bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim."

"Rica ederim. Sizinle eve kadar yürümekten mutluluk duyarım." "Gördün mü, bir centilmen." Clipperton'a kötü kötü baktı,

Sonra Roarke'a dönüp baktığında güneş ışığına döndü.

"Teşekkürler, ama hemen bir sonraki bloktayım." Roarke'a son bir kez gülümsedikten sonra çantasını, anemik portakalları ve her şeyiyle birlikte yukarı taşıdı.

"Hadi gidelim,
Clip."

"İstemiyorum."

"Yazık değil mi?" Onu hızlı adımlarla arabaya götürdü ve arkaya bindirdi. "Eğer bu aracın içine kusarsan, sana yediririm."

Kusmadı - onun için şanslıydı - ama çok mızızlandı ve Mook adında biri hakkında acı acı mırıldandı. Roarke Central'ın garajına girdiğinde sızlanmaları paniğe dönüştü.

"Dinle, dinle, hepsi sahte, dostum. Göğüsleri tam oradaydı."

"Bu gerçek mi?" Eve onu arabadan iterek çıkardı.

"Kesinlikle öyle," diye güvence verdi ona, kadın sallana sallana ilerlerken

onu asansöre sürükledi. "Ve onun büyük kışlı cha-chaları var, biliyor musun? Tam yüzümdeydiler."

Eve onu asansöre çekti, kendi katını ve sektörünü çağırdı.

"Haydi, dostum." Döndü ve Roarke'a seslendi. "Kaltağın biri koca memelerini suratına dayamış, tadına bakmayacak mısın?"

"Beşinciye kabul ediyorum."

"Beşte birini alırdım, bir tane için çizik vardı. Hadi ama."

"Ve Mook onun binbaşısının tadına bakmana itiraz etti. memeler?" Eve önerdi.

"Çok sinirlendi, devam etmeye başladı, tecavüz gibi bir şey olduğunu söyledi. Aletimi hiç çıkarmadım. Şahitlerim var. Smaçörü yedek kulübesinden hiç çıkarmadım ama polisi arayacağını söyledi. Sonra bir baktım, benim için geliyorsun. Oraya nasıl bu kadar hızlı

gittin?" "Rüzgar gibiyim."

Asansör yükseldikçe daha fazla polis, daha fazla Clip tipi biniyordu, ama Eve kaldı ve oyun planını geliştirmek için zaman ayırdı.

Görüşmeler doluysa bir konferans odasına razı olabilirdi ama onu koridor boyunca sürüklediğinde A'yı boş buldu. Onu içeri çekti, bir sandalyeye itti.

"Şuraya otur," diye emretti ve tekrar dışarı çıktı.

"Baş şüpheliniz bu mu?" Roarke sordu.

"Faturanın bir kısmına uyuyor ve evet, oldukça aptal görünüyor. Ama sarhoş. Her halükarda onunla bir tur atmam gerekiyor."

"Kendimi meşgul edeceğim ve aracınızın dezenfekte edilmesini ayarlayacağım."

"Her zaman yapıyorsun ve iyi fikir. Bunun uzun sürmesi için çok sarhoş."

"Anlaşıldı. İşin bittiğinde bana haber ver." "Kendini meşgul etmeden önce, bana bir tüp getirmeye ne dersin? Pepsi'nin. Ve evet, hala otomatları boykot ediyorum. O makineler kin tutuyor ama bana karşı hiçbir şey yapamazlar."

Kabul etti ve meşrubat tüpünü uzattı. "Siz onlara karşı makul olursanız, onlar da size karşı makul olur."

"Benim tecrübelerime göre değil." Telsizini çıkardı ve Roarke uzaklaşırken resmi olarak Görüşme A'yı ayarladı.

Clipperton'ın birkaç dakika oturup terleyebileceğine karar verdi ve ofisine gidip bir dosya hazırladı.

Görüşmeye geri döndüğünde Clipperton başını masaya dayamıştı. Horultuları duvarlardaki çirkin boyayı sıyrıyordu.

"Kayıt. Dallas, Teğmen Eve, Clipperton ile görüşmeye giriyorum, Jon. Uyan!" Onun karşısına oturdu, dosyalarını bıraktı ve kolunu sertçe salladı. "Uyan, Clipperton."

"Ha?" Başını kaldırdı ve kan çanağına dönmüş gözlerle ona baktı.

"Görüşmeye başlamadan önce Ayıltma Yardımına ihtiyacınız var mı veya yardım istiyor musunuz?" Yanında getirdiği küçük teneke kutuyu tıkırdattı.

"Ben sarhoş değilim." Öfkeyle göğsünü dışarı çıkarmaya çalıştı. "Sadece yorgunum. Benim gibi bütün gün çalışan biri yorulur."

"Evet. Teklif edildiği şekilde bu yardımı reddetmenin, gelecekte bu görüşmenin engelli olduğunuz halde yapıldığı iddiasını geçersiz kılacağını anlıyor musunuz?"

"Ben engelli değilim, tamam mı? Bir erkek zor bir günün ardından biraz kestiremez mi?"

"Seçim sizin." Tenekeyi bir kenara koydu. "Korunmanız için size haklarınızı okuyacağım. Bu yoldan daha önce de geçtiniz. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz," diye başladı.

"Ben hiçbir şey yapmadım!" Clipperton iddia etti.

"Bunu konuşacağız. Haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anlıyor musunuz?"

"Evet, evet, ama-"

"On beş yıl önce Brodie Fine tarafından marangoz yardımcısı olarak işe alındınız mı?"

"Brodie için biraz çalıştım, tabii. Birkaç hafta önce de yapmıştım."

"Peki bu çalışma -on beş yıl önce- Dokuzuncu Cadde'de bulunan ve o zamanlar Mabet olarak bilinen binayı da kapsıyor muydu?"

"Ha?"

"Sığınak, ihtiyacı olan gençler için bir barınak."

"Dokuzuncu caddedeki çöplük. Tabii, orada bazı tamiratlar falan yaptık. Ne olmuş yani?"

"Bay Fine olmadan oraya kaç kez gittiniz?"

Yüzü solgun, yumuşak, belki de bir zamanlar oldukça çekiciydi.
-Düşünürken gerçekten sert çizgiler çizdi.

"Bunu neden yapayım ki?"

"Genç ve güzel kızları görmek için, Clip. Seks için bira takas ettiğin on üç yaşındaki Shelby gibi mi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Eğer benim yaptığımı söylediyse, o bir yalancıdır."

"Mook gibi mi?"

"Evet. Siktiğimin

A'sı."

Eve öne doğru eğildi. "Her iki konuda da şahitlerim var Clip. Bana yalan söylemenin bir faydası olmaz ve siciline bakılırsa seni uzunca bir süre uzaklara gönderebilirim."

"Bekle bir dakika. Bir dakika. Sana Mook'un memelerinin orada olduğunu söylemiştim. Bu sadece bir yanlış anlaşılıyordu. Hepsi bu."

"Ya Shelby?"

"Adını hatırlamıyorum."

"Yani seks karşılığında bira takas ettiğiniz birden fazla reşit olmayan kişi vardı."

"Hayır. Tanrım. Ve bu seks değildi. Bu bir sakso. Bu seks değil." "Reşit olmayan bir bayanın The Sığınak on beş yıl önce alkol karşılığında size oral seks mi yaptı?"

"Oral seks yaptım." Bir an için ve içtenlikle dehşete düşmüş görünüyordu. "Söylediğin gibi garip bir şey yapmadık. Sadece sakso çektik."

"Alkol karşılığında."

"Alkol değildi. Sadece birkaç biraydı."

Bu turun onu neden yarı yarıya eğlendirdiğini merak etti ama kısa yoldan konuya girmeye çalıştı. "Şöyle söyleyelim. Küçük kadın birkaç bira karşılığında sana oral seks yaptı."

"Evet. Hepsi bu kadardı." Arkasına yaslandı, belli ki her şeyin açık olmasından rahatlamıştı. Sonra tekrar ayağa kalktı. "Ve bekle. O kadar zaman önceydi, değil mi? Yani bunun bir sınırı var, değil mi?"

"Bu zaman aşımı olur." Shelby Stubacker'ın kimlik fotoğrafını masaya doğru kaydırđı. "Reşit olmayan kadın bu mu?"

"Nasıl hatırlamam gerektiğini bilmiyorum-oh evet! Evet, bu. O bir vapurdu. Ve bana sakso ve bira hakkında sorular sordu."

"On üç yaşındaydı."

"On beş yaşında olduğunu söyledi." Kollarını ince göğsünün üzerinde kavuşturarak memnuniyetle başını salladı. "Sana onun bir yalancı olduğunu söylemiştim."

"On beş yaşında olduğunu varsaydığınız bir kızıdan oral seks istemiş olmanız büyük bir fark yaratıyor."

"Zaten üzerinde güzel bir göğüs vardı."

Eve gözlerini kırptırana kadar ona baktı.

"Kaç kez ona sakso çekmesi için birkaç bira verdin?"

"Bir çift. Belki üç."

Gözlerini kaçırma şekli Eve'in tekrar eğilmesine neden oldu. "Başka kaç kız var Clip? Sadece o değildi."

"Sadece bir tane daha vardı ve bu da onu işin içine soktu. Ayrıca bu işte hiç iyi değildi. Biraz şişman bir kızdı, iri yarı. Sürekli kıkırdıyordu. Zar zor kurtuldum."

"Bu ünlü oral seksler nerede yapıldı?"

"Tam orada. Yani mekanın hemen dışında. Çocuk nasıl girip çıkacağını, güvenliğini nasıl atlatacağını biliyordu. Dediğim gibi, o bir vapurdu. Ve eğer şimdi bunun için benden intikam almaya çalışıyorsa, bu saçmalık. Bana sordu ve işte heykel."

"Bazı şeylerin heykeli yoktur, Clip. Senin gibi iğrenç bir pislik olmak gibi."

"Hey!"

"Ve bunun gibi şeyler."

Shelby'den geriye kalanların fotoğrafını masanın diğer tarafına itti.

"Bu da ne böyle?" "Bu Shelby Stubacker."

"Uh-uh. İşte bu." İlk fotoğrafa doğru başını salladı. "Bu eski bir iskelete benziyor, Cadılar Bayramı için falan."

"Shelby öldürüldükten sonra plastiğe sarılıp on beş yıl boyunca inşa ettiğiniz duvarın arkasında saklandıktan sonra böyle görünüyor."

"Benimle taşak geçiyorsun, çünkü biz orada duvar inşa etmedik. Birkaçını yamadık, birkaçını boyadık ama hiçbirini inşa etmedik. Yapmış olsaydık, ki yapmadık, bunu kesinlikle görürdük. Brodie'ye sor. Böyle bir şey görmedik. Sadece ona sorun."

"Duvarı sen ve Brodie inşa ettiniz demedim. Bu kızı ve diğer on bir kişiyi öldürdükten sonra inşa ettiğinizi söyledim."

"Şimdi benimle dalga geçiyorsun." Yüzü solgun griden solgun griye döndü. "Ne oluyor lan? O kızı ben öldürmedim. Kimseyi öldürmedim. Sadece birkaç sakso çektim, hepsi bu. Sadece birkaç darbe."

"Orası kapatıldıktan sonra kaç kez o binaya geri dönüp bu kızla buluştunuz?"

"Brodie beni işten çıkardıktan sonra bir daha oraya gitmedim. Oraya dönmek için bir sebep yok. Bir sürü yerde sakso çektirebilirsin. Bazen bedavaya bile."

Tanrım, diye düşündü, gerçek bir moron. Ama devam etti. "Yine de uygun, sadece birkaç blok ötede."

"İsteseydim içeri girebilirdim. Bana gelen çocuktu. Oradan ayrıldıklarını bile bilmiyordum, bir gece önünden geçene kadar aylarca. Her yer kapalıydı ve karanlıktı. "Lanet olsun, saksoyu kız gitmiş" diye düşündüm. Tanrı'ya şükür içeri hiç girmedim. Brodie beni işten çıkardıktan sonra o çocuğu bir daha hiç görmedim. Ben kimseyi öldürmedim."

EVE, RARKE'I OFISINDE BULDU. DUMPE masasındaki dosyaları topladı, kahve almak için doğruca AutoChef'e gitti ve ardından sandalyesine çöktü.

O gelene kadar bekleyen Roarke, PPC'sini cebine soktu. "Peki o zaman?"

"Yapabileceğim en iyi şey onu D&D'deki tanka atmaktır. Çok daha fazlasını hak ediyor ama o kızları onun öldürdüğünü sanmıyorum. Tek bir şey için çok aptal. Derin ve içten bir aptalıktan bahsediyorum."

Roarke sadece başını salladı. "Burada işin bitti mi? Merkez'de," diye devam etti. "Evde yapamayacağın bir şey kaldı mı?"

"Sanırım değil."

"O zaman eve gidelim, yolda bana bilgi verirsin."

- - -

H Dinledi. Onu dinleyen ve daha da iyisi, her şeyi anlamadan anlayan birine sahip olmaya alışmıştı. Noktalı.

"Hasta herif. Lanet olası bir çocuğa aletini yalatmanın yanlış bir şey olmadığına inanıyor. On üç yaşındaki bir çocuğa onunla yattığı için birkaç bira ödemekte yanlış bir şey yok - ve hey, onun fikri."

"Ama o hasta herifin onu ya da diğerlerini öldürdüğüne inanmıyorsun, öyle mi?"

"Hayır. Aletin düğümlemesini, asitle kaplanmasını ve ardından binlerce kişi alkış tutarken ateşe verilmesini hak ediyor ama-"

"İmgelerle aran çok iyi."

"Ama onları o öldürmedi. O insanlığın kıcında bir çıban ama içinde katil yok. Ve o tam bir moron. Bunu bir moron yapmadı. Onu ben ele geçirdim,

altında, ileri, geri, itti, kaktı. Hiçbir şey bilmiyor. Gözümüz üzerinde olacak, sadece bu konuda yanılma ihtimalime karşı değil, eninde sonunda bir başkasına, muhtemelen başka bir reşit olmayana el kaldıracak. Sonra da birkaç yıl bir kafeste sızlanabilir."

Arkasına yaslandı, tısladı. "Hiçbir şeyim yok."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, sadece bunun aletini ateşe veremediğin için hayal kırıklığına uğradın. Şüpheli listenizdeki birkaç kişiyi elediniz ya da kesinlikle azalttınız. Dahası, elinde iki kızın ismi var."

"O kısımda benim yapabileceğim pek bir şey yoktu."

"Bu kadar mı?" Eve açılan kapıdan dönerken ona baktı.

"Bilmiyorum." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Olmayacak," dedi. "Sadece olmayacak. Ben bir bilim adamı değilim. Kemiklere bakıp kim olduklarını anlayamam. Bu verileri başka bir kaynaktan almaya içerlemek aptalca. Bir uzmandan."

"Ve sen aptal değilsin, yüzeysel ve samimi yetsiz bile olsan."

Bu onu biraz güldürdü. "Ben aptal değilim ve o kızlar bu konuda kullanabileceğim her kaynağa sahip olmayı hak ediyorlar."

Eve, muhteşem genişliğine, kulelerine, kulelerine, sayısız penceresine baktı. Ve daracık yatakhanelerde yaşayan ya da yaşamış olan, pis banyoları paylaşan, özgürlüğü özleyen ve bir şekilde kendi özgürlüğünü elde etmeyi hayal eden genç kızları -kendisi de onların arasındaydı- düşündü.

Birçoğu asla başaramadı.

"Çok fazla kişi bunu başaramadı," dedi yüksek sesle. "Size başaran birinden bahsedeyim."

Adam durduğunda, kadın ona baktı. "Ne oldu? Kim?"

"Leah Craine. Artık Leah Lorenzo. On dokuz ay önce evlendi, büyük bir İtalyan ailesi olan bir itfaiyeci. İlkbaharda ilk çocuklarını bekliyorlar. İlkokul seviyesinde bir öğretmen. Queens'te yaşıyorlar."

"Ben o moronla uğraşırken sen onu buldun."

"Ben yaptım. Başardı ve görünüşe göre sağlam ve mutlu bir hayat kurdu. Onunla röportaj yapacak mısınız?"

Bir an oturdu, sadece oturdu. "Eğer mecbur kalırsam. Aksi takdirde onu yalnız bırakmak isterim. Ama ... onun bilgilerini Seraphim Brigham'a gönderebilirsiniz."

"Çoktan yaptım."

"Tamam." Beklemişti, fark etti, ona iyi olanı söylemek için kızın sinirli söylenmesini bitirmesini beklemişti. Onun için puan. Büyük puanlar.

"Bana satın aldığın o çöplük için planlarını gösterecek misin? Orayı nasıl dönüştüreceksin?"

"Elbette yapabilirim."

Arabadan indiklerinde adam onun elini tuttu. "Bugün kendime orayı satın almamış olsaydım neler olabileceğini sordum. O kızlar yıllarca orada kalabilirdi.

Sonra düşündüm ki, hayır, hiç de değil. Bunun şimdi olması gerekiyordu, ben ve sen."

"Bazen çok İrlandalı oluyorsun."

"Öyle olması gerekiyordu," dedi omuz silkerek. "O çocukları tanıyoruz ve bir zamanlar onlar olmaktan çok da uzak değiliz. Bu yüzden kim olduklarını, onlara ne olduğunu ve hayatlarının geri kalanını onlardan kimin aldığını bulana kadar ikimiz de durmayacağız."

"Bunu her kim yaptıysa on beş yıl boyunca bundan uzak durdu." "Peki ya şimdi?"

"Onu bir kafese koyarak hayatının geri kalanını ondan alacağız."

Summerset'in, siyah takım elbiseli korkuluğun ve şişman kedileri Galahad'ın beklediği yere girdi.

O sabah büyük, havadar fuayeden çıkmıştı. Şimdi Noel'e giriyordu. Çam ve tarçın kokusu, tırabzana asılı küçük ışıkların güzel göz kamaştırıcılığı, o büyük bitkilerin - neydi onlar? - poinsettiaların güzel beyaz bir ağaca zekice dizilişi.

Ve şimdi dikkatini verdiğinde, ön salondan gelen pırıltı, hızlı bir bakış ona devasa

Ağaç ışıklar ve ışıltılarla süslenmiş bir şekilde duruyordu. "Elfler nerede?"

Roarke ona, "Sanırım bugünlük gittiler," dedi. "Yarın dış cepheyi yapmak için geri dönecekler."

"Eve zamanında varmış olsaydınız bazılarını görebilirdiniz."

Eve, Summerset'e sert bir bakış attı. "Kızakla kayıyor, brendi içiyor ve sana Noel için ne almamamız gerektiğini tartışıyorduk. Bizim için eğlenceden başka bir şey değil."

"Yine de tüm bu eğlence ruh halinizi veya davranışlarınızı iyileştirmek için çok az şey yaptı."

"Ah, eve dönüşlerin sıcaklığı." Roarke başını salladı, kedi zıplayarak onun ve Eve'in bacaklarına sürtünürken paltosunu çıkarmaya başladı. "Her zaman büyük bir zevk."

"Başlamadım-" Eve sözünü keserek sinyal bağlantısını çıkardı. "Başka bir yüzleri var," dedi ve görüntüyü çağırırken merdivenlerden yukarı fırladı.

"Medya on iki dedi."

Roarke Summerset'e başıyla onay verdi. "Evet. Çocuklardan daha fazla değil."

"Dünya yapbozunun çirkin parçaları var." "Onları bulacak ve ait oldukları yere koyacaktır." "Hiç şüphem yok. Soğuk bir gece. Sığır eti var. bourguignonne menüde. Biraz kırmızı et ikinize de onun ilk aklına gelecek pizzadan daha iyi gelecektir."

"Ben hallederim. Teşekkürler."

Eve'in ofisine vardığında Roarke, yeniden yapılandırma görüntüsünün çoktan ekranda olduğunu gördü.

Daha genç, diye düşündü. Bu kız diğer ikisinden daha genç görünüyordu.

"Onu Higher Power'dan aldığım listeyle karşılaştıracam. Eğer orada kayıtlıysa, geniş çaplı bir kayıp arama çalışmasından daha hızlı olacaktır."

"Devam edin. Senin için tahtanı hazırlayabilirim. Nasıl tercih ettiğini biliyorum," dedi o itiraz edemeden.

"Tamam, teşekkürler. Zaman kazandıracak."

O da onun gibi işe gitti. Akşam yemeğinin biraz daha bekleyeceğini düşündü.

Küçük ağacı penceresinin yanına koyduklarını fark etti. Sade ve geleneksel olduğu için sipariş etmişti ve karısı genellikle kendini her ikisi gibi görüyordu. Gerçi çoğu açıdan ikisinden de uzaktı.

Basit, geleneksel bir kadın akşamını ölü kızların isimlerini arayarak geçirmezdi. Onları kimin öldürdüğünü bulmak için bedenini, zihnini, kalbini yoracak kadar çalışmazdı.

Bazen ne kadar zor, ne kadar sinir bozucu, ne kadar acı verici olsa da, basit, geleneksel bir kadına aşık olmadığı için Tanrı'ya şükreliyordu.

"Onu yakaladım."

Yaptığı işi bırakıp duvardaki ekrana baktı. Ekranı bölmüş, yeniden yapılanma görüntülerini ve reşit olmayan bir kadının kimlik fotoğrafını yan yana koymuştu.

"Evet, onu bulmuşsun. Sadece on iki yaşında mı?"

"Kimliğine göre öyle. Geçmişini ve kayıp kişileri kontrol ediyorum."

Lupa Dison, diye okudu. Bulunduğu binanın birkaç blok kuzeyinde bir New York adresi ve teyzesi Rosetta Vega'nın vasisi olduğu yazıyordu.

Trajik gözler, diye düşündü. Bu kadar genç biri nasıl böyle trajik gözlere sahip olabilirdi?

"Teyzesi tarafından kayıp başvurusu yapılmış. Görünüşe göre anne ve babası bir kazada ölmüş.

-Amerika'da yaşayan tek akrabası vasi olarak atanmış.

"Meksika'da dağınık bir anne akrabası."

O verileri taramaya devam ederken, Roarke bir şişe şarap almak için duvar ünitesine gitti.

"Tamam, tamam, teyze Batı Yakası'ndaki Faremont Oteli'nde hizmetçi olarak çalışıyordu. İşten eve dönerken saldırıya uğramış, feci şekilde dövülmüş, biraz da kesilmiş. Hastanede ve rehabilitasyonda birkaç hafta geçirmek zorunda kalmış. Çocuk için

Sığınak'a kayıt yaptırmış; orada çocuğu olan birini tanıyormuş. Mahkeme geçici olarak kalmasına izin verdi. İçeri giriyor, çıkıyor, eve dönüyor. Ve üç hafta sonra kaybolmuş. On yedi Eylül'de kaybolmuş. Linh Penbroke'tan beş gün sonra."

"Geri çekildi."

"Olabilir. Sığınak yer değiştirdikten on beş gün sonra kayboldu. Yer boştu. Başı hiç belaya girmemişti, teyzenin de öyle. Şu anki veriler için teyzeyi araştırıyorum."

"O bir kaçak değildi," dedi Roarke. "Sorunlu, evet, ama ailesini kaybettiği için." İşte, diye düşündü, trajik gözlerin nedeni.

"Teyze evli. Juan Delagio ile on yıl. Şu anda Antoine Hotel'de gündüz vardiyasında baş kahya olarak çalışıyor, Doğu Yakası'nın gözde işlerinden biri. O da Doğu Yakası'nda, özellikle lüks bir bölge değil ama iyi bir bölge."

"Bu benimkilerden biri, otel."

"Bunu uzun süre atlatamayız." Eve başını kaldırıp baktı. "Onu tanıyor musun?"

"Bilmiyorum ama müdürden tam istihdam kaydını alabilirim."

"Henüz değil zaten. O ve Juan'ın üç çocuğu var. Adam iş başında, iki-iki-altı dışında." 'Link'ine döndü, sonra Roarke'ın önüne koyduğu bir bardak şaraba kaşlarını çattı.

"Akşam yemeğine bakarım,"

dedi. "Ama ben-"

"Yemek yiyeceğiz ve yemek yerken tüm bunları gözden geçireceğiz." "Peki, tamam. Tamam. Ben Merkez'den Teğmen Dallas."

Roarke mutfağa ve AutoChef'e doğru geri yürürken başladı.

Tekrar içeri girdiğinde kadın biriyle konuşuyordu -Kayıp Şahıslar davasına bakan kişi olduğunu tahmin ediyordu- ve notlar alıyordu.

Onu kendi haline bıraktı ve yemeği koymak için küçük masayı kullandı.

"Minnettarım," dedi. "Ve evet, seni onun hakkında bilgilendirmeye devam edeceğim."

Kapattı, şaraba tekrar kaşlarını çattı. Ama bu sefer eline aldı, tadına baktı.

"Soruşturmayı yürüten dedektifi yakaladım. Sağlam bir hafızası var. Özellikle de kızı o sırada aynı yaşta olduğu için bunu hatırladığını söyledi."

"Gel, ye ve bana anlat."

Bir dilim pizzanın ne kadar kolay olacağını düşündü, çünkü onu yerken çalışmaya devam edebilirdi. Ama yine de onunla yaşadıklarını gözden geçirmek zaman kaybı sayılamazdı.

Yanına gitti, karşısına oturdu. "Hatırlamasının bir başka nedeni de teyzesiyle iletişim halinde olmaları. Yılda en az bir kez biri diğeriyle irtibata geçer, sadece görüşmek için. Anladığım kadarıyla anne ve babası öldürüldüğünde çocuk çok sarsılmış ama teyzesiyle arasının iyi olması biraz yardımcı olmuş. Danışmanlık aldılar ve çocuk da düzeliyor gibi görünüyordu."

"Size bakabilecek ve bakmaya istekli yakın bir aile üyesine sahip olsanız bile, her iki ebeveyninizi de bu şekilde kaybetmek yıkıcı olmalı."

"Yeni bir okula gitmek zorunda kaldı, çünkü teyzesinin taşınmak ve onu bulunduğu yerde tutmak için yeterli parası yoktu. Ama teyzeye göre, ki dedektif de ona inanıyordu, hala da inanıyor, çocuğun durumu iyiye gidiyordu. Sonra kaybolmadan bir hafta kadar önce okuldan eve geç gelmeye başlamış. Teyzesi çalışmak zorundaydı ama bir komşusu Lupa'ya göz kulak oluyordu ve Lupa teyzesi eve gelmeden hemen önce gelmeye başladı."

Bir ısırık daha aldıktan sonra, "Bu gerçekten çok güzel," dedi. "Teşekkürler. Dakikalarca AutoChef'in başında köle gibi çalıştım."

Sırıtarak biraz daha yedi. "Teyzesi onu çağırdığında, çocuk sadece yeni arkadaşlarıyla takıldığını, onlarla ödev yaptığını iddia etti. Ama o

kaçamak cevaplar verdi ve teyze zorlamadı. Biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşündü. Sonra bir gün eve hiç gelmedi."

"Söylediklerinize bakılırsa kaçak gibi görünmüyor."

"Kaçtığını sanmıyorum. Bence kandırıldı ya da O binaya sokuldu ve orada öldürüldü. Bence, büyük olasılıkla, ölmeden birkaç gün önce katille ya da onu katille ilişkilendiren biriyle tanıştı. O -çocuk- Tanrı'ya bir sürü soru sormaya başladı."

"Affedersiniz?"

"Bilirsiniz, Tanrı nasıl olur da böyle yapar ya da Tanrı neden böyle yapmaz. Birinciye göre oldukça ciddi Katolikler, ancak soruşturma sırasında, alternatif dinler hakkında okuduğunu keşfettiler ve - bunlara ne diyorsunuz? Felsefeler mi? Sadece bir tanesini karşılayabildikleri için evdeki bilgisayarı gece geç saatlerde teyze yattıktan sonra kullanıyorlarmış."

"Genç bir kız için, özellikle de büyük bir kayıp yaşamış biri için alışılmadık bir davranış gibi görünmüyor."

"Hayır, ama şu yüksek güç meselesini düşünüyorum ve merak ediyorum. Bu da HPCCY ile bir başka olası bağlantı."

Kaşığıyla bir işaret yaptı, sonra kaşığıyla yahniyi tekrar karıştırdı. "Diyelim ki çocuk Sığınak'tan biriyle tanışıyordu, orada yaşayan biri ya da personel. Orada geçirdiği zamanlardan tanıdığı, bir bağlantısı olan biriyle. Okuldan sonra, eve dönmeden önce nerede vakit geçirdiğini asla bulamadılar. Birisi onu kandırmak için bu ruhani açığı kullanmış olabilir. Tanrı neden böyle boktan bir şey yaptı? İşte bazı cevaplar."

Roarke, "Okula giderken binanın önünden geçmiş olabilir," diye önerdi.

"Orada ikamet eden ikinci kurban o. Bu bir tesadüf ya da rastlantı olamaz. Yasadışı iş yapmıyordu, hiçbir yerde buna dair bir iz yok."

"İyi bir kız," diye araya girdi Roarke, "zor ve kederli koşullara sahip."

"Evet. Her gün okula gidiyordu ve notları gayet iyiydi. Hem ayrı ayrı hem de teyzesiyle birlikte danışmanlık aldı,

ve kimse onu kaçak olarak görmüyordu. O ve teyzesi kavga etmemişlerdi. Tüm bunlara ek olarak, yanına hiçbir şey almamıştı. Okul eşyaları ve sırtındaki giysiler vardı. Bir çocuk bazı eşyalarını yanına almadan kaçmaz."

Hayır, diye düşündü Eve, hayır. Bir çocuk Linh'in yaptığını yapar, bazı eşyalarını toplar.

"Birikmiş biraz parası vardı - ev işleri ya da ayak işleri gibi şeylerden birazcık. Onu da almadı. Olay ortaya çıktıktan sonra kimse buna bir kaçak gözüyle bakmadı. Kimse de etrafta gizlenen birini gördüğünü iddia etmedi. Dava dosyasını alıyorum ama anladığım kadarıyla bu dedektif zaman ve çaba harcamış, belki de pek çok kişinin harcayacağından daha fazlasını harcamış."

"Ama iki kurbanınız aynı anda Sığınak'ta ikamet ediyor." Düşünürken biraz daha şarap içti.

"Kimliklerini tespit ettiğimiz üç kişiden biri tecrübeli bir sokak çocuğu, biri iyi bir aileden gelen bir aceleci, diğeri ise işçi sınıfından gelen, tüm raporlara göre iyi huylu ve kayıplarla başa çıkmayı öğrenen bir çocuk. Ortak noktaları yaş, boyut ve ikisinin de olay yeriyle olan bağlantısının doğrulanmış olması."

"Bildiğiniz kadarıyla, yaş ve büyüklük ortak özellikler olarak kalacaktır."

"Dolayısıyla diğer ortak nokta on iki kişi için de geçerli olacak. Bu da katilin Sığınak'la ve muhtemelen HPCCY ile bağlantılı olduğunu bir kez daha teyit ediyor."

"Başka bir asistan mı?" Roarke önerdi. "Bunun başka bir çocuk tarafından yapılmış olabileceğini düşündünüz mü?"

"Etrafta koşturuyorum. Daha büyük bir çocuk. Sözde on sekiz yaşına kadar götürmüşler ama bunu aşan birkaç kişi de olmuş olabilir."

Roarke, "Biraz hafifletmek," diye kabul etti. "Belki de yaş sınırına ulaşmış ama hâlâ hiçbir şeyi olmayanlara oda ve yemek karşılığında evde biraz iş yaptırmak."

Eve, Jones'lar hakkındaki izlenimlerini düşünerek, "Bunu yapacak tipte insanlar," diye onayladı. "Bir oğlan. O yaştaki kızlar kendilerinden büyük bir kıza güvenebilirler ama o yaşlarda erkekler konusunda oldukça aptal değiller mi?"

"Ben hiç genç kız olmadım, o yüzden kesin bir şey söyleyemem. Sen öyleydin."

"Ben mi? Erkekler konusunda hiç aptal değildim. En azından sana kadar."

Şarabına doğru güldü. "Çok tatlısın."

"Erkekler konusunda aptallaşmak için çok fazla şey yaşadım. Bunda büyütülecek ne var diye merak etmeseydim seks bile yapmazdım. Meğer, en azından o zamanlar, o kadar da büyük bir şey değilmiş."

Tekrar güldü, sadece onun tadını çıkarıyordu. "Kaç yaşındaydın? Hiç sormadığımı inanamıyorum."

"Bilmiyorum, muhtemelen on yedi yaşlarındaydım. Diğer herkes, ya da çoğunlukla, çekiç gibi vuruyordu, ben de nedenini öğrenmem gerektiğini düşündüm. Peki ya sen?"

Şarabını kaldırdı. "Sanırım bir kez daha beşinciye kabul edeceğim." "Hayır, yapmayacaksın. Evlilik kurallarında olmalı. Söylüyorum sen, sen söyle."

"Kurallar çok sınırlayıcı ama olsun. Yaklaşık on dört yaşındaydım. Dublin sokakları ve ara sokakları çok renkliydi diyebiliriz."

"Eminim. Bekle." Bir parmağını kaldırdı. "Düşündüğünden bir yaş daha genç olduğunu öğrenmenin hesabı bu mu?"

Adamın yüzünün bir an için kararmasını izledi; bu nadir görülen bir olaydı. "Ah iyi. Ha." Ayağa kalktı, bulaşıkları toplamaya başladı.

"On üç mü? Ciddi misin?"

"Benim durumumda ya çabuk büyüsün ya da bedelini ödersin. Her halükarda sevgilim, tanışmadan önce yaptığım onca pratiği düşün."

Başını eğdi. "Bunu gerçekten düşünmemi mi istiyorsun?"

"Olmayabilir. Bunun yerine, hayatımın geri kalanında birlikte olmak istediğim tek kişinin sen olduğunu düşünüyorum." Eğildi, öptü

parmak

eklemleri.

"İyi kurtarış."

"Gerçekten de öyleydi ve aynı zamanda saf gerçektir. Ben şu tabaklarla ilgileneyim de sen işine dön."

"Minnettarım."

Adamın başlattığı tahtaya baktı. Evet, onun sistemini biliyordu. Şimdi eklemesi gereken bir yüz daha vardı ve Lupa Dison'u diğerlerine eklemek için ayağa kalktı. Teyzesi Rosetta Vega Delagio'yu bir bağlayıcı olarak, birincil araştırmacının verilerini, zaman çizgisini -ya da elinde ne varsa- ekledi.

Ardından, sistematik olarak, Sığınak'ın personelini eklemeye başladı.

Roarke ona katıldığında, "Bu kayda değer," dedi.

"Hepsinin çalıştırılması gerekiyor. Peabody bir an önce " Ona bir bakış attı. "Eşyaların var mı?" "Bu ve şu, önemli bir şey yok."

Bu da muhtemelen çoğu insanın bir haftada halledebileceğinden daha fazla şu ve bu demekti.

"Eğer vaktiniz varsa ve canınız isterse, onunla irtibata geçebilir, ne kadar ilerlediğini öğrenebilirsiniz."

"Ve onun elinden birkaç tane mi alalım?"

"Teknik olarak muhtemelen yapmamalısınız ama zaman kazandırır."

"Ve başkalarının işine burnumu sokmayı seviyorum. Bunu yapmak için biraz zamanım var."

"Bu şablona uyan sakinlerin listesini gerçekten gözden geçirmek istiyorum. Hayatta ve iyi durumda olan ya da kayıtlara ölmüş olarak geçenleri eleyebilirim."

"Ve kalan dokuz kişi arasında kimlerin olabileceğine dair daha net bir fikir edinebiliriz." Parmağıyla Lupa'nın fotoğrafına dokundu. Hüzünlü gözleri. "Teyzeye haber verecek misin?"

"Yarın. Bu gece kimse için bir şey değişmeyecek. Ben de yaşlı ve erkek sakinleri es geçeceğim. Belki bir zil çalarım."

"O zaman Peabody ile oynayacağım." Ama önce Eve'i kendine çekti, ona sarıldı. "İkimiz için de çanlar çalmaya

başladı bile."

"Evet." Bir an gözlerini kapattı. Tutundu. "O ben olabilirdim. Okyanusu geçip bir binaya ulaştığında da sen olabilirdin."

"Çok mu akıllıydık? Yoksa çok mu acımasızdık?"

"İkisinden de biraz, ama zeki ve acımasız olanlar bile bir tuzak kapısından düşebilir. Yine de." Yüzünü kaldırdı ve onu öptü. "Akıllı ve acımasız kalalım."

"Başka türlü olamazdık."

Bitişikteki ofisine gitti, kapıyı açık bıraktı.

Masasına geri döndü, ellerini yüzüne sürdü. Ve işe koyuldu.

Bir saat içinde listedeki on sekiz kişi hariç hepsini elemişti. Bazıları normal, hatta üretken görünen hayatlarına devam etmişti. Diğerleri hapis yatmış ya da çeşitli eyaletlerin veya federallerin misafiri olarak hapis yatmaya devam ediyordu.

Bazıları ölmüştü ve ölen herkes bunu şiddetle yapmıştı.

Bu on sekiz kişiden bazılarının isimlerini değiştirdiğini, kimliklerini taklit ettiğini ve bazılarının da tamamen ortadan kaybolduğunu hayal etti.

Eğer onları avlaması gerekirse EDD'ye ya da belki Roarke'a başvuracaktı. Ama şimdilik, elindekilerle çalışacaktı.

Tahtasının arkasını kullanarak, potansiyel olarak düşündüklerini gönderdi.

DeWinter'ı ve rekonstrüksiyonisti taklit etmeye karar verdi - belki bu orada işleri hızlandırırdı. Sonra erkek sakinlere dikkatle bakmak için yerleşti.

Çocuklar öldürür, diye düşündü. Belki yetişkin meslektaşlarının çoğu kadar sık değil, nadiren akıllıca. Ama öldürüyorlardı.

Sekiz yaşında kendisi de öyle yapmıştı.

Aynı şey değil, diye hatırlattı kendine. Bunu karıştırmayı bırak.

Silkindi ve erkek sakinleri incelemeye başladı.

Roarke içeri girdiğinde ikinci kahvesini içiyordu ve listeye ilk çentiğini atmıştı.

"Peabody iyi bir başlangıç yaptı," diye söze başladı, "yani her şeyi hallettik." Masasının üzerine bir disk koydu. "Biriminize bir kopyasını gönderecek, ama dosya için bunu da isteyeceğinizi düşündüm."

"Anlat bana."

"HPCCY'de tam ya da yarı zamanlı olarak çalışan ya da gönüllü olarak hizmet veren yirmi dört kişi var. Bunlardan altısı on beş yıl önce HPCCY açıldığında çalışmış ya da hizmet vermiş, dördü ise HPCCY'ye The Sanctuary'den gelmiştir."

"The Sanctuary'de daha küçük personel var, çok fazla personel yok."

"Evet ve Sığınak'taki 'personelin' büyük kısmı gönüllülerden oluşuyordu, ücretli personelden değil. Bunlardan -The Sanctuary'den HPCCY'ye kadar çalışan veya bu işten ayrılan personel ve gönüllüler- beşi hariç hepsinin sabıka kayıtları sekiz ila yirmi altı yıl arasında temiz."

"Beşliği bana ver."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Üç kaçak yakalaması, rehabilitasyonla birlikte. Bir sarhoşluk ve düzensizlik, yine rehabilitasyon ve bir vandalizm. Ayrı yaşadığı eşi kocasının aracına spreylilikle küfürler yazmış, suçlamalar düştü. Hiçbirinde çocuklara veya genç kızlara yönelik şiddet içeren bir şey yok."

"Orada olmadığı anlamına gelmez."

"Öyle değil," diye kabul etti. "The Sanctuary'de çalışan ve HPCCY'de çalışanların büyük bir kısmının bir sayfası var. Hepsinde yasadışı tutuklamalar ya da kullanımdan kaynaklanan tutuklamalar var. Bu gruptan birkaçının saldırı suçu da var ama çocuklarla ilgili bir şey yok. Birkaç küçük hırsızlık, mağaza hırsızlığı, küçük hırsızlıklar vardı - hepsi yine yasadışı kişilerle bağlantılı. Ve işe alınan ya da gönüllü olarak kabul edilen herkes rehabilitasyonu tamamlamış, en az iki yıl temiz kalmış ve fiziksel ve psikiyatrik değerlendirmelerden geçmişti."

"Bazı şeyler kayıyor."

"Öyle." Masasının köşesine oturdu. "Demek istediğim, en

azından yüzeysel olarak, eski örgütün ve şimdiki örgütün başkanları tam da olması gerekeni yapmış gibi görünüyor.

işe alımlarda yapıldı. Aynı şeyi An Didean için de yapacağız."

"Gösterimleriniz yüzeyde olmayacak."

"Yapmayacaklar, hayır." Tahtanın arkasına baktı. "Peki ya bunlar?"

"Hayatta ve iyi durumda ya da ölmüş olarak kaydedilmemiş on sekiz kişi. Muhtemelen sahte kimlikle yaşayan, şebekeden ayrılanlar var ve muhtemelen en az bir ya da daha fazlası ölü ve bulunamamış ya da kimliği tespit edilememiş. Olasılık bu."

Kahvesini tekrar eline aldı. "On sekiz kişiden on biri fiziksel şiddet görmüş evlerden gelmiş. Üçü kronik kaçaklardı. Diğerleri yasadışı ve/veya alkol kullanımı nedeniyle rehabilitasyon görüyordu."

Kedi başını Roarke'ın bacağına çarptığı için Roarke, pek de sağlam olmayan kediyi okşamak üzere kaldırdı.

"On sekizde on bir. Bu oran dünyanın durumu için kötü bir kanıt."

"Bazı insanların üremesine izin verilmemeli. En azından kalan dokuz kurbanımızdan bazıları orada. Bu mantıklı. Diğer sakinlere gelince, bir sürü kötü çocuğa vurdum. Ve o kötü çocukların çoğu kötü adam olmaya devam etti. Yirmi tane ..." Kontrol etti. "Yirmi sekiz. Yirmi sekizinden on dokuzu yetişkin olarak hapis yatmış. Bu on dokuz kişiden yedisi ya hâlâ o cezayı çekiyor ya da ikinci bir suçtan yatıyor - biri üç kez kaybetmiş. Bu on dokuz kişiden diğer düzinesi dersini almış ya da akıllanmış olabilir."

"Ne polis ama."

Sadece omuz silkti. "Onlardan biri kötü olmak, hapsedilmenin acısı, temiz bir hayat yaşamamanın keyfi ve bunu yapmak için gerekenler üzerine bir kitap yazdı. Konferanslar veriyor. Komik ücretler alıyor. Ondan hoşlanmıyorum."

"Katil olarak mı?" "Genel olarak."

Roarke kediye masasının üzerine koyduğunda, Galahad sanki güneş ışığındaki yeşil bir yaz çimeniymiş gibi masanın üzerine yayıldı.

Eve bıraktı, şimdilik.

"Verdiği bazı röportajlara göz attım," diye devam etti. "Yapışkan bir alçakgönüllülükle ince bir şekilde kaplanmış kendini beğenmiş bir havası var. Lemont Frester. Onu bulacağım. New York'ta bir yeri var. Oraya pied-à-terre diyor ve sadece bu bile bana kendini beğenmiş bir pislik olduğunu söylüyor."

"Bu terimi kullanmaktan her zaman kaçınacağımdan emin olabilirsiniz." "Güzel. Hiç hapis yatmayan dokuz kişiden. Biri polis.

Denver'da güçlü bir sicili var ama ben daha derine ineceğim. İkisi sosyal hizmetlerde çalışıyor, bir diğeri avukat, biri MT, biri Tucson'da bir bar sahibi ve diğerleri de ortalama orta düzey diyebileceğimiz işlerde çalışıyor. Yirmi sekiz kişi üremiş ..." Tekrar kontrol etti. "Üreyen yirmi kişiden on üçü çocuk sahibi olmuş. Bunlardan on tanesi söz konusu çocuklarla aynı evde yaşıyor. Ve yirmi sekizinden -şu anda hapiste olsun ya da olmasın- on dokuzunun birincil ikametgahı New York."

"Kaç tane daha gitmen gerekiyor?"

"Üç katına çıkar," dedi ve parmaklarını gözlerine bastırdı.

"Otomatiğe al. Hayır, o kadar da geç değil" dedi.

itiraz edebilir. "En azından bizim dünyamızda değil, ama sabah yeni verilerle taze olarak geri dönebilirsin. On iki saatten fazladır bu iştesin."

"Tek ve sağlam bir ipucu olmadan."

"Ancak yığınla bilgi, kızlardan üçünün kimliğinin belirlenmesi, birkaçının kurban ya da olası katil olarak elenmesi."

"Tamam." Tekrar yüzünü ovuşturdu. "Zaten bu noktada veri çitirdatmaktan başka bir şey yapmıyormuşum gibi geliyor."

Daha fazlasını bulmalı, daha fazlasını ortadan kaldırmalıydı, diye düşündü makinesine mevcut görevlere otomatik olarak devam etmesini emrederken. Roarke'la birlikte dışarı çıkarken kendi kendine, daha fazla insanla

konuş, gözlerinin içine bak, dedi. Suça geri dön

DeWinter'ın mabedine geri dönün, Lupa'nın teyzesiyle konuşun, kendini beğenmiş herifin izini sürün. Ve cinayetlerden sonra başlayan uzun süreli bir cezayı çekmekte olan tüm erkek sakirlere iyice bakın.

Genç kızları bir kafesten öldürmeye devam edemezsiniz.

Kedi ofisinden hızla çıkarken kafasında teoriyi geliştirmeye başladı.

Birkaç yaş büyük, karizmatik bir çocuk olduğunu tahmin etti. Olması gerekmez miydi? Kızları o boş binaya çekiyor. Nasıl?

Bazılarının, en azından bazılarının onu tanıması, ona güvenmesi, belki de ondan etkilenmesi gerekiyordu.

Onları içeri sokar, bastırır. Nasıl?

Uyuşturucu mu? Birçoğunun madde bağımlılığı sorunu vardı ve sokak zekaları da vardı. Belki de onları uyuşturup öldürmüştür.

Nasıl?

Her ne kadar bundan nefret etse de, DeWinter'ın ona söylemesini beklemek zorundaydı.

Sinirli bir şekilde yatak odasına girdi.

Ağaç, üç bayramdır olduğu gibi ön pencerenin yanında duruyordu. Oda çam ve şöminede kaynayan elma odunu kokuyordu.

Kedi yatağın tam ortasına kıvrılmıştı - sanki saatlerdir oradaymış gibi.

Roarke ona, "Bunu bu gece yapmak zorunda değiliz," dedi.

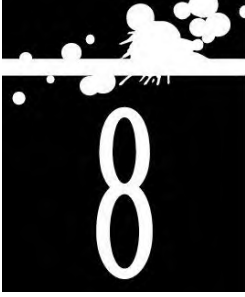
Kutulanmış süsleme yığınınına baktı ve başını salladı. Bu ağacı daha önce iki kez birlikte yapmışlardı. Ve eğer ona kalsa bu geleneği milyonlarca yıl sürdüreceklerdi.

"Bu gece iyi. Bu gece doğru." Onun elini tuttu, sıktı.

"Biraz daha şarap koyup şu salağı giydirmeye ne dersin?"

"Şampanya patlatmaya ne dersin?"

"Daha da iyi olur."

ILK KEZ YATAĞA GİRDİĞİNDE

Bir Noel ağacı görmek biraz bunaltıcıydı. Artık bu sadece bir gelenektir. Elfler evin geri kalanıyla ilgilenebilir, her yeri ışıklarla ve cici bicili süsleyebilir, bir düzine ağaç dikebilirdi - hepsini saydığından emin değildi - ama bu onlarındı.

Böylece ateş kaynarken, şampanya fokurdarken ve arka planda hokkabaz Noel müziği çalarken, kişisel ağaçlarını süslediler.

Kedi kıvrımlarını açtı, bir iki dakika oturup izledi. Kesin bir ilgisizlikle gerindi -kulaklarından kuyruğuna- her zamanki üç dairesini döndü, sonra başka bir uykuya dalmak için yerleşti.

Eve, "Tüm şehir Zeus'ta tatil gibi," diye yorum yaptı. "Ve daha da kötüye gidecek. Sonra Noel Baba kadar geleneksel olan Noel Hırsızının içeri daldığı, ağacın altındaki tüm hediyeleri kaptığı ve şafak sökmeden onları çitle çevirdiği B ve Es'lere sahip olacağız."

"Bah humbug."

"Evet, bu onun ho, ho, ho versiyonu. Bir de hırsızlık var, turistler akın akın gelip cüzdanlarını yankesicilerin ellerine atarken yapılan yankesicilik."

"Ah, mutlu anılar," dedi Roarke. "Ben çocukken Aralık ayı hep o zıplayan cüzdanların peşinde koşmakla geçirdi."

"Eminim öyledir. Ben üniformalı olduğum zamanlarda, Aralık ayındaki gasp, kapkaç ve cüzdan çalma olaylarının raporlarını takip edemezsiniz."

Kesesi dolup taşan neşeli bir Noel Baba astı. "Sonra Noel yaklaşıyor ve aile içi anlaşmazlıklar, sarhoşluk ve düzensizlikler, başarısız öz

fesihler, cinayetler ve tatilin favorisi olan cinayet-intihar."

"Polisim," dedi sevgiyle. "Bu bayram vesilesiyle ne kadar neşeli düşünceleri var."

"Hoşuma gitti."

"Cinayet-intihar mı? Üzgünüm sevgilim, seni hayal kırıklığına uğratmak zorundayım.

Belki gelecek yıl."

"Hayır, Noel. Eskiden yapmazdım. Ben çocukken - Richard Troy'dan sonra," diye niteledi. "Dışarı çıkar, sürülür ve muhtemelen sevişirdi. Düşündüm de, bu bir hediye idi.

Her neyse, koruyucu ailede kalmam her zaman tuhaf, grup evinde kalmam ise iç karartıcıydı, bu yüzden tatil listemde üst sıralarda yer almıyordu."

"Benim anılarımda da kızarmış kaz ve erikli puding yoktu. Genellikle bir arkadaşşıma giderdim ya da birkaçımız dışarı çıkar, takılırdık."

"Daha fazla cüzdan avlamak."

Ona neşeli bir bakış gönderdi. "Ne de olsa bir şekilde kutlamak zorundasınız."

"Evet, öyle. Ailesi olan polisler dinlenebilsin diye fazladan vardiya alırdım. Mavis'le birlikte olduktan sonra da bir şeyler yapardık." Parlak gümüş bir ren geyiğini inceledi. "Neden ren geyiği bunlar? Ne biçim bir isim bu?"

"Noel Baba'nın kızağı yönlendirmesi için dizginlere ihtiyaçları var." Ona bir bakış fırlattı. "Doğru. Her neyse, ben ve

Mavis ve Noel, genellikle çok fazla alkol içerir." "Bu geleneğe hizmet edebiliriz." Kadehini doldurdu. "Bir keresinde beni buz patenine sürüklemişti." Kadehi getirdi hatırladı, güldü ve -ne olacaksa olsun- biraz daha şampanya içti. "O sırada ikimiz de oldukça sarhoştuk, yoksa beni asla ikna edemezdi."

"Bunu görmek için iyi para öderdim."

"Etrafta çok iyi dolaşıyordu. Tanrım, üzerinde mor çiçekler olan pembe bir paltosu vardı ve saçlarını Noel kırmızısı ve yeşiliyle yapmıştı."

"Bu hiç değişmedi. Ödünç aldığın o çirkin gri paltoyu Mavis'in nasıl aldığını merak ettim." Cebinden her zaman taşıdığı, ilk karşılaştıklarında talihsiz ceketten düşen düğmeyi çıkardı.

"Dolandırıcılık günlerinden kalma. "Karışık ve sıkıcı bir anlaşma" diyordu.

"Bu her şeyi açıklıyor." Düğmeyi tekrar kaydırđı. "Peki buzda nasıldınız, Teğmen?"

"Bu sadece denge ve hareket. Ben ayaklarımın üzerinde durdum. O da kalabilirdi ama sürekli o süslü dönüşleri yapmaya çalışıyordu ve yüzüstü ya da kış üstü düşüyordu. Her yerinde çürükler vardı ama yine de bir saat sonra falan onu buzdan çıkarmak zorunda kaldım. Buz acayip soğuk."

"Bunu duymuştum. Bir ara denemeliyiz."

"Buz pateni mi?" Kız ona gerçek bir şok ifadesiyle baktı. "Sen mi? Ben mi?"

"Bu da bizi yapar. Brian, ben ve birkaç kişi bir kış patenleri serbest bırakmıştıık. On dört ya da on beş yaşlarında olmalıydık. Buz hokeyi oynamaya çalıştık, Dublin kuralları, yani hiç kural yoktu. Ve evet, Tanrım, çürükler muhteşemdi."

"Hokey belki." Başka bir süs eşyası asarken bunu düşündü. "En azından bunun bir amacı var. Yoksa sadece ayağına birkaç bıçak takıp donmuş suyun üzerinde daireler çiziyorsun. Yani, ne anlamı var ki?"

"Rahatlama, egzersiz, eğlence?"

"Sanırım eğlendik ama sarhoştuk. Ya da neredeyse sarhoştuk. Sanırım benim evimde sarhoş olmayı bitirdiğimizi hatırlıyorum. Şimdi onun evi, onun, Leonardo ve Bella'nın. Düşündüğün zaman bu biraz garip geliyor."

"Hayat değişir." Kadehini onunkine vurmak için durakladı. "Ya da biz değiştiririz."

"Sanırım." Şu anda biraz sarhoş olduğunu fark etti ve bu gayet iyiydi.

"İşte ağacı süslüyoruz. Muhtemelen onların evinde de bir tane vardır, eskiden benim evimdi. O da

Her lanet olası yıl bu sıska, küçük, sahte ağacı getirir ve onu asana kadar başımın etini yerdı. Her zaman geri götürürdü çünkü bana bırakırsa onu terk edeceğimi bilecek kadar akıllıydı. Ama sanırım haklıydı. Bir şeyler katıyordu."

Roarke kolunu onun omuzlarına doladı. "Onları davet etmeliyiz, tatil öncesi bir şeyler içmeliyiz. Sadece dördümüz. Bebekle birlikte beş kişi."

"Bu iyi olurdu." Ona doğru eğilerek ışıkları, parlaklığı ve sembolü inceledi. "Bu da iyi. Elfler kadar iyiyiz. Bir parti veriyoruz, değil mi? Yani, en yakın arkadaşlarımızdan yarım milyonunun gelip güzel yemekler yediği, onları deliler gibi dans ettirecek kadar içki içtiği partilerden biri mi?"

"Öyle. Takviminde yazıyor, hani şu hiç dikkat etmediğin takvim."

"O zaman parti verdiğimizizi nereden bildim?" "İyi tahmin."

Çünkü öyleydi, sadece güldü ve yüz yüze gelecek şekilde döndü, kollarını onun beline doladı. "Bütün bunlar bende ne yapma isteği uyandırıyor biliyor musun? Dekorasyon, anı sokağı-"

"Lane. Hafıza şeridi."

"Sokak, yol, şerit, hepsi bir yere çıkıyor. Tüm bunlar ve büyük bir parti verme fikri? Bu bende seni yumruklama isteği uyandırıyor, hem de sertçe."

Ayağını Galahad'ın ayağına doladı ve dengesini değiştirerek yatağın üzerine düştü. Galahad uyandı, onlara kızgınlıkla sert bir bakış attı ve atladı.

"Ne kadar zor?" Roarke merak etti.

"Gerçekten sert. Acıdığına bana söyle."

Ağzını tuttu - başlamak için olağanüstü bir yerdi - bir ısırık, bir diş sıyrması, sonra da dilini onunkiyile buluşturdu.

Dünyada istediği tek şey buradaydı.

Günün sıkıntılarını ve hayal kırıklıklarını, hatta yüzeye çıkmasına izin veremediği ve işi bulanıklaştıran kederini bile bir kenara bırakabilirdi. Burada, onunla birlikte, tüm olasılıkları ve potansiyelleri elinden alınmış on iki genç hayatı gördüğünden beri onu sürükleyen duygusal yorgunluk ortadan kalktı.

Burada mutluluk vardı ve onu alabilir, tutabilir, güller gibi açtığını hissedebilirdi.

Vücudunun sert hatları onunkinin altında, hızlı ve zeki elleri çoktan dolaşmaya başlamıştı. Ve uzun, ruhu yakan bir öpücük.

Kadının, ağaçtaki keyfi boyunca bile peşini bırakmayan gerginliği ve endişeyi bıraktığını hissetti. İp gevşedi, kaydı, onu serbest bıraktı.

Şimdi sadece Havva'sı, sadece kadını, onun üzerinde sıcak ve istekli. Sevgiyi içine çekiyor, sevgiyi dışarı akıtıyor.

Gömleğini belinden çekip çıkardı, teninin ellerinin altında olmasını istiyordu - o uzun, dar sırtındaki tüm o pürüzsüz teni.

Ve ikisinin de onun silah kayışını hiç çıkarmadığını fark etmediğini keşfetti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, serbest bırakılmayı bulmak için yer değiştirdi. "Kahretsin. Unutmuşum. Bekle. Ben bakarım."

"Anladım." Onu omuzlarından itti. Yere düştüğünde irkilmesine aldırmadı. "Silahsızsınız, Teğmen."

"Olmasan iyi edersin."

Güldü, pozisyonlarını tersine çevirmek için yuvarlandı. "Sen etraftayken asla. Benim polisim."

Parmakları gömleğiyle meşgul olurken şimdi de dudağını ısıırıyordu.

"Hâlâ bu takım elbiseyi giyiyorsun," diye yakındı ve ceketini çıkardı. "Çok fazla parça var."

"Aceleye gerek yok."

"Kendi adına konuş."

"Böyle mi olacak?" Buna razı olan adam, elini açtığı pantolondan aşağı kaydırıp ve onu doğrudan zirveye çıkardı.

Kız şok ve memnuniyet içinde haykırdığında, adam dudaklarını kızın boğazına indirdi. "O kadar acelesi yok."

Orada, nabzının attığı yerde beslendi, sonra göğsünde, çok sert, çok pürüzsüz, kalp atışlarının gürlediği yerde.

Vücudu onun için sürekli bir neşe ve mucizeydi. Çok ince, çok sıkı. Sert kasların üzerinde saten bir ten. Onu titretmek için nereye dokunması gerektiğini, içinde bir iç çekişi serbest bırakmak için nereyi tatması gerektiğini biliyordu.

Kendilerini ve birbirlerini kıyafetlerden kurtarmaya çalışırken her ikisini de yaptı.

İşte, diye düşündü, işte oradaydı, çıplak, sert ve ona aç. Onunla ilgili her şey çok tanıdıktı ve bildiği için daha da heyecan vericiydi. Teninin üzerinde kayan o muhteşem saçlar, o güçlü omuzlar, dar kalçalar.

Parmaklarını onun etrafında kıvırdı - sıcak, hazır, olduğu gibi -İçine girmesine rehberlik edecekti ama onu da kendisiyle birlikte yukarı çekti. Kolları onu daha yakına çekmek için boynuna sıkıca dolandı.

Ve ona katıldı.

Titreyerek, ürpererek yüzünü onun omzuna bıraktı. Bu kadar çok şey hissetmek imkânsızdı, verilecek ve alınacak daha çok şey olduğunu bilmek inanılmazdı.

Ateş kaynıyor, gölgeler ve ince bir ışık saçıyordu. Ağaç parlıyor, neşe saçıyordu.

Dudakları bir kez daha buluştu, yapıştı.

Onunla birlikte hareket etti, onu çevreledi. Elleri, kalbini delip geçen bir jestle yüzünü çerçeveledi.

Sadece onunla aşk ve şehvet bu kadar mükemmel bir şekilde iç içe geçmişti. Her ihtiyacını, her özlemini, her dileğini, hiç aklına gelmeyen her dileğini sadece o karşılamıştı.

Geriye doğru eğildi, yakalandı, o son yükselişte yakalandı. Saçları ateş ışığında parlıyor, teni ışığın içinde parlıyordu.

Bir kez daha dudaklarını kızın boğazına bastırdı - düşerken yanında götüreceği bir tat. Ve onunla birlikte teslim oldu.

- - -

A Güzel genç kızların hepsi yerde bağdaş kurmuş bir şekilde daire şeklinde oturuyordu. Üçünü tanıdı-Linh, Lupa, Shelby. Hepsi Diğerleri maske takıyordu. Tüm maskeler Havva'nın yüzüne aitti. "Zaten hepimiz aynıyız," dedi Havva'lardan biri.

"Altında. Siz öğrenene kadar hepimiz aynıyız."

"İsimlerinizi, yüzlerinizi, kim olduğunuzu bulacağız. Sizi kimin öldürdüğünü bulacağız."

"Sadece biraz eğlenmek istedim. Annemle babam çok katı, her konuda çok ezik." Linh somurttu, omuz silkti.

"Onlara artık bana çocukmuşum gibi davranamayacaklarını göstermem gerekiyordu. Bunun olmaması gerekiyordu. Bu hiç adil değil."

"Fuar tam bir saçmalık." Shelby acı bir kahkaha attı.

"Hayat berbat. Ölüm daha da berbat. Kimseye güvenemezsin," dedi Eve'e. "Anlaşma böyle. Anlaşmayı biliyorsun."

"Kime güvendin?" Eve talep etti.

"İnsanlara güvenmek zorundasın," diye ısrar etti Lupa. "İyi olduğunuzda bile kötü şeyler olur. Çoğu insan iyidir."

"Çoğu insan pisliktir ve sadece kendilerini düşünürler." Ama bunu söylerken bile Shelby'nin yüzünden bir damla yaş süzüldü. "Eğer benim de senin gibi bir bıçağım olsaydı, burada olmazdım. Sen sadece şanslıydın. Benim hiç şansım olmadı, hiçbir zaman. Kimse beni umursamıyor."

"Umursuyorum," dedi Eve.

"Umurumda bile değil." "Bu bir iş. Biz bir işiz."

"İşimde iyiyim çünkü umurumda. Ben senin her şeyinim, evlat."

"Sen de bizim gibisin. Bizim kadar bile değilsiniz," diye karşılık verdi Shelby. Acı, acı. "Sana bir isim bile vermediler. Sahip olduğun isim uydurma."

"Artık değilim. Ben artık buyum. Kendimi şu an olduğum kişi yaptım."

Ve emberde oturan tüm güzel kızlar ona baktı.
Ve hepsi dedi ki, "Asla bir şansımız olmayacak.

herhangi bir şey."

Bir sarsıntıyla uyandı. Roarke giyinik bir halde yatağın yanında oturuyordu, eli yanağındaydı.

"Uyan artık."

"Uyandım. Uyandım." Ayağa kalktı, rüyanın üzüntüsünü üzerinden atarken ona bu kadar yakın olduğu için aptalca bir rahatlama yaşadı. "Bu bir kabus değildi." Yine de onun ve başını kalçasına çarpmayı bırakıp kucağına doğru ilerleyen kedinin varlığı onu rahatlatıyordu. "Sadece bilinçaltım güne başlamam için bana küçük bir akıl oyunu oynadı. Ben iyiyim."

Çenesini kavradı, yüzünü incelerken başparmağı çenesindeki sığ çukurun üzerinde hafifçe gezindi. Sonra öyle olduğunu anlayınca başını salladı. "O zaman kahve istersin."

"Bir sonraki nefesim kadar."

Onu almak ve yerleşmesi için ona biraz daha zaman tanımak için ayağa kalktı.

Oturmuş, kediye okşarken rüyasını tekrarlıyordu.

"Tüm kurbanlar, daire şeklinde oturuyorlar," dedi ona.

geri geldi. "Kimliğini tespit edemediklerimizde yüzüm vardı." "Rahatsız edici."

"Tuhaf ama uygun, sanırım. Kayıp ve isimsiz. Ben de öyleydim." Adamın getirdiği kahveyi aldı, biraz sert ve sade içti. "Çoğunlukla Shelby Stubacker'ın söyleyecekleri vardı, gerçekten çok kızgındı. Kime güveniyordu? Savunmasını aşacak kadar kime güvendi, çünkü savunmasının, hayatta kalma içgüdülerinin oldukça keskin olduğunu düşünürdüm."

"Güvendiği biri ya da manipüle edebileceğini düşündüğü biri. Clipperton'a yaptığı gibi."

"Gol atmaya çalışıyordum. Evet, olabilirdi."

Ekranın finansal raporları sessize alarak yayınladığı oturma alanına göz attı. "Uzun süredir mi ayaktasın?"

"Biraz."

"Yetişsem iyi olacak. Kahve servisi için teşekkürler." Galahad'ı yuvarladı, göbeğini okşadı ve sonra yataktan çıktı.

Duştan çıktığında, kurutma tüpünün ve kaşmir bornozun verdiği sıcaklıkla, onu cebindeki linkte, masanın üzerinde iki kapalı tabak ve bir fincan kahve ve ekranda hala kayan sayılar ve semboller akışıyla buldu.

Adamın  oklu görev tanrısı olduğunu düşündü.

Onun yanına oturdu, tabağın üzerindeki kubbeyi dikkatle kaldırdı. Sonra korktuğu yulaf ezmesi yerine kalın dilimler halinde kızarmış ekmek ve güzel bir kase karışık  ilek bulunca k    k bir popo-yastık dansı yaptı.

Bir ahududu patlattı, biraz daha kahve doldurdu ve aktarımı sonlandırdı.

"Bir sabah zihin sikicisinin Fransız tostunu hak ettiğini düşündüm."

"Her gün bir tanesiyle uyanmaya değebilir. Az önce bir güneş sistemi mi aldın?"

"Sadece k    k bir gezegen." Ona şurubu uzattı, ekmeği boğmasını izledi. "Aslında Caro'yla kısa bir görüşme, biraz program hokkabazlığı."

Über-verimli yöneticisi, yanan bir topun üzerinde dengede dururken programlarla hokkabazlık yapabilirdi.

"Benimkiler için kendi işlerini değiştirmene gerek yok."

"Bu sabah biraz daha zaman istedim. Sanırım evdeki ofisinizden başlayacaksınız."

"Planımız bu."

"Benimki de aynısını yapmak. Eğer faydalı olabilirsem işler yeniden planlanabilir. Siz davayı kapatana kadar bina üzerinde çalışmaya devam edemeyiz," diye ekledi. "Ve daha az pratik bir düzeyde, siz davayı kapatana kadar ben de başlayamam. Bu kızlar senin olduğu kadar benim de değil Eve. Ama ..."

"Onları bulmuşsun."

"Ve onların isimlerini, yüzlerini bilmeye, katillerinin yakalandığını görmeye en az sizin kadar ihtiyaç duyuyorlar. Orada başarmayı umduğumuz şey gençleri, savunmasızları ve yaralıları güvende tutmaktır. Bu on iki kız, amacımızı özetliyor."

Neredeyse ölümler ve geride bıraktıkları kadar ona da bir son vermek istediğini fark etti.

İyi, güçlü ve ihtiyaç duyulan bir şey inşa etmek istiyordu. Yapabilsin diye ona bu isimleri vermek istedi.

"Orada yaşamış ya da çalışmış biri olacak.

Bu ihtimallere oynamaktır, ama iyi ihtimallerdir. O kadar da büyük bir havuz değil. Buna ek olarak, eğer DeWinter ve Dickhead tahminlerinde haklıysa ve kalıntıların hepsi yaklaşık on beş yıl önce orada mühürlendiyse, durdu. Dolayısıyla orada yaşamış ya da çalışmış ve o zamandan kısa bir süre sonra ölmüş, başka bir yere taşınmış ya da kafese konmuş biri üzerinde durulmaya başlandı."

"Ya da mezarını taşıdı."

"Ben de bunu düşünmüştüm." Kedi onu umut ve kızgınlık karışımı bir duyguyla izlerken o yemeğini yedi. "Ama neden? İşe yarıyor.

Kilitli, alıcı yok, plan yok. Ve kızları sembolize ediyor. O savunmasız ve yaralıların geldiği yer. Oraya nasıl ulaşacağını biliyor, orası tanıdık. Neden bu kadar uygun olmayan başka bir yer bulsun ki?"

"Umarım bu konuda haklısındır."

"Eğer bir sebepten dolayı taşınmak zorunda kalsaydı, yeni bölgesinde bir yer bulurdu. Ama şu ana kadar buna benzer bir suç bulamadım. Bir anıt mezar daha yapabileceğini düşünüyorsam ne olayım."

Hayır, diye düşündü, bunu ikinci kez başaramadı. "Bu seferki aslında onun kucağına düştü," diye belirtti.

"Bunun gibi çok fazla fırsat olamaz.

"Yine de bu teoride boşluklar var," diye itiraf etti bir ağız dolusu şuruplu tostun üzerinde. Lemont Frester'i ele alalım. Biraz para kazanmış, her yere seyahat ediyor. Eğer hasta ruhlu bir yırtıcıysa, dünyanın her yerinde hasta ruhlu yırtıcılığını sürdürüyor ve bundan vazgeçiyor olabilir."

"Mutlu düşünce."

"Ona bir göz atacağım ama bu tür bir şeyi bu kadar uzun süre yapabilecek biri var mı? Ve onun gibi kendini halkın gözüne sokan birinin? Bunu kabullenmek zor. İmkânsız değil ama kolay yutulacak bir şey değil."

"Bugün onunla röportaj yapacaksınız."

"Listemde. DeWinter ve ekibinin başının etini yemek, Lupa Dison'un en yakın akrabasına haber vermek ve oradan alabileceğimi almakla birlikte, belki HPCCY'den bir geçiş daha ve vesaire vesaire. Listenin başında elimizde kalan dokuz kişinin kimliği var. O yüzden başlasam iyi olur."

Dolabına gitmek için ayağa kalktı.

"Siyah jean tarzı pantolonlar. Bol olanları," diye ekledi, "siyah ceketle, deri süslemeli ve kolları fermuarlı kırpılmış olanla, kepçe yakalı siyah tankla ve siyah motosiklet tarzı botlarla. Pantolonu botların içine giyin."

Dolabının önünde durmuş, gardırobu sayarken onu dinlemişti.

"Bana tamamen siyah giymemi mi söylüyorsun? Beni her zaman renklerle boyamaya çalışıyorsun."

"Bu durumda çizgiler ve dokuların yanı sıra hafifletilmemiş siyah olacak. Biraz tehlikeli görüneceksiniz."

"Öyle mi?" Hemen neşelendi. "Bu konuda çok iyiyim."

"İşiniz bittiğinde ofisimde olacağım."

Adamın listelediklerini aldı, giyindi, sonra merakla aynaya baktı. Kahretsin, diye düşündü, eğer yine vurmadıysa. Gerçekten de biraz tehlikeli görünüyordu.

Yarı yarıya bu görünüşü kullanma şansı olduğunu umarak ofisine gitti.

Masasında otururken, otomatik aramasının sonuçlarını çağırdı.

Geriye kalan altmış üç ismi taradı, cinayetlerden sonraki bir yıl içinde ölmüş dört kişi buldu ve bunları olası şüpheliler olarak ayırdı.

Hapis yatmış olanları, şiddet içeren suçlar için bir alt küme oluşturarak ayırdı.

Hepsiyle birlikte, deneğin inşaat konusunda yetenekli ya da ilgili olduğuna dair herhangi bir işaret aradı, ardından Peabody ve Roarke'ın çalıştırdığı personelle karşılaştırdı.

Roarke içeri girdiğinde, "Bir takım olabilirdik," dedi. "Biri öldürecek, biri temizleyecek ya da ikisi birlikte. İki kişinin öldürme dürtüsünü bastırması ve iki kişinin de bu konuda çenesini kapalı tutması çok uzun bir süre olduğu için bundan pek hoşlanmıyorum."

"Biri ya da her ikisi de ölmüş ya da hapsedilmiş olabilir." "Evet, bu bir açı. Böyle çiftlerin genellikle bir

baskın ve itaatkâr." Parmaklarını şıklattı. "Yaşlı, güvenilir personel üyesi çocuğun karanlık tarafını sömürüyor. Olabilir. Belki, ama yine de bu uzun süre sır saklamak anlamına gelir ve iki kişi kural olarak pek iyi sır saklayamaz, özellikle de biri kafesteyken. Yine de, takım çalışması etkilidir. Kızları yakalamak, öldürmek, saklamak zorundasınız. Çok fazla iş var."

"Eğer zevk alıyorsanız bu iş değildir."

Tekrar tahtasına baktı. "Hayır, değil ve o yapmış olmalı. Bir şeyi sevmediğiniz ya da mecbur kalmadığınız sürece yapmaya devam etmezsiniz; ta ki biri, bir şey sizi durdurana kadar."

Üç yüz, üç isim koyduğu ekranını işaret etti. "Üç kronik kaçak. En azından bir tanesi. İhtimaller yine yüksek ama en azından biri muhtemelen DeWinter'ın laboratuvarında. Belki yardımı olur diye onları yeniden yapılandırmacıya göndereceğim."

"Neden bana daha yakından bakmam için erkek sakinlerin bir kısmını vermiyorsunuz? Zamanım olduğunda bunu bugün de yapabilirim."

"Tamam. Sana birkaç tane göndereceğim. Eğer onlara ulaşamazsan, bana haber ver. Benim gitmem gerek. Benimle Rosetta Vega'da buluşması için Peabody ile temasa geçtim. Bildirimi tamamlayacağız, bakalım bir şey ekleyebilecek mi?"

"Frester bu öğleden sonra Roarke Palace Hotel'in ana balo salonunda konuşma yapmak üzere rezervasyon yaptırdı."

Eve spekülatif bir bakış attı. "Öyle mi?"

"Mükemmel bir eşzamanlılık, değil mi? Bu bir öğle yemeği konuşması, etkinlik öğleden ikiye kadar sürecek."

Hiçbir fikrim yoktu. Etkinlik rezervasyonları gibi işlere pek girmem ama

New York'tayken neler yapabileceğini kontrol edeceğim ve işte buradasınız. Konuşmasından sonra yirmi dakikalık bir soru-cevap süresi var."

"Kullanışlı, çünkü bazı sorularım var. Teşekkürler. Gitmem gerek." "Kızların isimlerini aldıkça bana gönder. Sen?"

"Tamam." Ellerini onun omuzlarına koydu. "Git o güneş sistemini al."

"Bakalım araya sıkıştırabilecek miyim?"

"Yeterince adil." Onu öptü, sonra da bir kadına tutunduğu tüm umutların yok olduğunu söylemek için dışarı çıktı.

- - -

Ucadde seviyesindeki bir yuvaya kayarken Eve, lüks bir mahalle olduğunu düşündü. Güzel, düzenli şehir evleri, apartman daireleri, parlak

dükkanlar ve lokantalar. Köpek gezdiricileri, dadılar, ev hizmetlileri, işe giderken iyi paltolar, iyi botlar giyen birkaç insanla birlikte erken görevlerinde koşuşturuyorlardı.

İyi paltolardan biri içeri girdiğinde bir fırından gelen şeker ve maya kokusunu ve okula doğru yürüyen, çoğu şık üniformalı çocukların konuşmalarını yakaladı.

Sonra büyük mor paltosu ve pembe kovboy çizmeleriyle Peabody köşeyi dönüyor.

İlk söylediği şey "Sanırım o kadar soğuk değil" oldu.

"Olabilir. Buz gibi yerine daha soğuk. Sanmıyorum ..."

Durakladı, bir av köpeği gibi havayı kokladı. "Kokuyu alıyor musun? Bu o fırın. Aman Tanrım, kokuyu alıyor musun? Gitmeliyiz-"

"Bir bildirim yapmak ve pasta nefesiyle röportaj yapmak için içeri girmiyorsunuz."

"Daha çok pasta kışı gibi. Sanırım burada durup bunu koklayarak birkaç kilo aldım."

"O zaman kışını kurtaralım ve bu işi bitirelim."

Eve güzel evlerden birinin kapısına kadar yürüdü ve zili çaldı.

Her zamanki bilgisayar güvenlik kontrolü yerine, kapı hemen gri takım elbiseli, güzel ve çekici bir kadının önünde açıldı. "Unuttunuz mu-oh, özür dilerim." Koyu kıvrıcık saçlarını geriye taradı. "Sizi kızım sandım. Okula giderken hep bir şey unuttur, o yüzden özür dilerim," dedi yine gülerek. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Rosetta Delagio."

"Doğru ya. Aslında benim de birkaç dakika içinde işe gitmem gerekiyor, o yüzden-"

"Ben Teğmen Dallas, bu da Dedektif Peabody." Eve rozetini çıkardı. "NYPD."

Kadın rozete baktı, bakışlarını yavaşça Eve'in yüzüne kaldırdı. Gözlerindeki hafif kahkaha kayboldu ve onun yerini eski bir keder aldı.

"Oh. Oh, Lupa." Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Lupa hakkında, değil mi?"

"Evet, hanımefendi. Özür dilerim-"

"Lütfen, yapma. Bana burada söyleme. İçeri gel. Lütfen içeri gel. Oturalım. Kocamı almak istiyorum ve oturacağız. Bana Lupa'ya ne olduğunu anlatacaksın."

"BUNCA ZAMAN." ROSETTA GÜZEL, AİLEVİ eli kocasınınkinde, darmadağınık bir yaşam alanı.

Juan Delagio kışlık üniformasını düzgünce giymiş, polis ayakkabılarını cilalamıştı. Keskin hatlara sahip, derin ve koyu renk gözleriyle dikkat çeken çarpıcı bir yüzü vardı.

"Sanırım biliyordum," diye başladı Rosetta. "Biliyordum çünkü bazılarının sandığı gibi asla kaçıp gitmezdi. Birbirimizi seviyorduk ve o zamanlar birbirimizden başka kimsemiz yoktu."

"Bir süre The Sanctuary'de kaldı." "Evet. İkimiz için de çok zordu. Ben yaralandığımda, ona bakacak kimse yoktu. Bir arkadaşım sayesinde bu yeri biliyordum ve orada kalmasını sağladım. Çok naziktiler ve daha fazlasını karşılayamadığım için sadece küçük bir bağış karşılığında onunla ilgilendiler. Danışmanlardan biri de onu her gün hastaneye beni görmeye getirdi. Ama yine de zordu. Orada sorunlu gençlerin olduğunu biliyordum ve Lupa'm çok masumdu - yaşına göre gençti, anlarsınız ya? Ama onu benden alıp çocuk esirgeme kurumuna götürürlerse, geri vermeyebileceklerinden korkuyordum."

"Vesayetiniz söz konusu muydu?"

"Hayır, hayır, ama . . . Ben de çok gençtim ve henüz bir vatandaş değildim. Bu yüzden korkuyordum ama Sığınak'ta güvende olacağını düşündüm ve öyle de oldu. Orada başarılı oldu ama Bayan Jones bana Lupa'nın da bazı korkuları olduğunu, benim de onu terk edeceğimi söyledi. Bunu danışmanlık sırasında konuştuk."

"Raporda, geri döndüğünde eve geç gelmeye başladığı ve nerede olduğu konusunda net olmadığı belirtiliyor."

"Sinsilik onun yapacağı bir şey değildi. Uyumlu bir genç kızdı. Belki de çok fazla düşündüm - yanlış bir şey yapmaktan korktum ya da birazcık bile yanlış yapmaktan, korktum

gönderilecekti. Bu yüzden onu cezalandırmadım. Daha sert olmalıydım," dedi ve umutsuzca kocasına baktı.

Sadece başını salladı ve birleştirdikleri ellerini dudaklarına götürdü.

"Yeni arkadaşlarıyla tanışmak istediğimi, onları pizza yemeye davet edebileceğimi ya da yemek yapabileceğimi söyledim. Kaçamak cevaplar verdi, sadece belki bir ara dedi. Bana karşı sevgi dolu ve tatlıydı, ben de peşini bıraktım. Kısa bir süre için sadece kendine ait bir şey istediğini düşündüm ve ben işten eve gelene kadar neden dairede yalnız otursun ki? O iyi bir kız ve arkadaş ediniyor. Belki bu ona kederinde yardımcı olur. Çok kederliydi ve hala anne ve babasının neden öldüğünü sorguluyordu. Bu onun hatası mıydı? Bir şey mi yapmıştı? Yeterince iyi değil miydi? Onlar yeterince iyi değil miydi?"

Fotoğraflarla dolu bir masaya doğru baktı. Eve kız kardeşinin fotoğraflarından birini seçti - güçlü bir benzerlik - genç ve gülümsüyordu.

"Lupa bir süre rahibimizle konuştu ama yine de sorguladı, özellikle de ben yaralandıktan sonra."

"Saldırıya uğramış," dedi Juan. "İki adam vardı ve ona zarar verdiler. Elindekileri sorunsuzca onlara verdiğinde bile canını yakmışlar. Onu kesmişler. Nasıl olabileceğini bilirsiniz, Komiser."

"Evet, biliyorum."

Rosetta, "Bir kadın penceresinden görmüş ve polisi aramış," diye devam etti. "Sonra ben yaralandığım ve eve gelip Lupa'ya bakamadığım için onu almak zorunda kaldılar. İşte o zaman onun Sığınak'a yerleştirilmesini istedim ve bu ayarlandı. Lupa . . ."

Bir an için durdu, sonra tekrar duruldu. "Yaralandığımda bu onu çok korkuttu. Ve daha da fazla sorgulamasına neden oldu. Ne yapmıştı ya da yapmamıştı? Neden sevdiklerinin ve onu sevenlerin başına korkunç şeyler geliyordu?"

"Peabody, "O yaştaki çocukların kendilerini merkez olarak görmeleri oldukça yaygındır. Yani, iyi şeyler iyi oldukları için, kötü şeyler de kötü oldukları için olur."

"Evet, bu Lupa'ydı. Ben de kendi yaşlarında, kederli olmayan arkadaşların onun için iyi olacağını düşündüm. Sonra, o akşam işten eve geldim ve orada değildi. Bağlantısını aradım ama cevap vermedi. Bekledim, bekledim, komşulara, okul arkadaşlarına, aklıma gelen herkese sordum. Kimse nereye gittiğini, nerede olduğunu bilmiyordu. Ben de polise gittim."

"Bayan Delagio." Rosetta'nın sesi titremeye başladığında Peabody nazıkçe konuştu. "Her şeyi doğru yaptınız ve her şeyi doğru nedenlerle yaptınız."

"Teşekkür ederim. Bunun için teşekkür ederim. Polis alarm verdi ve onu aradılar. Ben de onu aradım. Komşular baktı, insanlar nazıktı. Ama günler geçti, geceler geçti. Eve hiç gelmedi. Onu bir daha hiç görmedim. Yapabilseydi eve gelirdi. Bunu o zaman bile biliyordum. Korkmuş olmalı. Onun korktuğunu, beni istediğini, eve dönmek istediğini düşünmekten nefret ediyorum."

Eve, "Baktıklarınızdan," diye başladı, "insanlarla konuştuklarınızdan hatırladığınız bir şey var mı? Gözünüze çarpan bir şey?"

"Bazı insanlar onu burada gördüklerini, bazıları da orada gördüklerini söylüyordu. İnsanlar ... neydi o?"

"İhbar hattı," diye ekledi Eve.

"Evet, polis kontrol etti ama asla Lupa değildi. Dedektif Handy çok nazıktı. Hâlâ ara sıra konuşuruz. Ona söylemeliyim-"

"Onunla konuştum," dedi Eve.

"Onunla da konuşacağım. Aramaktan hiç vazgeçmedi. O benim umudumdu, her ne kadar ikimiz de Lupa'yı bulursa bunun böyle olacağını bilsek de. Aylarca her gece her şeyi yazdım. Tuttuğum küçük günlükler var."

"Onları alabilir miyiz? Onları size geri getireceğiz."

"Evet, tabii ki."

"Ben getiririm." Juan ayağa kalktı. "Onları nerede sakladığını biliyorum.

Senin için arayacağım, kendim için. Bugün evde kalacağız. Ayarlamaları yap."

Ona İspanyolca bir şeyler mırıldandı ve ilk kez gözleri doldu, taşıtı. O da aynı dilde sessizce cevap verdi ve sonra odadan çıktı.

"Lupa'yı kaybettiğimde Juan'la tanışmamıştım. Birbirlerini severlerdi. Onu seviyor çünkü ben seviyorum ve o öldükten sonra da uzun süre baktı. Onun için bir tören düzenlemek isteyeceğimizi biliyor. Bir tören ve cenaze töreni için onu alabilir miyim?"

"Biraz zaman alabilir ama bunu yapmanı sağlayacağım."

Başını salladı, gözyaşlarına boğuldu. "Diğer kızlar, onunla birlikte olan kızlar, onların ailesi var mı?"

"Bunun üzerinde çalışıyoruz."

"Juan ve ben şanslıyız. Yalnız olan kızlara yardım etmek isteriz. Bu mümkün mü?"

- - -

W Kaldırıma çıktıklarında Peabody paltosunun ceplerini karıştırdı ve bir mendil çıkardı.

"Özür dilerim." Gözlerini sildi, burnunu sümkürdü. "Diğer kurbanların gömülmesine yardım edip edemeyeceklerini sorana kadar ben hallettim."

Eve, arabaya binene kadar hiçbir şey söylemedi.

o.

"İnsanlar çoğunlukla berbattır - ortalamalar kanunu, diye düşünüyorum,

Özellikle de isteyken. Sonra yolunuz böyle insanlarla kesişiyor. Başlarına kötü şeyler geliyor, gerçekten kötü şeyler, ama yine de bu durumdan iyi bir şekilde çıkıyorlar."

Günlükleri Peabody'ye verdi. Eski moda günlükler, diye düşündü. Kalem ya da kurşun kalemle yazdığınız küçük kapaklı defterler.

"Bunlara bir göz atacağız. Belki de o sırada önemli olduğunu fark etmediği bir şey yazmıştır."

"McNab ve ben kurbanlardan birinin icabına bakabiliriz. Bunu halledebiliriz."

"Peabody."

Peabody, "Mesele kişisel olarak dahil olmak ya da tarafsızlığını kaybetmek değil," diye ısrar etti. "Bu dürüst olmaktadır."

Peabody yeni bir mendil çıkarırken Eve bıraktı. "DeWinter'ı araştıracağız. Stubacker'ın bilinen son adresine uğrayıp onu hatırlayan ya da yeni bir bilgisi olan var mı diye bakacağız."

Bir ülkeden diğerine sınırı geçmek gibiydi. Shelby Ann Stubacker'ın eski mahallesi, kent sonrası ucuz konutlarla ya da daha önce gelenlerin yıkıntılarıyla doluydu. Dövme ve piercing salonları, seks kulüpleri ve pis görünümlü barların yanı sıra rehinci dükkanları ve grafitiler de bolca bulunuyordu. Burada insanlar köpek gezdiricisi tutmuyordu, ancak muhtemelen saldırı programlı droid Doberman'ları vardı. Evrak çantası taşımak yerine sustalı taşıyorlardı.

Eve, sefil bir sefaletin ortasındaki sekiz katlı bir binanın güçlendirilmiş kapısının kilitlerini aşmak için ustasını kullandı.

Giriş yolu, kararlı bir ruhun yok etmek için kullandığı endüstriyel temizleyicinin kimyasal çam kokusu altında eski sidik ve kusmuk kokusunu taşıyordu.

Hiç şansı yok, diye düşündü Eve merdivenlerden çıkarken. Koku binanın kemiklerine işlemişti.

"Mahkeme onu dışarı çıkardığında üç buçuk yaşındaydı, annesiyle ve kayıtlara göre annesinin bir dizi erkek arkadaşıyla birlikte yaşıyordu. Oradan başlayacağız."

Üçlü kilitli kapıların ve Eve'in kararlı bir kimyagerin yumrukla delebileceğini hayal ettiği kâğıt inceliğindeki duvarların ardındaki ekranlar parıldıyordu.

Şimdi de Bella'ya maruz kaldığı için kirli çocuk bezi olarak tanımladığı şeyin kokusunu alıyordu ve bu kokuya kahvaltıda yakılan bir şeyin kokusu da karışmıştı.

Peabody, "Burada yaşamak için taşınabilir bir hava filtresine ihtiyacım var," diye yorum yaptı. Duvara, yapışkan parmaklıklara sürtünmekten dikkatle kaçındı. "Ve bir detoks odası."

Bir bebek, belki de berbat bez kokusunun sorumlusu, ayakları yanıyormuş gibi feryat ediyordu. Nazik bir ruh, bebeğin sıkıntısına ince duvarlardan birine vurarak karşılık verdi.

"Kapa şu lanet çeneni!"

"Güzel." Peabody ikinci katın koridoruna sert bir bakış fırlattı. "Burada yaşıyor olsaydım ben de ağlardım. Böyle bir yerde büyümek tam bir cehennem olmalı."

İlk sekiz yılında buna benzer ve daha kötü yerlerde bulunmuştu, bu yüzden Eve bunu doğrulayabilirdi. Tam bir cehennemdi.

Üç deyince, yumruğunun yanıyla Stubacker'ların eski dairesinin kapısına vurdu. Kapıda herhangi bir elektronik güvenlik yoktu, sadece bir gözetleme deliği ve bir çift kirli sürgülü kilitler.

Gözetleme deliğindeki gölgeyi yakaladı, tekrar vurdu. "NYPD." Rozetini herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırdı. "Kapıyı açın."

Kapının ağır bir güvenlik zinciri üzerinde birkaç santim açılmasından önce bir çevik kuvvet çubuğunun takırtısını ve paslı sürgüsünü, ardından bir dizi sert klik sesini duydu.

"Ne halt istiyorsun?"

Kadının yüzünü görebildiği kadarıyla pek umut verici görünmüyordu. Yüzünde hâlâ dünden kalma makyaj vardı ve uyku yüzünden iyice dağılmıştı. Eve kadının yastığının asla anlayamayacağı o tuhaf soyut resimlerden birine benzediğini hayal etti.

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Size birkaç soru sormak istiyoruz."

"Arama izniniz yoksa sizinle konuşmak zorunda değilim. Haklarımı biliyorum."

"Bu dairenin eski kiracısı hakkında bazı sorularımız var."

Kadının rakun gözlerinde sinsi bir şey belirdi. "Sen mi ödüyorsun?"

"Bu satacak neyiniz olduğuna bağlı. Eski kiracıyı tanıyor muydunuz?"

"Tabii. Tracy'yle VaVoom adlı kulüpte dansçıyken birlikte çalışmıştık. Ne olmuş yani?"

"Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

"Kasabadan gittiğinden beri onu görmedim. On yıl önce kolaydı. Bu çöplüğü kiraya verdim, adil ve dürüstçe. Kira kontrolü var."

"Kızını tanıyor muydun?"

"Velet, evet. Tracy'den çok önce kaçtı. Çocuğun ağzı iyi laf yapıyordu, hırsızlık da yapardı. Kulübün soyunma odasındaki eşyaları kaldırırdı. Tracy onu dövmeye çalıştı ama işe yaramadı. Bazı çocuklar kötü doğar, o kadar. Bu yüzden Tracy etrafta içki ya da bira varsa saklamak zorunda kalmış, yoksa çocuk içiyormuş. Bir gece eve geldiğinde çocuğu nasıl sarhoş bulduğunu anlattı, muhtemelen en fazla on, on bir yaşlarındaymış ve Tracy'nin erkek arkadaşının üzerine atlamış. Ona içkiyi onun verdiğini ve üzerine atladığını söylemeye çalışmış. Çocuk ağzını her açtığında yalan söylemiş."

"Tracy yılın annesi gibi görünüyor," dedi Eve soğukkanlılıkla. "Elindekilerle en iyisini yaptı. Çocuk iyi değildi."

Bir gün Tracy dudağı patlamış ve morarmış bir şekilde işe geldi. Çocuk yapmış. Sonra ne oldu? Sizler gelip Tracy'nin sırf çocukta morluklar olduğu için onu taciz ettiğini söylüyorsunuz. Bir kadının kendini savunması ve kendi çocuğunu disipline etme hakkı vardır."

"Shelby evden çıkarıldıktan sonra hiç geri geldi mi?"

"Kim-oh, doğru, bu onun adı. Bildiğim kadarıyla değil ve Tracy bana söylerdi. Çocuk onun için tam bir baş belasıydı. Onu aldılar, bir tür grup evine koydular ve bu da onun sonu oldu. Birkaç yıl sonra, Tracy bir adamla kaçtı. Midilli oynuyordu."

üçlü ya da her ne haltsa. Miami'de ya da başka bir yerde yaşayacaklarını söyleyip gittiler. Ondan bir daha haber alamadım. Ama kira kontrolü bende."

"Şanslısın. Shelby'nin arkadaşlarından birini tanıyor muydun?" "Neden tanıyayım ki? Hiç arkadaşı var mıydı bilmiyorum. İşe yaramazın tekiydi, O kız. Eğer o da senin gibi annesini aramak için buraya gelirse, ona ne düşündüğümü söylerim."

Eve birkaç soru daha sordu ve kuyunun kurduğunu fark ederek kadına boşluktan bir yirmilik uzattı.

Birkaç kapı daha denedi ama içeri girdiğinden çok daha azıyla geri çıktı.

"Bir insan için ne korkunç bir bahane." Peabody arabaya bindi ve emniyet kemerini taktı. "Sadece üç numaradaki kaltak değil, kurbanın annesi de öyle. Bir kadın kendi çocuğuna nasıl böyle davranabilir anlamıyorum. Onu hırpalamak, ihmal etmek ve ne zaman ..."

Bu durum onu açıkça ve gözle görülür bir şekilde etkiledi, bu yüzden yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Üzgünüm, Dallas."

Eve omuz silkti. "En azından benimkiyle yaklaşık bir düzine yıl geçirmedi."

"Yine de üzgünüm."

"Asıl soru şu, eğer Shelby annesine geri dönmediyse - o kaltak bu konuda yanılıyor olabilir, o yüzden buraya geri yerleştirildiğine dair bir kayıt bulmaya çalışın - Jones ve Jones neden onun için kayıp başvurusunda bulunmadı?"

"Bunu hiç düşünmemiştim."

"İşte bu yüzden teğmen değilsin. Kaz, sen kazarken biz de gidip DeWinter'ın kışına girelim."

"Gerçekten iyi bir tane var."

"Tanrım, Peabody." Eve hayretler içinde trafiğin içine daldı. "Kışını mı kontrol ettin?"

"Herkesin kışını kontrol ederim. Bu bir hobi."

"Yeni bir tane bul. Kuş gözlemi gibi bir şey." "Kuş gözlemciliği mi? New York'ta mı?"

"Güvercinleri sayabilirsin. Hayatının geri kalanını alır."

"Kıç izlemeyi severim." Peabody rahatça yerine yerleşti.

"Benimkinden büyük bir tane gördüğümde kendimi iyi hissediyorum. Daha küçükünü gördüğümde ise bir sürü kurabiye yememek için direniyorum. Kıçımı izlemek verimli bir hobi. Dosyada Shelby Ann Stubacker'ın evden uzaklaştırılmasına dair mahkeme kararını iptal eden bir kayıt yok. Annenin onu geri almak için verdiği dilekçenin kaydı da yok."

"Bu da demek oluyor ki, kayıtlarında ebeveyn evine geri yerleştirildiği belirtilmesine rağmen, ya Sığınak'tan ya da yeni kazı alanından kayboldu.

İlginç."

"Sanırım Jones ve Jones listeye geri dönüyor."

"Hiç kopmadılar. Ama şimdi liderliğe yükseldiler." İtti ve trafikte ilerlemeye devam etti, yeni açılar düşünüyor. "HPCCY'yi ara, onlara Shelby'nin mahkeme kararıyla ilgili belgelere ihtiyacımız olduğunu söyle. CPS belgelerine, onu eve geri gönderme tavsiyesine ihtiyacımız var."

"Bunun üzerine."

O sırada Eve tekrar park etti.

"Bayan Jones dosyaları depodan çıkaracağını söyledi," dedi Peabody içeri girip DeWinter'ın bölümüne doğru labirentte ilerlerken. "Başka birinin kimliğini tespit edip etmediğimizi soruyor."

"Ona bilgi verileceğini söyleyin."

DeWinter'ı buldu - bugün zümrüt yeşili bir laboratuvar önlüğü, başka bir vücut bilincine sahip elbisenin üzerinde açıktı, bu sıcak pembe ve beyaz dama tahtası.

Morris'le birlikte duruyordu, Morris de aynı şıklıkta koyu erik rengi giyinmişti. Birlikte, gardıropları kadar cesur renklerde, onun için anlaşılmaz şekiller gösteren bir ekranı incelediler.

DeWinter, "Ölüm sebebi bu," dedi. "Katılıyor musunuz?" "Katılıyorum."

"Ölüm nedeni nedir?" Eve talep etti.

Her ikisi de ona doğru döndü, böylece aralarında üçlü bir levha, üçlü bir kalıntı ile durdular.

DeWinter, "Boğuldular," dedi.

"Boğuldu." Eve içeri girdi, kalıntılara ve ekrana baktı.

"Bunu kemiklerden kesin olarak anlayabilirsiniz."

"Yapabilirim. Ekranda, tanımlanan üçüncü kurbanın kemik iliğinden çıkardığım diatomların bir örneğini görüyorsunuz. Bu-"

"Lupa Dison."

"Evet. İlk iki kurbandan ve dördüncü kurbandan da benzer örnekler aldım. Prosedürü tüm kalıntılar üzerinde uygulamaya devam edeceğim. Ancak üzerinde test yaptığım dördü için bu kızların boğulduğu sonucuna varabilirim. Buradaki diatomlar akciğerlere ulaşmış, alveol duvarına ve kemik iliğine nüfuz etmiş. Bu örnekleri olay yerinden aldığım su örnekleriyle karşılaştırdığımda-"

Eve akışı durdurmak için elini kaldırdı. "Suç mahalline geri mi döndün? Birinciye haber vermeden mi?"

"Dr. Morris'e danışarak vardığım sonuçlara ulaşana kadar bunun gerekli olduğunu düşünmedim. Şimdi, bu tek hücreli organizmalar silika bir kabuğa ve gördüğünüz gibi gerçekten muhteşem bir heykele sahipler. Suda yaşayan diatom-"

"Dur." Eve yine bir elini kaldırdı, diğerini ekledi ve Morris'i göz ucuyla sırtırken yakaladı. "Bilim dersi istemiyorum.

Ölüm sebebini bulup bulmadığını bilmek istiyorum."

DeWinter kaşlarını çatarak ona baktı. "Az önce söylediğim gibi, şehir suyunda boğulma. Son on beş yılda şehir suyundaki bazı katkı maddeleri değişmiş ya da çıkarılmış olsa da, temel biyoloji değişmedi. Mesela-"

"Orada da dur. Şehir suyu mu? Havuz suyu, nehir suyu ya da deniz suyu kullanma şansınız yok mu?"

"Hayır, tekrar ediyorum, suda yaşayan diatomlar-"

"Sadece hayır yeterli. O zaman küvet. Bir kızı lavaboda boğmak ya da boğazından aşağı su dökmek imkansız değil,

kafasını tuvalete soktu. Ama ölüm anında ya da civarında yaralanma olmadığına göre, küvet daha mantıklı. Ayrıca, bir grup kızı boğmak isterseniz hemen orada."

Bunu çözerken levhaların etrafında yürüdü.

"Yapabilselerdi karşı koyarlardı. Boğulmak zor bir şey gitmenin bir yolu. Etrafta çırpınır, tekme atar, dirseklerinizi yere vurur, sizi tutan kişiyi yakalamaya çalışırsınız. Gördüklerinize göre bunu yapmamışlar."

"Hayır, şu ana kadar TOD'da veya çevresinde incelenen kemiklerde herhangi bir kırık veya başka bir hasar görünümü yoktu. Ancak-"

"Bu yüzden önce onları bayılttı. Kolayca batmalarını sağlayacak kadar. Belki ellerini ve ayaklarını bağlayıp işi daha da kolaylaştıracak kadar. Onları bayılttı, belki zapt etti, sonra içeri kaydırды, başlarını aşağıda tuttu. Her seferinde bir tane."

Kalıntıları tekrar inceledi, olay yerinin banyolarını aklına getirdi. "Diğerlerinden birinin ne yaptığını görmesine izin veremezsin. Yani teker teker. Belki bir tane daha vardır ama onun ortalığı velveleye verecek kadar yanına gelme riskini göze alamazsın. Dışarı çıktığında onu soyarsın. Bu pratik, kıyafetler ıslandığında ağırlığını arttıracaktır. Ayrıca o genç, çıplak vücudu görmek daha heyecan verici. Yeterince dışarıdaysa, belki önce ona tecavüz edersin. Ona biraz Fahişe ya da Tavşan, hatta biraz daha hafif bir şey verin, size karşı koymayacaktır."

Konuşurken levhanın etrafında dönüyor, kemikleri inceliyor, bir zamanlar onları kaplamış olan et ve kanı görüyordu.

"Onunla işiniz bittiğinde, ölümünü izledikten sonra, onu dışarı çıkarır, plastiğin üzerine koyarsınız. Bir sonraki kızda kullanabilmek için bağları çıkarırsın. Ve onu yuvarlarsın."

Eve Morris'e baktı ve başını salladı. "Ben de öyle görüyorum. Muhtemelen sahte duvara çoktan başlamıştı, bunu yapmış olsaydı daha kolay olurdu. Tahtanın bir bölümünü dışarıda bırakırdı. Onu buraya, karanlıkta, gözden uzak bir yere koyar, muhtemelen tahtayı yapıştırırdı.

kalk. O ve sıradaki kızıdan başka kimse içeri girmeyecek."

Bakışlarını DeWinter'a çevirdi. "Bu senin için işe yarıyor mu, şu ana kadar vardığın sonuçlara uyuyor mu?"

"Evet. Evet, öyle. Yine de el ve ayak bileklerindeki bağlara karşı mücadele ettiklerine dair herhangi bir hasar belirtisi olmadığı için bağlandıkları sonucuna varmanın bir yolu yok. Tecavüze uğrayıp uğramadıklarını belirlemek de mümkün değil."

"Bu bir teori. Diğerleri üzerinde o diorama testini yaptığınızda bana haber verin."

"Diyatom."

"Tamam. Suç mahallini tekrar ziyaret etmeyi planlıyorsanız bana haber verin. Bir katilin suç mahalline geri dönmesinin klişe olmasının bir sebebi var. Görüşürüz, Morris."

Eve ve Peabody gittikten sonra DeWinter uzun bir nefes aldı. "Bu rahatsız ediciydi. Sanki katil tarafından işlenmiş gibi cinayetin içinden bu şekilde geçmek rahatsız edici."

"Bu onun özel bir yeteneği."

"Onları görebiliyorum. Kurbanları, ölüleri, kemikleri aracılığıyla. Nasıl yaşadıklarını, nasıl öldüklerini söyleyebilirim. Ama katillerinin kafamın içinde olmasını istemezdim."

"Onları oraya koymak bulmasına yardımcı olur." "Bunun benim işim olmadığına çok memnunum."

"Ve o da onları görüyor, Garnet. Tıpkı senin ve benim gördüğümüz gibi o da ölüleri görüyor."

- - -

E Labirentten çıkmaya başladığında, yüzlerini tanıdığı kişileri şimdi gördü.

"Umarım bayıltma konusunda haklısındır," dedi Peabody. "O şekilde bu kadar acı verici ve korkutucu olmazdı."

"Teğmen!"

Eve durdu ve arkasına baktığında Elsie Kendrick'in alt kattaki laboratuvara inen geniş merdivenlerden paytak paytak indiğini gördü - tek kelime buydu.

"Seni yakaladığıma sevindim. İki tane daha var." Hem disk hem de basılı kopyaları uzattı. "Gün sonuna kadar en az iki tane daha almış olurum."

"Hızlı iş."

"Dün gece birkaç saatliğine otomatiğe aldım, sadece burada yattım." Gerçekten kocaman olan karnının üzerinde daireler çizdi. "Tek bir vakadan hiç bu kadar çok yapmamıştım. Onları aklımdan çıkaramıyorum. Diğerlerine yaptığın gibi bana da isimlerini gönderir misin? İsimlerini istiyorum."

"Yaptığımızda onları alacaksın. İyi işti, teşekkürler."

Dışarı çıktıklarında Peabody'ye diski uzattı ve bilgisayarda oluşturulmuş çizimleri inceledi.

"Bu ikisini tanıyorum, Kayıp Kişiler arama listemdeydiler. Sana gönderdiğim dosyayı aç. İkisi de orada."

Ve iki güzel genç kızın daha yüzleri, isimleri vardı.

MERKEZE, OFISINE GERİ DÖNDÜ.

Bu isimler ve yüzler onun panosunda. Her ikisi de kaçaktı; LaRue Freeman hırsızlık suçundan ıslahevinden yeni çıkmış, Carlie Bowen ise kötü muamele gördüğü bir evden çıkarıldıktan sonra koruyucu aile sisteminde dolaşıyordu.

Eve, dosyaları tararken hepsinin hikâyesinin çok tipik olduğunu düşündü. Kısa, zor bir hayat ve bu hayatın büyük bir kısmı sokaklarda geçmiş.

İkisi de The Sanctuary ya da HPCCY'de kayıtlı değildi.

Yine de bu, bir şekilde bağlantılı olmadıkları anlamına gelmiyordu. Çapraz kontrollere başlarken sokak çocuklarının ağları olduğunu düşündü. Ağlar çetelere dönüşebilirdi. Ancak daha düşük bir seviyede bile sokak çocukları, çoğu çocuk gibi, sürüler oluşturma eğilimindeydi.

Hem Shelby hem de LaRue ıslahevinde yatmışlardı - birlikte değil, diye not etti, ama ... ve işte oradaydı.

Her ikisinin de CPS'de çalışan görevlisi aynıydı. Odelle Horwitz artık CPS için çalışmıyordu; bunda olağandışı bir şey yok, diye düşündü Eve mevcut veriler oluşturulurken kahve alırken.

Sosyal hizmet uzmanları bir kibritin çakılmasından daha hızlı tükenir.

Horwitz, kırk iki yaşında, ikinci evliliğini yapmış, bir çocuk sahibi, şimdi Yukarı Doğru Yakası'nda bir çiçekçi dükkânı işletiyordu.

Belki bir şeyler hatırlayacaktı, belki de hatırlamayacaktı ama temas kurmaya değerdi. Bağlantısına döndü.

Görüşmeyi bitirmiş, Baxter kapı pervazına vurduğunda paltosunu almıştı. "Bir dakikan var mı patron?"

"Bu konuda."

Parlak ayakkabılarıyla içeri girdi. Dedektifin gardırobu Cinayet Masası'ndan çok Wall Street'e özgü bir şeydi ama onu ve şık takım elbiselerini her zaman, her yerde kapıdan içeri alabilirdi.

"Trueheart ve ben dün bir tane yakaladık, tiyatro bölgesinde çiftte dilim ve zar."

"Seçmeler tam bir kan gölü."

Güldü. "Bundan bahsetmen komik, çünkü hemen hemen aynı buna benziyor."

Ona yeni bir yapımda aynı rol için yarışan iki aktörün kısa bir özetini verdi. Şimdi onlardan biri, birlikte yaşadığı kişiyle birlikte morgdaydı.

"Diğer adamın mazereti sağlam. West Side Story'nin yeniden canlandırılmasında Gino rolünde sahnede idi. Yorumlar karışık ama seyirciler arasında birkaç yüz kişi vardı, ayrıca oyuncular ve ekip de TOD'da Sharks ile dans ettiğini doğrulayabilir."

"Dans eden köpekbalıkları mı var?"

Tekrar gülmeye başladı, sonra şaka yapmadığını fark etti. "Köpekbalıkları ve Jetler. Onlar rakip çeteler, LT. Oyun Romeo ve Juliet'in New York'ta geçen bir uyarlaması gibi. Rakip çeteler, ilk aşk, şiddet, dostluk ve sadakat, şarkılar, danslar."

"Evet, o sokak çeteleri her zaman bir sonraki dayağa giderken şarkı söyleyip dans ediyorlar."

"Sanırım anlamak için görmek gerekiyor."

"Güzel. Yani rakip aktör temiz. Sadece şansı mı yaver gitti?" "Erkek arkadaşına çok bakıyoruz. O olduğunu iddia ediyor"

Bu da onu temize çıkarır. Ve onu gördüklerini söyleyen bazı insanlar tarafından korunuyor. Ama oyun birkaç saat sürüyor ve kaçıp gitmiş olabilir. Zamanlamayı ayarladık. Olay yeri tiyatroya beş dakikalık yürüme mesafesinde. İyi bir koşuda bunun yarısı kadar. Sabıkası yok, cinayet silahı yok, akli yok. Binada güvenlik yok. Yarım bir çöplük. Ama içgüdülerim, burnum, kaslı ve erkeksi kışım onun yaptığını söylüyor."

"Onu içeri getirin, terleterek çıkarın."

"Bunu planlayın. Trueheart'ın onu almasını istiyorum."

Üzerinde hâlâ birkaç yeşil leke kalmasına rağmen Memur Trueheart'a büyük saygı duyuyordu. "Akıl yok, silah yok, makul bir mazeret var ve sen Trueheart'ın, erkek arkadaşı bir oyunda rol alabilsin diye iki kişiyi doğradığını söylemesini mi istiyorsun?"

"Kurşun bu." Baxter gülümsedi. "Mesele şu ki, adamla görüştüğümüzde gözlerinde Trueheart'a bakar gibi bir ifade vardı."

"Ne bakışı?"

"Seni öğle yemeğine çıkarmak, ana yemeği sert ama hassas karın kaslarından yemek ve tatlı olarak da sana sahip olmak istiyorum."

"Kafamda o resme ihtiyacım yoktu, Baxter." "Sen istedin."

Öyle olduğunu sanıyordu. "Trueheart'ın onu yakalayabileceğini düşünüyorsan -ve Trueheart gelecek ay dedektiflik sınavına girdiğinde bunun iyi görüneceğini düşündüğün için değil- yap."

"Onu yakalayabilir ve bu iyi görünür. Ve sınava girerken kendine güveni artar. Her yönüyle bir kazanç." Bir an durakladı, tahtaya baktı. "İki tanesini daha teşhis ettin."

"Bu sabah, evet. Takip ediyor musun?"

"Hepimiz öyleyiz. İhtiyacınız olursa hepimiz fazla mesaiye hazırız."

"Minnettarım. Sana haber vereceğime emin olabilirsiniz."

Şimdi git şu adamı pakitle."

Onunla birlikte dışarı çıktı, Peabody'ye işaret etti.

"Benimle gel." "Son iki kurbanın yakın akrabalarını buldum. Freeman, babası

Bilinmiyor, anne saldırı suçundan ikinci kez hapse giriyor, yanında da kaçaklar var. Bu Joliet'te. Queens'te bir teyze var, ihbarı yapan o."

"Evet, hatırlıyorum."

Peabody kabarık paltosunu giymeye çalışırken,

"Bowen'daki dosyayı ablası açtı," diye ekledi.

Eve garaja doğru ilerlerken, "Her iki ebeveyn de devletin misafiri olmuş," diye devam etti. "Büyük kız kardeş daha çocukken velayet davası açmıştı.

On sekiz. Koruyucu ailedeki çocuk sistem içinde kendi yolunu çiziyordu."

"Kız kardeşi kocasıyla birlikte bir sandviç dükkânı işletiyor." Şimdi de bir mil uzunluğundaki parlak yeşil eşarp Peabody'nin boynuna dolanıyor, dolanıyor, sonra da karmaşık bir şekilde kıvrılıyor. "Şehir merkezinde bir yer. İki çocuk. Kadının ıslahevinde mühürlü kaydı var, adamın da küçük bir suçu. Yaklaşık on beş yıldır temizler."

"Küçük kız kardeşi kaybolduğunda. Onlarla ve Queens'teki teyzesiyle konuşacağız."

"Sandviç dükkânı verimli bir durak olacaktır -görüşme, öğle yemeği, hepsi bir arada."

Eve zamanlamayı hesapladı. "Sen bunu yap. Bu Frester karakterini kontrol etmeye giderken seni kız kardeşinin evine bırakacağım. Sen teyzesiyle bağlantı kurarsın, biz de annesiyle bağlantı kurmaya değip değmeyeceğine karar veririz. Olay yerinde buluşuruz. Bir kez daha gözden geçirmek istiyorum."

"Sana bir şeyler alacağım. Ne istersin?" "Beni şaşırt."

Oteldeki kapıcı belli ki notu almıştı.

Bir polisin aracını birinci sınıf bir otelin önünde bırakmasına biraz bozulabilirdi ama Roarke'un karısı için kırmızı halı serdi.

Biraz sinir bozucuydu.

Yine de ön büroda durması zaman kazandırdı - not da alındı. Bir güvenlik görevlisinin refakatinde balo salonu etkinliğinin kontrol noktalarından geçerek doğruca içeri girdi.

Büyüklükten bahsediyorum. Aynı anda hem Eski Dünya hem de fütüristik görünmeyi başaran avizelerden damlayan kristallerin ışıltısı, gümüş damarlı beyaz mermerin parıltısı, duvarlar, süslemelerin ve kornişlerin siyah parlaklığını ortaya çıkarmak için dumanlı gri.

Tahminine göre yaklaşık beş yüz kişi, lacivert bir alt katmana sahip koyu gri kumaşla örtülü büyük yuvarlak masaların etrafında oturuyordu. Hizmetçiler, tatlı tabaklarını temizlemek ya da kahve servisi yapmak, bardaklara gazlı su doldurmak için hayalet gibi sessizce hareket ediyorlardı.

Lemont Frester geniş ön sahnede duruyordu, arkasında dev bir ekran onu Hollywood'dan, müzikten, politikadan çeşitli aydınlarla birlikte gösteriyordu. Araya mahkumlara, bağımlılara, gençlik gruplarına yaptığı konuşmaların görüntüleri de karışmıştı. Ya da etrafında ormanlık dağlar olan bir yürüyüş için giyinmiş, altın bir çölde beyaz bir atın sırtında mavi denizlerin yuvarlanışına bakarak dalgın ve dindar görünen resimleri.

Hepsinin ortak bir bağılantısı vardı. Lemont Frester odak noktasıydı.

Sesi bir sepet portakal gibi olgun ve meyvemsiydi. Pratik yapıyor, diye düşündü: ritim, vurucu sözler, jestler, ifadeler, biraz kahkaha ya da onaylayıcı alkış için duraklama.

Odanın duvarlarının ve masa örtülerinin tonları arasında üç parçalı bir takım elbise giymişti. Lacivert  zerine soluk gri şivronlardan oluşan kravatıyla birlikte sırf bu amaç için mi yaptırdığını merak etti.

Tesadüfler için fazla mükemmel bir eşleşme, ki zaten genellikle saçmalıktı. Gardırobunu bir konuşma alanıyla uyumlu hale getirmek için sipariş eden ya da tam tersini yapan bir adamın yüksek bir egosu, tsunamik bir kibri vardı.

Ondan hoőlanmamıştı. Gözlerinin parıltısından, sesinin yuvarlanışından, takım elbisesinin uyumundan hoőlanmamıştı. Onun, yakışıklı sadıklarla yatıp kalkan ve duyarlı yaşı kadınlardan para sızdıran şu paran kadar vaizlerden biriyle aynı seviyede olduğu hissinden hoőlanmamıştı.

Ama ondan hoőlanmamak onu katil yapmaz.

Yarım kulakla dinledi. Sadece bağımlılıklarının, kusurlarının, içindeki karanlık  ocuk olarak adlandırdığı şeyin üstesinden gelmekten bahsetmiyordu; bunların üstesinden gelmişti. Ve dinleyiciler de başarabilirdi. Hepsi güçlü, üretken hayatlar sürebilir (dünya seyahati, Eve'in sözde ve süslü takım elbiseleri dahil), başkalarına, hatta en karanlık i  çocuğa bile umutsuz kişisel savaşı kazanmaları için    t verebilirlerdi.

Cevaplar, çözümler ve kontrol listelerinin hepsi, konuşmalar ve önemli noktaların bir disk derlemesini içeren son kitap paketinde kolayca yer alıyordu. Ve tüm bunlar yüz otuz sekiz dolarlık kelepir bir fiyata, imzalı paket için sadece yirmi dolar daha fazla.

Bir hırsızlık, diye düşündü Eve. Evet, Frester insanları soyup soğana çeviriyordu ve hiçbiri buna aldırmıyordu.

Bağlantısı sinyal verdi. Çıkardı, Roarke'dan bir sesli mesaj buldu ve sadece mesaja çevirdi.

Kısa bir süreliğine toplantılar arasındayım ve sizin de öyle olduğunuzu varsayıyorum. Mavis ve ailesi bu akşam bir şeyler içmek ve rahat bir akşam yemeği için gelecekler. Hepimize iyi gelecek. Takvimine ekledim ama ikimiz de biliyoruz ki bunu canlı yayında da yazabilirim.

Seni görene kadar polisime göz kulak ol, sonra ben ona göz kulak olurum.

Bir an çok çirkin bir davanın ortasındayken neden arkadaşlarını çağırdığını merak etti, sonra bir gece önce bu konuyu konuştuklarını hatırladı.

Ama o zamanlar Noel ve şampanya havası vardı.

Yine de, bunun muhtemelen ona iyi geleceğine karar verdi. Özellikle de Mavis birkaç yıl boyunca sokaklarda yaşamış bir çocuk olduğu için. Uzman bir danışman, diye karar verdi ve hemen arkadaşına bir mesaj göndererek yarım saat erken gelip gelemeyeceklerini ve Mavis'in ofisine gelmesini istedi.

Üzerinde çalıştığım bir davayla ilgili birkaç soru. Sokak çocukları. Daha fazla bilgi için hafızanızı yoklamak istiyorum. Bu akşam görüşürüz. Dallas'a.

Yani, arkadaşlarıyla takılmayı işle birleştirdi. Onun için mükemmel bir uzlaşma.

Frester soruları yanıtlarken biraz daha fazla işle uğraştı ve Mira'ya DeWinter'ın COD ile ilgili bulgularını içeren bir e-posta gönderdi.

Muhtemel bir şüpheliyle görüşmek için bekliyorum. Soru. Suda boğularak öldürölme, çok sayıda vaka, büyük ihtimalle Sığınak yurtlarının küvetinde. Nispeten pratik bir yöntem değıl. Muhtemel öldürme heyecanı. Elle, yüz yüze. Ama muhtemelen sembolik? Temiz yıkanmış

Belki. Batık. İçindeki karanlık çocuğı batırmakla ilgili konuşan pisliğı dinlemek, bu açıdan merak etmemi sağlıyor.

Belki bir çeşit ayin?

Bu bölgeyi keşfeder miydiniz, yoksa ben mi

uzaklaşıyorum? Dallas

Eve, kitabı bir kenara koymadan önce, ritüel boğulma ve suya batma olaylarını araştırmaya başlamak üzere ofis bilgisayarına sipariş vermek için 'bağılantısını' kullanma gibi kendisi için zahmetli bir sürece başladı.

Ardından balo salonunun yan tarafına doğru yürüyerek soru-cevap bölümü için ayrılan süre dolduğunda sahneye doğru ilerledi.

Etkileyici göğüs dekoltesini ortaya çıkaran dar bir takım elbise giymiş, sert bakışlı bir kadın güvenlik görevlisi önüne çıktı. Eve sadece rozetini uzattı ve sert bakışlara sert bakışlarla karşılık verdi.

"İzniniz yok. Bay Frester bu olaydan hemen sonra nişanlandı. Birinci asistanı ya da avukatıyla temasa geçmeniz gerekecek."

"Ya da tam burada, söz konusu etkinliğin ortasında bir polis sahnesi yaratabilirim. Eminim bu ilham verici paketlerin satışını azaltacaktır."

"Doğrudan amirinizle konuşmam gerekecek."

"Burada ve şimdi ben benim amirimim. Şimdi kenara çekil yoksa seni görevi başındaki bir polis memuruna müdahale etmekten tutuklarım, üstüne bir de adaleti engellemekten ve başıma bela olmaktan."

Gözleri daha da sertleşti. "Bunu dışarıda hallededeceğız."

Bir elini Eve'in koluna sıkıştırdı.

Eve dişlerini göstererek gülümsedi. "Şimdi yaptın işte. Seçenekler menüsüne bir memura saldırmayı da ekledin."

Eve boştaki eliyle kadını duvara doğru savurdu, karnına bir dirsek attı ve arkasındaki güç

homurdanmasını sağlamak. Ve Big Rack Security Bitch'in bir süre hapis yattığını bilmekten ne kadar keyif alacağını düşünmesini sağlamak.

"Artık resmen tutuklusun." Eve bir sonraki hamlesinin arkasına biraz güç koydu ve kadının yüzünü duvara doğru itti, ardından beline takılı olan bayıltıcıya uzanan elin bileğini kavradı.

"Ve gittikçe daha iyi oluyor," dedi yakındaki masalardaki insanlar alarm ve hareketle tepki vermeye başlarken.

Eve, kadının kollarını arkasından çekerken net ve kararlı bir şekilde "Polis," dedi. "Koltuklarınızda kalmak isteyeceksiniz."

Kadın biraz yetenekliydi ya da Eve, ağırlığını değiştirmeyi, bir kolunu serbest bırakmayı ve Eve'in tam olarak önleyemediği bir arka yumruk için kullanmayı başardığında öyle düşündü.

Elmacık kemiğine çarptı ve acı dolu kıvılcımlar çıkardı.

"Sadece bunu istiyorsun."

Kadının ayaklarını altından tekmeledi, sırtının küçük kısmına bir diz yerleştirdi ve kollarını arkasından bağladı.

İri yarı bir erkek güvenlik görevlisi koşarak yaklaşıncı başını kaldırıp baktı. "Polis," diye tekrarladı ve en kolay yol bu olduğu için,

ve biraz daha ağırbaşlı bir şekilde ayağa kalktı, dizlerini çizmeleriyle değiştirdi ve rozetini gösterdi.

Adamın tavrı anında değişti. Başka bir notun alındığını hayal etti. "Teğmen Dallas. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Otel güvenliği

mi?" "Evet,

efendim."

"Bu olayın sona erdiğini söyleyebilirim. Bay Frester'in en uygun oda ya da alanda bana getirilmesini sağlarsanız ve bu odayı sistematik olarak temizlerseniz, mahkumun Merkez'e nakledilmesini ayarlayacağım."

"Bana saldırdı!" Big Rack, Eve'in çizmesinin altında kaldı.

"Ben işimi yapıyordum ve o bana saldırdı."

Eve sadece ağrıyan yanağını işaret etti, sonra da itiş kakış sırasında ceketinin cebine atmayı başardığı şok tabancasının kabzasını çıkardı. "Onunki, bana doğrultmaya çalıştı. Burada güvenlik kamerası var. Tutuklanmam geçerli olacak."

"Hemen halledeceğim."

Eve başını sallayarak telsizini çıkardı ve en yakın birimin esir nakli için bulunduğu yere rapor vermesini istedi.

Her şeye rağmen, kapıcının kırmızı halı muamelesini güzel bir şekilde telafi ettiğine karar verdi.

- - -

T yarım düzine sandalyesi olan yuvarlak bir masa, iki kişilik bir kanepe, bir masa ve bir sandalyenin bulunduğu bir toplantı odasına yerleştirdiler. jumbo duvar ekranı ve şu anki soğuk ihtişamıyla büyük parkın güzel bir manzarası.

Kahve servisi getirmişlerdi, o yüzden ne olacaksa olsun, biraz doldurdu ve notlarını gözden geçirirken içti.

Frester içeri süzüldü; yanında biri erkek, diğeri kadın iki takım elbise vardı. Üçü de pırıl pırıl parlıyordu; en parlak olanı oydu.

Gülümseme ve iyi dostluk yayıyordu, bu da onu rahatsız ediyordu.

"Ünlü Teğmen Dallas!" Serçe parmağındaki altın yüzüğün üzerinde iri bir yakut bulunan elini uzattı.

Serçe parmağı yüzüklerini ya da onları takan insanları anlamıyordu. Elini üç kez sıktı, sıkıca kavradı, avuç içi yumuşaktı. "Filmin galası için şehirde değildim ama kitabını okudum ve geçen ay özel bir gösterimde videoyu izledim. Muhteşemdi! Klonlar." Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde tavana doğru kaldırdı. "Bilim kurgu olduğuna yemin edebilirdim ama sen gerçekten de her şeyi yaşamışsın."

"İşte başka bir gün daha. Oturun, Bay Frester," dedi adam havlayan bir kahkaha attığında. Eve onun iki

arkadaşlarına bir göz atar. "Bu görüşme sırasında korumaya ihtiyaç duyuyor musunuz?"

"Standart prosedür, korkarım." Tekrar elini kaldırdı ve bir sandalye çekti. "Bildiğiniz gibi, halkın gözü önünde olan bizler, yanlış türden ... coşkuları çekebiliriz, diyelim. Greta aynı zamanda bir avukat, yani ..."

Adam sözünü bitirirken Eve sadece kaşlarını kaldırdı. "Sorun değil, basit. Odada yasal bir temsilciniz olduğuna göre, size haklarınızı okuyacağım, sonra her şey hallolacak."

"Benim haklarım mı? Neden-"

"Yani . . ." Onu taklit etti ve ardından Gözden Geçirilmiş Miranda'yı okudu. "Bu konudaki haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anladınız mı, Bay Frester?"

"Elbette, elbette. Bunun Ingrid'in aşırı korumacılığıyla ilgili olduğunu düşünmüştüm. Onu tutuklattığınızı duydum. Özür dilememe izin verin. Kendimi sorumlu hissediyorum çünkü o sadece işini yapıyordu."

"Bir polis memuruna silah çekmek onun işi mi?"

"Tabii ki hayır! Hayır, kesinlikle." Çok kurnazca, arkadaşlarına doğru bir bakış fırlattı. İçlerinden biri sessizce odadan çıktı. "Eminim sadece bir yanlış anlaşılma olmuştur."

"Az önce incelemesi için gönderdiğin adamın da öğreneceği gibi güvenlik kaydı bunu çok açık bir şekilde ortaya koyacaktır. Kefaleti kabul edilirse, kefaletini göndermekte özgürsünüz. Bu arada ben de sizinle Sığınak hakkında konuşmak için buradayım."

"Ah, benim kavşağım."

Ellerini kavuşturdu, serçe parmağındaki yüzük parıldıyordu, biraz öne eğildi - sadece ciddi bir bağlantı kurmaya yetecek kadar.

Evet, antrenman yaptı.

"Orada bana ve herkese açık başka bir yol olduğunu görmeye başladım. Bunu kabul etmek ve bu yolda ilk adımları atmak için tek yapmam gereken bir gücü, bir varlığı, her şeyde benden daha büyük ve kesinlikle daha bilge bir eli kabul etmektir."

"Aferin sana." Eve dosya çantasını açtı, fotoğrafları çıkardı. "Bu kızlardan herhangi birini tanıyor musun?"

"Anladığımı söyleyemem." Fotoğrafları tararken alt dudağını çekti. "Yapmalı mıyım?"

"Bazıları sizin zamanınızda Sığınak'ta ikamet ediyordu."

"Oh. Peki, bunu aklımda tutarak tekrar bakayım. Çok uzun zaman önceydi," diye mırıldandı. "Ama hayatımın o kadar önemli bir parçası ki, ... Bu kız. Evet, evet." Parmağıyla Shelby Stubacker'ın fotoğrafına dokundu. "Onu hatırlıyorum. Dış görünüşü sert, zeki -ama olumlu anlamda değil- ama oradakiler, en azından çoğumuz ilk başta çok sıkıntılı, çok öfkeliydik.

Shelly'ydi, değil mi?"

"Shelby."

"Shelby. Evet, onu hatırlıyorum ve sanırım bu kızı da. Hafızama kazındı. Sessiz bir kızdı sanırım, çalışkandı, çok nadir bulunurdu, bu yüzden onu hatırlıyorum. Adını bilip bilmediğimi bilmiyorum ama orada kısa bir süre kaldığından oldukça eminim. Sonra tesis yeni ve şimdiki yerine taşındı. Bunun bir faydası oldu mu? Nedenini anlamıyorum..." Tekrar durakladı, sonra yüzü meraktan endişeye dönerek arkasına yaslandı.

"Boş binada, eski binada cesetler bulunduğunu duydum. Bunu bizimle, Sığınak'la hiç ilişkilendirmedim. Bu kızlar ... bulunan cesetler miydi?"

"Kalıntılar," diye düzeltti Eve. "Resmi olarak kimlikleri tespit edilen bu kızların ve henüz kimlikleri tespit edilemeyen diğer yedi kişinin yaklaşık on beş yıl önce öldürüldüğünü ve cesetlerinin Sığınak'ın bulunduğu binada saklandığını tespit ettik."

"Ama bu mümkün değil. Öldürülmüş mü? Saklanmış mı? Teğmen Dallas, sizi temin ederim ki kızlar özlenirdi. Philadelphia ve Nashville Jones kendilerini işlerine adanmış, gayretli insanlardı. Gözden geçirilir ve aranırlardı. Oldukça büyük bir binaydı ama on iki cesedi saklamak mümkün olmazdı."

"Tesis taşındı, bina boştu."

"Ben-oh. Oh, Tanrım." Ellerini birbirine kenetleyerek dua eder gibi bir an başını öne eğdi. "Elbette taşınma sırasında bazı karışıklıklar oldu, ancak herhangi birimiz hesaba katılmamış olsaydı, bir kayıt olurdu. Sanırım Philadelphia ve Nashville ile konuştunuz."

Bunu görmezden geldi. "Hiç eski binaya geri döndün mü?"

"Evet. İlk kitabımı yazarken, anılar arasında dolaşmak, anıları canlandırmak, her şeyi net bir şekilde geri getirmeye çalışmak istedim, böylece tüm bunları eser için kullanabilecektim. Sanırım sekiz, hayır, dokuz yıl önce. Sahipleriyle temasa geçtim. İtiraf etmeliyim ki biraz geçiştirdim, binayı satın almak ya da kiralamakla ilgilenebileceğimi düşünmelerini sağladım. Temsilcileriyle birlikte içeri girdim, ancak bana bolca alan ve zaman tanıdı. Anıları canlandırdı."

"Size farklı gelen bir şey var mı?"

"İçinde hepimiz olmadan, tüm mobilyalar, ekipmanlar, malzemeler olmadan daha büyük görünüyordu. Yine de o zamanlar daha küçük görünüyordu. Beni anlıyorsanız, bırakılmıştı. Hırsızlık olmuştu, temsilci her şeyi anlattı. Banyolarda işe yarar ya da satılabilir ne varsa temizlenmişti. Gecekondulaşma olduğunu görebiliyordunuz."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Philadelphia görevdeyken asla izin verilmeyecek korkunç, bayat bir koku yayılıyordu. Duvarlarda fare sesi duydum. Ya da sıçan olabilir. Aşağıdan yukarıya ve tekrar geri gittim. Cesetleri gözden kaçırmış olamam. Oraya sonradan konmuş olmalılar."

"Evin etrafında hiç el işi yapıyor musun? Herhangi bir tamirat."

Tekrar güldü, parmaklarını oynattı. "Hepsi başparmak. Bir keresinde boyama işinde çalıştığımı ve bundan nefret ettiğimi hatırlıyorum. Benim görevimi alması için başka bir çocuğa rüşvet verdim. Binanın etrafında iş yapmamız gerekiyordu. Temizlik, dediğim gibi boyama ve tamirci ile birlikte çalışmaya teşvik edildik - adı neydi? Brady - hayır, Brodie - ve Montclair ile."

"Afrika'da ölen kardeş."

"Evet, sakın ve basit bir yaşam için korkunç ve trajik bir son." Sanki ölüye saygı duyuyormuş gibi bir an durakladı.

"Dediğim gibi, yardım etmeye teşvik edildik ve tesisatçılık ya da marangozluk konusunda yetenekli olduğumuzu gösterirsek daha fazla eğitim alacaktık. Ki ben kesinlikle böyle bir şey yapmadım."

Bu düşünceye bir kahkaha daha attı.

"Çalışanlardan biri piyano çalıyordu ve bir klavye getirdi. Bayan Glenbrook, ona fena halde aşkıttım," dedi rüya gibi bir gülümsemeyle. "Müzik dersleri verirdi, ben de aşık olduğum için alırdım ama yine de hiç yeteneğim yoktu. Bir diğeri temel sanat dersleri ya da ilgisi olanlar için daha kapsamlı dersler verirdi. Sağlam e-becerileri olan birkaç personelimiz vardı, bu yüzden bu da vardı. Bu hüzünlü eski binada bile çok yönlü bir deneyimdi. İstesek de istemesek de, ki ben de dahil olmak üzere birçoğumuz çok uzun süre istemedik. Sadece kafayı bulmak istiyorduk. Bazılarımız için amaç buydu."

"Ve sen sayı yaptın?"

"Bir yolunu buluruz. Bağımlılar her zaman bulur. Yakalandık -neredeyse her zaman- ama bizim için fark etmezdi, o zamanlar fark etmezdi. Bazıları için asla önemli olmayacaktı."

"Peki ya personel? Kullandılar mı?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla kesinlikle hayır, ben olsam bilirdim. Sıfır tolerans. Herhangi bir personele, gönüllü olan ya da orada çalışan herkese derhal kapı gösterilir ve polise haber verilirdi."

"Peki ya seks?"

"Gençler, Teğmen." Ellerini, ne yapabilirsin hareketiyle kaldırarak kadar açtı. "Seks başka türlü bir uyuşturucu, başka türlü bir uçuştur. Ve yasak olan her zaman en heyecan verici olandır."

"Bu kızlardan herhangi birini denedin mi?" "Buna cevap vermek zorunda değilsiniz, efendim."

İki kat avukatlık yapan koruma konuştu, yüzü kayıtsızlıkla oyulmuştu.

"Her şey yolunda. Uzun zamandır birçok günahımı kabul ettim ve tövbe ettim. Bu kızların hiçbirisiyle ilişkiye girdiğimi hatırlamıyorum ama kafam iyi olsaydı hatırlamayabilirdim. Yine de genç görünüyorlar. Benden daha genç. Aralarında bir sıralama var."

Ama Eve onun bakışlarının Shelby'nin fotoğrafında oyalandığını gördü ve onu ve sakso pazarlığını yeterince iyi hatırladığını düşündü.

"Personelden herhangi biri çocuklara asıldı mı?"

"Ben böyle bir şeyi hiç duymadım, siz de duyardınız. Bana hiç yaklaşılmadığını biliyorum ve eğer Bayan Glenbrook parmağını bana doğru uzatmış olsaydı, zoner zulamdan vazgeçerdim."

Tekrar öne eğildi, bu sefer biraz daha öne eğildi ve ellerini uzattı. "Sığınak'ta bize ihtiyacımız olan her şey verildi. Barınak, yiyecek, sınırlar, disiplin, ödül, eğitim. Birileri bize ihtiyacımız olanı verecek kadar değer veriyordu. Ve başka bir yere taşınıp Yüksek Güç Gençler için Arınma Merkezi olduğumuzda, bize daha fazlası verildi, daha iyi bir yerde, çünkü daha fazla fonları vardı. Bana verilenler olmasaydı, yolu görme, yüksek gücü kabul etme fırsatı olmasaydı, kendi potansiyelimi asla göremez, yaşayamaz ya da başkalarına yeni bir yol sunma cesaretini gösteremezdim."

Eve ona, "Bu kızların potansiyellerini keşfetme şansları hiç olmadı," diye hatırlattı. "Biri tüm bunları kesti, hayatlarını kararttı."

Başını saygıyla birkaç santim eğdi. "Sadece daha iyi bir yerde olduklarına inanabilirim."

"Ölmenin daha iyi olduğunu düşünmüyorum. Yüksek gücü koru," dedi o daha konuşmadan. "Bu bir cinayet. Nerede olurlarsa olsunlar, kimsenin onları oraya koymaya hakkı yoktu."

"Tabii ki hayır, tabii ki hayır. Bir can almak tüm yaşama karşı işlenmiş en büyük günahdır. Ben sadece bu kızların çektiği acı, sıkıntı ve zorlukları kastetmiştim, şimdi huzur içindeler."

Eve arkasına yaslandı. "Mabet'te, HPCCY'de sana bunu mu öğretiler? Huzur içinde ölmenin zor bir hayat yaşamaktan daha iyi olduğunu mu?"

"Yanlış anladınız."

Avuçlarını birbirine bastırdı, parmaklarının uçlarını ona doğru çevirdi ve ciddiyetle konuştu.

"Hayatınızı, içindeki ışığı, huzuru ve zenginliği bulmak, ne kadar zor olursa olsun, bizi hayvanların üzerine çıkaran şeydir. İhtiyacı olanlara el uzatmak, güzel bir söz, sığınacak bir yer, ışığı yaymak ve yolumuzda bize rehberlik etmek için bir şans ve yol bittiğinde, daha da büyük bir ışık, daha derin bir huzur var. Bu talihsiz kızlar için bunu diliyorum. Aynı şeyi katilleri için de diliyorum. Yaptığı şeyi kabul etmesini, pişmanlık duymasını, pişmanlığını sunmasını."

"İtirafını kabul ediyorum, pişmanlığı onda kalabilir."

Hafifçe acıma duygusuyla karışık bir iç çekişle arkasına yaslandı. "İşiniz sizi karanlık yerlere götürüyor. Greta, Teğmen Dallas'a ücretsiz bir paket getir."

"Yine de teşekkürler." Eve ayağa kalkarken kulağına keskin, yakıcı bir sopa sokulmasını tercih edeceğini düşündü. "Hediye kabul etme iznimiz yok. Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Başka sorum olursa sizi nasıl bulacağımı biliyorum."

Bu kadar ani bir şekilde kovulduğu için bir anlığına şaşkın görünüyordu. "Umarım biraz yardımcı olabilmişimdir."

Ayağa kalktı. "Size yolunuzda açık görüşlülük diliyorum."

İçeri süzüldüğü gibi dışarı da süzüldü, ama kız onun bu parlaklığı biraz körelttiğini düşündü.

Bundan zevk almanın onu küçük bir insan yaptığına karar verdi, ama bununla bir sorunu yoktu.

HAVVA KALDIRIMDA DURMUŞ, CADDELERİ INCELIYORDU. binanın on beş yıl önce nasıl görüldüğünü hayal etti. O kadar da perişan değildi, diye düşündü, pencerelerde tahta yoktu. Jones'lara dair hislerine göre, herhangi bir etiketlemeyi temizlemek için personel, çocuklar ya da kendileri görevlendirirlerdi.

Belki de yılın bu zamanında kapıda polis mührü yerine bir tatil çelengi vardı.

Etrafındaki binaların orası burası biraz değişmiş olabilir. Sahipleri satıyor, kiracılar çıkıyor, taşınıyor.

Dövmeci dükkânını ve muhtemelen açıldığından beri asılı duran, iş bitiyor tabelalı ucuz elektronik dükkânını inceledi. Sonra diğer taraftaki küçük, cansız markete göz gezdirdi.

Ankete göre tat salonu sadece yedi yıldır o yerdeydi, ancak görünüşe göre pazar yirmi yıldan fazla bir süredir mücadele ediyordu.

Gönderdiği üniformalar sahibinden pek bir şey alamamıştı. Dae Pak, notlarından doğruladı.

Karşıya geçip içeri adım attı. Çiftliklerin hayal ettiği gibi toprak kokuyordu. Yirmi yaşlarında, mürekkep siyahı saçlı bir adam tezgâhta havalı bir pırzola kesiyordu. Birkaç kapı aşağıda yaptırmış olabileceği bir ejderha dövmesi sol bileğini çevreliyordu. Yüzündeki asık surat ifadesinden işine aşık olmadığını anladı.

Onu görmezden geldi ve yüzü ceviz renginde ve dokusunda olan, rafta hazır erişte poşetlerini düzenli bir şekilde istifleyen yaşlı adama doğru yürüdü.

"Bay Pak'ı arıyorum." Eve rozetini kaldırdı.

"Ben zaten polislerle konuşuyorum." Tezgâhtar çocuğunki kadar asık suratlı bir ifadeyle güdük bir parmağını ona doğrulttu. "Neden?"

Çocuklar beni kör ettiğinde gelmeyecek misin? Ha? Ha? O zaman neden burada değilsin?"

"Ben Cinayet Masası'ndanım Bay Pak. Cinayetler üzerinde çalışırım." Kollarını pazarı kapsayacak şekilde uzattı. "Burada kimse ölmedi."

"Bunu duyduğuma sevindim ama yan binada on iki kız öldürüldü."

"Her şeyi duyuyorum, hiçbir şey bilmiyorum. Buraya gelersen bir şey satın alırsın."

Sabrını zorladı çünkü adam yaklaşık bir milyon yaşında görünüyordu ve kasadaki çocuk ona kıs kıs gülüyordu. Soğutucuya doğru yürüdü, bir tüp Pepsi çıkardı, rastgele bir çikolata kaptı ve sonra onları kıs kıs gülen çocuğun önündeki tezgâha attı.

Onları gözden geçirdi ve kızın öfkeli bakışları altında kıs kıs gülmeyi bıraktı. Parayı ödedi, çikolatayı cebine soktu, Pepsi tüpünü kırdı.

Pak'a "Ben parasını ödeyen bir müşteriyim" dedi. "Satın aldın, ödedin, gidiyorsun."

"Tüm bu güler yüzlü, kişiselleştirilmiş hizmetle ödeme yapan müşterilerle dolu olmamanıza şaşıyorum. On iki ölü kız, onlardan geriye kalanlardan tespit edebildiğimiz en yaşlısı on dört, en genci on iki yaşındaydı. Uzun zamandır buradasınız. Bazıları buraya gelmiş olmalı. Onları yürürken görür, seslerini duyardınız. Onları her kim öldürdüyse, onları çürüyüp kemiklere dönüşmeye terk etti, hiçbir saygı gösterilmedi, aileleri onları aradı."

Sadece kaşlarını çatı, paketleri rafa sıkıştırdı.

"Her gün açtığınızda, kapattığınızda, raflarınızı doldurduğunuzda, yerlerinizi süpürdüğünüzde, onlar orada karanlıktaydı. Tek başlarına."

Ceviz suratını gerginleştirdi. "Beni ilgilendirmez."

"Bunu senin için yapıyorum." Pazarın etrafına göz gezdirdi. "Senin gibi sert oynamak istesem muhtemelen buralarda bazı ihlaller bulabilirim. Ya da ben de bir

Bu bölgede devriye gezecek fazladan bir polis talebi. Ne tarafa istiyorsunuz?"

"Ölü kızlar hakkında bir şey bilmiyorum."

Eve ona tezgâhı işaret etti, fotoğrafları çıkardı ve satın alma noktasında sakız ve nane şekeri kutularının yanına koydu. "Tanıdık gelen var mı?"

"Hepiniz aynı görünüyorsunuz." Ama ilk kez küçük bir tebessüm etti. "Buraya her zaman gelirler, kızlar, oğlanlar, benden çalarlar, gürültü yaparlar, ortalığı dağıtırlar. Kötü kızlar, kötü oğlanlar. Sanırım oradan ayrıldıklarında her şey bitiyor. Ama her zaman daha fazlası var. Ben çalışıyorum, ailem çalışıyor ve onlar çalışıyor."

"Bunun için üzgünüm ama bu kızların sizden bir şey çalmayacağı kesin. Onlar ölü. Şunlara bakın Bay Pak. Herhangi birini hatırlıyor musunuz?"

Nefes nefese kaldı, duruşunu düzeltti ve yüzü sadece birkaç santim uzağına gelene kadar eğildi.

"Bir yılı aşkın süredir gözlerini düzelttirmedim," dedi çocuk. "Kulaklarım çalışıyor. Git çorabı bitir. Bu. Bela." Gündük parmağını Shelby'nin yüzüne soktu.

"Hırsızlık yapıyor. Ona bir daha buraya gelemeyeceğini söylüyorum ama yine de gizlice giriyor. Yanına gidip bayanla konuştum, çok kibar davrandı. Bana elli dolar verdi ve üzgün olduğunu, bu kızla ve diğerleriyle konuşacağını söyledi. Çok nazik ve kısa bir süre için daha iyi. Bu kız."

Linh Penbroke'u işaret ederken Eve'in gözleri kısıldı.

"Emin misiniz?"

"Kötü bir kız gibi giyinmiş ama iyi bir ailesi var. Belli oluyor. Onu hatırlıyorum çünkü hırsızlık yapmadı ve bu kötü kızın aldığıнын bedelini ödedi."

"Birlikte miydiler? Bu ikisi mi?" "Geç saatlerde, kapatmama yakın."

"Bu olay yandaki grup binayı terk etmeden önce mi yoksa sonra mı oldu?"

"Sonra, ama uzun sürmedi. Bunu biliyorum çünkü bir daha bu kadın tarafından rahatsız edilmeyeceğimi düşünmüştüm ama geri geldi. Ona defolmasını söyledim ve bana kaba bir şekilde parmak salladı. Ama diğer

Kız parayı öder ve bizim dilimizde "Özür dilerim" der. Bu kibarlıktır, saygıdır. Onu hatırlıyorum. Öldü mü?"

"Evet, ikisi de öyle." "İyi bir ailesi mi var?"

Eve, kibar kızın, iyi bir ailenin onun için bir fark yarattığını fark etti. Ve bunu kullandı.

"Evet, var. İyi bir anne-baba, onu arayan ve bunca yıl onu bulmayı umut eden bir erkek ve kız kardeş. O bir hata yaptı Bay Pak ve bunun için ölmemeliydi. Yanlarında kimse var mıydı?"

"Söyleyemem. Sadece ben kapatmadan önce geldiklerini hatırlıyorum. Hatırlıyorum çünkü bu bana çok sorun çıkarıyor, bu ise Koreli ve saygılı."

"Birbirleriyle konuştular mı? Söyledikleri bir şey hatırlıyor musun, biriyle buluşuyorlar mıydı, bir yere gidiyorlar mıydı?" "Kızlar kuşlar gibi konuşur." Parmaklarını kulaklarını. "Sadece notaları duyuyorsun."

"Peki ya diğerleri? Buraya geldiler mi?" "Söyleyemem," diye tekrarladı. "Geliyorlar, gidiyorlar. Bunlar sadece ben hatırlıyorum."

"Bu." Parmağıyla Shelby'nin resmine dokundu. "Başka kiminle geldi? Onu kiminle takılırken gördün?"

"Çoğu zaman küçük siyah kızla, büyük" -ellerini iri yapılı olduğunu belirtmek için uzattı- "beyaz kızla. Sıska oğlan da, kahverengi oğlan. Siyah kız şöyle bir sesle şarkı söyler ..." Zorlandı, şimdi suratı asık olan tezgâhtar çocuğa Korece bir şeyler söyledi.

"Melekler."

"Evet, melekler gibi. Ama o çalışıyor. Hepsi çalışıyor. Hepsi öldü mü?"

"Bilmiyorum. Yardımınız için teşekkürler." "Dediğini yapacaksın. Daha fazla polis mi?" "Evet, dediğimi yapacağım."

Dışarı çıktı, binaya doğru yürüdü, polis mührünü atladi.

İlk ikisi birlikte bulunan kurbanlardan ikisini birbirine bağlamıştı. Birlikte mi öldürülmüşler? Tahmin yürüttü. Biri bölge sakini, diğeri değil. Biri iyi bir aileden geliyordu, diğeri ise kötü muamele görmüş bir aileden geliyordu.

Ama ölmeden önce birlikteydiler ve saklandıkları yerin hemen yanı başındaydılar.

İçeri girdi. Öylece durdu.

Linh, Sığınak hareket ettikten sonra Shelby ile buluşur. Evine dönmeden önce biraz heyecan arayan bir kaçak, heyecanı nerede bulacağını bilen bir sokak çocuğu. Ve ikisi de kendilerini buraya geri dönmüş bulurlar.

Çünkü bina boştu, diye düşündü Eve.

Sokak kızı kaç diyor: Yatabileceğin bir yerim var.

Takılabiliriz, parti yapabiliriz.

İçeri girmek yeterince kolay. Belki sokak kızının anahtarları ya da şifreleri vardı ya da daha önce gizlice girip çıkmak için bulunduğu bir yol.

Belki Shelby bir şeyler koparmak istiyordur, diye düşündü Eve. Eski saksoyu iyi bir şeyle takas etmek istiyor. Belki Linh onun için sadece bir hedeftir -paralı bir hedef- ya da belki değildir. Eve ikisinin de karar verecek kadar uzun yaşayacağından şüpheliydi.

Katil zaten burada mıydı, yoksa sonradan mı geldi? Bu bir buluşma mıydı yoksa sadece kötü şans mıydı?

En azından Shelby'nin geri geleceğini bilmeliydi. O yüzden izledi, bekledi. Ayarladı mı?

Onlar ilk miydi? DeWinter'ın büyüğü, on iki kişiden hangisinin ilk ya da son öldüğünü bilmelerini sağlayacak kadar güçlü olmayabilir.

Arkasındaki kapının sesini duydu, döndü ve kapıyı çekerek açtı, böylece dengesi bozulan Peabody tökezleyerek içeri girdi.

"Hoppala. Hey." Metrodan çıkarken yanakları pembeleşmiş olan Peabody bir paket servis torbası uzattı. "Sana yarım baharatlı hindi sandviç aldım. Diğer yarısını da ben yedim ve oldukça güzeldi. Hey, ne oldu?"

"Ne hakkında?"

"Yüzündeki çürük hakkında."

"Ah, şu. Kudurmuş derecede hevesli bir özel güvenlik eteğiyle küçük bir mücadele. Ben kazandım."

"Tebrikler. Saha çantamda bir sağlık paketi var."

"Önemli bir şey değil."

"İstersen bende var. İçkiniz var. Güzel, çünkü onu unutmuşum ve baharatlı konusunda yalan söylemiyorlar."

"Teşekkürler. Başka bir şey aldın mı?"

"Cips falan mı istediniz? Oh, oh, bildirimler ve röportajlar. Pek fazla değil. Önce teyze-LaRue Freeman."

Peabody not defterini çıkardı.

"Bir şey bildiğini sanmıyorum. Çocuk onunla yaşamıyordu ama kız kardeşinin komşusundan çocuğun yine kaçtığını öğrenince ihbarda bulundu. Çoğunlukla sesi yorgun ve boyun eğmiş geliyordu."

"Pekâlâ. Orada fazla bir şey beklemiyordum."

"Carlie Bowen," diye devam etti Peabody. "Kız kardeşi biraz sarsılmıştı ama sanki Charlie'yi bir daha canlı göremeyeceğini çoktan kabullenmiş gibiydi. Aralarında sıkı bir bağ vardı, dünyaya karşı gibi bir şeydi. Charlie ortadan kaybolduğunda ona bir şey olduğunu biliyordu. Kurbanın gerçekten arkadaşı yoktu, kimseyi yanına alamıyordu, koruyucu aile ile yuva arasında gidip geldiği için çoğu zaman morlukları ya da dudağı patlamış oluyordu. Her fırsatta kız kardeşiyle kalıyordu. Okula gitti, kiliseye gitti, başını öne eğdi."

"Ne kilisesi?"

"Ah . . ." Defteri kaydırarak bir sonraki kayda geçti.

"Rahibeye göre farklı kiliseler. Dikkat çekmek istemediği için etrafa yaymış. Yanında kaldığı koruyucu ailenin iyi bir itibarı varmış, herhangi bir ihlali yokmuş. İyi gittiğini ve biraz teşvikle okul bandosuna katıldığını söylediler. Flüt çalmayı öğreniyormuş.

Antrenmana gitti, saat beş-on beş gibi çıktı, okul kütüphanesine gidip mesai sonrası grubunda çalıştı, o da onayladı."

Peabody not defterini indirerek Eve'e baktı. "Temel olarak Carlie, kız kardeşinin yanına kalıcı olarak taşınana kadar normal bir hayat sürdürmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Kaybolduğu gece kız kardeşiyle temasa geçmiş, gelip gelemeyeceğini sormuş ve bunu halletmiş. O zamanki kayıtlara göre on sekiz Eylül akşamı saat yediyi biraz geçte kütüphaneden ayrılmış. Hepsi bu kadar."

"Lupa'nın eve gelmemesinden sadece iki gün sonra. Bu Carlie, kız kardeşine giderken buradan geçmiş olabilir mi?"

"En mantıklı yol bu, evet."

Eve başını salladı, dalgınca denizaltıyı çıkardı ve bir ısırık aldı. "Frester hakkında sana daha sonra bilgi veririm. Yandaki marketi işleten adam Shelby ve Linh'i bir araya getirdi."

"Öyle mi? On beş yıl sonra mı?"

"Shelby orada sürekli sorun çıkaran biriydi. Onu hatırlıyordu. Linh onunla birlikte gelmişti, tam bir tezattı. Kibardı, onunla Korece konuşurdu. Sığınak kapandıktan kısa bir süre sonra onları burada bir araya getirdi."

Bir ısırık daha aldı, sıcaklığın tadını çıkardı, sonra da Pepsi ile yıkadı. "Linh'i buraya Shelby getirdi, işler böyle yürüyor. Sokakta ona rastladım, takıldık. Marketten bir şeyler aldı. Linh ödedi, yani belki Shelby orada yumuşak bir dokunuşun peşindeydi ama onu buraya getirdi."

Düşünceleri arasında dolaştı.

"Boş. Bu heyecan verici. Shelby burayı biliyor, ona etrafı gezdirebilir, hikayeler anlatabilir. Yankılı ve karanlık. El feneri ya da ışıklı bir çubuğu olurdu. Karanlıkta tökezlemenin anlamı yok. Muhtemelen burada kalıyordur, yeni yerinden ayrıldıktan sonra buraya düşmüştür. Burası iyi bir sığınak, özellikle de burada kimse olmadığından, boş olduğundan. Artık hepsi onun, paylaşana kadar. Muhtemelen kendisine eşlik edilmesinden hoşlanıyordur, bir boktan anlamayan bu yeni kız. Muhtemelen battaniyeleri, yatak takımları vardır. Nasıl çalacağını, kendine nasıl bakacağını biliyordur."

Peabody, "İlk başta biraz soğuk olur," diye düşündü.
"Kamp yapmak gibi."

"Her şey ilk başta, her şey şimdi. Yarın yetişkinler için. Linh markette yaramazlık yapmadı. Evini özlemeye başlamış olabilir. Şu anda bir arkadaşına ve sokakta olmayan bir yere sahip olmak iyi hissettiriyor. Belki yarın eve gider. Gelip onu alırlar, eve götürürler. Ağlayacaklardı, bağıracaklardı ama geleceklerdi. Ama yeni arkadaşının önünde ezik görünmek istemiyor. O ürkütücü eski binada bir süre takılacak."

Eve merdivenleri çıkmaya başladı. "Çoktan burada olabilir. Shelby onu tanıyor. Ondan korkmuyor. Belki onunla uyuşturucu için seks pazarlığı yapıyordur. Belki kafayı buluyorlardır. Zaman geçirmenin, biraz eğlenmenin, yeni kıza hava atmanın bir yolu."

"Bu onları bayıltmanın bir yolu."

"Zoner'da küçük bir şey ya da onlara her ne veriyorsa. Fazladan küçük bir şey. Sonra uysal oluyorlar. Bilinçsiz değiller, bunun ne anlamı var? Heyecan bunun neresinde? Ama sadece taşlanmış, gevşek, aptal. Soyun onları, teker teker, ne istiyorsa yap. Küveti doldur. Ilık su, soğuk onları mücadele edecek kadar şok edebilir. Altına girerler. Biraz mücadele edebilirler, bu bir içgüdüdür, ama yeterli değildir."

"Küvet hala oradaymış gibi oraya otur." "Ha?"

Peabody'nin gözleri büyüdü, sonra iki kez kırıştırdı.
"Ne?"

"Sahte küvette, bir şey denemek istiyorum."

"Sahte küvete girmek istemiyorum."

"İçeri," diye emretti Eve, sandviçini çantaya geri koydu, onu ve tüpü bir kenara bıraktı.

"Oh, adamım. Soyunmayacağım. Bana zarar versen bile."

"Seni çıplak istemiyorum, sadece lanet küvetin içinde istiyorum." Peabody homurdanarak eski kaba boruların arasına oturdu. "Sanırım ellerini ve ayaklarını bağladı ama sıkı değil. Sadece onları tekmelemekten alıkoyacak kadar. O zaman tek sahip olduğu

yapmak-"

Bir eliyle Peabody'nin bileklerini tuttu, diğeriyle başına bastırdı.

"Tekrar yukarı çekmek için gerçek bir çekiş gücü olmadan hemen dibe batarsınız. Kollarınızı bu şekilde tutarak aşağı kayarsınız. Bağlı ayaklarınızla yüzeye çıkmak için yeterince sert itemeyecek kadar sersemlemişsinizdir. Buradan yüzünüzdeki panik ifadesini izleyebilir. Çığlık atabilirsin ama buradan yumuşak, neredeyse müzikal bir çığlık gibi. Sonra gözlerin sabitlenir ve işte o an, işinin bittiğini anladığı andır."

Peabody'nin kollarını bıraktı ve sandviç çantasını tekrar eline aldı.

"Ürkütücü. Cidden ürkütücü." Peabody biraz acele ederek ayağa kalktı.

"Carlie kiliseye gitti. Lupa kiliseye giderdi. Burası inanç temelli bir yerdi, değil mi? Frester her şeyi yüce bir güce havale etmekten falan bahsediyordu. Kötü kızlar."

"Kim, kurbanlar mı?"

"Pak, yani marketçi onlara böyle diyordu. Kötü kızlar, kötü oğlanlar. Günahları yıkamakla ilgili bir şey yok mu?"

"Vaftiz gibi mi demek istiyorsun?"

"Belki." Kaşlarını çatarak yaralı zemini, kırık boruları inceledi ve eski beyaz küveti hayal etti. "Seni suya batırıyorlar, değil mi?"

"Sanırım bazı dinler smaç yapıyor. Özgür-Ager'lar bu tür şeylerle ilgilenmez. Sapkın bir ritüel mi düşünüyorsun?"

"Bu bir açı. Zaten cesetleri saklayacaksanız, öldürmenin pek çok yolu var. Söyleyebildiğimiz kadarıyla deney yapmıyor. Kırık kemik yok, vurma yok, boğma yok. Sadece suyun altında kayıyor. Neredeyse nazikçe."

Hindiden bir ısırık daha aldı, etrafta volta attı. "Onları uzun süre tutuyor gibi görünmüyor. Seçenekleri var. Onları uyuşturabilir, bağlayabilir, günlerce tutabilir, onlarla oynayabilir."

Onlara işkence ediyor, kendini eğlendiriyor. McQueen'i düşünün."

"Yapmamayı tercih ederim. Hasta piç."

"Bütün o kızları haftalarca, aylarca, hatta bazılarını daha da uzun süre zincire vurdu. Onlarla çok iyi vakit geçirdi. Ama bu adam öyle bir şey yapmaz. Burası onun yeri. Buraya geldiklerinde onun kızları mı oluyorlar? Temizlemek ve öldürmek için onun mu?"

"Sanırım cadıları boğdular."

Eve şaşkınlıkla volta atmayı bıraktı. "Cadılar mı?"

"Karanlık çağlarda cadı olduğuna karar verdikleri kadınları kastediyorum. Ve Salem, bunun gibi. Sanırım onları asıyorlardı, yakıyorlardı da -duruma göre değişir. Ama onları boğdular. Onları taşlarla doldurup suya atıyorlardı. Eğer batarlarsa, cadı değillerdi, sadece ölülerdi. Batmazlarsa cadıydılar ve sanırım onları başka bir şekilde öldürürlerdi - asarak ya da yakarak. Sadece kadınlar boğulurdu."

"Kötü şans. Bu ilginç. Bir test gibi miydi?"

"Sanırım. Hasta, cahil ama evet, bir test gibi."

"Bu ilginç," diye tekrarladı Eve. "Ve başka bir açıdan. Eğer kötü olsalardı -cadılar diyelim- onları suyun altında tuttuğunda boğulmazlardı. Ya da alternatif olarak, yeterince saf olsalardı boğulmazlardı. Hmm. Her türlü açı. Jones'larla bir tur daha atalım."

Eve elindeki yarım sandviçi paketin içine geri koydu.

"Onu yemeyeceksin."

"Bu büyük bir şey. Güzel ama büyük." Eve onu uzattı. "İster misin?"

Peabody şeytanı kovan bir kadın gibi başını çevirdi ve elini onun önünde tuttu. "Kes şunu, kaldır şunu. Yoksa onu yiyeceğim. Benden önce bir geri dönüşümcü bul."

"Kurbanın kız kardeşi iyi sandviç yapar." Eve aşağı inerken Pepsi'sini bitirdi. "Size Lemont Frester'dan bahsedeyim," diye başladı.

Atron Shivitz siyah giydi ve yorgun gözlerini ovuşturdu.

M "Bütün gece gözümü bile kırpmadan uyuyamadım." Burnunu çekti, gözlerini ovuşturdu. "O kızları, o zavallı kızları düşündüm. Var mı

Kim olduklarını öğrendiniz mi?"

"Kimliklerini tespit etmeye başladık. Mr. Sullivan ile konuşmak istiyoruz.

Jones ve Bayan Jones."

"Bayan Jones kampüs dışında. Çocuklardan biri mutfak görevindeyken elini kesmiş, o da onu tedavi için acile götürmüş. Fazla uzun sürmez. Bay Jones yuvarlak masayı yönetiyor. Korkarım yirmi dakika kadar daha kalacak. Eğer acil bir durumsa-"

"Bekleyebiliriz. Shelby Ann Stubacker'ı ne kadar iyi tanırdınız?"

"Shelby Ann, Shelby Ann. . . Oh! Shelby, evet, evet." Shivitz iki elini de kaldırıp havada salladı. "Bir meydan okuma. Sürekli bir meydan okumaydı, her zaman sınırları zorlardı. Yine de istediği zaman cana yakın ve zeki bir kızdı. Onu koruyucu aileye verebildiklerinde -söylemekten utanmıyorum- rahatladığımı hatırlıyorum."

"Bununla ilgili belgelere ihtiyacım var. Ne zaman, nerede ve kim. Bayan Jones'a haber vermek için onunla temasa geçtim."

"Ah canım, Zeek'in kendini kesmesi ve tartışma yüzünden bana söylemeyi unutmuş olmalı. Kızlardan ikisinin ayrılması gerekti ve-"

"Başhemşire. Shelby Stubacker, koruyucu aile ve ne zaman, nasıl, nerede konularıyla devam edelim."

"Evet, evet. Tanrım, çok uzun zaman önceydi." Saç kabarcığını okşadı. "Hatırladığım kadarıyla, evet, geçiş sürecimiz sırasında olduğuna eminim. Onun evrakları geldiğinde biz buraya taşınıyorduk. O zaman bilseydim bile nereye yerleştirildiğini hatırlamazdım. Bu önemli mi?"

"Bu önemli çünkü herhangi bir yere yerleştirildiğine dair bir kayıt yok."

"Ama kesinlikle öyleydi." Shivitz, Eve'in dikkatle açıklama yapması gereken asistanlara yaptığını hayal ettiği gibi sabırla gülümsedi.

"Bayan Jones ile bu konuda konuştuğumu ve Shelby'nin işlenmesine bizzat yardım ettiğimi çok net hatırlıyorum. Çocuklarımızı her zaman kitap, ev rozeti, olumlama diskisi ve benzeri şeylerden oluşan bir eve dönüş paketi ile göndeririz. Bunları kendim bir araya getirdim. Her zaman bunu yapmaya çalıştım ve her zaman bir kap kurabiye ekledim. Sadece küçük bir ikram."

"Onu kim aldı?"

"I . . . CPS'den biri, eminim. Ya da bizden biri onu yeni ailesine götürdü. Bilmiyorum. O gittiğinde burada, yani tam burada olduğumdan emin değilim. Anlamıyorum."

"Mahkeme kararıyla ilgili belgelerin kopyasını görmek istiyorum, tahliye belgelerini."

"Aman Tanrım, bunu yapmak biraz zaman alabilir. Dediğim gibi yıllar önceydi ve taşınmanın yarattığı kargaşa sırasında. Onu aramam gerekecek."

"Evet, yapacaksın."

Gülümsemesi sert, düz bir çizgiye dönüştü.

"Sinirlenmenize gerek yok, genç bayan. Tüm kayıtları tutuyoruz, ancak bunlar arşivlenecektir. On beş yıllık kayıtlar elimizin altında olan bir şey değil. Neden yapalım ki?"

Eve onun toparlanışını izledi, hafif hakaretin hastalıklı bir farkındalığa dönüştüğünü gördü. "Shelby mi? O da onlardan biriydi. Onlardan biri miydi?"

"Evrakları görmem gerek."

"Ben bulurum!" Mantıklı ayakkabılarıyla koşarak gitti ve bir asistana arşivleri açması için bağırdı.

"Kulağına bir şey mi kaçtı Quilla?" Eve arkasını dönmeden sordu. Bir yılan kadar sessiz olan Quilla merdivenlerden aşağı süzüldü.

"Ben de bir meydan okumayım." "Aferin sana."

"Hey, biri suratına yumruk attı."

"Bu doğru. Şimdi bir kafesin içinde, bir polis memuruna saldırmaktan ne kadar ceza alacağını düşünüyor."

Quilla, "Yüze vurmak çok kötü bir şey," diye yorumda bulundu, bunu bilecek kadar sık orada bulunmuş birinin

rahat bilgisiyle.

"Her neyse, herkes ölü kızlar hakkında konuşuyor. Gardiyanlar bir saat kadar kendilerini ofise kapattılar."

"Gardiyanlar mı?"

"Öyle de olabilirler. Burada Matron ağlarken saat sıfır buçuk gibi ve ölen kızların hiçbirini tanımadığımız ve zaten sonsuza dek ölmüş oldukları halde herkes kolları için bu siyah bantları yapmak zorunda. Sonra da ruhlarının diğer tarafa geçmesine yardımcı olabilmek için fazladan meditasyon yapmak zorunda kalıyoruz."

"Nereden geçeceğiz?"

Quilla parmağını tavana doğru çevirdi. "Ya da her neresi olursa. Meditasyondan nefret ediyorum. Çok sıkıcı. Ayrıca Bay Jones'un şöyle dediğini duydum-" Sözüünü yarıda kesip merdivenlere doğru baktı.

"Ne diyeyim?"

"Hey, Bayan Brigham," dedi Quilla.

"Merhaba Quilla." Seraphim merdivenlerin başında belirdi. "Teğmen, Dedektif," dedi aşağı inmeye devam ederken.

"Size yardım eden biri var mı?"

"Başhemşire Shivitz bize bazı dosyalar getiriyor."

"Bugün hepimiz adımlarımızı biraz şaşırdık." Bir eliyle Quilla'nın omzunu okşadı. "Quilla, senin sınıfta olman gerekmiyor mu?"

"Olabilir. Onları burada asılı gördüm ve öylece durmalarını istemedim."

"Çok kibar ve düşünceli bir davranış. Bundan sonrasını ben hallederim, sen sınıfına git."

"Tamam." Koşarak uzaklaşmadan önce Eve'e bir bakış fırlattı. "Merak ediyor," diye başladı Seraphim.

"Çocukların çoğu öyle.

Her şey onlar için trajik olmaktan çok gizemli ve heyecan verici. Bu yaş için normal bir tepki. Yine de daha hassas birkaç kızın dün gece kabus gördüğünü duydum."

"Başhemşireye Shelby'nin teşhis edildiğini söylemediniz."

"Hayır. Kimseye söylemedim, söylemem mi gerekiyordu?"

Özür dilerim."

Eve konuşmadan o devam etti. "Sır saklamaya o kadar alışkınım ki, bunu kendime sakladım."

"Sorun değil. Haber vermek senin işin değil. Sadece neden haber vermediğinizi merak ettim."

"Büyükannemin evine beni görmeye geldin. Bana göre bu, güven içinde konuştuğumuz şeye eşitti."

"Anladım."

"Yanağınız için bir soğuk paket getirip getiremeyeceğimi sorarken tereddüt etmemin nedeni de aynı -eğitimli ihtiyaatlılık-. Acı verici görünüyor."

"Sorun değil. Yine de teşekkürler."

"Pek l . Teğmen, Leah Craine'i aradığınız ve bulduğunuz için size teşekkür etmek istiyorum."

"Bulma işini Roarke yaptı."

"Biliyorum, ama onun iyi ve mutlu olduğunu bilmek benim için çok önemliydi. Onunla temasa geçtim. Yapıp yapmamaya karar veremedim ama Gamma ve Jack - nişanlım- beni ikna etti. Ikna ettikleri için çok memnunum. Önümüzdeki hafta öğle yemeği yiyeceğiz."

"Bu çok hoş."

"Güzel bir his." Gülümsemesi gözlerine kadar yayıldı.

"Sana kızlar hakkında konuştuğumuzu söylemeliyim. Kısaca ama o da duymuştu. Bana tekrar kaçtığında Sığınak'a asla geri dönmediğini söyledi. Babası onu orada arar diye oraya yaklaşmaya korkuyordu."

Bir an durakladı, her ihtimale karşı merdivenlere doğru baktı. "Sanırım biliyorduk - ama ikimiz de söylemedik - eğer olsaydı, o kızların arasında olabilirdi. Onun yerine, sevdiği bir işi, sevdiği bir adamı ve yolda olan ilk bebeği var."

"Ona burada geçirdiği zamanlardan hatırladığı bir şey olursa benimle irtibata geçmesini söyleyebilirsiniz."

"Bunun hakkında da biraz konuştuk. Ona sizin bilgilerinizi verdim ama sanırım size söylediğim gibi, o günlerde başını gerçekten  ne eğdi."

"Tamam. Eğer bir dakikanız varsa, başka teşhislerimiz de var."

"Hadi oturalım. Çocukların hepsi günün bu saatinde sınıfta ya da etkinlikte olmalı, Quilla da dahil." Shivitz'in istasyonunun yanındaki koltuklardan birine oturup çıktılar almadan önce merdivenlere, her iki koridora da tekrar göz attı.

"Tanrım, çok gençler. Çok gençtiler. Bu kızları hatırlamıyorum. Tanıdık gelmiyorlar. Onlara, hepsine ne olduğunu biliyor musun?"

"Soruşturma devam ediyor." Eve, sinyal verdiğinde 'link'ini çıkardı, görüntüyü ve metni inceledi. Sadece görüntüye çevirerek Seraphim'e uzattı. "Peki ya bu kız?"

"Bir tane daha mı? Düşünmekten nefret ediyorum. Evet! Bu Mikki, dün sana ondan bahsetmiştim. Shelby, Mikki, T-Bone. Mikki. . . Tam adını hatırlamıyorum."

"Mikki Wendall."

"Evet, öyle. Ama tekrar ailesinin yanına yerleştirildi. Bunu hatırlıyorum. Hatırlıyorum çünkü buraya taşındıktan hemen sonraydı - ya da bir hafta kadar, emin değilim. Hatırlıyorum çünkü bu yeni yeri görmek için büyükannemle birlikte gelmiştim. Çok gergindim," diye mırıldandı küçük bir gülümsemeyle. "Herkesi yeniden görüyordum ve DeLonna'nın bana söylediğine göre Shelby ve Mikki gitmişti. Shelby koruyucu aileye, Mikki eve dönmüş."

Eve, Wendall'ın evraklarını gördüğünü düşündü. Ama Mikki'nin velisi tarafından kayıp ihbarı yapılmamıştı.

"Peabody, Mikki Wendall hakkındaki bilgileri topla. Sığınak'tan ayrıldıktan sonra Shelby ile temasa geçip geçmediğini biliyor musun?"

"Üzgünüm, bilmiyorum. O köşeyi dönmek, kendimi yeniden inşa etmek, büyükannemle kalabilmek için kendimi düzgün tutmak için çok çalışıyordum. Buradaki kızlardan hiçbirisiyle iletişim kurmadım."

Çıktılara son bir kez baktıktan sonra onları Peabody'ye geri verdi. "Shelby ile hiçbir durumda birlikte olmazdım. O, şimdi kulağa sert geliyor ama baş belasıydı. Yeterince bela yaşadım. Mikki de öyleydi.

Geriye dönüp baktığında ve eğitildiğinde muhtaçtı, bu yüzden uyum sağlamak istiyordu. Shelby'nin onayı için her şeyi yapardı ve yaptı da.

Shelby, DeLonna ve T-Bone'dan önce bir arkadaşı olduğundan emin değilim."

"Bulduk!" Shivitz bir disk ve basılı kopyayı sallayarak telaşla içeri girdi. "Oh, Seraphim, o kadar üzgünüm ki. Her şey çok fazla gibi görünüyor."

"Zor bir dönemden geçiyoruz, Başhemşire." Seraphim ayağa kalktı ve Shivitz'e sarıldı. "Zor ve anlaşılmaz. Ama çocuklar bize güveniyor."

"Biliyorum, biliyorum. Biri Shelby Stubacker'dı. Onu hatırlıyor olmalısınız. Unutulması zor biriydi."

"Evet, biliyorum."

"Ama o gitmişti," diye ısrar etti Shivitz ve belgeleri Eve'e uzattı. "Koruyucu aileye verilmişti. Sen gittikten sonraydı Seraphim ve taşınmanın tam ortasıydı. Aslında evraklarda hâlâ Sığınak'ın bilgileri var."

"Uh-huh." Eve basılı kopyaları inceledi, başını salladı.

"Yarı iyi bir sahte."

"Sahte!" Shivitz öfkeden küplere bindi. "Ne demek sahte? Bu çok saçma."

"Borough b-u-r-r-o-w'u hecelelemek de öyle. Sanırım şu yazım denetimi hatalarından biri. Başka birkaç şey daha var ama en önemlisi bu."

"Şuna bir bakayım." Shivitz onu elinden kaptı, aşağıya baktı ve beti benzi attı. "Aman Tanrım. Tanrım. Bunu anlayamıyorum. Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum."

"Otur şimdi. Otur ve biraz soluklan." Seraphim Shivitz'i bir sandalyeye oturttu.

"Evraklar nasıl geldi?" Eve sordu. "Bilmiyorum."

Gerçekten bilmiyorum. Bu sadece bir hata. Sadece bir yazım hatası olamaz mı?"

"Hiç sanmıyorum."

Seraphim kapılar açılmaya, sesler merdivenlerden aşağı taşınmaya ve yukarıda ayak sesleri duyulmaya başladığında geriye baktı.

"Bunu Bay Jones'un ofisinde halledebilir miyiz? Ben gidip onu bulayım. Bilmesi gerekiyor, bir şeyler hatırlayabilir."

"Hadi yapalım şunu." Peabody'ye işaret etti. Ortağı başını salladı, ofise doğru ilerlerken o da 'link'inde konuşmaya devam etti.

"Ne hatırlıyorsun?" Eve, Shivitz'e sordu.

"Bilmiyorum, pek sayılmaz. Kutular, masalar, sandalyeler ve pek çok şey taşıyorduk. İçeriye, üst kata, alt kata. Biri bana -kim olduğundan emin değilim- Shelby'nin bir koruyucu aileye verileceğini söyledi. Yeni evimizde daha huzurlu bir başlangıç yapabileceğimizi düşündüğümü hatırlıyorum."

"Sorun ne gibi görünüyor?" Nash Jones odaya girdi ve kapıyı yavaşça kapattı.

"Shelby Ann Stubacker'ı sizin gözetiminizden alıp koruyucu aileye veren evraklar sahtedir."

"Eminim bu olamaz." Evrakları aldı, masasına götürdü ve oturdu. "Kesinlikle düzenli görünüyor. Ne yaptığınızdan emin değilim. . ."

"Yakaladın mı?"

Öne doğru eğildi ve saçlarını iterek tekrar inceledi. "Bu nasıl geçti? Bu benim imzam değil. Matron, Seraphim, bu benim imzam değil."

Seraphim yaklaştı, omzunun üzerinden okudu. "Öyle değil. Yakın ama sizin imzanız değil."

"Bunu doğrulatabiliriz ve doğrulatacağız," dedi Eve ona, "ama şimdilik, ne halt oldu?"

"Hiçbir fikrim yok. Bırak da düşüneyim. Bırakın düşüneyim." Gözlerini kapadı, Eve'in bir tür meditasyon olduğunu varsaydığı bir şekilde yavaş ve derin nefes aldı. Bunun bir dakika daha sürmesi, Eve'i çok kızdıracaktı. Ama durdu ve gözlerini açtı.

"Hatırlıyorum. Başhemşire, sen değil canım," dedi Shivitz'e. "Başhemşire Orwin bana Shelby'nin evraklarının henüz düzenlenmemiş olan ofisimdeki masamın üzerinde olduğunu söyledi. Hâlâ taşınyorduk - sınıfları ve grupları kısaltmıştık, personeli ve sakinleri ekiplere ayırmıştık, böylece herkesin bir

yeni alanımızın oluşturulmasında rol aldık. Hepimiz heyecanlıydık. -Yeniliği, geniş alanı, heyecanı, minnettarlığı."

"Öyleydik." Shivitz başını sallarken parmaklarını birbirine geçirdi. "Çok heyecanlı ve minnettar."

"Çok meşguldük," diye devam etti Nash, "ama iyi bir kafa karışıklıyıdı, beni anlıyorsanız. Philly'ye bu konuda bir şeyler söyledim, yani Shelby hakkında. Çalışırken bunu tartıştık. İkimizin de bazı endişeleri vardı ama sonuçta biz sadece geçici bir sığınağız. Daha sonra Philly'yle birlikte karmakarışık ama yine de bizim olan yeni yerimizde bir şeyler yedik. Mikki Wendall'ı bulduğunu söyledi -Shelby ile arkadaştilar- onu odasında ağlarken bulmuştu. Çünkü Shelby gitmişti. Mikki'nin geçişini kolaylaştırmak için neler yapabileceğimizi konuştuk. Philly'nin nakil işini hallettiğini sanıyordum ama bu onun değil benim imzamı taşıyan bir girişim."

"Gittiğini görmediniz mi, ona eşlik etmesi gereken CPS temsilcisiyle bağlantı kurmadınız mı?"

"Hayır. Philly'nin ya da Matron'un yaptığıını sanıyordum. Ya da Montclair. Kardeşimiz o zaman bizimle birlikteydi. Bir ara evrak işlerini sormuş muydum?" Hâlâ solgun olan adam şakağını ovuşturdu. "Sormuş olmalıyım."

Shivitz ona, "Sanırım Matron bunu dosyalamam için bana verdi," dedi. "Olağan prosedür bu olurdu. Tüm dosyaları ve pusulaları düzene sokmaya çalışıyorduk ve ben de dosyalamış olmalıyım. Aslında hiç bakmadım."

"Kız kardeşinizle konuşmamız gerekecek."

"Evet, evet. Onunla bağlantı kurmama izin ver, hemen geri gelmesini söyle. Çok fazla insan vardı," diye mırıldandı Jones 'link'ine dönerken. "Tüm personel, gönüllüler, ekipmanı kurmak için gelen e-şirket, tüm çocuklar. Çok yoğun, çok mutluydular. Umutluydular."

Eve, Shelby'nin de kendi umutları olduğunu ve bu umutlara ulaşmanın onları sona erdirdiğini hayal etti.

EVE BİR SAATİN BÜYÜK BİR KISMİNİ

Hepsi basamaklardan geri dönüyor. Nashville, Philadelphia'ya geldiğinde Shivitz ve Shelby kapıdan son kez çıktığında orada olan iki personel.

Tatmin olmadan ayrıldı ve onları büyük bir kargaşa içinde bıraktı.

"Dava edilmekten mi endişe ediyorlar - gerçi kim uğraşacak ki? - para cezası almaktan mı, yoksa ihtar edilmekten mi karar veremiyorum.

-ve bunun nasıl olacağını tam olarak anlayamıyorum- ya da eğer suçluysalar bir katile yardım etmiş olabilirler."

"Sanırım yukarıdakilerin hepsinden biraz var." Peabody arabaya yerleşti. "Mikki Wendall hakkında bilgi ister misin?"

"İstiyorum."

"Annenin madde bağımlılığı sorunu vardı ve bu da ihmal, işsizlik ve nihayetinde kira ödemediği için tahliye edilmesiyle sonuçlandı. Kendilerini sokakta bulmuşlar ve anne yemek, barınak ve daha sık olarak da yasa dışı kişiler için ruhsatsız fuhuş yapmış. Birkaç kez dayak yemiş ve çocuk hırsızlıktan yakalanmış. Sonunda CPS devreye girdi ve Mikki, annenin kısa bir süre rehabilitasyona gitmesiyle birlikte Sığınak'a yerleştirildi."

"Bütün bunları nereden buldun?"

"Kaynağından, annesinden. O bu işe hiç karışmadı, Dallas. Esrarkeşmiş, fahişelik yapmış, çocuğun sokaklarda dolaşmasına izin vermiş, çalabildiği her şeyi çalması için onu cesaretlendirmiş. İlk turda rehabilitasyona gitmemiş, tekrar yakalanmış, hapiste canına okumuş ve kişisel bir aydınlanma yaşamış. Rehabilitasyona devam etti, takip toplantılarıyla birlikte tam doksan gün kaldı, geceleri ofisleri temizleyen bir iş buldu ve kayıt dışı olarak bir atölyede günlerce çalıştı, bir daire için para biriktirdi ve çocuğu geri almak için dilekçe verdi."

"Çocuğu ne kadar çabuk geri verdiler?"

"Annenin düzenli çiş testleri, düzenli danışmanlık ve CPS ziyaretleri ile bir yılın en iyi kısmı sürdü. Görünüşe göre o da başarı öykülerinden biriymiş."

"Nadir bulunurlar."

"Evet, bu yüzden göze çarpıyor. Para biriktirdiği, çalıştığı, denetim aldığı, toplantılara gittiği bir yıl boyunca bu adamla tanıştı. Temizlik yaptığı ofis binasında bakım işinde çalışıyormuş. Düzgün bir tipti ve sonunda birlikte yaşamaya başladılar."

Yer değiştirdi. "Sonunu bağlamak için onu araştırdım ve temiz çıktı. CPS'den ve mahkemeden geçti ve velayetini ona verdiler. Çocuk eve geliyor."

"Sonunda küçük mutlu bir aile olmadığı bir yer."

"Hayır. Çocuk okula gitmeyecek, ağırlığını koymayacak."

Şımarıyor, geceleri gizlice dışarı çıkıyor, onlardan alıyor. Anne, çocuğın odasında saklanmış bir bıçakla birlikte kaçak göçmenler bulmuş. Bıçak anneyi korkutuyor ama bu işin peşini bırakmayacaklar, daha fazla danışmanlık alacaklar."

Ama çocuğın bununla işi bitti, diye düşündü Eve. Hepsiyle işi bitti.

"Ve anne hamile olduğunu öğrenir. Bunu başka bir şans olarak görür. Bu sefer doğru olanı yapacaktır. Temizdir, temiz kalacaktır."

"Gecenin bir yarısı kafası güzel bir şekilde gelen çocuğu yakalıyor, üzerinde hala bir miktar zoner var. Bu konuda kavga ediyorlar ve çocuk dışarı kaçıyor, anne de peşinden koşuyor. Çocuğu yukarı çekmeye çalışıyor ve çocuk onu aşağı itiyor."

"Çocuk hamile annesini merdivenlerden aşağı mı itti?"

"Hamile olduğunu bilmiyordu ama evet. Onu bıraktı ve devam etti. Çok kötü yaralanmıştı. Doktoru kontrol ettim ve bana doğruyu söyledi. Birkaç gün boyunca bebekle ilgili her şey yolunda gitmiş. Bir seçim yaptığını ve Mikki'nin gitmesine izin verdiğini söyledi. Kendinden nefret ediyordu ama kendi çocuğundan korkuyordu. Kayıp ilanı vermemiş, suç duyurusunda bulunmamış çünkü

çocuğun ıslahevine geri gönderilmesini istemedi. Mikki'nin onların ailesi olmadığını, bir ailesi olduğunu ve onlarla mutlu olduğunu, onu rahat bırakmalarını söylediğini anlattı."

"Öyle yaptı."

"Evet, öyle oldu. İki haftasını hastanede, dört haftasını da doktorun emriyle evde yatarak geçirdi. Adam fırsat buldukça Mikki'yi aramaya çıktı ama onu bir daha hiç görmediler. Şimdi iki çocukları var, biri Mikki'nin yaşlarında bir oğlan, diğeri de birkaç yaş küçük bir kız."

"Çocuğun hayatını mahvetti."

"Ve o da bunu biliyor. Düzeltmeye çalıştı Dallas ama başaramadı. Şimdi kızının bunca zamandır ölü olduğunu bilerek yaşamak zorunda."

"Mikki yeni evine, HPCCY'ye geri dönmedi, yani bahsettiği aile onlar değildi. Shelby, sanırım. Ve o aileyi kurdukları eski bina. Shelby, DeLonna ve T-Bone. Diğer ikisini ölü ya da diri bulmalıyız."

"İzlerini kaybettirdiler. İkisinin de izini süremiyorum. Kayıtlara göre önce The Sanctuary'de, sonra da HPCCY'de çalışmışlar. DeLonna 16 yaşında bir iş/çalışma programına girmiş, sonra da ortadan kaybolmuş. Yani bu sahte değilse, kalıntılardan biri değildi. T-Bone on sekiz yaşına kadar kalmış, sonra da şehirde kaybolmuş. Ayrıldıktan sonra hakkında hiçbir bilgi yok."

"Onları McNab'e ver," diye emretti Eve. "Eğer o bulamazsa, ben Roarke'a veririm."

"Ben hallederim. Shelby ile yaptığın bu boktan anlaşmaya inanıyor musun?"

"Henüz karar vermedim. Nasıl olabileceğini görebiliyorum - kalitesiz, ama çocuğun biraz zekası vardı. Her şey karmakarışıkken, birbirine karışmışken zamanlamayı ayarlamış ve çok yakından bakmazsanız doktor yasal görünüyordu. İmzayı doğrulamak istiyorum. Eğer onun değilse, Jones biraz daha net görünüyor."

"Neden birdenbire ayrılmak istediğini merak ediyorsunuz, daha iyi bir yer bulmak falan."

"Daha iyi kazılar, ama onun değil. Onun kuralları değil." Eve'in hatırladığına göre, devlet tesislerinde iyi koşulları vardı. Çoğunlukla üç kare. Ve yaşamak istediği kadar çıkmak da istemişti.

"Birisi ona daha çok istediği bir şeyi teklif etti. Ya da o daha çok istediği şeyi alma şansını gördü. Özgürlük. Onun kuralları dışında kural yok, istediği zaman istediğini yapıyor. İsteddiği zaman istediğini yer. Bu aile gibi değil Peabody - güvenlik ağı olmayan bir çocuksanız gittiğiniz yerlerin çoğunda sorun yok, iyi ve yardım etmeye çalışıyorlar. Ama bu aile değil. Hapishaneye giden iki kaygan basamak."

"Hiç koştun mu?"

"İlk günlerde, evet. Ve beni yakaladıkları için şanslı olduğumu biliyorum. İslahevinin hapishaneden sadece yarım adım ötede olduğunu çok çabuk fark ettiğim için şanslıyım. O zaman neden fazladan adım atmayasın, zaman geçirmeyesin, bundan ne çıkarabilirsen çıkar?"

Eve elini salladı. "Ama yakalanmayı, grup evi yerine islahevine atılmayı göze aldı çünkü her şey onun için boktan bir şeydi. Onun gibi pek çok kişi tanıyorum ve garanti ederim ki bunların çoğu o yarım basamaktan aşağı kayarak gerçek bir kafese düştüler."

"Sanırım bir kısmı boktan," diye düşündü Peabody. "Sadece elimizdeki en iyi bok bu."

"Çıkmak istiyordu ve pazarlık yapmayı, muhtemelen şantaj yapmayı, hile yapmayı, çalmayı, ne gerekiyorsa yapmayı biliyordu. Ama biri çıkmasına yardım etti ve ben de bir adım atıp, çıkmasına yardım eden kişinin onu öldürmüş olma ihtimalinin yüksek olduğunu söyleyeceğim."

"Aklıma bir fikir geldi. Eğer Jones ya da kız kardeşi psikopat çocuk katilleriyse, yıllardır bahçe çeşitlerinden birini seçmişlerdir. Tabii o çocuklar özel hedefler değilse ya da on iki sayısının bir anlamı yoksa."

"Evet, o konuyu araştırıyorum. Kardeşi oradaydı." "Ölü kardeş mi? Aslanlı ögle yemeği kardeşi mi?"

"İşte bu. Bunu dene," dedi Eve Peabody'ye bir bakış atarak. "Diyelim ki psikopat bir çocuk katili. Güvenlik kameralarına erişimi var, en azından eve bağlı olanlara erişimi olduğundan emin olabiliriz. Binaya erişimi ve bilgisi vardı. Arada sırada onarımlara yardım ettiğini söylediler, belki birkaç duvar inşa edebilir."

"O zaman uluslararası bir psikopat çocuk katili olmak istemiyorsa neden Afrika'ya gitti? Onu yemeden önce orada kaybolan çocuk olup olmadığını kontrol etmeliyiz."

"Bunu yapacağız. Ama nedenine gelince, ya onu yakalarlarsa? İyiliksever kardeşler mi? Ya da belki o kadar ileri gitmez ama onu kızlardan birine ya da birkaçına uygunsuz davranırken yakalarlar. Buna izin veremeyiz. Onu gönderirler, misyonerlik zamanı gelmiştir. Ve canavarların kralı onunla ilgilenir."

Eve sonunu beğenmedi. "Onun ve aslanın bir tur attığına emin miyiz?"

"Raporu, ölüm belgesini, yakma işlemini ve küllerin New York'a geri taşınmasını doğruladım."

"Bir ceset olmasını tercih ederim," diye mırıldandı Eve. "Daha da iyisi, canlı bir katil olmasını tercih ederdim, böylece onun zavallı kışını yakalayabilirdik. Ama psikopat ölü kardeşle biraz oynayacağız."

"O kızları öldürdüğünü öğrendiklerinde ikisinin de onu koruyacağını düşünmek zor."

"Kan. Su."

"Tamam, belki öyledir. Ama bana aptal ya da kumarbaz gibi gelmiyorlar. Cesetleri orada öylece bırakırlar mıydı?"

"Eğer onlar bunu biliyorlarsa hayır, ama ben de bu konuda takılıyorum," diye itiraf etti. "Yani, dediğim gibi, belki de o kadar ileri gitmemiştir. Ve belki de bu bir çıkmaz sokaktır ve ölen kardeş de bir aslana lezzetli bir yemek sağlayan başka bir iyilikseverdir."

"Hristiyanlar gibi. Romalıların kalabalığın alkışları arasında onları nasıl aslanlara yem ettiklerini biliyor musun?"

"Bunu neden yaptılar?"

"Kana susamış mı?"

"Anladığım kadarıyla Romalıları kastetmiyorum."

Peabody gözlerini kırıştırdı. "Öyle mi?"

"Kana susamış," diye tekrarladı Eve. "Sen benden daha iyisin. Güç. Ama Hristiyanları anlamıyorum. Neden "Evet, beni aslanlara yem edebilecek Romalı pislik, Luigi ya da her kimse çok iyi bir tanrıdır" demiyorsunuz?"

"Luigi?"

"Her kimse, o zaman mağaralara kaçsın, ne diyorsunuz onlara, mağaralara."

"Yeraltı mezarları mı?"

"Evet, onlar. Oraya koşun ve biraz şarap için, isyanınızı planlayın ve biraz Roma kıcı tekmelemek için organize olun."

"Tanrı Luigi'ye hâlâ takılmış durumdayım ama sanırım barışıldılar."

"Evet, peki bu onları nereye getirdi? Aslan gübresi." "Eeww."

"Aynen öyle." Sinyal verdiğinde gösterge paneline döndü. "Dallas, ekranda."

Yanındaki kız ona gülümsedi.

"Üzerinde bir kayıp var," dedi Eve. "Çapraz kontrol edin. Onu gördüğümü hatırlıyorum."

"Çapraz kontrol başlıyor. Kim Terrance, 13 yaşında. Jersey City, New Jersey'den kaçak. Annesi tarafından dosyalanmış. Baba o sırada saldırı suçundan hapisteymiş."

"Geçerli verileri alın."

"Yaklaşıyor. Anne iki yıl önce yeniden evlenmiş, eşiyle birlikte Vermont'a taşınmış ve burada küçük bir tatil köyü işletiyorlar. Eşinin iki yetişkin çocuğu var. Özgeçmişine bakıldığında ilk kocası tarafından taciz edildiği ve hakkında uzaklaştırma kararı olduğu görülüyor. Şu anda başka bir şey yapıyor. İkinci eşe saldırı ve tecavüz. Dosyasında Kayıp Şahıslar için düzenli bir bayrak var, bilgisayar tarafından oluşturulan yaş artışları ile birlikte."

Peabody, yirmili yaşlarının sonlarında bir kadını gösteren sonuncusunu getirdi.

"Hâlâ arıyor, Dallas."

"Bildirimi ben yapacağım. Bakalım The Sanctuary, HPCCY, herhangi bir personel veya sakınle bir bağlantı bulabilecek miyiz?" Eve arabasını Central'ın garajına çekerken Peabody, "Bu yedi kişi eder," dedi. "Beş tane daha kaldı. Bu iş hiç kolay olmayacak." Eve yeni yüzleri panosuna ekledi. Sonuncusu, Terrance, bilgisayarın yarattığı yüze dönüşme şansı bulamamıştı.

Dişlerin çok büyük, gözlerin çok geniş görüldüğü o garip iki aşama arasında sonsuza dek sıkışıp kalmıştı.

Philadelphia'nın ona verdiği ikamet listesinde yoktu. Emin olmak için CPS ile temasa geçti, sonra da arşivleri araştırmak için cevap veren aşırı çalışan ve şanssız sosyal hizmet görevlisine yalvardı, gözdağı verdi ve dırdır etti.

Kim Terrance hakkında bir dosya vardı; okuldan kaçma, hırsızlık. Annesi çocukla birlikte bir kadın sığınma evine kaçtığında ona ve annesine iki kez danışmanlık hizmeti verilmiş.

Ve her iki seferde de anne geri dönmüş, çocuğu hayatlarının cehennemine sürüklemişti. Eve, bunun sık sık tekrarlanan bir kalıp olduğunu düşündü. En azından kurbanın annesi sonunda zinciri kırmıştı, ama çocuğunu sokaklarda kaybedene, kendini kişisel varilinin dibinden kazıyana kadar değil.

Ve çok geç, diye düşündü Eve, çocuğun kendisini döven adama geri dönen, birlikte yaptıkları çocuğa saldıran kadına güvenmesi için çok geç. Çocuğun, bir kadını tacizci bir adama bağlı tutan korku ve kendinden nefret etmeyi önemsemesi için çok geç, düzeni bozmayı, köşeyi dönmeyi önemsemesi için çok geç.

Yüzünün büyümesi için çok geç.

Notlarını bitirdi. Lupa ya da Carlie gibi kiliseye giden biri değildi. Linh gibi asi bir bağımsızlık peşinde koşan bir kız da değildi. Anlatılanlara bakılırsa Shelby kadar sert ya da katı biri de değildi.

Daha çok Mikki gibi Eve. Her şeyden bıktım.

Bağlantı üzerinde biraz zaman geçirdi, bazı ipleri çekiştirdi, bazılarını kopardı. Sonra, içini kemirdiği için, Peabody'nin Montclair Jones hakkındaki verilerini kontrol etti.

Dördünün en genci, ancak yirmi üç yaşına gelebilmişti. Eve'in belirttiğine göre Philadelphia ile arasında yedi yıllık bir fark vardı. Kardeşleri gibi evde eğitim görmüştü ama Nash ve Philadelphia'nın aksine sosyal hizmet sertifikası almak için kamu sektörüne girmemişti.

Kendisinden neredeyse on üç yaş büyük olan kız kardeşi Selma'nın aksine, seyahat etmemiş, sonra da uzaklara yerleşip bir aile kurmamıştı.

Geri çekildi, ileri itti, yanlara itti.

Peabody içeri girdiğinde Eve parmağıyla bir dakika bekle işareti yaptı ve 'link' üzerinden konuşmaya devam etti.

"Yardımanız için minnettarım, Çavuş Owusu." "Size her şekilde yardımcı olmak benim için bir zevktir."

Peabody, net ve müzikal sesle eşleşen yüzü görmek için başını eğdi. "Büyükbabam ve amcamla konuşacağım. Daha fazla bilgi olursa sizinle temasa geçerim. Size iyi akşamlar, Komiser."

"Ve size, Çavuş."

"Neydi o? Kimdi o?"

"Zimbabve Cumhuriyeti Polis ve Güvenlik Departmanı'ndan Çavuş Alike Owusu."

"Yok artık! Afrika'yla mı konuşuyordun?"

"Küçük bir kısmıyla."

"Orada saat kaç? Aslan, fil ya da başka bir şey duydun mu?"

"Gece vardiyasıındaydı, ki burada olduğum için saatin kaç olduğunu bilmediğimi düşünürsek bu büyük bir şans. Herhangi bir kükreme ya da yerel vahşi yaşam tarafından parçalanırken çılgık atan birini duymadım."

Peabody düşünceli bir ifadeyle, "Bir fil görmek isterdim," dedi. "Bir vahşi yaşam sığınağında değil, doğal ortamında. Ve bir sırtlan sesi duymak isterdim, her ne kadar kötü ve deli oldukları düşünülse de. İsterdim-"

Sonunda Eve'in sert bakışlarını yakaladı.

"Neyse, bu kadar yeter. Sen Montclair Jones'un fikrindesin."

"Bu konuda daha net bilgi istiyorum, hepsi bu. Çavuşun izini bulmayı başardım. Aslan yiyen adam olayı yaşandığında küçük bir kızmış. Jones'u biraz hatırlıyor - büyükbabasının öldürdüğü aslandan sonra ondan geriye kalanları daha iyi hatırlıyor."

"Ah." Peabody'nin kafasındaki romantik safari binası paramparça oldu. "Biliyorum, insan yiyen, ama yine de. Bu sadece canavarın doğası, değil mi?"

"İnsan yiyen haydut aslan, küçük, minicik çocukları, yavaş yaşlı kadınları ve bahtsız evcil hayvanları olan küçük bir köy. Aslan kaybeder." "Sanırım. Ama Jones'un aslan yemi olduğunu doğruladı?"

"Bir olay olduğunu ve bölgede çalışan Montclair Jones adlı bir misyonerin saldırıya uğrayarak öldürüldüğünü doğruladı."

"Bu da kardeşlerinin hikayesiyle ve resmi verilerle uyuşuyor." "Evet, evet." Parmaklarını masaya vurdu. "Bu Beni rahatsız ediyor, hepsi bu. En büyük kız kardeş Selma, görevlere gidiyor, Avustralya'da kendine bir yer buluyor, bir çobanla evleniyor. İnsanlar neden koyun güder ki?"

"Yün ceket giyiyorsun." "Giyiyor muyum?"

"Yumuşak," dedi Peabody saygıyla, kolunu okşarken.

"Çek ellerini. Her neyse, o koyun güdüyor, bebek yapıyor ve küçük erkek kardeşi ile küçük kız kardeşi üniversite diploması alıyor, misyonerlik yapıyor ve sonunda kaynaklarını birleştirerek Dokuzuncu Cadde'deki binayı satın alıp Sığınak'ı kuruyorlar.

"Bu kaynakların bir kısmı küçük bir mirastan ve annenin intiharı ve babanın göreve gitmek için evi satmasının ardından aile evinin satışından elde edilen paydan geliyor."

Peabody, "Dosyada kendi kendini feshettiğini gördüm," diye yorum yaptı. "Taradığım kadarıyla, son hamileliğinden beri depresyon nöbetleri geçiriyormuş."

"Biri ergen olmak üzere üç çocuğunuz varken bir tane çıkarmak ve çantayı elliye tamamlamak bana iç karartıcı geliyor."

"Bilmiyorum. Bir kez daha düşündüm de," dedi Peabody, "öyle sayılır."

"Yani hem anne hem de en küçük oğul depresyon ve anksiyete tedavisi görüyor. Küçük kardeş de annesinin bileklerindeki damarlar açılana kadar evde kalıyor. Sonrasında Jones ve Jones ile yaşıyor. Herhangi bir yüksek eğitim ya da sertifika almamış, on sekiz yaşında Haiti'ye bir gençlik grubu görevine gitmiş. Ve bir daha asla ülke dışına çıkmadı."

"Bu da kulağa iç karartıcı geliyor."

"Muhtemelen, ama annenin duygusal ve zihinsel zorluklarla dolu bir geçmişi vardı, bu da küvette klasik bileklerini keserek kendini öldürmesiyle son buldu."

"Daha az dağınık ve sıcak su uyuşturmaya yardımcı oluyor. Ama küvet." Peabody'nin gözlerinde küçük bir parıltı belirdi. "O kadar geriye gitmedim."

"Özellikle kadınlar için standart bir kendi kendini sonlandırma tarzı, ama küvet biraz çan gibi. Söyleyebileceğim kadarıyla Sığınak'ta daha çok scut işi yapıyordu. Biraz yemek pişirme, temizlik, tamirat, sınıflara veya gruplara yardım. Gerçek bir otoritesi yok."

Montclair Jones'un panosuna astığı eski kimlik fotoğrafına dokunarak ayağa kalktı. "Sonra, The Sanctuary binasının duvarları arasına sıkışmış on iki ölü kızımız olduğu sırada, kardeşleri onu Afrika'ya gönderdi."

"Daha önce bir kez misyonerlik için seyahat etmişti, ama bir daha asla Amerika dışına çıkmamıştı, asla tek başına, asla kardeşlerden biri ya da deneyimli bir iş arkadaşı olmadan." Eve başını salladı. "Zamanlama kesinlikle ilginç."

"Ama bilselerdi cesetlerden kurtulurlardı," diye ısrar etti Peabody. "Ve bunca zaman nasıl sessiz kalabildiklerini ya da tüm o kızların o binada olduğunu bile bile nasıl yollarına devam edebildiklerini bilmiyorum."

"Beni de biraz asıyor. Ama zaman çizgisi . . . Eğer burada olsaydı, hala burada yaşıyor ve çalışıyor olsaydı, listemde bir numara olurdu. O yüzden şimdilik biraz daha sert görünenler listemde bir numara. Ne buldun?"

"Büyük bir kaz yumurtası. Kimlikleri tespit edilen son iki kurbanı Sığınak, HPCCY, Nash, Philadelphia ya da herhangi biriyle ilişkilendiren hiçbir bağlantı bulamadım."

Eve başını salladı, çünkü o da aynı kaz yumurtasını yumurtlamıştı. "Shelby ve Linh'i birbirine bağlayan Kore pazarı elimizde. Bu kadar belirsiz başka bağlantılar da bulacağız. Bunu eve götürüyorum. Bunu dağıtmam, karıştırmam, başka açılardan bakmam gerekiyor."

"En yakın akrabanızı en son haberdar ettiniz mi?"

"Annesiyle konuştum. Diğer kurbanlardan hiçbirini tanıımıyormuş, Sığınak'ı hiç duymamış."

"Nasıl başa çıktı?"

Eve istediklerini toplarken, "Biraz gözlerim kamaştı," dedi. "Ama dayandı. Onlardan kurtulduğumuzda kalıntıları talep edecek. Ben de geri döndüm ve Jubal Craine hakkındaki bilgileri aldım. Karısı onu öldürmüş, ahırlarını da içindeyken ateşe vermiş."

"Çok üzgün olmalı."

"Görünüşe göre adam onu bir kez daha dövünce biraz sinirlenmiş. Ama bulabildiğim her şeye göre, kırk beş Eylül'ünde hayattaydı, iyiydi ve lanet olası Nebraska'daydı. Ve kızı o yılın Kasım ayına kadar tasmağını bir daha çıkarmadığı için buraya geri dönmek için hiçbir nedeni yoktu."

"Onları gerçekten öldürdüğünü düşünmediniz."

"Hayır, çünkü o kadar zamanı tanrısız New York'ta geçireceğini sanmıyorum ya da geçirseydi, o kızlardan herhangi biri ciddi bir kavga etmeden onunla giderdi." Ceketini çekti. "Ama yarım kalmış bir işti."

"McNab, DeLonna ve T-Bone'un peşinde. Muhtemelen onu da eve götüreceğiz."

"Eğer onları bulursa, her ikisini de, en kısa zamanda bilmek istiyorum."

Dosya disklerini alıp dışarı çıktı.

Kasıtlı olarak Times Meydanı'nın çılgın sirkinden geçerek eve döndü. Gençlerin, ergenliklerinin eşiğinde ya da çizginin hemen üzerinde olduklarını tahmin ettiği kızların oluşturduğu sürüleri inceledi.

Hiçbir zaman bir sürü arayışına girmemişti, yalnızlık ona uymuştu. Sürü zihniyetine yatkın olsa bile, başlangıçta bir yerden bir yere çok fazla zıpladığını düşünüyordu.

Ancak kendisinin bir istisnayı temsil ettiğinin farkındaydı.

Birbirlerine benzediklerini fark etti, karanlığı uzak tutan ve herkesi sonsuz partiye davet eden sel gibi, titrek ışığın altında akıp gidiyorlardı. Paltoları, şapkaları, atkıları, eldivenleri farklı renklerde olabilirdi ama çoğunda belli bir tarz göze çarpıyordu. Çapa gibi ağır olması gereken tıknaz botlar, dar giyilmiş parlak pantolonlar, büyük giyilmiş parlak paltolar, uzun bağları sallanan şapkalar.

Fizzie tüplerini emdiler, 'link'lerle geviş getirdiler, parçalayıp paylaştıkları sıcak, yumuşak simitleri yediler.

Ve sanki görünmez tellerle birbirine bağlanmış gibi birbirlerine yapışmışlardı. Erkekler bazı büyük kız gruplarının arasına dağılmıştı,

Ama daha genç olanlar - vikilerin yaş aralığı - büyük ölçüde kendi türlerine bağlı kaldılar. Artık sadece cinsiyet değil, sınıf farkını da görüyordu.

Daha ucuz botlar, daha ince paltolar, çoğu şapkasız, gardıroplarından ziyade saçlarında renk çizgileri olan yığınları seçti.

İki ortağı tezgâhın diğer tarafında satıcıyı meşgul ederken, birinin kendisine birkaç eşarp aldığını gördü. Hafif Parmaklar tüm masumiyeti ve boş cepleriyle arkadaşlarının yanına gitmeden önce, hızlı adımlarla yürüyen kıza elini uzatmasını izledi.

Onları giyerler miydi, satarlar mıydı?

Sonra ışıklar değişti ve o da yoluna devam etti.

Hepsini içeri çekemediniz, hepsini takip edemediniz, hepsini sisteme saramadınız, böylece geldiler.

bunun için daha iyi.

Bazıları, Roarke'un yaptığı gibi, sadece hayatta kalmaya çalışıyor, karınlarını doyurmak ya da bir video yakalamak için sokaklardan alabildiklerini alıyorlardı. Diğerleri ise sadece hızlı bir heyecan, biraz gürültü, biraz hareket arıyordu.

Ve hepsi de sonsuza dek yaşayacaklarını sanıyorlardı.

Kalabalığı, gürültüyü, gergin ışıkları geride bıraktı ve arabasını eve doğru sürdü.

Evi incelerken, elfler kesinlikle bir ziyaret daha yapmış, diye düşündü. Yıldızlı ışıkları, sayısız çelenkleri, akan yeşillikleriyle zarifçe paketlenmiş bir hediyeye benziyordu.

Uzun bir yol, diye düşündü, Mavis'in her yıl ona ittiği tek cılız ağaçtan çok ama çok uzun bir yol.

"Mavis." Yüksek sesle söyledi. "Kahretsin, kahretsin. Unutmuşum." Saate baktı, yüzünü buruşturdu ve dosya çantasını kaptı.

Zaten burada olsalardı Summerset'in söyleyecek iğneleyici bir şeyleri olurdu. Zaten onun da söyleyecek iğneleyici bir şeyleri olurdu ama eğer zaten buradaysalar Summerset bunu -biraz da olsa- hak ederdi.

Üst kata çıkıp panosunu güncellemek için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Oturup düşünmek için birkaç dakika.

Kendini içeri atılmaktan alıkoydu - geç kaldığını biliyormuş gibi görünecekti - geç kaldığını önemsiyordu. Onun yerine, içeri girdi.

Elbette orada duruyordu, siyahlar içinde belirliyordu ama sesler duymuyordu.

Summerset ona, "Neyse ki misafirleriniz biraz gecikecek," dedi. "Ve bana haber verme nezaketini gösterdiler."

"Misafir değil." Ceketini omuz silkerek çıkardı ve adamın kaşlarını çatabilmesi için tırabzanın üzerine fırlattı. "Sana cevap vermiyorum."

Kendisinden daha geç kaldıkları için minnettar olan kadın, kadavra görünümüne yönelik hakaretleri başka bir zamana sakladı ve koşarak yukarı çıktı

kediyile birlikte merdivenlerden iniyor.

Doğruca ofisine gitti ve evi aramaya başladı. "Roarke nerede?"

Roarke henüz gelmedi.

"Daha da iyi."

Biraz şansla tahtasını güncelleyecek, üzerinde çalışırken bir yudum kahve içecek ve beyninin dönüp durmasına izin verecekti.

Yeni bir sistem denedi, canlı kızlar önde, kalanlar arkada. Ön tarafa ebeveynleri, velileri ve Sığınak.

Shelby ve Linh'i, Shelby ve Mikki'yi birbirine bağladı. Shelby, Mikki ve Lupa, etkileşimde bulunsunlar ya da bulunmasınlar, hepsi birlikte ikamet ediyordu.

Seraphim'i kızken ve yetişkinken iğnelemiş. Başka bir bağlantı.

Kahveyi aldı, yudumlarken daireler çizdi, fotoğrafları değiştirdi, küvetlere, kızların öldüğüne inandığı banyo alanlarına bir kez daha dikkatle baktı.

Masasına oturdu, botlarını destekledi ve biraz daha çalıştı.

Mikki Shelby'yi aramaya gitti, bu onun için oynadı. Shelby çoktan ölmüş müydü? Birlikte ölmediler, yoksa birlikte saklanırlardı. Hayır, Shelby ve Linh birlikte ölmüşlerdi ve büyük olasılıkla o gece ya da ona yakın bir zamanda yandaki markette durmuşlardı.

Lupa, Carlie Bowen, LaRue Freeman. Sıradaki grup, üst üste yığılmış. Hepsini bir gecede mi öldürmüştü? Bu acele niye? Ve üstesinden gelinmesi gereken çok şey var.

Ama burası artık onun mabedi, o yüzden aceleye gerek yok.

Yine zaman çizgisi. Lupa'nın kaybolması ile Carlie Bowen arasında üç gün var. Birlikte öldürülmemişler, birlikte gizlenmişler. LaRue da muhtemelen arada. Kurban 4 olarak listelenmiş. Lupa'dan sonra, diye düşündü, Carlie'den önce.

Ancak aralarında başka bir bağlantı henüz ortaya çıkmadı.

Ne yaptı-

Kedi masasından atlarken ona baktı ve onun tombul tombul Roarke'a doğru ilerleyişini izledi.

"Sen benden daha geç kaldın."

"Bana öyle söylendi." Ona doğru ilerlerken yüzünü inceledi, sonra bir parmak ucuyla morarmış yanağını hafifçe okşadı. "Bu konuda bana söylendiği gibi mi?"

"Ha? Nasıl? Oh, senin güvenlik elemanın mı?"

"Evet. Frester'in özel güvenlik görevlilerinden biriydi, değil mi?"

"Varlığıma itiraz etti. Ellerini üzerime koyduğunda ve bayıltıcısını çekmeye çalıştığında itiraz ettim. Yüzünü duvara doğru ittiğimde itiraz etti - ve şanslı bir geri yumruk attı - sadece elmacık kemiğini yakaladı."

"Anlıyorum." Şimdi dudaklarını çürüğün üzerinde gezdiriyordu. "Onu yere yatırdığımda gerçekten itiraz etti ve

onu kelepçeledi. Yani ben kazandım."

"İşin iyi tarafı da bu," dedi. "Yine de bir soğuk paket kullanabilir."

"Belki daha sonra. Mavis yakında burada olur. Onunla sokak çocukları ve kız paketleri hakkında konuşmak istiyorum. Kız paketleri şimdi, buz paketleri sonra."

"Hmm. Gördüğüm kadarıyla daha fazlasını tespit etmişsiniz."

"Evet. Sizi bilgilendirecektim ama sanırım daha sonraya kalmalı. Hâlâ bekleyen beş işimiz daha var. Bazı bağlantılar kurdum ve bazı yeni açılar deniyorum."

"Bunun gibi." Montclair Jones'un fotoğrafına dokundu.

"Aslan yemi."

"Evet. Zamanlama beni rahatsız ediyor. Zamanlama beni rahatsız ediyor, bu yüzden sadece oynuyorum.

Zamanlama, gerçek bir işinin olmaması ya da görünüşe göre bunun için herhangi bir arzusunun olmaması.

Annesinin intiharı, bileklerini kesmesi, küvet. Annesi gibi depresyon tedavisi görüyor."

"En büyük şüpheliniz o. Bunu duyabiliyorum."

Kahretsin, diye düşündü ellerini ceplerine soktuğunda, öyleydi.

"O sadece uyuyor. Ama onunla röportaj yapamam, gözlerine bakamam. Bunu bilemem. Size Shelby

Stubacker'in

evden kaçmak için belgeler. Jones belgeyi imzalamadığını iddia ediyor, ben de imzayı test ettiriyorum. Kimse onu kimin çıkardığını, kendi başına çıkıp çıkmadığını bilmiyor. Her şey taşınma ve içeri girme karmaşasıydı."

"Yardım aldığını düşünüyorsun."

"Bence oldukça kurnazdı, ama bir çocuk belge kağıdını nereden bulur, çünkü ilk bakışta yasal görünüyordu. Hangi belgeleri, hangi evrakları nereden biliyor? Üzerinde hakimın adı var, gerçek. Vaka görevlisi, gerçek. Bence saksafton ticareti yapmayı bilen bir kız, bilgi ve belge ticareti yapmayı da bilir. Montclair Jones yirmili yaşlarının başındaydı, aptal olmak için yeterince gençti. Erkekler oral seks konusunda aptaldır."

"Bunu kanıtlamanız için size meydan okumaya karşı koymak zor. Zeka katsayımın teste dayanabileceğine inanıyorum."

"Sen bile, dostum, işin içine penisin girince beyin hücrelerini kaybediyorsun. Ama daha genç olan Jones'la devam edelim. İyilik için sakso pazarlığı yaptı. Ona belgeleri, isimleri verebilirdi. Kardeşinin ofisine girerse kimse bir şey demez, değil mi?"

"Özür dilerim, anlamakta güçlük çekiyorum. Penisimi düşünüyordum."

"Komik. Ve muhtemelen doğru."

Tekrar ayağa kalktı, tekrar daire çizdi. "Bir sürüyle birlikte koşun. Onları öylece bırakıp kendi başınıza mı giderdiniz?"

Sonunda, öyle olduğunu düşündü. "Bazıları diğerlerinden daha sadıktır."

"Evet, bunu ben de anlıyorum, ama bir sürü oluşturduysanız içgüdüünüz onu korumaktır. Acaba diğerlerini dışarı çıkarmayı planladı mı? Hepsinin eski binaya geri döneceğini düşünmüş olabilir mi? Tanıdık bir yer ama kurallar ve gözetim olmadan. Bunu yapamadan öldü. Bu da rehabilite edilmiş annesinin yanına geri dönüyor."

Eve, Mikki'nin fotoğrafına dokundu. "Eğer arkadaşlarıyla bir araya gelmeyi planlıyorsa isteyeceği son şey. Çok geçmeden oradan ayrılır, hem de şiddetle."

"Ve eğer Shelby ile binada buluşuyor ya da buluşmayı planlıyor olsaydı ..."

"Hemen içeri girerdi ve o öldü." Tekrar daire çizdi. "Hala . . ."

"Geç kaldık!" Mavis, Rudolph'un burnu kadar kırmızı, yüksek platform çizmelerinin üzerinde zıplayarak içeri girdi. Gümüş parıltılarla kaplı, kıvrım kıvrım, tirbuşon gibi bir güneş ışığı kütlesi olan saçları, gülümsemeler saçan bir yüzün etrafında yuvarlanıyordu.

Uyluklarına kadar uzanan Noel yeşili eteğinin üzerine gümüş yıldızlar serpiştirerek dans etti ve kollarını önce Roarke'a, sonra da Eve'e dolayarak sarıldı.

"Bir araya gelmeyi düşünmen beni çok heyecanlandırdı çünkü bir süredir sadece ikimiz bir araya gelmemiştik. Leonardo Bella'yla birlikte ama benim de gelmemi söyledin Dallas. Ev, Noel Baba zamanı gibi görünüyor. Bellamina'nın gözleri kamaştı.

Ve-"

Sözünü kesti ve Eve'in tahtasına bakarak kaşlarını çattı.

"İş. Ben de tam bitiriyordum. Sana sokak hayatı, kız paketleri, sokak paketleri, floplar, emir komuta zinciri hakkında birkaç soru sormak istedim. Bulabildiğim her şeyi."

Mavis, Mavis'e hiç benzemeyen bir ses tonuyla yavaşça, "Bu bir iş," dedi. "Batı Yakası'ndaki binadaki kızlar. Eski binadaki cesetleri. Ekranı kapattım çünkü bu konuda bir şey duymak istemedim."

"Kusura bakmayın ama biraz kafanızı karıştırmak istedim," diye başladı Eve. "Bu kızların hepsi öldü m? Hepsi mi?"

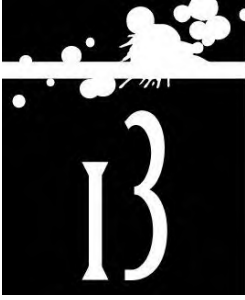
"Evet." Eve, Mavis'in yanaklarındaki pembe ışıltının hastalıklı bir beyaza dönüşmesinden hoşlanmamıştı. "Hadi aşağı inelim ve bu konuyu konuşalım."

"Bir dava. Senin davan. Ama onları tanıyordum. Bunu ve bunu. Bunu da."

"Ne?" Eve onun omzunu kavradı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu tanıyordum." Shelby'yi işaret etti. "Ve onu." şimdi Mikki. "Ve o." Ve son olarak LaRue Freeman. "Onları tanıyordum, Dallas. Senden nce. Onları senden önce tanıyordum."

Gözyaşları parıldarken yüzünü Eve'e çevirdi. "Onlar benim arkadaşlarımdı."

"EMİN MİSİN?"

"Evet. Unutmuyorsun. Onlar öldü. Bunca zamandır ölülmüş. Bu yüzden geri gelmediler."

"Nereye geri döndü?"

"Kulübe. Biz öyle derdik. Bir daha geri dönmediler."

"Mavis." Eve onu omuzlarından tuttu ve Mavis'in kendisine bakması için tahtadaki fotoğrafların önünü kesecek şekilde biraz kaydı. "Onları ne zaman tanıdın?"

"Daha önce. Seninle tanışmadan önce. Sana daha önce nasıl olduğunu anlatmıştım." "Evet." Ama Mavis'e ayrıntılar konusunda çok fazla özgürlük tanımıştı. En iyi arkadaşınızı daha önceki kötü eylemlerinden dolayı kaç kez tutuklayabileceğinizi merak etmenize neden olabilecekken onları zorlamanın bir anlamı yok.

"Şimdi bana daha fazlasını anlatmanı istiyorum."

"Bir dakikaya ihtiyacım var. Her şey hala orada. Olmadığını düşünüyorsun. Hepsini attığını ya da en azından paketlediğini sanıyorsun. Ama hepsi hâlâ orada." Bir an Eve'in üzerine eğildi, tüm o parlak giysiler ve saçlar.

"Biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

"Biz sadece çocuktuk, Dallas. Onlar da çocuktuk." Ürperdi, geri çekildi. "Bir dakikalığına Bella'yı istiyorum. Bella ve Leonardo'yu istiyorum."

"Aşağı ineceğiz," dedi Roarke. Eve'in itirazını daha gerçekleşmeden savuşturdu ve Mavis'i uzaklaştırırken kolunu sıkmakla yetindi. "Biraz şarap ve düşüncelerini toparlamak için biraz zaman sana iyi gelebilir, hayatım."

"Sanırım. Ya baş aşağı ya da tersim. Belki ikisi de. Gittiklerini sanıyordum." Aşağıya indiklerinde ona yaslanmıştı. "Birçoğumuz kaçtık ya da yakalandık, yutulduk. Ama birçoğu da çekip gitti. İnsanlar her zaman kalmazlar, siz isterseniz bile."

"Hayır, yok." Onu salona götürdü, orada Leonardo ve Summerset aynı derecede büyülenmiş gülümsemelerle Bella'nın bir tür renkli plastik küpe coşkuyla vurmasını izliyorlardı. Bir vuruşta hızlı bir gitar riff'i çalıyor, bir diğerinde Zeus'un yılbaşı gecesi gibi trompetler patlıyordu.

Riff yaparken, patlatırken, davul çalarken, tweet atarken, Bella bir deli gibi güldü ve sıcak pembe fırfırlı poposunu salladı.

"Bakın Summerset Bella'ya ne vermiş." Kakofoninin üzerinde ıslıl ıslıl parlayan Leonardo, safir gömleğinin üzerinden akan gümüş yeleğiyle koltuktan kalktı. "Senin müzik yeteneğine sahip, ayışığı."

Gözlerindeki parıltıya odaklandığında gülümsemesi soldu. "Sorun nedir?" Ona doğru yürümeye başladı ama o başını salladı ve Bella'ya baktı.

"Oh, bu sadece mag!" Mavis bir klavye görüntüsünü dürtmek için Bella'nın yanına indi. "Bu tam bir ult. Annenin yedeği olarak çalabilirsin! Teşekkürler, Summerset."

"Hoşuna gideceğini düşündüm. Müzik kanında var." Sesinde Summerset'inki kadar neşe olsa da, gözlerindeki eğlence kaybolmuştu.

Ancak henüz birinci yaş gününü doldurmamış olan Bella için dünya parlak ışıklar ve müzikten ibaretti.

Eve ve Roarke'u gördü, sınırsız bir sevinçle çığlık attı.

"Das!" Tombul bacaklarının yapabildiği kadar hızlı bir şekilde

Eve'e doğru yürüdü ve güzel yüzü umutsuz bir sevgiyle parlayarak kollarını kaldırdı. "Kalk!"

"Oh, şey, ben-"

"Yukarı, yukarı, yukarı! Das."

"Tamam, tamam." Eve telaşla uzandı. Bella o andan itibaren Eve'in kollarına tırmanmaya başladı, sonra iki eliyle Eve'in yanaklarına vurarak yabancı bir bebek dilinde gevezelik etti.

"Kay? 'Kay?" Dudaklarını Eve'inkilere bastırırken abartılı bir mmmmm! sesi çıkardı.

"Evet, tabii." Bu kadar güzel ve mutlu bir çocuğun yanında sırtmamak zordu ama zamanlama Ama Eve

Onu tekrar yere bıraktığında Bella bir apak gibi yapıştı ve yabancı dilini Eve'in kulağına tıslayarak fısıldadı. Sonra sadece kendisinin bildiğı bir şakaya karnının derinliklerinden güldü.

Ve bir sıçrayışla Eve'in kollarında döndü, Roarke'a doğru uçmaya çalışmadan önce Eve'e sıcak bir panik anı yaşattı.

"Ork!"

"İyi fikir. Harika bir fikir." Alnındaki teri zihinsel olarak silen Eve, Bella'yı Roarke'a doğru itti.

O da benzer bir muamele gördü -eller, laf atmalar, öpücükler- ve tepkisi Eve'inkiyle aynı çizgide ilerledi, ta ki Bella başını bir yana eğip bir profesyonel gibi kirpiklerini kırıştırana kadar.

Her şeye rağmen güldü, kalçasına yerleştğinde kızın elinden kayma ihtimalinin azaldığını fark etti. "Şu haline bak, şimdiden çok apkınsın."

Gülümsedi, biraz da sinsice, adamın saçlarıyla oynadı.

"Erkekler onun oyuncağıdır." Summerset'in ikram ettiği şarabı yudumlamadan önce Mavis'in sesi biraz titredi.

"Belki bir süre bana eşlik edebilir." Summerset eğilerek oyuncağı aldı.

"Bu hoşuna giderdi," diye başladı Mavis. "Eğer yoluma çıkarsa-" "Güzel kızlar asla yoluma çıkmaz." Summerset onu Roarke'un elinden usulca aldı ve kemikli kalçasının üzerinde dengede tuttu.

Eve'i şaşırtan bir hareket kolaylığı. Bella yeni bir gevezeliğe başladı, ayakları tüylü pembe botlarını neşeyle tekmeliyordu.

Summerset onu dışarı çıkarırken, "Sanırım bu ayarlanabilir," dedi.

Yanağını okşadı ve kulağa "bir bok" gibi gelen bir şey söyledi. Eve bir araya getirene kadar kafası karışmıştı.

Shum bok. Summerset.

Şimdi bunu takdir edebiliyordu.

Bella omzunun üzerinden sırttı ve bir el salladı. "Güle güle! Güle güle!"

"Someshit - bu onun ona verdiği isim. Bunu sevmelisin. Onu gerçekten anlıyor muydu?" Eve merak etti.

"Kurabiye için flört ediyordu," dedi Mavis, sonra öylece oturdu, gözlerini kapadı.

"Mavis, ne oldu?" Leonardo onun yanına oturdu ve bir çocuğa sarılır gibi ona sarıldı. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Kızlar. Medya patlamasını duyduk, hatırladın mı? Bütün o kızlar. Roarke'un binası. Senin binan olduğunu söylediler."

"Yakın zamanda, evet."

"Bazen düşünüyorum da, belki de her şey büyük, kötü bir döngüdür. Kimi tanıdığın, ne yaptığın, nerede olduğun. Bazı kızları tanıyordum Leonardo. Roarke'un binasında buldukları kızlardan bazılarını. Dallas'ın üst kattaki ölü panosundaki kızlar. Onun binası, onun davası. Başka bir hayattan arkadaşlarım."

"Özür dilerim. Çok özür dilerim." Dudaklarını saçlarına bastırdı, onu salladı.

"Neden beni böyle mahvettiğini bilmiyorum. Bir milyon yıl önceydi ve onları neredeyse hiç düşünmemiştim. Ama onları görmek, bilmek ve onlar gibi görünmek. Çoğunlukla öyleydiler."

"Onlar hakkında bana ne anlatabilirsin?" Eve söze başladı ve Roarke elini onun omzuna koydu.

"Eve."

"Bakın, özür dilerim." Eve bir sandalyeye oturmak yerine, Mavis'in tam karşısındaki masaya oturdu. "Zor olduğunu biliyorum ama onları bir milyon yıl önce bile tanısaydın, bildiğin bir şey onları kimin ve neden öldürdöğünü bulmama yardımcı olabilirdi."

"Seni yakalayamazlardı. Ben yakaladım. Nedenini hiç merak ettin mi? Seni neredeyse zıplamandan ya da büstünden yakaladım. Üniformanın içinde çok resmi ve çok huysuzdun."

O sert siyah polis ayakkabıları, diye düşündü Eve. Tanrım, onlardan nasıl da nefret ederdi. Muhtemelen huysuz görünüyordu.

"Ve sen de elin o markanın cebindeyken bile prenses kıyafeti giydirme oyunu oynayan bir ocuk gibi

görünüyordun."

"Daha cüzdanını bile almamıştım."

"Ve bana sadece onun dikkatini çekmeye çalıştığını söylemeye çalıştın. Sahte."

"Asansörde oldukça iyiydim, çoğunlukla eksileri çalıştırsam da. Ama arada sırada bir turistin bunu istediğini görüyordun, anlıyor musun? Anlıyor musun?" diye tekrarladı Roarke'a.

"Çok iyi biliyorum."

"Bunu hiç düşündün mü, Dallas? Erkeğin ve en iyi kız arkadaşın, hırsızlar ve dolandırıcılar."

"Gece ve gündüz."

Mavis sulu bir kahkaha atarak başını bir an Leonardo'nun koluna yasladı. "Benim moonpie'm her şeyi bilir, tüm geçmiş. Birini sevdiğinde, tam olarak eskiden olduğun kişi olmasan bile kim olduğunu bilmek zorundadır. O zamanlar sana benden bahsetti mi?"

"Hayır," dedi Roarke, "sanırım hepsi değil."

"Sen yapmazdın." Mavis Eve'e baktı ve hiçbir şey söylemeyerek onun da arkadaşının sırlarını sakladığını anlattı. "Bazıları biyografide var. İyi oynuyor, eski dolandırıcı, geri dönüyor ve müzik listelerinde puan alıyor. Ondan öncesi? O kadar tatlı gelmedi, ben de biraz değiştirdim."

"Evet, fark ettim." Ve bu konuda da Eve sessizliğini korudu.

"Yaptığımız şeyi yapıyoruz, değil mi? Hepsini dağıtayım, tamam mı, böylece hepimiz haberdar oluruz. Belki bu zıpızıpları sakinleştirmeye yardımcı olur."

Mavis'in sesi daha çok Mavis gibi çıkmaya başlayınca Eve başını salladı, sonra ayağa kalkıp bir sandalye çekti ve Roarke'ın uzattığı şarabı aldı.

Eve ona, "Nereden istersen oradan başla," dedi.

"Tamam, büyük giriş. Annem bir ayyaş ve keşti. İçki, sigara, gazoz içer ve kafası güzelken her şeye yapışırdı. Babam pek ortalıkta olmazdı, sonra hiç olmadı. Onu çok iyi hatırlamıyorum, annemin de hatırladığını sanmıyorum. Çoğunlukla Baltimore civarında yaşırdık. Bazen çalışırdı, bazen çalışmazdı. Bazen gecenin bir yarısı kirayı ödemezdik çünkü o uyuşturucu çekmişti."

yukarı. Bu onu çıldırtıyordu ama kullanırken beni çoğunlukla yalnız bırakıyordu. Kullandığı zamanlar daha iyiydi."

Bir an durakladı, kendini toparlamaya çalışır gibiydi. "Ama o yakalanırdı, belki de tasmam kaymazsa ben dışarı atılırdım. Sonra rehabilitasyon döngüsüne giriyorduk ve o moda girdiğinde dinselleyiyordu. Beni yirmi dört-yedi boynumdan tutup garip şeyler vaaz ettiği türden, basit Tanrı şeyleri değil, cehennem ateşi saçmalıkları."

Biraz iç çekti ve Leonardo'ya sokuldu. "Neden bazı insanlar Tanrı'nın insanın ödünü koparmasını ister anlamıyorum. Her neyse, her şeyimi atardı; giysilerimi, varsa disklerimi, muhtemelen dükkândan aşırđığım dudak boyasını. Her şeyi. "Yeni süpürge temizler," derdi ve bana bu elbiseleri giydirirdi - her zaman kahverengi ya da gri, yüksek yakalı, uzun kollu, yazın bile. Ve-"

Yutkunmak ve nefes almak için durdu. "Saçlarımı keserdi - Dallas'inkinden daha kısa - özellikle de biraz tomurcuklanmaya başladığımda. Erkekleri baştan çıkarmasın diye keserdi. Beni hoşuna gitmeyen bir şey yaparken yakaladığında kemerini çıkarır, şeytanı döverdi. Ve oruç tutmak zorundaydım, onun düşündüğü süre boyunca yemek yemeyecektim."

Leonardo hiçbir şey söylemeden onu biraz daha yaklaştırdı. Ve bu, diye düşündü Eve, her şeyi anlatıyordu.

"Sonra tekrar kullanmaya başlardı ve her şey daha iyiydi. Ta ki iyi olmayana kadar. Dönüp dolaşıp, herhangi bir günde kim olacağını asla bilemezsiniz. Çok mu uzattım? Dağınık bir hafıza şeridi anlaşması."

"Değilsin." Roarke şarabını tazeledi, parmaklarını onun yanaklarında gezdirdi, sonra tekrar oturdu.

"Uzun bir süre bunun kalıtımsal bir şey olmasından korktum. Tüm o gen meselesi gibi. Hiçbir zaman tamamen bir erkekle birlikte olamayacaktım ya da çocuk sahibi olamayacaktım."

Kadın sesini kontrol etmeye çalışırken Leonardo cebinden gümüş kar taneleri olan mavi bir mendil çıkardı ve kadının gözlerini kendi eliyle sildi.

"Sanki yardım edebilirmişim gibi," diye ekledi, "seni bulduğumda. Ama bu gen havuzu meselesi değildi. Kendini mahvetmişti, beynini kızartmıştı, iyice mahvetmişti. Bir gece beni uyandırdı. Gecenin bir yarısı, kışın ortasında. Yine kullanıyordu ama bu sefer farklıydı. Olabileceği en kötü durumdaydı. Cehennem ateşi, şeytanı yenmek ve gözlerindeki o ölü bakış. O . . . Dallas."

"Bir fiyaskonun içinde yaşıyorlardı," diye devam etti Eve. "Keş bir fiyasko."

Saçlarını tekrar keserken Mavis'i birkaç adama tutturdu ve Mavis'in kıyafetlerini hurda karşılığında sattı. Diğerleri onu bir köle gibi kullandı ve bazı adamlar onu başka bir şey için kullanmak istedi. Annenin umurunda bile değildi ve heriflerden biri Mavis için Zeus teklif ettiğinde, anne anlaşılmayı yaptı ve bunun Mavis'in kabul töreni olacağını söyledi."

"En çok o zaman korktum," diye mırıldandı Mavis. "İşte o zaman kaçmam gerektiğini biliyordum, sonuna kadar."

"Mavis'in oruç tutması, arınması, temizlenmesi gerekiyordu - tüm bu garip ritüel hazırlıkları. Onun yerine koştu, taşıyabileceği ne varsa aldı ve New York'a kadar koştu."

"Her zaman kaçacaktım - yani işler gerçekten kötüye gittiğinde ve flop gerçekten kötüydü. Biraz para saklıyordum, çoğunlukla çalışıyordum. Sadece havanın düzelmesini bekliyordum ama beni o adama satması fikri? İş bitirmenin zamanı gelmişti. Güneye gidecektim, güneşi takip edecektim, anlıyor musun? Ama aktarma istasyonunda birkaç polis vardı ve bu beni korkuttu. Yanlış otobüse bindim ve kendimi burada buldum."

Roarke sessizce, "Belki de her şeye rağmen doğru otobüstü," dedi ve onu gülümsetti.

"Evet. Evet, sanırım öyleydi. Kaldırımında biraz uyudum, adımları değiştirdim. Bunu yasal olarak yaptım -bir nevi- yapabildiğim zaman, ama ismi çoktan seçmiştim. Bir zamanlar bir komşumuz vardı, Bayan Mavis. Bana iyi davranırdı. Çok fazla yemek yaptığını söylerdi, ben de ona bir iyilik yapıp yerdim,

Bu tür şeyler. Ben de Freestone'un sesini sevdim ve Mavis Freestone oldum."

Roarke, "Sen tam olarak böyle birisin," dedi ve onun tekrar gülümsemesini sağladı.

"Olmak istediğim kişi buydu. Bir süre korktum, üşüdüm ve aç kaldım. Ama nasıl geçineceğimi biliyordum ve her şey daha iyiydi. Times Meydanı'nda dilencilik ve yankesicilik yaparken birkaç kızla tanıştım. Üst kattakilerle değil, o zaman değil. Beni The Club'a götürdüler. Sana bu konuda pek bir şey anlatmadım," dedi Eve'e. "O kadar uzun süre orada kalmadım. Belki bir ya da bir buçuk yıl kadar."

"Neredeydi?"

"Etrafta dolaştık. Bir bodrum katı, yıkık bir bina, boş bir daire. Sebastian bize göçebe diyordu."

"Sebastian kim?"

"Bilmiyorum. Sadece Sebastian, ve sana ondan hiç bahsetmedim çünkü, şey, çünkü. Kulübü o yönetiyordu. Sokak akademisi gibiydi, bir okul, bir kulüp, takılmak için bir yer. Bize işin inceliklerini öğretirdi. Cepçilik, el değiştirmeler, düşürmeler, basit dolandırıcılıklar, en kısa dolandırıcılıklar. Ağlayan Bebek, Kayıp Kız, Ördek ve Kaz, bunun gibi. Yediğimizden, giyindiğimizden emin olur ve kazancımızı paylaşırdı, o da payını alırdı."

"Senin Fagan'ın."

Eve kaşlarını çatarak Roarke'a baktı. "Onun neyi?"

"Fagan. Oliver Twist'ten bir karakter. Dickens, hayatım, sadece Fagan Londra'da bir çete yönetiyordu."

"Sebastian kızların polisin gözüne daha az battığını ve erkeklerden daha iyi dolandırıcılık yaptıklarını düşündü. Shelby, Mikki ve LaRue ile orada tanıştım. Kalmadılar, Sebastian onlara günöbirlikçi dedi. Ama bizimle koştular ve Shelby kendi kulübünü kurmakla ilgili sesler çıkardı. Birileri her zaman bir şeyler başlatma, bir yerlere gitme, birileri olma konusunda sesler çıkarıyordu."

"Bu Sebastian, herhangi birinizi incitti mi, herhangi birinize saldırdı mı?"

"Hayır. Hayır!" Mavis elini havada salladı. "Bizi kolladı - senin yönteminle değil, Dallas, ama işe yaradı. Hiçbirimize el kaldırmadı, hiçbir şekilde. Ve eğer birimiz dışarıda yahniye bulaşırsa, onu düzeltirdi."

"Sahte belgeler mi?"

"Bu konuda oldukça iyiydi, sanırım bunun onun uzmanlık alanlarından biri olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Bir ressamla çalışmanı istiyorum. Onun yüzüne ihtiyacım var." "Dallas." Mavis ona baktı, bir süre bekledi. "Eğer sen O kızlara bunu yaptığını düşünüyorsan, yörüngeden çıkmışsın demektir. Onlara asla zarar vermezdi. Tamamen şiddetsizlik. Asla silah kullanmazdı. "Zekâ ve hız" derdi. "Beyninizi ve ayaklarınızı kullanın." Kendi başıma çalışmaya başladıktan sonra bile ara sıra onunla iş yapardım."

"Onunla konuşmam gerek Mavis."

"Kahretsin. Çifte bok. Önce onunla konuşayım."

Eve biraz geri çekildi, neredeyse gözleri kamaşmıştı.

"Onunla nasıl iletişim kuracağınızı biliyor musunuz?"

"Üçlü bok. İhtiyacım olduğunda bana yardım etti Dallas. Bana öğretti, tamam, istediğin gibi değil ama yine de. Yarı emekli sayılır. Sayılır. Şimdi sana ondan neden hiç bahsetmediğimi anlıyorum."

"On iki kız öldü."

"Biliyorum. Biliyorum ve üçünü de tanıyordum. Belki de daha fazlasını tanıdığım ortaya çıkacak. Bu beni içten içe hasta ediyor. Onunla konuşacağım, seninle konuşmasını sağlayacağım, ama bunun sweatbox anlaşmasında olmayacağına söz vermelisin. Onu bir şeylerden dolayı tutuklamayacağına dair."

"Tanrım."

"Lütfen."

"Ayarlayın, ama o kızları onun öldürdüğüne dair en ufak bir ipucu çıkarsa, her şey biter."

Mavis rahat bir nefes aldı. "Olmayacak, yani anlaştık."

"Bana kızlardan biraz daha bahset."

"Gösteriyi Shelby yönetirdi, ekibiyle birlikte. LaRue herkesten çok onlarla takılırdı ama daha çok

kendi. Mikki, Shelby için yanıp tutuşuyordu. Sanırım o da ondan hoşlanıyordu ama henüz anlamamıştı. Başka bir kız daha vardı, küçük siyah bir kızdı, kocaman bir sesi vardı. Gerçekten büyüleyici sesleri vardı."

"DeLonna."

"Evet, evet, onu pek tanıımıyordum. Shelby ile sadece birkaç kez geldi. Bir de erkek vardı ama Sebastian Kulüp'te erkeklere izin vermiyordu. Sanırım Shelby'nin bizimle kalmamasının nedeni buydu. Büyük bir sadakati vardı. Adam da dahil olmak üzere hepsi onundu, bu yüzden bazen takılır, kaçır ve kendi evini almaktan bahsederdi."

"Erkek çocuklara izin vermedi, peki ya erkekler?"

"Sadece Sebastian'dı. Aslında o bizi güçlendirdi. Kendimize olan saygımızı falan," diye açıkladı Mavis. "Her zaman özgürleştirebileceğimiz her şeyden daha değerli olduğumuz gibi şeyler söylerdi."

Çalmak yerine böyle kelimeler kullandı."

Mavis başını Eve'e doğru eğdi. "Süslü kelimeler," dedi Eve'in makul derecede iyi bir taklidiyle, "bunu daha az suç yapmaz."

"Komik. Hırsızlar neden bu kadar komik?"

"Düşündüğünüzde çalmak biraz komik bir iş. Her neyse, sahip olduklarımızı -seks anlamında- asla başkasına vermememiz ya da kimsenin almasına izin vermememiz gerektiğini söylerdi. Ve tüm bu şeyleri anlayana kadar beklememiz gerektiğini söylerdi."

Leonardo'nunkilerle birleşen parmaklarına baktı. "Bana değerli olduğumu hissettirdi. Hiç kimse hissetmemiştir."

Eve, bir grup aç kızın sizin için hırsızlık yapmasını sağlamak için hiç de fena bir taktik değil, diye düşündü. "Malları taşımak zorundaydı. Çit çekmesi, malzeme alması gerekiyordu."

"Çoğunlukla birkaç tefeciyle uğraşırdı, ama onlar Kulüp'e hiç uğramazlardı - en azından ben onlarla çalışırken."

"Kadınlar mı?"

"Hayır. Bu LC ile takıldı ama onu da hiç getirmedi. Bak, o adi bir adam değildi. Kurallarımız vardı ve tamam, oldukça gevşekti ama vardı. Okuldaki gibi ders çalışmamız bile gerekiyordu. Aptallığın mazereti olmadığını söylerdi. Kaçak ya da içki yok. Eğer kendini mahvetmek istiyorsan, bunu dışarıda yapardın. Shelby'nin olayı da buydu," diye hatırladı Mavis, geriye dönerek. "Kaçaklardan ve içkiden hoşlanıyordu. Kendine ait bir yer istiyordu, böylece kendisi ve ekibi istediklerini yapabileceklerdi. Bu yüzden anladım ki -hepimiz anladık sanırım- öylece çekip gitti."

"Kaç kız var?"

"Bir aşağı bir yukarı gitti. On, belki on beş. Hava bozduğunda daha fazla. Bazıları birkaç gün, bazıları yıllarca kaldı."

"Bakmanı istediğim bazı resimler var."

"Onları senin panonda gördüm. Sadece üçünü tanıdım."

"Hâlâ kimlik tespiti yapıyoruz. Elimde Kayıp Şahıslar'dan bazı resimler var.

Kişi raporları. Onlara bakabilir misiniz?"

"Oh." Mavis uzun bir nefes verdi. "Evet, tabii. Evet. Eğer yardımı olacaksa." Leonardo'ya döndü. "Yardım etmek istiyorum."

Ellerini dudaklarına götürdü, sonra yanaklarından öptü.

"Ben Bella'yı kontrol edeceğim."

"Sen büyük, parlak ödül kutusundaki en büyük ödölsün."

"Belki de en büyüğü." Dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Sen

en tatlısı. Hemen geliyorum."

"Biliyorum. Tamam." Ayağa kalktı. "Hadi yapalım şu işi. Dinlediğiniz için teşekkürler," dedi Roarke'a. "Ve şarap için."

Ayağa kalktı ve onu kucaklamak için yanına gitti. "Sen ailedensin."

Sertçe sıktı. "En iyi on cümleden biri. 'Seni seviyorum' ve 'Senin için her şey bedava' ile birlikte."

Eve'le birlikte dışarı çıktığında oturup Leonardo'ya baktı.

"Summerset'e biraz ara vermeliyim."

Roarke, "Biraz bekle," diye önerdi. "Sana söz veriyorum, çok eğleniyor."

"Biraz titrek sanırım." Leonardo, Mavis konuşurken ve ona sarılırken görmezden geldiği şarabı eline aldı. "Her şeyi biliyordum, ama onu tekrar dinlemek ..."

"Her şeyi yeniden gerçek kılıyor. Bir şekilde geri dönüp onu tüm bunlardan kurtarabilmeyi dilemenize neden oluyor."

Leonardo kararsız bir nefes verdi. "Öyle. Tam olarak bunu yapıyor. Onunla tanıştığımda her şey daha parlak ve daha hızlı oldu. Sonra, parlak kaldı ama her şey yerine oturdu. İşimle, kadınlarla, partilerle gayet iyi devam edebilirdim. Yeterli gibi görünüyordu. Ya şimdi? Hepsi gidebilirdi. Kadınları kastetmiyorum," dedi aniden telaşlanarak. "Yani Mavis'ten beri hiç kadın yok. Yani o tek ..."

"Anlıyorum." Karışıklık Roarke'ın tekrar gülümsemesine neden oldu. "Mükemmel."

"Yani, hepsi geçebilir, çünkü kızlarım var. O acı çektiğinde ben de acı çekiyorum."

"Evet, çok iyi anlıyorum," diye tekrarladı Roarke.

- - -

Bunun senin için zor olduğunu biliyorum," diye başladı Eve ofisine doğru yürürlerken.

"Sebastian olmasaydı belki ben de o kızlardan biri olurum demeden önce şunu söylemeliyim. Ya da belki Shelby gibi, sakso çektirmek için takas yapardım. O bununla övünürdü. Ve belki de tüm bunları atlatmış olsaydım, özellikle seninle tanışmamış olsaydım, beni içeri almasaydın, belki de hala dolandırıcılık yapıyor ve hiçbir yere varamıyor olurum."

"Seni dışarıda tutamadım."

"Evet, yapabilirdin ama yapmadın. Ve ben bunu asla bilemeyecektim." Bir elini kalbine bastırdı. "Leonardo olmasaydı bunun gerçekte ne olduğunu asla bilemezdim. Bella gibi inanılmaz ve magazin ötesinde bir şeye asla sahip olamazdım ve gerçekten çok iyi bir insan olmak için bir şansım, gerçek bir şansım

Anne. İyi bir anne olmak istiyorum Dallas, o kadar çok istiyorum ki her şeyi berbat edebileceğimi düşünmek beni çok korkutuyor."

"İkimiz de büyük hatalar yapan anneleri biliyoruz. Sen onlardan biri değilsin ve asla da olamazsın. Diğer tür hakkında pek bir şey bilmiyorum, o kadar da değil, ama çocuğun delicesine mutlu olduğunu biliyorum. Zamanının yarısından çoğunda ne hakkında gevezelik ettiğini bilmiyorum ama bir kutu muz yemiş bir maymun kadar mutlu. Güvende, mızızlanmıyor ve her konuda sana ve Leonardo'ya güvenebileceğini biliyor. Bu bana işi kapsıyor gibi geliyor."

"Bir tane daha istiyorum."

"Ah tatlı ağlayan İsa."

Mavis kahkahalar atarak kollarını Eve'e doladı ve onu zıplattı. "Hemen değil, ama çok uzakta da değil. Bir bebek daha istiyorum, kendim için, ayçiçeğim için ve Bellamina'm için. Bu işte iyiyim ve belki de bu işte iyi olduğuma dair garip peruklara sahip olmak beni bu işte iyi yapıyor. Her neyse, onlardan bir demet istiyorum."

"Demeti tanımla."

"Henüz bilmiyorum. Daha fazlasını." Geri çekildi ve ellerini yüzünde gezdirdi, çünkü duyguların karışımı yüzünü kaplamıştı. Tahtaya bakarak iç çekti. "Ben çok şanslıyım ama onlar değil. Gerçekten şanslıydık," dedi Eve'in elini tutarak.

"Evet, öyle yaptık."

"Fotoğraflara bakacağım, sonra erkeğim ve bebeğimle eve gitmek istiyorum. Bebeğimi yatırmak ve bir süre uyumasını izlemek istiyorum. Sonra erkeğimle çılgınca seks yapmak istiyorum. Çünkü şanslıydım ve bunu asla unutmayacağım."

"Adamınız ve çocuğunuz da oldukça şanslıydı." "Aynen öyle. Hepimiz mutluluktan aptallaştık."

"Tartışamam. Ama eve gidip yatmadan ve seks yapmadan önce Sebastian'la irtibata geçip bir buluşma ayarlamayı istiyorum."

"Kahretsin."

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi," diye ekledi Eve.

Roarke, Mavis ve ailesini uğurladıktan sonra Eve'in ofisine geldi ve onu masasında bir fincan kahve ile buldu.

Ve tahtadaki biri soru işaretli iki yeni resmi not etti.

"Buna devam etmek zorundaydım," dedi. "Mavis zaten eve gitmek, çocuğu yatırmak, sonra da Leonardo'nun üstüne atlamak istiyordu."

"Anlıyorum. İki kişiyi daha tanıdığını söyledi."

"Biri kesin, biri çoğunlukla kesin. Doğrulayabilmeleri için DeWinter ve Elsie'ye verileri gönderdim. Emin olduğu kişi - Kristal Hugh- Sığınak'ta bir süre kalmış. Koruyucu aileye verilmiş, oradan da kaybolmuş. O binaya, o yere ve o insanlara uzanan çok fazla yol var."

"Kabul ediyorum."

"Ve şimdi Mavis'in pembe gözlerle baktığı Sebastian karakteriyle bağlantılı dört, muhtemelen beş kişi var."

"O onun baba figürü Eve. O korkmuş, ürkmüş bir genç kızdı ve o ona bir yapı, güvenlik ve bir amaç verdi."

"Yapı mı? Bodrum katlarında ve boş binalarda mı? Ve amaç hırsızlık ve dolandırıcılıktı." "Ve yine de."

"Evet, öyle düşünebilirsin," diye cevap verdi. "Gördüğün gibi." "Summerset bana çok güzel bir ev sağladı, Mobilyalı. Nasıl çalınacağını ve dolandırıcılık yapılacağını zaten biliyordum, o sadece biraz cila kattı." Kahvesini aldı, bir yudum içti. "Mavis'e karşı neden hep bir yakınlık hissettiğimi merak ederdim. Şimdi anlıyorum ki benzer yollardan geçmiştiz. Kaçtığında kaç yaşındaydı?"

"On üç yaşlarında, sanırım." Durdu, onun gözleriyle karşılaştı. "Bütün bunları sana söylemeyerek senden saklamıyordum. Sadece ..."

"Bunu söylemek sana düşmezdi, bana bile. Tıpkı Leonardo'ya hiç söylemediği gibi."

"Ona yapabileceğini söyledim." Eve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, çünkü bu fikir doğru gibi görünse de onu huzursuz ediyordu. "Bilirsin, dengelemek için."

Eğildi ve dudaklarını az önce karıştırdığı saçlarına bastırdı. "Sana tapıyorum."

"Evet, güzel. Buna mecbur kalacaksın çünkü Sebastian'la buluşmak için benimle geliyorsun." Saatine baktı. "İki saat içinde, Hell's Kitchen'da köhne bir batakhane."

"Benim için çok eğlenceli akşamlar planlıyorsun. İki saat mi? Akşam yemeği için yeterince zaman var. Pizza yaparız." Buna nasıl itiraz edebilirdi ki?

SEEDY ÖRTTÜ.

Oldukça gerçekçi bir şekilde Belly Up olarak adlandırılan duvardaki delik, pis vitrininde çeşitli straponların sergilendiği bir porno dükkanı ile en son ve artık feshedilmiş olan Bill's Quik Loans adlı bir yer arasında sarkıyordu.

Caddenin hemen karşısındaki bir seks kulübünün sönmekte olan neon ışıkları migren bulandırıcı bir döngü halinde ÇIPLAK SEKS DANSÇILARI yazıyordu.

Eve, aralıklı yanan mavi ışıklarda, ağır siyah paltolu iri yarı bir satıcı ve onun sıska, titreyen müşterisi tarafından yapılan yasadışı anlaşmayı net bir şekilde gördü.

"Acaba canı çektiği için mi titriyor," diye merak etti Eve, "yoksa o trençkotun içinde kıcı donduğu için mi?"

"Muhtemelen ikisi de. Eğer onları tutuklayacaksan, bekleyeceğim." "Sadece bir dakika sürer." Kaldırıma çıktı, bağırdı

eski bir Mini'nin ezik kaputunun üzerinden, "Hey!" Ve rozetini havada salladı.

Hem iri yarı torbacı hem de sıska keş kaldırımı zıt yönlerde dövüyordu.

"İkisinin de başka bir yerde anlaşma yapacağını biliyorsun."

"Evet, ama ben onları kovalamayacağım zaman koşmalarını izlemek eğlenceli. Hadi Sebastian'la göbek atmaya gidelim, tabii gelirse."

Üç sıg kabin ve yapışkan zemini kaplayan bir çift yaralı masa ile içerisi de dışarısı kadar keyifsizdi. Kısa siyah barda arkalıksız üç tabure ve oraya aitmiş gibi görünen sakınler vardı.

Sıska barmen yaptığı işten pek memnun görünmüyordu ve Eve ile Roarke'a bir bakış attıktan sonra daha fazla müşteri gelme ihtimaline sinirlenmiş gibi göründü.

Hava ucuz bira ve asırlık ter kokuyordu.

Barın sonundaki kemikli adam Eve geçerken taburesinden kaydı ve umutsuzca umursamaz bir şekilde kapıya doğru yürüyüp dışarı ıktı.

Kötü havada bile polis kokusu aldığını tahmin ediyordu.

Diğer taburedaki adamlarla anlaşma yapmaya alışan LC'yi görmezden geldi ve arka kabine, Mavis'in Sebastian'ına doğru yürüdü.

Beklenmedik bir şekilde kömür grisi bir takım elbise giymişti. Roarke'ın özel terziliğinin doruklarına ulaşmamıştı ama iyi oturmuştu. Siyah bir balıkçı yaka ile eşleştirmişti.

Göğüs cebinden gümüş bir kalem ıktı.

Ustaca dağılmış kahverengi saçları, sessiz, soluk mavi gözleri ve düzgünce kesilmiş keçi sakalıyla bir niversite profesryle karıştırılabilirdi. Hatta ellerini ciltsiz, yıpranmış bir kitabın üzerinde düzgünce kavuşturmuştu.

Uzun, zarif görünümlü parmaklar dikkatini çekti; cüzdanları kaldırmakta, bilek ünitelerini açıp kapamakta kesinlikle ustaydılar.

Onlar yaklaşırken ayağa kalktı. Eve, her ihtimale karşı onun gözlerini ve ellerini aynı anda izlemeyi başardı.

"Teğmen Dallas." Bir elini uzattı -boş- ve geri kalanı gibi sessiz ve profesrce bir gülümseme. "Sonunda sizinle tanışmak büyük bir zevk. Ve sizinle de." Aynı şeyi Roarke'a da teklif etti. "Mavis bana senden çok bahsetti ve elbette medyadaki haberlerini takip ediyorum. Sizi zaten tanıdığımı hissediyorum."

"Buraya kanka olmaya gelmedik."

"Her halükarda." Kulübeye doğru işaret etti. "Sana bir içki ısmarlayayım. Burada en güvenlisi şişedeki biradır. Başka her şey şüpheli."

Eve kısaca, "Görev başındayım," dedi.

"Evet, anlıyorum. Yine de masada sipariş olmayınca barmen ters ters bakıyor. şişe su var. Eğer bu yeterli olacaksa, bana bir dakika verin."

"Bu adamın nesi var?" Eve, Sebastian bara doğru adım atarken kabine doğru kayarak sordu.

"İyi bir izlenim bırakmayı umuyor." Roarke kitabın başlığını okumak için başını eğdi. "Macbeth. Eğitilmiş sese, iyi takdim edilmiş tavırlara yakışıyor."

"O bir hırsız ve suçlu kızlara yardım eden biri."

"Evet, hepimizin kusurları var."

Sebastian geri geldi, üç kısa şişe koydu. "Ben olsam cam eşyalara da güvenmezdim. Benimle böyle bir yerde buluşmanı istediğim için özür dilerim, ama anlayacağın üzere kendi bölgemde kendimi biraz daha rahat hissediyorum."

Oturmuş, rahat görünüyordu; kırklı yaşlarının ortasında, bedenen ve zihnen formunu koruyan bir adamdı.

"Shelby Stubacker," dedi Eve.

İçini çekti, kitabını kenara itti. "Bulduğunuz kızlarla ilgili raporları duydum. Gençleri avlayanların olduğunu bilmek insani açıdan bana acı veriyor. Mavis'in söylediğine göre üçünün benim olduğunu bilmek de kişisel olarak acı verici."

"Dört."

Gözlerinde şok parıldadı. "Dört mü? Mavis üç demişti. Shelby, Mikki ve LaRue."

"Crystal Hugh ve muhtemelen Merry Wolcovich'i ekleyin." "Crystal." Adam biraz çöktü. "Onu çok iyi hatırlıyorum."

Bana geldiğinde sadece dokuz yaşındaydı ve üzerinde hala babasının ona verdiği morluklar vardı."

"O zaman polisi aramalıydın."

Sebastian ses tonunu sertleştirerek, "Babası polisti," dedi. "Hayatın her alanında canavarlar vardır. Yaralıydı, açtı ve yalnızdı, hıncını bir çocuktan ve onun omurgasız annesinden çıkaran adama geri dönmekten başka gidecek yeri yoktu. On üç yaşına kadar bizimle kaldı. Zor bir yaş olabilir."

Bir an durakladı. "Crystal. Evet, Crystal'ı hatırlıyorum. Yumuşak kahverengi gözler ve bir denizcinin ağzı. İlkini takdir ettim, ikincisini cesaretlendirdim. Hatırladığım kadarıyla, o yaştaki kızların yapacağı gibi erkekleri düşünmeye ve kurallara karşı gelmeye başlamıştı."

Yarım bir gülümsemeyle şişesini kaldırdı. "Onlar bizde. Bana ayrıldığını ve bazı arkadaşlarıyla gideceğini söyledi. Florida'ya gideceklermiş. Ona biraz para verdim, iyi dileklerde bulundum ve ne zaman isterse geri gelebileceğini söyledim."

"On üç yaşında bir kızın yürümesine izin verdin."

"Onlar sadece kalmayı seçtikleri sürece benimdiler. Florida'ya gitmesini ve sahilde oturmasını umuyordum. Bunu hak etmişti. Shelby'yi küstah, asi, ilginç bir kız olarak hatırlıyorum. Bir liderdi ama her zaman başkalarının yönlendirilmesi gereken yerde değildi. Mikki'yi de Shelby'nin peşinden cehenneme gidip geri döndüğü için. Ama bahsettiğiniz diğer kişi?"

"Merry Wolcovich."

"Hemen hatırlamıyorum. On beş yıl uzun bir süre ve yıllar içinde pek çok kızla evlendim."

Kızları istismarcı bir suçlu yerine özverili bir kahramanmış gibi kabul etmesi onu kendine getirdi. Öne doğru eğildi.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Haklarından mahrum bırakılmış çocukları hırsızlık yapmaları, yasaları çiğnemeleri, bunu bir oyun gibi görmeleri, bir başka açıdan da meslek edinmeleri için eğitiyorsunuz. Onlar da sokaklarda dolaşıp insanları dolandırıyor, insanların uğruna çalışıp kazandıkları paraları ve eşyaları alıyorlar; kirayı ödemek, faturaları ödemek ya da kumarhanede barbut oynamak için kazandıkları paralar onların oluyor. Hırsızlar ve dolandırıcılar okulunuzdan kâr elde ediyorsunuz. Mavis seni bir tür kurtarıcı olarak görüyor olabilir, ama bana göre sen sadece kendi çıkarı için yasaları çiğneyen bir başka suçlusun."

Sebastian başını sallayarak suyunu yudumladı. "Bakış açınızı anlıyorum. Hayatınızı yasalar üzerine kurdunuz, yasaları korumaya yemin ettiniz. Ve ne saf ne de katı olsanız da, göreviniz sizin özünüzdür. Ben senin için çiğnenmesi ve yutulması zor bir lokmayım ama bunu yapacaksın. Mavis için kişisel olarak ve on iki ölü kız için hem kişisel hem de profesyonel olarak."

"Öldürmüş olabileceğin kızlar. Shelby'nin yeni HPCCY'den çıkmasına yardım ettin, tam da onlar taşınırken."

"Böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum. Oradan ayrılmasına nasıl yardım ettim?"

"Sahte belgeler. Bu sizin yaptığınız bir şey."

"Belgelerde sahtecilik yapabilirim de yapmayabilirim de. Bu konuda dikkatli olacağım. Ama bunu Shelby için asla yapmadım. Hiçbir şekilde. O benden istemezdi."

"Neden?"

"Birincisi, her zamanki takas sistemini bana öneremeyeceğini çok iyi biliyordu. Kızlara cinsel olarak dokunmam, dokunacak erkeklerden de nefret ederim ve o da bu konudaki çizgimi biliyordu. İkincisi, bu bana ihtiyacı olduğu anlamına gelirdi ve o her zaman kimseye ihtiyacı olmadığını kanıtlamaya çalışırdı."

"Ona resmi belgelerde nasıl sahtecilik yapılacağını öğrettiniz mi?" "Direkt olarak değil, çünkü benden bunu asla istemezdi."

ona herhangi bir beceri öğretmek. Birkaç şey kapmış olması kesinlikle mümkün. Nasıl dikkat edeceğini biliyordu."

"Shelby kendi yerini almayı planlıyordu ve aklında bir yer vardı. Doğuştan lider, sizin deyiminizle, kızların büyük bir kısmını yanına alıp operasyonunuzu tehdit edebilir, kârınızı azaltabilirdi."

Biraz su içti ve onu dikkatle izledi. "Sanırım bu olasılığı araştırmanız gerekecek. Bir kere ben sizin sınırlarınızın dışındayım ve o zavallı kızlardan en azından bazılarıyla bağlantım var. Ama sen de benim gibi Mavis'in insan sarrafı olduğunu biliyorsun. Hayatımda hiçbir çocuğu incitmediğimi, incitemeyeceğimi ve incitmeyeceğimi bilir."

Şimdi öne doğru eğildi. "Uzun ve hüzünlü hikâyemi dinlemeye ne benim ne de sizin vaktiniz var, Teğmen. Sadece farklı yöntemlerimiz, hatta karşıt yöntemlerimiz olsa da amacımızın aynı olduğunu söyleyeceğim. İncinmiş ya da gözden çıkarılmış olanlara yardım etmek. Bu nedenle, o kızları kimin öldürdüğünü bulmanıza yardımcı olmak için yapabileceğim her şeyi yapacağım."

Bir an durakladı, tekrar arkasına yaslandı ve tekrar içti.
"Bazıları benimdi," dedi sessizce.

Ona inanması onu çok kızdırmıştı. Hiçbir şey söylemeden dosya çantasına uzandı, bir fotoğraf çıkardı ve aralarındaki masanın üzerine koydu.

Onu yaklaştırdı ve kaşlarını birleştirerek yüzü inceledi.

"Evet. Evet, bu yüzü tanıyorum. Diğerlerinden biri tarafından getirildi. Bana bir dakika verin."

Fotoğrafa kaşlarını çattı, sonra gözlerini kapattı.
"DeLonna ile, siren sesiyle."

"DeLonna Jackson?"

"DeLonna'nın tam adını biliyor muydum bilmiyorum çünkü bizimle birlikte değildi. Gelip gidiyordu, Shelby'nin arkadaşlarından biriydi. Ama eminim ki onu bana getiren DeLonna'ydı, kızı kendinden yaşça büyük çocuklar tarafından rahatsız edilirken bulduktan sonra.

Bazıları her zaman daha küçük ve zayıf olanları avlayacaktır ve DeLonna küçük olmasına rağmen vahşiydi." Bir anısına biraz güldü. "Her halükarda bu kız ... evet, Merry, ama geleneksel yazılışıyla değil. Çok özeldi, M-e-r- r-y. Yine soyadını bilmiyorum. Sadece birkaç gün kaldı."

"Neden?"

"Ayrıntıları tam olarak hatırlamıyorum. Onu şimdi hatırlıyorum. Yüzünü hatırlıyorum. Daha fazlası var mı? Daha fazla fotoğraf?"

"Henüz değil. Peki ya bu süre zarfında ayrılan kızlar? Bazılarının gelip gittiğini söylediniz. Kimler gitti?"

"Aslında bir tane var. Mavis'le konuştuktan sonra aklıma o geldi. Iris Kirkwood. Yaklaşık bir yıldır bizimle çalışıyordu. Çok tipik bir hikaye. Babası ölmüş, annesi tarafından istismar ve ihmal edilmiş. Bazıları ebeveyn evinden daha iyi olmayan koruyucu ailelere girip çıkmış, sonra bir gün çekip giden anneye geri dönmüş. Iris sisteme geri dönmek yerine sokağa çıkmayı tercih etti. Korkunç bir hırsızdı, parmakları beceriksizdi. Onu öncelikle bir pikap olarak kullandım ya da

Kayıp eşya bürosu, basit bir şey. Beni anlıyorsanız, biraz yavaştı. Kullandığında tatlı bir gülümsemesi vardı ama memnun etmeye çok hevesliydi. Kilisede oturmayı severdi."

Eve'in gözleri keskinleşti. "Hangi kilise?"

"Özel bir şey değil. Onları sessiz, güzel oldukları ve güzel koktukları için sevdiğini söyledi. Bu önemli mi?"

Eve soruyu geçiştirdi. "Bir yıl boyunca seninle birlikteydi, sonra ayrıldı. Bu konuda hiçbir şey düşünmedin mi?"

"Tam tersine, onu aradık. Kızlardan biri bana Iris'in bir sırrı olduğunu ama söyleyemediğini yoksa gerçekleştirmeyeceğini söyledi. Sırlar o yaştaki kızlar için çok önemlidir, bu yüzden o zaman bir şey düşünmemiştim. Bir yerlerde bulunduğu doldurulmuş bir köpeği vardı. Ona Bebek adını vermişti. Yaşına ve içinde bulunduğu koşullara göre çok gençti. Ayrılırken Bebeği de yanında götürdü ve gece sokağa çıkma yasağından sonra ayrıldığı için-"

"Sokağa çıkma yasağı mı?"

"Bazı kurallar var," dedi tekrar. "Kendi başına gittiğine göre, bizi terk etmeyi seçtiğine inanmak zorundaydım. Yine de baktık."

Eve, Roarke'a, "Bir dakika içinde döneceğim," dedi ve bardan dışarı çıktı.

"Sanırım o birayı ben alacağım." Sebastian kaşlarını Roarke'a doğru kaldırdı. "Sen içmeyeceğine emin misin?"

"Evet, eminim, ama teşekkürler."

Sebastian bara gitti ve bir şişeyle geri döndü. "Karıınıza hayranım," diye başladı.

"Ben de öyle."

"Kendini işine adanmış ve vahşi biri, hem de doğru nedenlerle. Bunu kimin yaptığını bulacaktır."

"Bunu yapana kadar durmayacak."

"İkinizin kurduğu hayat çok ilginç." "Ben de sizinkiler için aynı şeyi söyleyebilirim."

"Bu bana uyan bir şey. Teğmeniniz gibi başkalarının kesin sınırlar olarak görmesi gereken sınırların belirli bir akışkanlık perspektifini anladığınızı düşünüyorum."

"Gerektiğinde sınırları ayarlamayı anlıyorum."

Sebastian bir an birasına baktı, sonra başıyla onayladı.

"Gidecek hiçbir yerleri yok. Çoğu kişi sisteme girmeleri gerektiğini söyleyecektir, sistem onlara bakacaktır. Sistem onlarla ilgilenmek için yaratıldı. Ama biliyoruz ki, siz, ben ve teğmeniniz, sistem çok sık başarısız oluyor. Korumaya yemin etmiş, bu görevi yerine getirmek için ellerinden gelen her şeyi yapanların adanmışlığına rağmen başarısız oluyor. Başarısız olduğunda da aramızdaki yaralılar, istismara uğrayanlar ve masumlar acı çekiyor."

"Buna katılmıyorum. Teğmen de sistemin başarısızlığı ve bunun maliyeti konusunda aynı fikirde değil. Bu yüzden korumak için sistem içinde savaşacak. Koruyamadığında da, acı çekenler için adaletin yerini bulduğunu görmek için canla başla çalışacak."

"Benimle uğraşmak anlamına gelse bile."

"O bile. Görünüşe göre bazıları bir zamanlar senindi. Şimdi hepsi onun. Artık hep onun olacaklar."

Tekrar içeri girdi, gözleri düz, adımları hızlıydı. Ve PPC'sini uzattı. "Iris Kirkwood."

Sebastian ekrana, düz, kumlu sarı saçları, geniş kahverengi gözleri ve küçük, tatlı bir gülümsemeyle kıvrılmış dudakları olan kızın görüntüsüne baktı.

"Evet, bu Iris." Birayı aldı, yavaşça bir yudum aldı. "O da onlardan biri mi?"

"Henüz bilmiyorum. Annesi öldü, Kuzey Carolina'da birlikte yaşadığı adam tarafından dövülerek öldürüldü. Kırk beş Nisan'ında."

"Bu, Iris'in bana gelmesinden altı ya da sekiz ay sonra ve bizi terk etmesinden birkaç ay önceydi."

"O sıralarda ayrılan başka kızlar var mı?"

"Hayır, en azından bir ebeveyne ya da vasiye geri dönmeyen yok. Merry'nin yaptığı gibi bir masal anlattıklarında, bu durum şiddetle teşvik edilir."

"Merry'nin yaptığı gibi mi?"

"Şimdiye kadar onun geçmişine baktınız, yani benim gibi onun da ortalama bir aileden geldiğini biliyorsunuz. Hiçbir rapor yok

istismar, Double Ds yok ve evet, bunların bazıları genellikle rapor edilmiyor. Ama bir kız bana yalan söylediğinde anlarım. Evdeki dehşet ve sefalet iddiaları da yalandı."

Birasını tekrar düşünmek için durakladı. "Bunun için çok yüksek bir bedel ödedi. Elinizde daha fazla fotoğraf olursa onlara da bakarım."

"Sizin ve The Sanctuary'nin havuzunda balık tuttu. Bu süre zarfında senin flopun neredeydi?"

"O yıl, bir buçuk yıl boyunca rotasyonda üç kişi vardı. Soracağınızı tahmin ettiğim için onları not ettim." Cebinden bir kağıt parçası çıkarıp ona uzattı. "Her üç bina da yenilendi ve şu anda dolu, ancak o zamanlar kullanışlıydılar."

"Flop'un nerede şimdi?"

Biraz gülümsedi. "Sana gerçeği söylemeyeceğim ve kendimi sana yalan söylemek konusunda isteksiz buluyorum. Yani." Küçük, zarif bir omuz silkme hareketi yaptı ve birasını yudumladı. "Eğer benimle tekrar konuşmak istersen, Mavis bana nasıl ulaşacağını biliyor."

Eve arkasına yaslandı, düşündü. Mavis'e verdiği sözü tutmayacak ve aklına gelen suçlamaları ona yöneltmeyecekti. Ve şimdilik işe yarayabilirdi.

"Shelby'nin ekibindeki diğer ikisi. Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Çocuk, hiçbir şey. DeLonna ..." Tereddüt etti. "O hayatta ve iyi durumda."

"Onunla konuşmam gerek."

"Garip bir durum. Onunla irtibata geçip seninle irtibata geçmesini isteyeceğim. Ona ihanet etmeden daha fazlasını yapamam."

"Büyük ihtimalle birden fazla cinayette önemli bir tanık."

"Bundan çok şüpheliyim, yoksa bir şey söyler ya da yapardı. Shelby'yi ve Mikki'yi severdi. Ama sana söz veriyorum, bu gece onunla temasa geçeceğim ve seninle konuşması için onu ikna edeceğim."

"Senin sözün."

"İyidir, bu yüzden nadiren veririm. Nasıl öldüler?
O nasıl-"

"Şu anda sana söyleyemem." Tekrar kabinden çıktı, adamın yüzünde gerçek bir keder görmekten nefret ediyordu. "Ama söyleyebildiğim zaman söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

"Eğer senin bu işle bir ilgin olduğunu öğrenirsem, Tanrı'nın gazabı benimkinin yanında hiç kalır."

"Umarım bu doğrudur. Umarım onu bulduğunuzda, binlerce tanrının gazabı onun üzerine iner."

Gitmek için döndü, Roarke ona elini uzattığında kaşlarını çattı. "Sizinle tanışmak güzeldi."

"Ve sen. İkiniz de."

Eve soğukta ve rüzgârda dışarı çıkana kadar sessizliğini korudu. "Çok kibarsın."

"Başka türlü olmam için bir neden yok." "Ondan hoşlandın."

Roarke onun elini tutup arabaya doğru yürürken, "Ondan hoşlanmadım," diye niteledi.

"Kızları yetkililerden gizliyor, onlara güvensizliği, saygısızlığı ve yasaları çiğnemeyi, insanları aldatmayı, çalmaları gerekirken çalmayı öğretiyor..." Boştaki elini salladı. "Okulda falan."

"Okulda falan olmalılar," diye kabul etti. "Bir ebeveyn tarafından kum torbası ya da daha kötüsü olarak kullanılmamalılar. İhmal edilmemeli ve kendi başlarının çaresine bakmaya terk edilmemeli ya da şiddete, yasadışı işlere, gelişigüzel sekse ve berbat bir evde maruz kalacakları diğer her şeye maruz kalmamalılar."

Onun için arabanın kapısını açtı. Kızgın bir bakıştan sonra içeri girdi.

Roarke direksiyona geçer geçmez, "Ve onun sisteminden geçen kızlardan kaç," diye başladı, "onun teşvik ettiği yaşam tarzı yüzünden bir kafeste, ölü ya da sokaklarda çalışıyor?"

"Bazılarının öyle olduğunu ve muhtemelen onunla ya da onsuz olacaklarını umuyorum. Ayrıca mutlu, başarılı, bir ailesi ve çok iyi bir hayatı olan en az bir kişi tanıyorum."

"Çünkü Mavis-"

"Ona bir yer vermemiş olsaydı, nasıl olduğu, nerede olduğu ve yaşı göz önüne alındığında, nerede olacağını düşünüyorsunuz?"

"Bence onu yakalarlardı, polisler ve CPS onu sorguya çeker ve muayene ederdi, değersiz, zırdeli annesini bir kafese tıklarlardı ve Mavis'i koruyucu aileye verirlerdi."

"Bu mümkün," dedi arabayı sürerken. "Genç kızları kaçırmaya eğilimli birinin ona en azından tecavüz etmiş, satmış ya da öldürmüş olması da mümkün. Pek çok olasılık var ama gerçek şu ki Sebastian olmasaydı ne o şu an olduğu kişi olurdu ne de siz kardeşten öte bir şey olurdunuz. Bir şeyi bir saç teli kadar değiştir sevgilim, her şeyi değiştir."

"Yaptığı şey doğru değil. Buna izin verdim çünkü onu benimle konuşturmak için ona ihtiyacım vardı."

Ve çünkü-" "Onu tutuklamayacağına dair ona söz verdin."

"Artık farklı."

"O kızları onun öldürdüğünü düşünmüyorsun değil mi?"

Kahretsin, hayır, bilmiyordu ve umarım dolandırılmıyordu. "Düşünmek kanıt değildir ve o bağlantılıdır. Yalancı, hırsız, dolandırıcı."

"Ondan mı yoksa benden mi bahsediyorsun?"

Yeni bir kaş çatmayla koltuğuna yığıldı. "Kes şunu."

"Ben bir kız çetesi yönetmedim ama bir çeteyle birlikte çalıştım. Yalan söyledim, çaldım ve kesinlikle ara sıra dolandırıcılık yaptım. Bununla yaşamayı öğrendiniz ama arada sırada canınızı sıkıyor."

"Vazgeçtin."

"Bir kısmı seninle tanışmadan önce kendim içindi. Geri kalanı senin için. Bizim için istediğim şey için. Summerset'e sahiptim, yoksa yaşlı adam beni öldürene kadar defalarca kanlı bir şekilde dövecekti. Sistemin başarısız olduğunu herkesten iyi biliyorsun,

ne kadar çabalarlarsa çabalasınlar. Ve bu sistem içinde çocukları kabul eden herkes bunu açık yüreklilikle yapmıyor. Sizin kendi çizgileriniz var, Komiser, benim de kendi çizgilerim var. Bu davada birbirimizden çok uzakta olduğumuzu sanmıyorum. Daha çok iki yöne doğru biraz eğim var, ama çok da uzak değil. Mavis işin ortasındayken olmaz."

Uzanıp onun kalçasını okşadı. "Annesi nerede? Bunu araştırırdın."

"Bir kasap bıçağıyla eşit derecede yarasa boku kesen yarasa boku için bir tesiste. Yaklaşık sekiz yıldır içerideydi - ondan önce oradan oraya taşındı, bir tarikata katıldı, oradan ayrıldı, Zeus için seks ticareti yapmaktan biraz hapis yattı. Çıktı, funk'a başladı. Birlikte kaçtığı ve o sırada yatmakta olduğu kadını doğradığında da kafayı bulmuştu. Mavis haklıydı.

Zamanla kendi beynini kızarttı. Çoğunlukla uyuşturulmuş durumda."

"Ona söylemedin."

"Bilmek isterse ve ne zaman bilmek isterse söylerim. Bilmek isterse ve istediğinde. Her şeyi dışarı itti ya da bu geceye kadar itmişti. Gerçekten dışarı itti. İyi bir anne olamayacağı konusunda kendini düğümlediği anlar oldu ama bunları bir kenara bırakıp mutlu olmayı başardı. Bunu ona söylemek sadece ona geri veriyor."

Eve başını arkaya yasladı. "Ve o haklıydı. Annesi deli olmasaydı, Mavis Freestone'un, müzik yıldızının ve moda harikasının içinde dolaştırdığı çocuğu asla tanıyamazdı. Onun modasını sık sık merak ediyorum."

"Meselenin bir kısmı da bu, değil mi? Sıkıcı kıyafetler giymeye zorlanması, saçlarının kesilmesi. Bu sadece dışarı itmek değil, sopalarla dövmek ve ateşe vermek."

Bu görüntü Eve'in gülmesine neden oldu. "Evet, öyle. Acaba bunu biliyor mu?"

"Saç rengini, göz rengini, kıyafetlerini denemeye başladığında öyle olduğundan şüpheleniyorum. Ya şimdi? O böyle biri."

Kapıdan büyük, yakışıklı eve doğru döndü. "Kulüp'teki Iris'i tanımadı mı?"

"Ona gösterecek bir kimlik fotoğrafım yoktu. Iris Kirkwood hakkında hiçbir kayıp başvurusu yapılmamış, hiçbir uyarı yok, ne burada ne de annesinin öldüğü yerde. Gözden kaçmış. Evet, sistem bazen başarısız oluyor, hem de en kötü zamanlarda, ama ergen kızlara Candy'yi nasıl kaçıracaklarını öğretmek çözüm değil."

"Bu dolandırıcılığı hiç duymadım."

"Ben uydurdum. Biraz şeker istiyorum."

Girişin önüne park etti ve ona gülümsedi. "Hadi gidip biraz alalım."

Onunla birlikte içeri girdi, paltosunu tırabzanın üzerine attı.

"Sebastian'ın size verdiği adreslerle ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Birkaç üniformalı gönderip, kızlar kaybolduğunda etrafta olan sakinleri ve tüccarları araştırın, onlara fotoğraflarını gösterin. Dürtün, kışkırtın, kurcalayın. Sadece bir kişi yeter," diye devam etti üst kata çıktıklarında, "bir ya da daha fazla kurbanı biriyle görmüş olması için sadece bir kişi yeter. Onunla arkadaş olmuşlardır, ona güvenmişlerdir. Bir sırrı vardı," diye mırıldandı Eve. "Iris."

"Onun onlardan biri olduğuna inanıyorsun."

"Evi olan, kendini güvende hissettiği yerden gizlice çıkıyor, pelüş köpeğini alıyor ve bir daha geri dönmüyor mu? Onu asla bulamazlar, çünkü aradıklarını söylediğinde ona inanıyorum. Biri onu kaçırmış ya da tuzağa düşürmüş ve/veya öldürmüş."

Eve, onlar ofisine girerken tahtaya baktı. "Yani o yukarı çıkıyor. Soru işareti Merry'den Iris'e geçiyor. Ama uzun süre soru işareti olarak kalmayacak."

"Sadece iki tane daha var."

"Evet, belki de son ikisinden biri anahtarı tutuyordur. Ya da DeLonna. O da ortadan kayboldu ama on altı yaşına gelene ve sistemden epeyce uzaklaşana kadar değil. Ama Sebastian'a göre hayatta."

"Ve iyi."

"Bunu onunla konuştuğumda değerlendireceğim ve onunla konuşacağım," dedi Eve, masasındaki sandalyenin yanına çökerken. "Yarına kadar gelmezse, onu sıkıştırmak zorunda kalacağım."

"Prensip olarak bunu yapmanın sakıncası yok." Masanın çekmecesinden bir çikolata çıkardı.

"Burada mı? Gerçekten mi? Evde bir zulan olduğunu bilmiyordum." "Senden gizli değil. Hatta bu sefer paylaşacağım."

Çubuğu düzgünce ikiye ayırdı.

"İşte buna," dedi ve elinin yarısını onunkine dokundurdu.

- - -

Tçikolata ona güç verdi -özellikle de ardından içtiği kahveyle birlikte- bu yüzden

Gece yarısı.

Çoğunlukla dönen tekerlekler, diye itiraf etti. Aynı zemini tekrar tekrar kat ediyordu. Ama bazen geri döndüğünüzde bir şey fark ediyordunuz.

Tanıdıkları biri. Hepsi olmasa da çoğu birbirini tanıyordu. Bazıları birlikte yaşıyor ya da birlikte koşuyordu. Aynı temel bölge.

Sebastian'a inanılacak olursa, Shelby'nin belgelerinde sahtecilik yapmamıştı. Bunu doğru söylediğini söyle, diye düşündü Eve tahtayı incelemek için ayaklarını uzatırken.

Sebastian'ın nasıl sahtecilik yaptığını öğrenerek bunları kendisi yapmış olabilir miydi? Onun dediği gibi, nasıl dikkat edileceğini bildiği için mi?

Mümkün. Mümkün.

Eve, Shelby'nin fotoğrafını ekrana getirdi ve inceledi.

Akıllı kız, sert kız, zor kız. Ama sadık. Doğuştan bir lider - ve bahse girerim sorumlu olmaktan hoşlanıyordunuz - kuralları sevmiyordunuz. Ne iyilik yapanlarla, ne de dolandırıcılarla. Kendininkini isterdin.

"Ve Sığınak kazıkları çektiğinde yer, mükemmel yer kucağınıza düşmedi mi? İşte oyun bu. Bu

Oynuyor. Tanıdık. Boş. Tepeden tırnağa biliyorsunuz."

Ayağa kalktı, Roarke geri adım atarken ekrana doğru yürüdü.

"Seni masanda horlarken bulmayı bekliyordum." "Kafein işe yarıyor. Ben horlamıyorum." Eve ekranı işaret etti.

"Anahtar o."

Onunla birlikte ekranı incelemek için döndü. "Hangisi o?"

"Shelby."

"Ah, lider, yeni tesisten sahte belgelerle çıkan kişi."

"Aynen öyle. İpleri biliyordu, bir ajandası vardı. Ve nasıl sahtecilik yapılacağını bilen biriyle bağlantısı vardı."

"Sebastian'ın bunu yaptığını neden inkar ettiğini anlamıyorum.

sahne."

"Bunları kendisi yapmış olabilir, tıpkı söylediği gibi temel bilgileri ondan almış olabilir. Bu da yazım hatalarını ve Jones'un imzasını taklit etmeye çalışmasını açıklıyor. Bu veriler analizden çıktı," diye ekledi. "Nashville Jones'un imzasından çok farklı.

"Yani ..." Ekrandan dönerek tahtayı daire içine aldı.

"Öğreniyor, plan yapıyor ve Bittmore, Sığınak'ın kucağına bereketi bırakıyor. Hey, çocuklar, büyük, güzel yeni bir yere taşınıyoruz! Toparlanın."

"Ve bunun doğru zaman olduğunu fark etti."

"Mükemmel zaman. Herkes meşgul olacak, etrafta koşturacak, dikkati dağılacak. Dahası, neler olup bittiğini bilecek kadar zeki ve neler olup bittiği de eski binanın boş kalacağı. En azından banka kendine çeki düzen verene kadar ve bu zaten aylardır askıda."

"On üç yaşında bir ömür. Bunu gerçekten düşünür müydü?" Roarke merak etti. "Fırsat orada, yakaladın mı?"

"Evet. Hacizler, ipotekler. Yetişkin işleri. Onun için Sadece mükemmel zaman, mükemmel yer. Dışarı çıkacak, içeri girecek, onları çıkarana kadar arkadaşları için bir şeyler ayarlayacak. Güzel ve düzenli, belgeli, böylece kimse onları aramaya gelmeyecek."

"Onun için iŖe yaradı - dıŖarı çıkmak."

"Evet, öyleydi. İçeride ya da dıŖarıda biri var mıydı? Birini mi kullandı? O Ŗekilde görmüş olmalı, sadece başka bir iŖaret. Ve iŖaret dönüyor. Belki de onu ayarttı, ihtiyacı olan ya da istediğı Ŗey için seks takası yaptı. Ama bu onun için iŖe yaramadı, çünkü baŖından beri hedef oydu."

"Onu neden öldürdün?"

"İhtiyaç, arzu ya da bir düzine başka neden. Iris'in bir sırrı vardı ama Shelby gibi birinin Iris gibi birine güvenebileceğini sanmıyorum."

"Katil mi?"

"Belki, sadece belki. O bir lider değıl ama yönlendirilebilir. Iris kiliseye giderdi, Lupa gibi, Carlie gibi. Jones ve Jones'la bir sürü kilise muhabbeti. Bu nereye oturuyor? Öyle mi?"

Ellerinin topuklarıyla gözlerini ovuŖturduğıunda, Roarke onun koluna girdi. "Ŗimdilik bırak otursun. Biraz uyu."

"Sanki etrafında dönüyormuşum, yakınmışım ama net olarak görecekt kadar yakın değılmişim gibi hissediyorum."

"Sabah olabilir."

Onu dıŖarı çıkardığında ona bir bakış fırlattı. "Sebastian'ın terliklerini bulabilirsin. Bulabilirsin," diye üsteledi adam hiçbir Ŗey söylemeyince.

"Sanırım yapabilirim."

"Bunu hazırda tut, tamam mı? Sormam gerekmedikçe sormayacağım."

"Kabul ediyorum, eğer 'sormak zorundasın' ifadesine katılıyorsam."

Yutmak zor olsa da bunu yutmak gerekiyordu. "Yeterince iyi."

YİNE BÜTÜN GÜZEL KIZLAR DAİRE ŞEKLİNDE OTURDULAR.

Artık kendilerine ait yüzleri vardı; parlak giysileri ve parlak saçlarıyla tezat oluşturacak şekilde genç ve hüznü.

Times Meydanı'ndaki kızlar gibi gevezelik etmediler ya da sadece kendilerinin anlayabileceği esprilere kıkırdamadılar. Oturdular, izlediler.

Eve beklediklerini düşündü.

"Yaklaşıyorum," diye ısrar etti. "Bu zaman alır, ve çalışmak -Ve belki biraz da şans. Sizden çok var. Sadece iki kimliğe daha ihtiyacım var."

Ve yüzünü takan iki kişi dönüp başka tarafa baktı. "Bu konuda sinirlenmenin bir anlamı yok."

"Ölü olmayı sevmiyorlar," dedi Linh ona. "Hiçbirimiz sevmiyoruz. Bu adil değil."

"Hayat adil değil. Ölüm de öyle."

"Senin için söylemesi kolay." Merry adındaki kız onunla alay etti. "Senin hayatın tamamen magazin. Gezegendeki ya da gezegen dışındaki en soğuk adamla büyük ve sıcak bir yatakta uyuyorsun."

Lupa Merry'ye, "Babası onu daha küçük bir kızken dövmüş ve tecavüz etmiş," dedi. "Bizden daha gençti."

"Bunu atlattı, değil mi?" Shelby ayağa kalktı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve baş köşeye oturdu. Şimdi her şey için beni suçluyor."

"Seni hiçbir şey için suçlamıyorum."

"Onlar da. Ölmemizin benim suçum olduğunu söylüyorsun. Sırf kendi arkadaşlarımla kendi yerimi istediğim için herkes öldürüldü. Ne yani, bunun olacağını biliyordum falan mı?"

"Dinle-"

"Birkaç sik kafalıya sakso çektiysem ne olmuş yani?" Kollarını iki yana açtı. "Ne olmuş yani! İsteddiğimi aldım, değil mi? Dostlarımdan da canı cehenneme. İsteddiğini

almazsan, önce başkası alır. Hiçbir şekilde

Benim hakkımda hiçbir şey bilmeyen bir ahmak buradan çıkabileceğime karar verene kadar 'kutsal yüce güç meditasyon yap beynini dağıt' saçmalığına sıkışıp kaldım. Kendim için karar verdim. Bir daha kimse beni itip kakamayacaktı, asla, asla, asla!"

"Vay canına." Eve ona düşünceli bir şekilde başını salladı. "Gerçekten de küçük, şirret bir mızmızdın. Bunun için ölmeyi hak ettiğinden değil.

Belki büyüdüğünde bunu unutturdun, belki de fırsat verildiğinde mızmız bir yetişkin olurdun. Ama şansın olmadı. İşte burada ben devreye giriyorum."

"Sen de diğerlerinden farklı değilsin. Diğerlerinden daha iyi değilsin."

"Sahip olduğun tek şey benim." "Siktir git!"

"Otur. Kapa çeneni."

Mikki kendini ayağa kaldırdı, ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Shelby ile bu şekilde konuşamazsın."

"Elbette yapabilirim. Bu benim hayalim ve burada yetkili benim."

"İnsanların kavga etmesinden hoşlanmıyorum." Iris ellerini kulaklarının üzerine koyup sallanmaya başladı.

"İnsanlar kavga etmemeli."

"Köpeğiniz nerede?" Eve merak etti. "Senin köpeğin yok muydu?"

"Seni dinlemek zorunda değiliz!" Shelby bağırarak her bir kızın yanına koştu ve onu ayağa kaldırdı. "Sizinle konuşmak zorunda değiliz. Söylediğiniz hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz. Çünkü biz ölüyüz! Ve bu benim suçum değil."

"Tanrım. Kapa çeneni. Sus da düşünebileyim." "Bütün konuşmayı yapan sensin."

Eve gözlerini kırpıştırarak açtı ve loş odada bulanık bir şekilde etrafına bakındı. "Ne?"

"Bu benim sorum olmalı." Roarke bir eliyle onun saçlarını okşadı. "Kimin çenesini kapatması gerekiyor?"

"Shelby. Kızlar geri geldi. Şu Shelby. Mızmızlanıyor, mızmızlanıyor, mızmızlanıyor. Biri beni küvette boğsa muhtemelen ben de öyle yapardım. Saat kaç?"

"Erken." Eğilip dudaklarını onunkilere dokundurdu.

"Uyumaya devam et."

Onu kokladı. "Uyanmışsın, duştan yeni çıkmışsın." "Bir dedektifi kandıramazsın."

"Saçların hâlâ nemli." Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Ve gerçekten güzel kokuyorsun." Ve dedektiflik yetenekleri ona bir havludan başka bir şey giymediğini söyledi. "Bahse girerim Plüton'la bir 'link' konferansın ve İstanbul'la ya da başka bir yerle bir holo toplantın vardır."

"Ve aynı zamanda bir zihin okuyucu. Ne kadar şanslı bir adamım." "Daha da şanslı olabilirsin." Bir elini onunkinin üzerinde gezdirdi. göğsüne, karnına, aşağıya. Ve sırttı. "Ama görüyorum ki bunu biliyorsun."

"Kendime ait tümdengelim güçlerim var."

Diğer elini kullanarak onu saçlarından tutup aşağı çekti. "Başka neyin var?"

"Görünüşe göre azgın bir eş." Adamın elleri de kadının giydiği ince geceliğin altında ve üstünde gezinmeye başladı. "Plüton bekleyebilir."

"Şimdi, kaç kişi bunu söyleyebilir?" Tekrar çekiştirdi, böylece adamın dudakları onunkilere yaklaştı.

Ve uzun, tembel öpüşmenin heyecanı ile kollarını, bacaklarını ona doladı, onu sıkıca ve yakınında tuttu.

Çünkü şanslıydı ve bunu unutmayacaktı. Her şeyi yaşamıştı, her şeyden önce gelmişti. Ve gezegendeki ya da gezegen dışındaki en soğuk adamla büyük, sıcak bir yataktaydı. Onu seven, onu isteyen, ona tahammül eden ve onu anlayan adamla.

Gün doğduğunda ne getirirse getirsin, buna sahipti, başlamak için ona sahipti.

"Seni seviyorum." Kadın ona daha sıkı sarıldı. "Gerçekten ciddiğim." "Ben de seni seviyorum." Dudaklarının boğazına doğru kıvrıldığını hissetti. "I gerçekten ciddiğim."

"Göster bana."

Ona doğru eğildi. Adam onun içine kaydı.

Yavaşça yükselip yavaşça alçalırken, sessiz ışıpta onun yüzünü izledi. Mutlu, diye düşündü, onun gözlerinde

vücudunun kolay, akıcı hareketi, kalbinin hızlanan atışında.

Rüyalarında onu rahatsız eden her şeyi bir kenara bırakmıştı, bunun için, onun için. Onlar için.

Dudaklarını onun yanağına dokundurdu, sonra diğerine, kaşına, sonra dudaklarına. Ona göstermek için.

Onlar zevk verirken ve alırken Dawn daha da yaklaştı. İçini çekti, basit bir mutluluk sesiydi, ellerini adamın sırtından aşağıya doğru okşadı, parmakları adamın saçlarına dolanana kadar tekrar yukarı kaldırdı.

Hepsi bir yaz bahçesinde yürüyüş yapmak kadar tatlı ve hoş.

Sıcaklık arttıkça, ihtiyaç keskinleştikçe, onu hala izledi, vücudunun ona ulaşmak, onu almak için eğildiğini hissederken bile gözlerinin derinleşmesinde bu zevkin zirvesini gördü.

Kalbi şimdi onunkinin gümbürtüsüyle çarpıyor, iç çekişi uzun, gırtlaktan gelen bir iniltiye dönüşüyordu. Ve gözleri, gözleri o an için kararıyor ve körleşiyordu, kendini kaybettiği, kendini onların yaptığı şeye teslim ettiği o görkemli an.

Uzandı, aldı, onun gözlerinin içine düştü, onun içine düştü.

Onun altında yatıyordu, gevşek, gözleri kamaşmış. Eğer tek bir gün için tek bir şey dileyebilseydi, o da oldukları gibi kalmak olurdu; sıcacık, birbirine dolanmış, mutlu. Yüzünü çevirdi, kokusunu içine çekmek için onun saçlarına sokuldu.

Gün ona ne getirirse getsin, bunu yanında götürebilirdi.

Kadın kıpırdandığında dudaklarını boğazının kenarına bastırdı, sonra yukarı doğru kalkarak tekrar ona baktı.

"Artık uyuyabilir misin?"

"Sanırım uyandım. Çok da iyi oldu."

Yuvarlanarak onu kendi tarafına

çekti. "Plüton şarabın yok mu?"

"Birazdan."

Onu tekrar uyutabileceğini düşündüğünü fark etti ama zihni çoktan çalkalanmaya başlamıştı.

"Bunun için çocuğu

suçlamıyorum." "Tabii ki

suçlamıyorum."

"Anahtarın o olabileceğini düşünmek, bunun onun hatası olduğunu düşünmekle aynı şey değil."

"Seni etkiledi, değil mi?"

"Sanırım ona, o yaşta hala test ettiğim bir parçam olarak bakıyorum. Sakso ve içki değil."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Bu, 'kendi yerimi, kendi amacımı istiyorum' diyen, ısrarcı küçük sürtük kısmı. Bildiğim kadarıyla ve bu olaydan çıkardığım sonuçlara göre o tüm bunları açığa vurdu. Ben çoğunlukla gizli tuttum."

"Güvenli bir yerdeydi Eve, ya da öyle olmalıydı. Nadiren öyleydiniz."

"Ama nefret ettim, güvenli ya da değil. Hepsinden nefret ettim. Sanırım o da nefret ediyordu - yoksa ben mi yansıtıyorum? Sanırım nefret ediyordu, içerliyordu, hepsinin saçmalık olduğunu düşünüyordu. Sebastian'ın kulübü bile. Hiçbiri ona ait değildi ve öyle de olacaktı. Tanıdığı biri bunu kullandı. Onu kullandığını düşündü -muhtemelen yansıtıyorum- ama o bir çocuktü ve kolayca kandırılabilirdi. İşin aslını bildiğini düşündü ama hala bir çocuktü."

"Bunun sana ne faydası var?"

"Henüz emin değilim. Hepsinin net bir resmini çıkarmaya çalışıyorum ve o bu noktada oldukça net. Her neyse, Bilinen Evrenin İmparatoru şeyini yapmalısın. Sanırım tüm bunlara başlamadan önce bir antrenman yapacağım."

"Yaklaşık bir saat sürer. Kahvaltı için burada buluşuruz."

"Bu işe yarar."

Yataktan çıktılar, adam takım elbise almak için dolabına gitti, kadın da birkaç eşofman aldı.

Bir tankı çekerken kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu gerçekten Plüton değil, değil mi?"

"Henüz değil." Ona gülümsedi. "O gün gelebilir."

Vücudunu iyice kaslandırıp terletirken zihninin olasılıklar, **S**pekülasyonlar ve yollar etrafında dönmesine izin verdi. Tatmin olmuş bir halde spor salonundan yatak odasına giden asansöre bindi ve doğruca

Duş.

Roarke dışarı çıktığında henüz dönmemişti, bu yüzden daha gözlerini açmadan sabahları alışkanlıkla taradığı mali raporları bulup çıkararak kendini eğlendirdi.

Başını bacağına çarpan kediye baktı. Şüphelenerek eğildi ve kokladı.

"Summerset'in seni beslediğini biliyorum. Mamanın kokusunu alabiliyorum."

Çift renkli gözleriyle sadece ona baktı, sonra başını hafifçe onunkine vurdu.

Tamam, o bir enayiydi. Ayağa kalkarak bir fincan süt istedi, küçük bir fincan ve kedinin önüne koydu. Kedi mutlu bir şekilde sütü yudumlarken o da pantolon, kazak ve daha önce hiç görmediğinden emin olduğu bir ceket aldı. Ama ceplerindeki koyu çikolata deri süslemeyi ve geri kalanının bulut yumuşaklığını sevmiştir.

Kazağının ve silah kayışının üzerinden geçirmeye başladı, etiketi yakaladı.

"Cashmere. Tanrım, Tanrım, bunu neden yapıyor?" diye sordu, titizlikle kendini yıkamaya devam eden kediye. "İzle, sadece izle. Psikopatın biriyle kavga edeceğim ve mahvolacağım. Sadece izle."

Bu karanlık düşüncelerle onu giydi çünkü lanet olsun, hoşuna gitmişti ve eğer iş sırasında onu mahvederse bu onun kendi hatasıydı.

Hâlâ Plüton'la ya da her kimse onunla birlikte olduğu için AutoChef'i düşündü, sonra iki kişilik kahvaltı için seçimlerini yaptı.

O içeri girdiğinde, her zaman olduğu gibi oturmuş, notlarının üzerinden geçerken ve kahve içerken finansal bilgileri sessize almıştı.

"Düşündüğümünden daha uzun sürdü," diye başladı, sonra durup ona ve oturma alanındaki masanın üzerinde duran ısıtıcı kubbelerle kaplı iki tabağa gülümsedi. "Benim için kahvaltı hazırlamışsın. Neyimiz var?"

Kubbeyi kaldırdı. "Omlet, çilek, kızarmış ekmek ve reçel. İyi işti."

"Beni yulaf ezmesiyle kandıracağını düşünmüştüm. Senden önce davrandım." "Omlet çok iyi olur." Onun yanına oturdu.

"Roarke Dünyası'nda işler nasıl?"

"Şu an için tatmin edici. Daha sonra bazı toplantılarım var-

" "Şok olmuş yüzüm." Ağzını ve gözlerini kocaman açtı.

Eğlenerek ağzına bir çilek attı. "Beni herhangi bir şey için kullanabilirseniz zaman ayırabilirim ve ayıracağım."

"Bu sabah seni zaten kullandığımı sanıyordum."

"Bugün zeki olan sen değil misin?"

"Her gün. Sana haber veririm. Eğer Sebastian bu sabah DeLonna'ya ulaşamazsa, senden terliklerini çıkarmanı isteyebilirim."

"Üstesinden geleceğini düşünmek

hoşuma gidiyor." "Göreceğiz."

PPC'sini işaret etti. "Eve World'de işler nasıl?"

"Peabody'ye ve Mira'ya birkaç not daha gönderdim. Bu kadar erken gideceğime göre burada bir saat kadar çalışabilirim diye düşündüm."

Biraz omlet aldı, hiç de fena değildi.

"Bu, bir grup mutsuz kız tarafından uyandırılıp seks istediğinizde olacak."

"Sanırım. Bu bana yine de bir sıçrama sağlar. Mutsuzdu," dedi Eve bir süre sonra. "Sadece kızgın ve savunmacı değil. Linh'i bir yerden almış ama Sebastian'a hiç götürmemiş. Onu kendi evine götüreceğim. Önce birkaç erzak alacak, en yeni tomurcuğunu kendisi için yaptığı yere götürecektir. Ve ikisini de öldürdü. Kız biliyor muydu? Bilecek kadar farkında mıydı? Şimdi ben

Öldü, Linh de öyle. İstedğim şeye asla sahip olamayacağım. Bu hiç adil değil."

Bunu hayal edebiliyordu; umutsuzluğu, hayal kırıklığını, suçluluğu ve öfkeyi.

"Onun için çok iyi oldu, tekrar yapabilir. Mikki gibi bazıları, muhtemelen Shelby'yi ararken içeri girdi.

Diğerlerini ayarttı. Lupa ve şu Iris denen çocuk. Onlar için kilise tipi bir şey, en azından diğerleri için olmasa da onlar için. İşe yarayanı kullanmak mı? Uygun şekilde değiştir. Yoksa aynı temel hileyi mi kullandı?"

Bilmemek onu rahatsız ediyordu. Başını sallayarak yemeğe odaklanmaya çalıştı ama düşünceleri dönüp duruyordu.

Ayağa kalktı. "Köpek. Köpek nerede?"

"Bir kedimiz olduğunu sanmıyorum. Bir kedimiz var."

"Hayır, oyuncak köpek. Çocuğun doldurulmuş köpeği. Kulüpten ayrılırken onu da yanında götürmüştü. Kalıntıların hiçbirisiyle birlikte değildi. Kıyafetleri gibi onu da binanın dışına çıkarmak zorunda kalmış. Attı mı?"

"Sanırım."

"Belki de saklamıştır. Küçük bir hatıra. Başka şeyleri de olabilir. Bulamadığımız mücevherler, e-eşyalar, sırt çantaları. Evet, bazılarını hatırlamak için saklamış olabilir."

Biraz daha omlet kürekledi. "Düşünecek başka bir şey daha var."

- - -

WEvindeki ofisine girdiğinde, kaşlarını çatarak panoya baktı, inceledi ve kendi kendine mırıldandı düzenlemeyi tekrar değiştirdi.

Nash, Philadelphia ve Shivitz'i bir tarafa, Sığınak'ta kalan kurbanları da alt tarafa yerleştirdi; onları sırayla Fine, Clipperton, Bittmore, Seraphim Brigham ile bir grupta, Linh Penbroke'u da Shelby'den ayırarak birleştirdi.

Sebastian diğerk bölüme yöneldi, kulübündeki kurbanlar onun altında sıralandı.

Çapraz eşleştirilen kurbanlar her iki grupla da bağlantılıdır.

Çok fazla, diye düşündü, çok fazla kesişen vardı ve bu da katilin her iki havuzda da balık tutmak için her iki havuz hakkında da bilgi sahibi olduğu anlamına geliyordu.

Ve nasıl ayarlarsa ayarlasın, yine de Shelby'ye bir anahtar olarak geri döndü.

Montclair Jones'u kardeşleriyle birlikte yardımcı gruptan baş gruba taşıdı.

Oradan akması gerektiğine karar verdi. O zaman her şeyi ters çevir, en baştan başla.

Üçünün de kayıtlarını gözden geçirmek için masasına gitti. Eğitim, faaliyetler, ilişkiler, sağlık raporları ve mali bilgiler gibi küçük ayrıntıları inceledi.

Sonra biraz daha kahve aldım ve her şeyi başka bir açıdan tekrar yaptım.

Erken başlamasına rağmen, fazladan iş zamanı tüketmişti. Ayağa kalkarak Roarke'ın bitişikteki ofisinin kapısına gitti.

"İçeri girmem gerek."

Ekrandaki çalışmasına bakarken durakladı. "Ben de kısa süre içinde ayrılacağım."

"Bina temizlendikten sonra başlayacağınız yeni yer. Adı neydi?"

"Sen ilham verdin. An Didean."

"Evet, öyle. İyi işler olacak, sosyal açıdan bilinçli olacak, falan filan, ama bir dereceye kadar bir işletme gibi yönetilmesi gerekiyor, değil mi? Maaş bordroları, genel giderler, iş tanımları, amirler, sıralamalar."

"Olurdu."

"İnsanların programları, görevleri olacak şekilde organize edilmiş, böylece faturalar ödeniyor, malzemeler alınıyor ve dağıtılıyor. Tıpkı bir ev gibi, bu tür bir dinamiğe sahip. Birinin çamaşır, temizlik ve yemek işleriyle ilgilenmesi gerekiyor."

İlgilenerek arkasına yaslandı. "Konsept, sakinlerin de buna katılmasını sağlamak. Yemek ve temizlik görevleri-

rutin, disiplin ve sahiplenme duygusu oluşturmak için." "Ve sınırsız kaynağınız olmadığında işleri oldukça sıkı tutmak için. Bir bütçeniz var ve birilerinin bunu kontrol altında tutması gerekiyor. Bu bütçeyi tutturmak için de herkesin elini taşın altına koyması, yeri geldiğinde fazladan bir şeyler yapması gerekir ve sağlam bir dış finansman olmadan bu iş oldukça düzenli bir şekilde yapılacaktır."

"Bir departman yönetiyorsunuz," diye belirtti. "Ve içinde çalışmanız gereken bir bütçeniz var."

"Evet, bu da beni düşündürdü. Her zaman hokkabazlık yapıyorum ya da elimdekini biraz daha fazla çıkarmak için uğraşıyorum. Şunu açmak için bunu değiştir, sonra değiştirdiğinde açtığın deliği nasıl dolduracağını bulmalısın. Tam bir baş belası ama yapılması gerekiyor. Jones'larda da aynı şey vardı. Elimizdeki şey bu ve bunu nasıl çalıştıracağımızı bulmalıyız."

O vahşî mavi gözler ilgiyle parlıyordu. "Şimdi de parayı mı takip ediyorsun?"

"Sayılır. Hem Nashville hem de Philadelphia Jones sosyal hizmet ve danışmanlık konularında eğitim ve derece aldılar. Abla -şimdiki Avustralyalı- o da biraz eğitim aldı. Philadelphia biraz işletme yönetimi, yani bütçe sıkıntısı çekenin o olduğunu tahmin etmelisiniz."

"Bu konuda mükemmel bir iş çıkardığını söyleyemem."

Eve parmağıyla onu işaret etti. "Bu kesinlikle doğru. Bittmore onlara büyük, parlak bir tekne yapmadan önce batana kadar sürekli olarak kırmızıda yüzdüler. Şimdi, bunun gibi pek çok insan iyi niyetle ve daha yüksek bir gücün - derin cepleri olan birinin - kurtarmaya geleceği umuduyla çalışır. Ama Philadelphia bana bundan daha gerçekçi geliyor. Sütunları toplamaya ve rakamları esnetmeye çalışan kişi siz olduğunuzda, öyle olmak zorundasınız."

"Pekâlâ. Bu size ne anlatıyor?"

"Mira gibi konuşuyorsun," diye yorum yaptı. "Her neyse, bu benim tüm prodüksiyona ve onun parçalarına bakmamı sağlıyor.

Philadelphia'nın yükü çok ağır; ağabeyi de oldukça ağır görünüyor, hatta biraz dışarıda da çalışmış.

iş, yarı zamanlı öğretmenlik, yarı zamanlı vaizlik- oradan buradan biraz daha fazla kazanmak için."

"Peki ya genç? Ağırlık çekmiyor."

"Görünüşe göre kilo almış. Sertifikaları alamadı, bu yüzden resmi olarak herhangi bir seansı yönetemez, danışmanlık yapamaz veya öğretemez. Depresyon tedavisi ve bununla başa çıkmak için ilaçlar. Bulabildiğim özel bir eğitim yok. Mali kayıtları karıştırdığımda, annesi öldüğünde ondan küçük bir maaş almış gibi görünüyor - sadece ondan, diğerlerinden değil - sigortanın bir kısmı var ama maaş yok - bu da bir şey anlatıyor."

"Elinden geleni en çok ihtiyacı olduğunu düşündüğü kişiye bıraktı."

"Evet. Geri kalanı için de kardeşleri onu korudu. Avustralyalı kız kardeşi bile ara sıra onlara biraz para gönderdi," diye ekledi Eve. "Küçük kardeşe genel işçilik için bütçeden ödeme yaptılar ve bu çoğunlukla herhangi bir ayrıntı olmadığında etrafından dolaşmak için kullanılan saçma bir terim."

"Bu yıllarca sürüyor. Sonra bum, o büyük, parlak gemiyi alıyorlar. Onu Afrika'ya gönderdiklerinde gemiye zar zor bindiler ve bu birinci sınıf bir seyahat değildi ama onlara pahalıya mal oldu. Sonunda bütçede biraz nefes alacak yer buluyorlar ve onu yeni yere adapte etmek yerine gönderiyorlar."

"Ve merak ediyorsunuz, bu sadece kendilerini ağırlıktan kurtarmak için miydi, ona hizmet edeceğine inandıkları ani bir fırsat mıydı, yoksa görevi genç kızlara yardım etmek değil, onları öldürmek olduğu için onu olabildiğince uzaklaştırdılar mı?"

"Ben de bunu merak ediyorum. Bütün boş zamanı olan o."

"Ve tuzağa düşürmek, öldürmek, duvarları inşa etmek zaman alacaktır."

"Evet, programı dolu olan, yapacak bir sürü işi olan biri bu zamanı nereden bulacak? Ama elinde bir sürü şey var. Bununla ne yaparsınız? Belki de sen

Mahallede takılıyorsunuz ve Shelby gibi bazı çocukların dışarı çıktıklarında nereye gittiklerini görüyorsunuz."

"Bir tür takip," diye önerdi Roarke.

"Belki. Ya da belki kıskançlık. Bazı insanlar kıskandıkları şeyi öldürürler. Eğer Montclair Jones iseniz, kızların ne yaptığını biliyorsunuzdur ve belki de bildiğinizi onlara bildirirsiniz ve bu sizin için sorun olmaz. Bu güveni inşa edersiniz - hepimiz iyilikseverlere karşı bir şeyler yapıyoruz."

"Neden onları öldürüyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki de içeri giren bir stres aletiniz vardır. Yeni bir yere taşınmak, daha fazla iyilik yapmak ve bunu doğru yapmak için büyük bir fırsata sahip olmak. Ama kardeşler onun için her şeyi ortaya koyuyor. Kendine çeki düzen vermelisin, kardeşim. Seni bu şekilde yüzdürmeye devam edemeyiz. Eski yüce güçten gelen bu hediye çarçur edemeyiz. Bu çok sinir bozucu. Şimdi gerçekten çalışmak zorunda mı? Gerçek sorumlulukları olacak ve onlar da kışına yapışacak. Peki bu kimin suçu?"

"Çocuklar."

"Öyle düşünebilir. Ve o kızlar - istediklerini yapmak için etrafta sinsice dolaşıyorlar, ama o çizgiye uymak zorunda kalacak."

"Ve kıskançlığa geri dönelim."

"Evet, yani siktir et, siktir et onları. Bunun gibi bir şey," dedi, pek tatmin olmamıştı. "Çünkü zamanlamadaki, çapraz ilişkilerdeki tüm bu tesadüflere inanmıyorum. Her şeyin bir merkezi var. Shelby bir anahtarsa, belki o da bir kilittir. İkisini bir araya getirirsek merkezi açabiliriz."

"Yoğun bir gün geçireceksin."

Başını eğdi. "Öyle mi?"

"Mira'ya danışmak isteyeceksiniz çünkü onunla konuşmak teoriyi geliştirmenize yardımcı olacaktır. Her iki Jones'la da ayrı ayrı konuşmak isteyeceksin. Sebastian'dan DeLonna'nın iletişim bilgilerini almayı umacaksın, aksi takdirde karargâhını bulmam için beni sıkıştıracaksın ki o bulana kadar boynuna çizmeni geçirebilesin. Ve sanırım Afrika'da biriyle konuşuyor olacaksın."

Konuşurken ayağa kalktı, ona doğru geldi ve ellerini omuzlarına koydu. "Benim toplantılarım senin toplantılarının yanında sönük kalıyor."

"Ben toplantı yapmam," diye ısrar etti. "Onlar görüşmeler, sorgulamalar, danışmanlıklardır. Toplantılar takım elbiseler içindir." Kravatını çekiştirdi.

"Rozet takmıyor olabilirsiniz Teğmen, ama rozeti olan bir takım elbiselisiniz."

"Seks yaptıktan hemen sonra bana hakaret etmen, bunun öngörülebilir gelecekteki son seksin olduğu anlamına gelebilir."

Onu kendine çekti ve ağzıyla yakaladı. "Şansımı seviyorum," dedi ve onu bırakmadan önce hızlıca bir ısırik daha aldı.

Aşağı inerken muhtemelen oldukça iyi olduklarını itiraf etti. Paltosunu tırabzanın üstünden attı ve kulaklarını uyuşturan soğuk sabaha çıkarken silkindi. Mira'yla bağlantı kurmak için araç içi bağlantısını devreye sokarken, sık sık yaptığı gibi, Roarke sol yerine sağa dönseydi çok iyi bir polis olurdu, diye düşündü.

"Eve. Bugün erken hareket ediyorsun."

"Evet, dolu bir tabağım var. Umarım seninkinde bana da yer açabilirsin. Jones kardeşler hakkında sana danışmak istediğim bazı düşüncelerim var. Aklını başına topla."

"Evime gelebilirsen bir saatim var." "Boş vaktini zorlamak istemem."

"Sorun değil. Zaten ben de bana gönderdiğiniz notları gözden geçirmek üzereydim."

"Yola çıkıyorum o zaman. Teşekkürler." Kapıyı kapattı ve kapıdan ilk çıkışını yaparken Peabody ile temasa geçti.

"Hızlı bir danışma için Mira'ya uğrayacağım, sonra Jones ve Jones'a tekrar uğramak istiyorum. Onlarla ayrı ayrı konuşmak istiyorum."

"Seninle orada buluşmamı ister misin?"

"Hayır. Kız kardeşinin gelmesini ayarla. İyi davran ama sert ol. Onu kendi alanımda istiyorum. Sonra kardeşini alırız. Ben Mira ile birlikteyken, Zimbabwe'deki Owusu ile temasa geç. İstiyorum-"

"Afrika ile mi konuşacağım? Büyük başarı!"

"Gününüze güzel bir başlangıç yapabildiğime sevindim. Bak bakalım adamlarıyla genç Jones hakkında konuşmuş mu? Ve eğer konuşmadıysa, onun hakkında bir fikir edinip edinemeyeceğini sor. Çalışmış mı? İşinde iyi miydi? Ve aslan parçalama olayının detaylarını öğren. Ve o zamandan kalma bir fotoğrafı olan birini bulup bulamayacağını."

"Sırtlan gibi her yerdeyim. Çılgın ve kötü değil. Uluyan bir maymun gibi."

"Ulumayı durdurun ve onun net bir resmini çekin. Kardeşlerle yapacağım görüşmelerde kullanabileceğim spesifik detaylar istiyorum."

"Ben alacağımı alırım. O zaman bana Sebastian'la ilgili derin bilgileri vermelisin. Mavis'in bildiğine inanamıyorum-"

"Temel bilgiler notlarda var. Daha sonra daha derine ineceğiz. Bana Afrika'dan bir şeyler getir."

Eve telefonu kapattı ve park yeri aramaya başladı.

Bir buçuk blokluk yolu adım adım yürüdü. Hava parmaklarını ve yanaklarını dondururken hızlı adımlar attı. Okula gidenler için çok erken olduğunu fark etti ama evdekiler için değil.

Dadılar, hizmetçiler, aşçılar dolmuşlardan iniyor, metrodan çıkıyor, kaldırımlardan geçerek günlük işlerine gidiyorlardı.

Sahipleri ya da sahiplerinin para ödediği kişiler çeşitli köpekleri gezdiriyordu. Taze ekmek, kavrulan kestaneler, kahve ve şeker tozlu hamur işlerinin kokusunu alıyordu.

Miras'ın ön kapısına doğru yürürken, evim demek için hiç de fena bir yer değil, diye düşündü. Daha zili çalmadan kapı açıldı.

Dennis Mira'nın nazik ve hülyalı gözlerini gördüğünde her zaman olduğu gibi kalbi biraz burkuldu. Hırkaları, karmakarışık saçları ve şaşkın gülümsemesiyle onda bir şeyler var, diye düşündü.

"Eve. Soğuktan korunmak için içeri gel." Onu içeri çekmek için elini tuttu. "Eldivenlerin nerede? Ellerin donuyor. Charlie! Eve'e eldiven bul."

"Hayır, bende var. Sadece unuttum-"

"Ve bir şapka! Soğukta her zaman şapka takmalısın," dedi Eve'e. "Sıcağı içeride tutar." Ona göz kırptı. "Beyni ısıtır. Soğuk bir beyinle kim düşünebilir ki?"

Hayatında onu görür görmez sarılmak istediği tek kişi oydu. Sadece ona yaslanmak, başını onun eğimli omzuna yaslamak ve sadece orada olmak.

"Şöminenin yanında oturabilirsin," dedi ve onu pırıl pırıl Noel ağacı, aile fotoğrafları ve sevimli ev duygusuyla oturma alanına doğru itti. "Sana sıcak çikolata yapacağım. İşini görür."

"Sen-" Sıcak çikolata? "Gerçekten mi?"

"Bu benim gizli tarifim ve en iyisi. Charlie size söyleyecektir." "İnanılmaz bir şey," diye onayladı Mira içeri girdiğinde, buz mavisi takım elbisesi ve topuklu çizmeleriyle Charlie'ye hiç benzemiyordu. metalik safir. "Biraz isteriz, Dennis." Sonra hırkasının yıpranmış kolunu çekti. "Bu kazağı bağış kutusuna koymamış mıydım?"

"Öyle mi?" O dalgın haliyle gülümsedi. "Tuhaf değil mi? Çikolatayı ben yaparım. Nereye koymuştum ..."

"İlk dolap, ocağın solunda, ikinci raf." "Tabii ki." Evinin sürtünmelerinden çıkan küçük sürtünme sesleriyle yürüdü. "O kazağı bırakmasını sağlayamıyorum. Muhtemelen bir gün onun üzerinde çözülür." "Ona yakışıyor."

Mira gülümsedi. "Öyle, değil mi? Oturun ve bana ne düşündüğünüzü söyleyin."

Eve, cinayet konusunu konuşmak için kaynayan ateşin yanına oturdu.

MIRA SESSİZCE DINLEDİ

Eve ayağa kalkıp teori için adım atma ihtiyacı hissettiğinde bile.

Eve, "Her şeyin bu kadar düzgün bir şekilde kaymasına imkan yok," diye sözlerini tamamladı. "'Hey, taşınıyoruz. Dinle kardeşim, haberi yaymak için Afrika'ya gidiyorsun. Ve bu iki olay arasında, on iki

Kızlar eski kazıların küvetinde boğuldular, yuvarlandılar ve duvarla kapatıldılar. Bağlanması gerekiyor."

"Annenin akıl hastalığı geçmişi ve nihayetinde en küçük çocuk hala evde yaşarken intihar etmesi."

"Asla tek başına yaşamadı."

"Evet, doğuştan gelen ya da teşvik edilen bir bağımlılık. Küvete bakıyorsunuz - anne küvette öldü, şimdi de kızlar küvette öldürülüyor."

"Düzenli."

"Bu yanlış bir sembolizm. Anne canına kıydı ve bu vahşi bir eylem. Ete saplanan bir bıçak, sudaki kan. Kızlar boğulmuş, adli tıpa göre kan kaybından ölmemişler."

"Katil bileklerini kesmiş olabilir. Kemiklerde görünmezdi. Ve bir cesede bakıp görememek oldukça can sıkıcı."

"Eminim öyledir. Diğer yoldan gidelim. Bu Sebastian - notlarınızdaki büyüleyici bir karakter - onunla bir bağlantınız var mı?"

"Henüz nerede ve nasıl olacağından emin değilim. İlk içgüdüüm, Mavis onun hakkında ne hissederse hissetsin, listenin başında onun olacağı yönündeydi, çünkü bu duygular Mavis'in çocukluğuna dayanıyor ve Mavis'in aç ve yalnız kalmasını engelleyen en önemli rolü o oynamıştı."

Ellerini ceplerine soktu. "Ama sonra onunla bir süre konuşuyorsunuz ve samimi olduğunu hissediyorsunuz - çarpık bir şekilde. Bir şifresi var -çarpık ama bir şifre-

ve o kızlara yapılanı yapabilecek biri değil. Sonra, biraz mesafe koyarak, onun dolandırıcılıkla yaşadığını ve geçimini sağladığını hatırlamak zorundasınız. O sadece bir yalancı değil, aynı zamanda çok iyi bir aktör. Yani, sadece olası bir suç ortağı olsa bile, o da olası biri."

"Bunun nedeni onun her şeye rağmen yetenekli olduğunu hissetmeniz mi yoksa içgüdüsel olarak o kızları öldüren kişinin çoktan ölmüş ve adaletin erişemeyeceği bir yerde olabileceği fikrinden nefret etmeniz mi?"

"Muhtemelen daha çok ikincisi." Tekrar yere düştü. "Ama-" Dennis elinde fincanlarla dolu bir tepsi, krem şantiyle dolu bir kâseye benzeyen bir şey ve büyük beyaz bir sürahiyle tekrar içeri girdiğinde durdu.

"İşte geldik. Bölmeme izin verme. Seni iyileştirip hemen yolumdan çekileceğim."

"Oturun ve bizimle biraz yiyin," diye talimat verdi karısı. "Büyük kardeşlerin küçüklere, özellikle de yetersiz kalan küçüklere karşı bir görev ve sorumluluk duygusu hissetmesi çok olasıdır. Onlar hayatlarını, çalışmalarını inanç, iyi çalışma ve bu çalışmayı daha fazla kişiyi inanca çekmek için kullanma misyonu üzerine kurmuş bir aileden geliyorlar. Kendi kardeşlerini bu misyonun dışında tutamazlar."

Yer değiştirdi, bacak bacak üstüne attı. "Özellikle annenin ölümünden sonra, onların ilkelerine aykırı olan intihar - intihar geride kalanları etkiler ve anne öldüğünde küçük erkek kardeş henüz ergenlik çağındaydı."

"Seni mahvediyor."

"Aile ve sevdikler, intiharın ardından genellikle öfke ve suçluluk hissederler. Ve genellikle bir terk edilmişlik hissi vardır."

"Baba bir yıl içinde bir göreve gitti, küçüğü ağabeyinin ve kız kardeşinin üzerine bıraktı. Yani onlar sorumlu, değil mi? İşler bu şekilde yürür. Artık ondan onlar sorumlu. Ona bakmak onların görevi."

"Evet, çok gerçek bir şekilde ebeveynlerin yerine geçerlerdi. Aynı zamanda, bir kardeşin tekrarlanan başarısızlıkları veya yükü paylaşmayı, işi yapmayı reddetmesi veya ilgisizliği yıpratmaya başlardı. Kimse sizi tam olarak

bir kardeş kadar zor ve yanlış bir yol. Ve siz eleştirirken, başkalarının eleştirilerinden korunmak ve savunmak yaygındır."

Eve, "İşi boşa harcıyordu," diye söze başladı, sonra Dennis'in ona uzattığı fincana ve üzerine traşlanmış çikolata serpilmiş köpüklü krema tepeciğine baktı. "Teşekkür ederim. Vay canına."

"Bunu isteyeceksin," dedi ve ona bir kaşık uzattı.

"Bana anlattığına göre, evet," diye kabul etti Mira. "Her ikisinin de yerine getirmek için hayatlarını adadıkları misyonu zora soktu. Afrika'daki bu görevi, onu katkıda bulunmaya zorlamanın ve yeni yerde yeniden örgütlenirken onu yakın bölgeden uzaklaştırmanın bir yolu olarak bulmuş olabilirler."

"Kendini kaybetmiş olabilir mi?" Eve sordu. "Eğer ona bir ültimat vereselerdi. Eğer ağırlığını koymaya başlalmazsan seni göndereceğiz mi?"

"Onun hakkında bilinen çok az şey var. Tıbbi kayıtlar çok genel ve çok fazla kayıt yok. Depresyon tedavisi, kesinlikle sorunlu olduğunu, kardeşlerinin sahip olduklarını elde etmekte zorlandığını, anksiyeteden muzdarip olduğunu ve dediğim gibi terk edilme sorunlarını gösteriyor. Ancak onu tedavi eden doktor ölmüş ve tedavi on beş yıl önce hastanın ölümüyle sona ermiş."

"Erkek ve kız kardeşinden daha fazla tecrit edilmişti. Ve sormak zorundayım, bu yasal mı?" Eve kaşığını tekrar soğuk kremaya ve sıcak, zengin çikolataya daldırdı.

Dennis ona gülümsedi. "Bu evde öyle."

"Gerçekten inanılmaz. Özür dilerim," dedi Mira'ya.

"Demek istediğim, evde eğitim ve misyonerlik dışında okumaya ve çalışmaya devam eden diğerleri gibi daha izole olmak, akranlarıyla sosyalleşmek için daha az fırsata sahip olmak, dışarıdaki hayata uyum sağlamakta daha zorlanmaz mı? Annesi kendi kendini feshediyor, babası misyonerlik görevine gidiyor ve onu büyük ikisinin bakımına bırakıyor. Aile evinin satışından onlara küçük ama makul bir mali pay verildi, bir tür ölmeden önce miras. Fakat

Annesinin vasiyeti üzerine küçük olana harçlık verildiğini söyleyebilirsiniz. Kardeşleri gibi toplu bir para yerine ayda şu kadar çekebilirdi."

"Bu da ebeveynlerin birlikte ya da ayrı ayrı, onun toplu bir meblağı iyi idare edemeyeceğine ya da edemeyeceğine ve daha fazla rehberliğe ihtiyacı olduğuna karar verdiklerini gösteriyor. Ve evet, bu onun tarafında biraz kızgınlığa neden olmuş olabilir. Biraz endişe ve depresyona neden olmuş olabilir. Bu yüzden depresyonda, endişeli, her ikisi için de tedavi görüyor, hala bir şekilde şu anda kardeşleri tarafından temsil edilen ebeveynlerinin parmağı altında, gidecek başka bir yeri olmadığı, belirli bir becerisi olmadığı ve görüldüğü kadarıyla yakıcı bir hırsı olmadığı için onların işine çekiliyor."

Dennis çikolatasını yudumlarken, "Çok gevşek uçlar birbirine dolanmaya meyillidir," dedi ve Mira başını salladı.

"Aynen öyle. Bunun geçerli bir teori olup olmadığını bilmek istiyorsunuz. Duygusal zorlukları olan, okulda yaşitlarıyla sosyalleşmekten, farklı bakış açılara ve inançlara sahip oyun gruplarından ayrı kalmasıyla daha da artmış olabilecek zorlukları olan bu çok gevşek uçlu genç adam ... Kardeşlerinin yeteneklerinden, azimlerinden ve belki de mesleklerinden yoksun olan bu genç adam öylesine sorunlu, öylesine karışık bir hale geldi ki, anne-babası elinden alındığı için artık onun evi olabilecek bir yerden, kendisine gerçek bir seçim hakkı tanınmayan başka bir yere gitmek bile ruhsal bir kırılmaya neden oldu?"

"Evet, sanırım hepsi bu kadar."

"Bu kesinlikle mümkün. Peki ya yöntem, yani evi haline gelen yerde boğulma? Belki de yetiştirildiği ilkelere karşı bir isyan ya da onları benimsemek için korkunç bir girişim."

"Bir ritüel vaftiz anlaşması - ya kardeşlerinin dünyasının tüm temeliyle oynamak ya da onun gerçek bir parçası olabileceğini kanıtlamaya çalışmak."

"Evet." Krem şanti tepeciğinin arasından Mira çikolatayı yudumladı. "Sen bunlardan ilkin meylediyorsun. Kötü niyetle hareket etmiş olmasını tercih edersin. Ama bu senaryoda, eğer olay bu şekilde sonuçlanırsa, ben ikincisinden yanayım."

"Neden?"

"Üzgün görünüyor, sizin trajik ve lanetli şüpheliniz. Hayatı çok kısıtlı - en küçükleri genellikle çok uzun süre bebeklik yapıyor, çok sıkı tutuluyor. Eğer şüphelendiğim gibi geleneksel olarak yetiştirilselerdi, katı gelenekler, yani anne-aynı zamanda zor durumda olan- daha fazla günlük bakım ve ilgiye sahip olurdu. Ona çok sıkı sarılmış ve yetişkinliğe yaklaştıkça umutsuzluğa kapılmış olabilir."

"O kızları öldürmüş olsa bile onun için üzülürdün."

"İhtiyacı olan şey kendisine verilmeyen birini görürdüm. duygusal olarak, fiziksel olarak." Sanki düşünüyormuş gibi arkasına yaslandı. "Büyük kardeşler yaş olarak birbirine yakın gruptandırılmış. Sonra aradaki uzun boşluk, geç doğan bebek. Büyük olasılıkla anne bu son çocuğa yapışmış, kanatlarını açmasını engellemiş."

"Benimle kalmak mı? Benimle olmana ihtiyacım mı var?"

"Evet, artık bir ergen" diye devam etti Mira. "İsyan etme, itip kakma, yeni şeyler deneme içgüdüğü var. Sağlıklı bir ailede bile bu zor bir dönem olabilir."

Eve, "Belki de o da biraz itip kakmıştır," diye tahmin yürüttü. "Zaten sallantıda olan anne pes eder, ilişkiyi bitirmeyi seçer."

"Kendini mi suçluyor? Eğer iyi biri olsaydı, kız hâlâ hayatta olur muydu? Yine katı gelenek," diye vurguladı Mira. "Günah işledi, yoldan çıktı. Onu yolundan o mu çıkardı? Hem annenin hem de babanın aynı doktorun gözetimi altında olması, onun tedavisinin sorunu daha da derinleştirip derinleştirmedini merak ediyorum."

"Ve bu anneye de yardımcı olmadı."

"Mükemmel bir terapist bile intihar eğilimi belirtilerini gözden kaçırabilir. Ama sanırım doktoru hakkında biraz araştırma yapacağım ve bu sayede daha fazla şey anlayabilirim. Yine de, kısa

Cevabım evet, onun bir şüpheli olarak uygun olduğuna inanıyorum. Onun hakkında aynı şeyi söylemeden önce Sebastian hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak isterim."

"Size elimden geleni yapacağım. Eğer Montclair Jones o kızları öldürdüyse, kardeşleri bunu bilmeliydi."

"Hayatlarının ne kadar sıkı bir şekilde iç içe geçtiğini düşünürsek? Ben olsam bu ihtimali çok yüksek görürdüm."

"O zaman üzerine basacağım. Teşekkürler. Gitsem iyi olacak."

Dennis ona, "Çikolatayı bitir," dedi. "Bir dakika içinde dönerim." Dışarı çıktı.

"Burası çok sakın," diye yorumladı Eve.

"Oh, buranın da kendine has anları var."

"Evet, sanırım her yer öyle. Ama sakın bir merkezi var -Merkezler hakkında düşünüyordum. Ve sakinlik, düzenlilikten farklıdır. Belki de Jones'ların evi böyleydi. Tüm o iyi niyetlerine rağmen ve ebeveynlere baktığımda fanatik ya da cehennem ateşinde yanan tipler değillerdi. Ancak merkez onların özel inançları, annenin sorunlarıydı ve çocukları bu merkezin dışında fazla dolaşma şansı olmadan bu merkezde tutuldular.

Belki bu şekilde gerçekten şefkatli, iyi, özverili insanlar yetiştiriyorsunuzdur, belki de yetiştirmiyorsunuzdur."

"Ebeveynliğin her zaman kendine özgü bir yapısı vardır. Ve riskli bir iştir. Elinizden gelenin en iyisini yaparsınız."

"En kötünün en iyiden çıktığını gördüm ve en iyinin en kötünden çıkabileceğini biliyorum. Bu tam bir saçmalık. Zaman ayırdığınız için gerçekten minnettarım," dedi ayağa kalkarken. "Ve bir fincandaki bu gerçekten inanılmaz sihir. Sadece bunları satan bir dükkan açabilir ve bir servet kazanabilir."

"Ailesi için yapmaktan hoşlanıyor ve Tanrı'ya şükür çok sık değil yoksa her kış elli kilo alırdım."

Eve ceketini giyerken, "Ona tekrar teşekkür ettiğimi söyle," dedi. "Ve ben-"

Dennis elinde bir çift yünlü kırmızı eldiven ve parlak mavi bir kayak kepiyle içeri girince sözünü kesti. "Al bakalım," dedi, "bunları giy."

"Oh, şey. Ben gerçekten-"

"Soğuk ellerle etrafta dolaşamazsın," diye devam etti, bir çocuğa yaptığı gibi elindeki eldivenleri çekiştirerek. "Ve her şeyi anlamak için beynini sıcak tutman gerekecek, değil mi?" Şapkayı kızın başına geçirip ayarladı. "İşte böyle. Böylesi daha iyi."

Kadın hiçbir şey söylemeyince, gerçekten hiçbir şey söyleyemedi, sadece gülümsedi. "Ben de eldivenlerimi hep yanlış yere koyuyorum. İçlerinde takip özelliği olmalı."

"Teşekkürler," demeyi başardı. "Onları sana geri getireceğim." "Hayır, hayır, bunun için endişelenme.

Çocuklar her zaman eldivenler, şapkalar, atkılar, çoraplar ve buradaki diğer her şey. Onlarla dolu bir kutumuz var, değil mi Charlie?"

"Evet, var."

Dennis onu kapıya kadar geçirirken, "Sende kalsınlar," dedi. "Ve sıcak kal."

"Tamam. Seni daha önce göremezsem diye söylüyorum, Mutlu Noeller."

"Noel mi?" Bir an boş boş baktı, sonra sıırttı. "Elbette, neredeyse Noel geldi, değil mi? Takip edemiyorum."

"Ben de."

Duyguları boğazında düğümlenerek önce aşağıya, sonra da kaldırıma doğru yürüdü. Ve yürürken eldivenlere baktı. Roarke ona sayısız eldiven vermişti, tam da Dennis'in bunları ona giydirmesinin nedeni buydu. Hemen mahvettiği ya da kaybettiği muhteşem, şık, sıcak deri.

Ama o aptal kırmızıları kaybetmeyeceğine yemin etti.

Arabasına sıcak ellerle ve belki de sıcak bir beyinle ulaşmayı başardı.

- - -

WEve uğultulu bir boğa güreşi salonuna girdiğinde, rafine şeker, maya ve yağ kokularını fark etmeden önce Nadine Furst. Çörekler, diye düşündü Eve, polisin en tatlı yeri.

Bunu en iyi muhabir ve çok satan yazardan daha iyi kimse bilemezdi.

Nadine, mükemmel bacak bacak üstüne atmış, dolgun poposunu Baxter'ın masasına dayamış, Trueheart'la dostça sohbet ediyor, ağzının kenarından bir damla jöle akıtiyordu. Parmağındaki jöleyi yaladığında da genç ve yakışıklı yüzünün kızarmasına neden oldu.

"Acınası." Eve bunu gürültüyü bastırarak kadar yüksek sesle söyledi. Sesler kesildi ama ağızlara şekerli yağ doldurma telaşını durdurmadı. "Sadece acınası. Her biriniz."

Jenkinson son bir cruller ısırığı yuttu. "Hâlâ sıcaklar."

Tamam, sıcak çörekler kirli oynuyordu ama yine de.

"Sanchez, gömleğinde kırıntılar var. Reineke.

Tanrı aşkına, yüzündeki o çörek kremasını sil."

"Bavyera usulü," dedi memnun bir gülümsemeyle.

"Peabody."

Peabody serpiştirilmiş glazürden büyük bir ısırık aldığı için sincap gibi yanağına itti ve etrafından konuştu.

"Philadelphia Jones ile temasa geçtim, Komiser. Bu sabah geliyor. Ben de bir görüşme odası ayarlamak üzereydim."

"O lanet şeyi çiğneyin ve yapmadan önce yutun.

Nadine, kışını Baxter'ın masasından kaldır ve ofisime gel. Diğer herkes. Tanrı aşkına, suçla savaşın."

Merkeze gelirken eldivenleri cebine koymayı akıl ettiği için rahatlamış bir şekilde yoluna devam etti. Kırmızı yün eldivenleri giyerken pansuman daha az etkili olabilirdi.

Gizlemek için tahtasının üzerine bir şey atmaya düşündü ama -sıcak çörekleri bir kenara bırakırsak- Nadine'e güvenilebileceğini çok iyi biliyordu.

"Büyük bir kişisel risk alarak seni kurtardım." Nadine elinde küçük pembe bir fırın kutusuyla içeri girdi.

"Teşekkürler." Eve onu saklamaya çalışmayı düşündü ama koku bir polisin burnunu doğrudan gizlenmeye yönlendirecekti. Ve

Ŗu anda Ŗeker sakladığı yeri ortaya çıkarabilecek bir avı riske atmak istemedi.

"Kimliklerini tespit ettiğiniz kızlar bunlar mı?" Evde -ve bu nasıl oldu? Nadine kürklü kırmızı paltosunu Eve'in ziyaretçi koltuğuna fırlattı ve tahtaya doğru adım attı.

Keskin yeşil gözleriyle inceledi. "Hepsi on iki ile on dört arasında mı?"

"Ŗimdiye kadar."

Nadine iç çekerek diğ er yüzleri ve tahtadaki notları inceledi. Dağ ınık sarı saçları ve aç ılı yüzüyle göz alıcı görünebilirdi, her ikisi de kameraya hazır dı, ancak Ŗık paketin altında, kırık bir mücevherin küçük parçalarını kazabilen ve onları temiz, parlak bir bütün oluşturmak için bir araya getirebilen kurnaz bir muhabir yaşıyordu.

"Verileri oldukça iyi saklıyorsun, özellikle de Roarke'ın cesetleri bulduğunu düşünürsek."

"Bir duvarı kırarak içeri girdi -çoğ unlukla törenle- ve on ikiden ikisini buldu."

"Ana hatları biliyorum. Vızıltı, kim oldukları, oraya nasıl geldikleri -daha fazlası var mı- ve Roarke bağlantısı."

Bağlantısındaki medya mesajlarını temelde görmezden gelmişti, ancak büyük Ŗemada o kadar çok mesaj yoktu. Ama birden aklına Roarke'ın muhtemelen daha fazlasıyla uğraştığı geldi. Çok daha fazlasıyla.

"En iyi ihtimalle bağlantısı zayıf. Kurbanlar yaklaşık on beş yıl önce, o binayı satın almadan çok önce öldürülmüş."

"Ben Roarke," dedi Nadine basitçe. "Ve sensin. Ŗık ve zeki Dr. Roarke ile çalıştığını duydum. DeWinter."

"Kalıntılarla o ilgileniyor."

Nadine küçük bir gülümsemeyle Eve'in masasının köşesine oturdu. "Senin için nasıl gidiyor?"

Bu soru Eve'in omurgasının alt kısmına rahatsız edici bir kaşıntı getirdi. "O kendi işini yapıyor. Ben de benimkini yapıyorum."

"İsimleri ne zaman açıklayacaksınız?"

"On ikisini de bulduğumuzda ve tüm yakın akrabalara haber verildiğinde. Medyayı mutlu etmek için onları ağzımdan kaçırmıyorum, Nadine."

"Yas tutmak için uzun bir süre." Bakışları tekrar tahtaya yöneldi. "Merak ediyorum, hiç umut olmadığını kesinlikle bilmek mi daha iyi, yoksa o ince, soluk ışığa tutunmak mı? Jones, Nashville ve Philadelphia'ya mı bakıyorsun? Helsinki ya da Toledo'da doğmadıkları için şanslı değiller miydi?"

"Timbaktu'yu düşünün, ki bunu nadiren yaparım. Herkese bakıyorum, Nadine. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun."

"Sibirya."

"Ne?"

Nadine sırtıttı. "Oyun oynadığımı sanıyordum. Ve evet, nasıl çalıştığını biliyorum. Ve bana hiçbir şey vermediğinde, beni kullanabileceğini düşünmediğini de biliyorum." Nadine dikkatsiz bir hareketle omuz silkti. "Yeterince adil. Ekibim onlar hakkında biraz araştırma yaptı, şu anki hikayeleri ve daha sonrası için temel oluşturmak için. Annenin intiharı ilginç."

"İlginç mi?"

"Kocasını nasıl da sert bir tavır aldı. İntihar, büyük günah, senin için kutsanmış toprak yok. Çocukları onu yaktırdı, küllerini denize savurdu."

Eve bunun ilginç olduğunu düşündü. Ve Nadine'in, Eve'in onu özellikle kullanmadığı zamanlarda bile işe yaradığını kanıtlıyordu.

Ama "Kulağa ilginçten çok berbat geliyor" dedi. "Bakış açınıza göre değişir. Ve bu garip ve kötü küçük kardeş ve aslan."

Fotoğrafa doğru başını salladı. "Ama zaman çizgisini değerlendirirsem, on iki kişi öldürüldüğünde o hâlâ hayattaydı, hâlâ New York'taydı."

Eve saçmalamanın bir anlamı olmadığına karar verdi. "Ölmüş olması şüpheli olmadığı anlamına gelmez."

"Cellat olarak canavarların kralı ile. Güzel bir değişiklik olabilir. Her neyse, kardeşimiz hakkında kendi durum tespitimizi yaptık."

Kız kardeş. Avustralya'daki kız kardeş de. New York'taki kız kardeşin eski sevgilisi bile, gerçi o cinayetlerden önce bitmişti ve New Mexico'ya taşınıp yeniden evlendiği ve derli toplu küçük bir ailesi olduğu için ilginç bir şey ortaya çıkmadı. Ama sen bunu biliyordun."

"Biz buna işini yapmak diyoruz."

"Ben de," dedi Nadine neşeyle. "Ağabeyim arada sırada birileriyle çıksa da hiçbir zaman yasal olarak birlikte olmadı. Seksi evliliğe saklayacak şekilde yetiştirilmişler, bu yüzden kız kardeşin genç yaşta evlendiğini düşünüyorum. Ama bu ilkeye sadık kaldıklarına dair içimde bir şüphe var." Bunu söylerken gülümsedi. "Ve kardeşin eski arkadaşlarından biri bunu doğrulamaya istekliydi."

Eve, oraya gitmeye zahmet etmediğini düşündü, ama karışma eklemek için iyi bir veri olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"İlgili olmadığı sürece seks hayatları pek umurumda değil."

"Herkesinkini önemsiyorum. Ve o bölgeyi araştırdığımda küçük kardeşimin çıktığı kimseyi bulamadım."

Tamam, bu ilginç olabilir, diye düşündü Eve. "Öldüğünde sadece yirmi üç yaşındaydı ve etrafı kurcaladığına göre, korunaklı bir yaşam sürdüğünü, bazı duygusal sorunları olduğunu, annemin kendini öldürmesi sorununu da eklediğini biliyorsun. Asmadan koparılmasaydı geç çiçek açan biri olabilirdi."

"Ona bakıyorsun." "Hepsine bakıyorum."

"Dallas." Nadine dostça bir neşeyle onu işaret etti. "Nasıl çalıştığını biliyorum, hatırladın mı? Ben de senin nasıl çalıştığını biliyorum."

Özellikle ölü kardeşe bakıyorsunuz."

Canı cehenneme. "Eğer hayatta olsaydı, onu terletmek için kutuya koyardım. Ve bu açıyla canlı yayına çıkmanı istemiyorum, Nadine. Hazır değilim."

"Sadece sohbet ediyoruz." Pembe kutuya pembe uçlu tırnağıyla vurdu. "Çöreklerini yemeyecek misin?"

"Kahvaltı yaptım, sonra dünyanın en muhteşem sıcak çikolatasını yedim. Donutlar solgun." Bu da ona hâlâ

paltosunu giydiğini hatırlattı.

Nadine şapkaya başıyla onay verdi. Eve ceketini silkerken, "Şapkanı beğendim," dedi. "Kar tanesi çok sevimli."

"Ne?" Eve şapkayı kaptı ve önündeki parlak beyaz kar tanesine baktı. "Kahretsin. Bu şeyin üzerinde bir kar tanesi var. Işıltılı bir tane."

"Belirtildiği gibi, çok sevimli. Ama konudan sapıyorum. DeWinter kendi dünyasında işleri sıkı tutuyor, ancak iyi ve hareketli bir medya konferansından hoşlandığını bilmelisiniz. Hazır olduğu noktaya geldiğinde bir tane düzenleyecektir."

"Ben söylediğimde bir tane çağırarak." Ancak Eve bunu açıkça belirtmek ve gerekirse komutanı kullanmak için bir not aldı.

"Sadece bir uyarı, arkadaştan arkadaşına." "Ve sen de çok arkadaşça davranıyorsun."

"Öyleyim. Öyleyiz," diye ekledi Nadine. "Ve çok da gizli olmayan gündemime geçmeden önce, sizin evinizde, çeteyle, Roarke'ın ailesiyle geçirdiğim Şükran Günü'nden gerçekten ama gerçekten çok keyif aldığımı söylemek istiyorum."

Eve'in duvarındaki çerçeveli taslağa gülümsemek için eğildi. "Bu harika, biliyorsun. Sadece çocuğun bunu düşünmesi değil, ya da arkasına ne yazdığını değil, buraya asacağınızı söyledi."

"Ona yapacağımı söyledim."

"Ve bu onun için önemliydi. Bunu yüzünden anlayabilirdiniz. Her neyse, biraz sarhoş olduğumu biliyorum -sadece biraz- ama Roarke'ın ailesine aşık olmakla ilgili söylediklerim ayıkken de geçerliliğini koruyor. Eğer bu kadar şehirli olmasaydım, bu kadar hırslı olmasaydım, sevdiğim bir işim olmasaydı, İrlanda'ya taşınır, sürüden birini seçer ve onunla evlenirdim. Sean için bekleyebilirim," dedi Roarke'ın genç kuzeninden bahsederken. "O yeterince büyüdüğünde İrlanda'da emekli olmaya hazır olabilirim."

"İnekleri var," dedi Eve karanlık bir sesle. "Neredeyse arka bahçede."

"Bununla yaşayabilirim," diye karar verdi Nadine.
"Yaklaşık yirmi yıl sonra. O zamana kadar bir sonraki kitabımı yazacağım."

"Oh."

"Ne coşku ama!" Nadine güldü. "Icove Agenda benim için her şeyi bir üst seviyeye taşıdı. Bir diğerine başlamaya hazırım. Üzerinde çalıştığım kitabın adı Ride the Red Horse."

"Callaway ve Menzini hakkında yazacaksın." "Bu çok doğal. Bir tarikat, çılgın bir lider Şehir Savaşları, sıradan insanların halüsinasyon görmesine ve dakikalar içinde birbirlerini öldürmesine neden olmak için kullanılan ölümcül bir silah. Miras, onları alaşağı eden cesur polise kaldı."

"Kahretsin."

"Gerçekten, sevincinizi kontrol etmeye çalışın. Taslağı hazırlarken zaman zaman sana, Roarke'a ve ekibe dokunacağım ve senin için sorun olmadığından emin olmak için bitmiş taslağa göz atmanı isteyeceğim."

"Başka bir video çekecekler, değil mi?"

"Kıçına bahse girerim. Ben bunun üzerinde çalışırken, on iki kıza biraz oyun saygısı vermek istiyorum," dedi Eve konuşmadan. "Adaletin yerini bulması için elinden geleni yapacaksın. Ben de insanların onların var olduğunu bilmesi için elimden geleni yapacağım. İsimlerini, yüzlerini ve birinin daha başlamadan hayatlarını aldığını bilsinler diye. Bu da önemli."

Öyle olduğunu Eve biliyordu. Ve kimse bunu Nadine'den daha iyi yapamazdı çünkü bu onun için önemliydi. "Kayıt cihazını çıkar."

Nadine çanta dediğı bavulu karıştırıp çıkardı. "On dakika içinde buraya bir kamera getirebilirim."

"Kamera yok, röportaj yok. Sadece isimler." Eve isimleri sıraladı. "Onları henüz serbest bırakamazsınız, ancak onlar hakkında -sessizce- bazı temel arka plan çalışmaları yapabilirsiniz. Diğerlerini elimize geçtiklerinde vereceğim. Onlarla gidebileceğın zaman sana yeşil ışık yakacağım. O zamana kadar kırmızı ışıktay olacaksın."

"Anlaşıldı."

"Şimdi git buradan. İşim var."

"Ben de öyle." Nadine ceketini aldı. "Tatil partinizi dört gözle bekliyorum."

"Benim neyim?"

"Roarke ile kısaca konuştum. Eğer bundan bahsedersen takvimine bakmanı söylememi istedi." Nadine ceketini giyerek dışarı çıktı.

Takviminden bahsedilince şimdi hatırladı. Ama yine de. "Daha yeni parti yapmamış mıydık? Şükran Günü bir parti değil mi? Noel neden Şükran Günü'ne bu kadar yakın? Kim planlıyor bunları?"

Cevap verecek kimse olmadığı için kahve aldı. Peabody içeri daldı. "Afrika'yla konuştum!"

"Tebrikler."

"Cidden, benim için büyük bir andı. Çavuş Owusu amcasıyla, büyükbabasıyla ve birkaç kişiyle daha konuştu. Aslında bu konuda bir rapor hazırlıyordu, böylece her şey ortaya çıkmış olacaktı. İşi biter bitmez gönderecek ve bazı resimler bulacak."

"Güzel."

"Bu arada bana anlattığı kadarıyla herkes Vaiz Jones'un - ona böyle sesleniyorlardı- inançlı ve iyi niyetli sevimli bir adam olduğu konusunda hemfikirdi. Saygıyla konuşur, onların yerel yemeklerini denemekten hoşlanırmış, hatta birkaç tanesini yapmayı bile öğrenmiş. Ayrıca dili öğrenmiş ve konuşurken hata yaptığında espri yapabiliyormuş. Nazik biriydi ve onun ruhunun Afrika'da kaldığına inanıyorlar."

"Yani onu sevdiler. Onu nasıl yediler?"

"Her şeye karşı bir merakı vardı. Kendisi için fotoğraflar, küçük kayıtlar çekmeyi sever, bunları bir gün bir tür kitap ya da belgeselde derlemekten söz ederdi. Şafak vakti bir su kaynağının fotoğraflarını çekmek için dışarı çıkmış, akıllıca olandan daha uzaklara gitmişti. Aslan beslenmeye gelmişti ve o da ana yemekti."

Bunların çoğunu zaten olay raporunda okumuştı. "Bu fotoğraf çekimlerine yalnız gitmeyi alışkanlık haline getirip getirmediğini söylediler mi?"

"Bunu özellikle sormadım ama Owusu bana titiz biri gibi geldi. Eğer bir şey bulduysa, raporunda yazacaktır."

"Montclair Jones'un geçmişinde fotoğrafçılığa ya da hayvan yaşamına yönelik bir ilgi olduğunu hatırlamıyorum."

Peabody, "Daha önce hiç Afrika'ya gitmemişti," diye belirtti. "Eğer oraya gitseydim bir kamerayla yaşardım. Temel olarak, en iyisini yapmaya karar vermiş ve bundan keyif alıyor gibi görünüyordu. Bu mantıklı - ilk kez bağlarından kurtulmuştu ve egzotik ve yeni bir yerdeydi."

Eve, gelen bir sinyal üzerine bilgisayarına baktı. "Iris Kirkwood'un onuncu kişi olduğu doğrulandı ve on birinci kişinin kimliği yeniden yapılandırıldı."

Eve görüntüyü inceledi; melez olduğuna karar verdi. İnce bir yüz, geniş gözler, keskin elmacık kemikleri.

"Bu yüzü tanıyorum." Eve, Kayıp Şahıslar görüntülerini iki ekranlı olarak sıraladı. "İşte orada. İşte orada. Shashona Maddox, on dört yaşında. Büyükannesinin evinden kaybolmuş. Büyükannesi velayetini almış. Annesi çocuk üç yaşındayken kaçmış, babası bilinmiyor. Büyükanne, Shashona'nın üvey kız kardeşinin velayetine sahipti, aynı anne, baba ebeveynlik haklarından vazgeçti, bu da büyük olasılıkla onun için zor olmayacaktı, çünkü o sırada iki cinayetten yirmi ila ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştı."

"Bir bildirim daha aldık."

Hızlı bir arama yaptı. "Evet. Büyükanнем hala hayatta, hala New York'ta. Üvey kız kardeşi doktor, Mount Sinai'de cerrahi asistanı. Büyükanne Teesha Maddox, yirmi beş yıldır Sekizinci Cadde'de bir apartman dairesinde yaşıyor. Profesyonel bir dadı, şu anda Yukarı Batı Yakası'nda çalışıyor. Philadelphia ne zaman geliyor?"

Peabody bilek ünitesine baktı. "Yaklaşık bir saatimiz var."

"Gidip büyükanneyi görelim. Geri dönmezsek bekleme salonunda beklemesini söyleyin."

Peabody aceleyle dışarı çıkarken, Eve DeWinter'a kısa, doğrudan bir e-posta göndermek için zaman ayırdı - Whitney'e kopyalandı.

Hızlı ve verimli çalışmanızı takdir ediyorum. Raporlarıma göre, çeşitli soruşturma hatlarını takip ediyoruz. Tüm kurbanların kimliklerini tespit edene, tüm bildirimleri yapana ve ilgili tüm taraflarla görüşene kadar, herhangi bir medya açıklaması veya konferansı beklemede kalacaktır. Dallas, Teğmen Eve.

Eve, "Gözünü dört aç," diye mırıldandı, sonra Nadine gibi paltosunu aldı ve dışarı çıkarken üzerine geçirdi.

TEESHA MADDOX'U BİR BEBEKLE BULDULAR. Belirsiz bir yaş ve cinsiyette, temiz ve çekici bir dairede. Eve'e, Peabody'ye bir kez baktı, sözsüzce başını salladı. Dudaklarını bebeğin alnına bastırdı, bir süre öylece tuttu, sonra geri çekildi.

"Lütfen içeri gelin. Bana Shashona'mın öldüğünü söylemeye geldiniz. Ekranda bahsettikleri o zavallı kızlardan biri."

"Evet, hanımefendi. Çok özür dilerim."

"Haberı duyduğumda biliyordum. Başından beri biliyordum ama nerede olduğunu o zaman öğrendim. Karakola gelecektim ama Bayan Hilly, o benim leydim. Hilly McDonald mı? Dedi ki, Teesha, kendini bu duruma sokma. Onu bulurlarsa, gelip sana söylerler. Ve işte buradasın.

"Bebeği yatıracağım. Kurudu, beslendi ve gazı çıkarıldı. Onu bir süreliğine beşiğine yatıracağım, huysuzlanma ihtimaline karşı monitör açık olacak. Sen burada otur, ben birazdan dönerim. Bebekle ölüm hakkında konuşmayı sevmiyorum. Bazılarının sandığından daha fazla şey alıyorlar."

"Güzel bir yer," dedi Peabody sessizce. "Ne bileyim, hoş, yerleşik, rahat bir havası var. Son derece şık ama aynı zamanda ev gibi."

Eve oturup odayı tararken iyi bir manzara olduğunu düşündü.

Bir sürü fotoğraf - bebek, hayır, iki bebek, biri ilerleyerek küçük bir çocuk haline gelmiş. Belki üç, dört? Bunu bilmesine imkan yok.

Bir kadının -Hilly olduğunu tahmin ediyordu- ve muhtemelen babası olan bir adamın resimleri. Birlikte, bebekle, bebekle, çocukla. Ve beyaz tenli kızıl saçlı Hilly ile Teesha'nın bir fotoğrafı.

Renklendirme Eve'e Dennis Mira'nın muhteşem sıcak çikolatasını düşündürdü.

Peabody, "Yetişkin kadınların büyükannesi olacak kadar yaşlı görünmüyor," diye yorum yaptı.

"Altmış dört yaşında."

"Öyle görünmüyor. Ve torun sahibi olmak için hâlâ çok genç."

"Kızımı doğurduğumda on yedi yaşındaydım. Kulak misafiri olmak istememiştim," dedi Teesha geri döndüğünde. "Zamanında pek çok bebeği salladım. Bebekleri sallamak ruhu rahatlatır ve kırıksıklıkları uzak tutar. Sana içecek bir şeyler hazırlayabilirim," diye teklif etti. "Böyle soğuk bir günde belki çay ya da kahve istersiniz. Polis programlarında çok kahve içtikleri kesin."

Peabody ona, "Zahmet etme," dedi. "Biz iyiyiz." "Bayan Hilly aldırılmaz, yani eğer istediğinize karar vererseniz bir şey, sadece söyle. On yedi yaşındaydım," diye tekrarladı oda gibi temiz ve düzenli bir şekilde otururken. "Aptalca bir aşk yaşıyordum, o yaşta aşık olmadığın zaman olabileceğin türden bir aptallık. Ama öyle olduğunu düşündüğün zaman, bir erkek seni her şeye ikna edebilir. Hamile kaldığımda 16 yaşındaydım ve çok korkmuştum. Daha fazla saklayamayana kadar anneme bile söylemedim. Çocuğa söyledim ve rüzgar gibi gitti. Babam biraz delirdiğinde bile annem yanımda durdu. Ama o kendine geldi. Aptalca bir şey yaptığınızda bazen hayatınızı bununla uğraşarak geçirdiğinizi öğrendim."

İç çekti ve pencereye doğru baktı. "Kızımı sevdim. Kızımı hala seviyorum. Bebeklerle, çocuklarla aram iyidir. Bu benim yeteneğim. Bebeğim için elimden geleni yaptım, annem de yardım etti. Çalıştım, para kazandım, evde okulumu bitirdim, bebeğime baktım. Onu doğruyu yanlış bilmesi, sorumluluk sahibi, nazik ve kendi derisinin içinde mutlu olması için yetiştirdim."

Tekrar iç çekti. "Mylia'yla birlikte olamadık. Ne yaparsam yapayım çılgına dönüyordu ve ona bir çatı sağlamak için başka çocuklarla çalışmamdan nefret ediyordu,

Ağzında yemek, ona biraz eğlence ya da giyecek güzel bir şey vermek için. Her neyse, Shashona'ya başladığında benden daha büyük değildi. Onun yanında durdum. Bildiğim her şekilde yardım ettim. Çocukla bir süre gitti, ama çocuk onu terk etti ve bana döndü, bir ay sonra da bebeği oldu. O da olmadı. Sadece yeteneği yoktu."

"Demek Shashona'yı siz yetiştirdiniz," dedi Eve.

"Yaptım. Mylia, gelip giderdi, haftalarca ayrılır, sonra geri gelirdi. Doğruyu söyleyeyim, bu yüzden bazı kavgalarımız oldu. Sonra başka bir adam, başka bir bebek. Ve çıkar çıkmaz tekrar gitti. Güzel bebekler, Shashona ve Leila. Ben de onlar için elimden geleni yaptım. Bir süre sonra mahkemeye çıkmam gerekti ve beni yasal vasi yaptılar. O zamanlar çalıştığım insanlar iyi insanlardı, tatlı çocuklardı, ikisi de avukattı ve bana yardımcı oldular."

En ufak bir miyavlamada Teesha'nın bakışları masanın üzerindeki küçük ekrana kaydı ve Eve bebeğin beyaz bir beşikte pembe çarşafı üzerinde uyuduğunu gördü.

Teesha gülümseyerek, "O sadece rüya görüyor," dedi. "Gerçek şu ki Shashona annesine çekmiş. Hiçbir şeyin evcilleştiremediği vahşi bir tarafı vardı. Akıllı kız, zeki kız. Bunun için dua ettim, vahşi yanını biraz olsun törpülemesi, kendine bir şeyler katması için dua ettim."

Uzun bir nefes aldı. "Dediğim gibi zekiydi hanımefendi. İçtenlikle inanıyorum ki o vahşiliği bir tutkuya dönüştürebilirdi, belki bir gün önemli bir şey yapabilirdi."

Teesha kalbine bir yumruk bastırdı. "O tutku, o önem? Sadece içinde saklıydı, biraz daha büyümesini bekliyordu."

Bütün güzel genç kızların içinde, diye düşündü Eve. Henüz gelmemiş olan hayat onların içinde saklıydı.

"Kaybolduğu gün ne oldu?"

"Her zamanki gibi okula gitti ama o gün eve gelmedi, ne okuldan sonra ne de hava karardıktan sonra."

"Bu normal miydi?"

"Hayır, hanımefendi." Teesha başını yavaşça iki yana sallarken gözleri Eve'e dikilmişti. "Beni sevdi, vahşi bile olsa beni sevdi. Bunu ben de kalbimde hissediyorum. Bir süre evde olmayacağını bana her zaman bildirirdi, tamam desem de demesem de bana söylerdi. O gün öyle olmadı. Onu bulamadım. Telefonu vardı ama cevap vermedi. Birlikte koştuğu kalabalık bilmiyordu, polis işin içine girdikten sonra bile bilmediklerini söylediler. Bir çocukla görüşüyordu. Onu bilmediğimi sanıyordum ama biliyordum.

"Shashona gibi güzel bir kız," dedi Teesha hüzünlü bir gülümsemeyle. "Eh, bir oğlan olacak. O da kötü bir çocuk değildi. Onun gibi akıllı. Onunla ben konuştum ve o hafta sonu bir randevuya gideceklerini söyledi.

O gün doğruca eve gelmesini istememe rağmen eve gelmediği gün okuldan sonra nasıl pizza yemeye gittiklerini. Onu köşeye kadar geçirmiş ve kendi yoluna gitmişti. Ve onu bir daha görmemiş."

Eve, "Kayıp Kişiler raporundan ismini buldum," dedi.

"Şu anda bir bankada kredi memuru olarak çalışıyor. Önümüzdeki bahar iyi huylu, genç bir hanımla nişanlanacak. İrtibat halindeyiz. Onu asla incitmediğini biliyorum. Kimin yaptığını biliyor musun?"

"Araştırıyoruz," dedi Eve.

"Diğer kızları tanıyor muydu? Sen biliyor musun?"

"Bize söyleyebilirsiniz. Henüz isimlerini açıklamıyoruz. Onlardan kimseye bahsetmemenizi istemek zorundayım."

"Buna söz verebilirim."

Eve ona bir liste verdi. Peabody ona fotoğrafları sundu. Teesha başını sallayarak onları inceledi.

"Bu isimleri ya da bu tatlı genç yüzleri tanımıyorum. Burada sadece on bir isim var."

"On ikincinin kimliğini henüz resmi olarak tespit edemedik."

"Zavallı şey. Bir sürü arkadaşı vardı Shashona'mın. Hepsini tanıyor muydum, yoksa hepsini yanında mı getiriyordu bilmiyorum,

ama bu kızları tanımıyorum."

"Sığınak'ın etrafında hiç dolaşıp dolaşmadığını biliyor musun? Bulunduğu bina?"

"Öyle görünüyor. Bunu biliyordu. Bir keresinde doğru yapmadığı konusunda tartışırken, gidip orada yaşayabileceğini söyledi. Bunu duygularımı incitmek ya da beni kızdırmak için söyledi. Sanırım ikisi de oldu. Ama oraya gidip kabul edilmeyi istemezdi. Ben olmasaydım, ki bunun altında beni seviyordu, Leila'yı terk etmezdi. Küçük kız kardeşini.

Leila, Shashona'ya tapardı. Her yıl, kaybolduğu gün, Shashona için dua eder ve Leila'nın onunla birlikte gitmediği için Tanrı'ya şükrederdim. O gün onu okula göndermedim, işten izin aldım."

"Leila hasta mıydı?" Peabody sordu.

"Regl dönemi başladı. İlk adetini görmeden önceki gece. Kızlarımı regl döneminin ilk gününde hep evde bırakırdım, onları biraz şımartırdım, bu yüzden Leyla ablasıyla birlikte değildi. Şimdi o bir doktor. İyi bir cerrah olacak. Çok güzel bir genç kadın. Güvende ve mutlu. Ve bizim Shashona, artık bulundu. Leyla'ya söylemem gerekecek."

İlk kez gözleri yaşlarla doldu. "Ona söylemek zorundayım. Tekrar iletişime geçtiğinde annelerine söylemem gerekecek. Arada bir arıyor."

"Bayan Maddox, Shashona kiliseye gitti mi?"

Eve'e biraz gülümsedi. "İstese de istemese de her Pazar. Benim çatım altında yaşadıkları sürece Şabat'a saygı duyarlardı. Kiliseye pek aldırmazdı. Bol bol şarkı söylenirdi. Şarkı söylemeyi severdi. Güzel, berrak bir sesi de vardı. Onu ne zaman alabilirim?"

"Biraz daha zaman alacak," dedi Eve ona. "Sizi bilgilendireceğiz. Bu insanlardan herhangi birini Shashona'da, mahallede gördünüz mü?" Eve'in işaretiyle Peabody dosya çantasından daha fazla fotoğraf çıkardı.

Teesha sırayla onları inceledi. Nashville Jones, Montclair Jones, Philadelphia Jones, Sebastian, Clipperton.

"Üzgünüm ama bu insanları hatırlamıyorum. Şüpheli mi bunlar? Ekrandaki polis programlarını izlemeyi seviyorum."

"Olası bir bağlantısı olan herkesi araştırıyoruz."

"İnsanların birbirlerine yaptıkları şeyleri neden yaptıklarını bilmiyorum.

diğer. Hepimiz hayatlarımızı yaşamak, işimizi yapmak, ailelerimizi büyütmek ve sevdiğimiz kişiyi sevmek için buradayız. Hepimiz aynı şeyler için buradayız ama bazıları buna izin veremiyor. Bununla mutlu ya da memnun olamıyorlar. Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Fotoğrafları Peabody'ye geri verdi. "Öyle mi?" Eve ne yapacağını şaşırmış bir halde kıpırdandı. "Hayır."

"Siz bilmiyorsanız, kimsenin gerçekten bildiğini sanmıyorum."

- - -

Sişinde gerçekten iyi olmalı," diye yorumladı Peabody. "Onun sahip olduğu şekilde. Çok rahatlatıcı. O Kalbi kırıktı, torununun gittiğini uzun zaman önce kabullenmiş olsa da bunu duymak onu incitmişti. Ama hala o yatıştırıcı yönü vardı."

"Çocuk muhtemelen iyi olacaktı. Linh gibi. Sadece sümüklü evresinden çıkma şansı olmadı. Başka bir kilise bağlantısı."

"Biraz gevşek ama evet."

"Ve şarkı söylemek. Sebastian, DeLonna ile anlaşırса belki bunu da bağlarız."

"Çok fazla bağlantı var ama güçlü bağlantılar yok."

Eve, sinyal verdiğinde iletişim cihazına baktı.

"Philadelphia evde. Bakalım bağlantı kurabilecek miyiz?"

- - -

SPeabody'yi Philadelphia'yı görüşme odasına nakletmesi için gönderdi. Daha resmi bir ortam, diye düşündü Eve. Daha fazla baskı. Daha sonra, Jones ile aynı rutini tekrarladılar.

Acele etmedi, dekorları ve aletleri topladı, sonra Peabody'nin kapının dışında durduğu yere doğru ilerledi.

"Ona bir limonlu gazoz aldım," diye söze başladı Peabody. "Biraz gergin ve beklemekten biraz mutsuz ama elinden geldiğince yardım etmek istiyor. Ve böyle devam ediyor."

"Gergin ve mutsuz olmak işe yarar." Eve içeri girdi. "Kaydı aç. Görüşmeyi kaydetmemiz gerekiyor Bayan Jones, kayıt için."

"Elbette, ama-"

"Sadece bir dakika. Dallas, Teğmen Eve ve Peabody, Dedektif Delia, Philadelphia Jones ile H-5657823 numaralı dava dosyasıyla ilgili olarak görüşmeye giriyoruz. Geldiğiniz için teşekkür ederiz," dedi Eve otururken. "Kayıtlara geçmesi için size haklarınızı okuyacağız."

"Anlamıyorum. Haklarım mı?" Philadelphia bugün saçlarını toplamıştı ve bir elini gergin bir hareketle saçlarının üzerinde gezdirdi. "Ben şüpheli miyim?"

Eve hızlıca, "Prosedür böyle," dedi ve gözden geçirilmiş Miranda'yı sıraladı. "Haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anladınız mı?"

"Evet, tabii ki. Elimden geldiğince yardım etmek için buradayım."

"Bunu takdir ediyoruz. Öldükleri sırada sahibi olduğunuz binada kalıntıları bulunan kurbanlardan biri hariç hepsinin kimliğini tespit ettik."

Eve on bir fotoğraf ortaya koydu. "Bu kızlardan herhangi birini tanıyor musun?"

"Shelby, tabii ki, daha önce konuştuğumuz gibi. Ve Mikki. Lupa, sadece kısa bir süreliğine bizimle birlikteydi. I . . . Bu kız tanıdık geliyor ama emin değilim." Parmağını Merry Wolcovich'in fotoğrafının üzerinde gezdirdi. "Bana onun adını vererseniz, kayıtlarımızı kontrol edebiliriz."

"Evet. Resmi olarak iki kurumunuzda da kalmıyordu."

"Eğer bizden biri olsaydı, kayıtlarımızda olurdu." Omuzları dikleştirdi, arkasına yaslandı. "Sorumluluklarımızı hafife almayız."

"Ama tanıdık geliyor?"

"I . . . Onu Shelby, Shelby ve Mikki'yle -belki DeLonna'yla- birlikte gördüğümü hayal ediyorum."

Fotoğrafı kaldırdı ve kaşlarının arasında dikey bir çizgi oluşana kadar kaşlarını çattı. "O Emin değilim. Yıllar önceydi ama bir şeyler tanıdık geliyor."

"Sadece bu mu?" Eve söyledi.

"Evet, ama bundan emin değilim. Ben pazarda!" Çok dik oturdu. "Pazara gittim ve hepsi oradaydı, bu kızla birlikte. Dae Pak'ın pazarı... O kadar sabırsız bir adamdı ki. Bana birkaç kez içeri giren, hırsızlık yapan ya da yaramazlık yapan çocuklardan şikayet etti. Hatırlıyorum çünkü içeri girmiştım ve açıkçası çok kaba davranıyorlardı. Kızlara - bizim kızlara- özür dilemelerini ve hemen benimle geri gelmelerini emrettim. Hatırlıyorum çünkü diğer kıza adını ve nerede yaşadığını sordum. Bana kendi işime bakmamı söyledi, ama o kadar da kibarca değil ve kaçtı. Hatırlıyorum," diye tekrarladı, "çünkü ondan sonra birkaç hafta boyunca gözümü ondan ayırmadım, belki geri gelir diye. Kaçak olabileceği hissine kapılmıştım. Onlarla rutin olarak çalıştığınızda bunu hissetmeye başlıyorsunuz."

"Tamam."

"Öyle miydi? Kaçak mıydı?" "Evet."

"Ve ölen kızlardan biri." Philadelphia gözlerini kapatarak elini fotoğrafın üzerine koydu. "Peşinden gitmeliydim, CPS'i aramalıyım. Tek düşündüğüm kızlarımızı geri almaktı ve bunu yapmadım."

Peabody, "Bilemezsiniz," diye söze başladı.

"Bu benim işim. Bilmem gerekiyordu. Shelby ve Mikki'nin başına bunlar geldiğinde ikisi de benim kontrolüm dışındaydı. Ama sorumluluğun bir kısmı bana ait, değil mi? Shelby bizi kandırdı ve bunu yapmamalıydı. Ona karşı daha dikkatli olmalıydık ama dikkatimiz dağılmıştı, iyi talihimiz bizi o kadar heyecanlandırdı ki onun elimizden kaçmasına izin verdik. Şimdi bununla, bunu bilerek yaşamak zorundayız."

Mikki, ne yapabilirdik bilmiyorum ama sanki bir şeyler yapabilirmişiz ve yapmalıymışız gibi geliyor. Şimdi ikisi de gitti. İkisi de."

Tekrar resimlere baktı, sonra keskin bir ifadeyle başını kaldırdı. "Ama DeLonna değil. O orada değil. Üçü birbirine çok yakındı. Ama o onlarla gitmedi. Bizimle kaldı, on altı yaşına kadar bizimle kaldı."

"Ama şu anda nerede olduğunu bilmiyorsun?"

"Hayır, ve itiraf etmeliyim ki, irtibatta kalacağını umuyordum, bekliyordum."

Bazı çocuklar yapıyor, bazıları yapmıyor."

"Onları hiç sordu mu? Onları görmek ya da onlarla iletişime geçmek istedi mi?"

Philadelphia alnını ovuşturdu. "Hatırlayacak çok şey var. O zamanki notlarımı gözden geçiriyordum, nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordum..."

Başını iki yana salladı. "DeLonna'nın bir süreliğine kendini geri çektiğini, iyi olmadığını iddia ettiğini fark ettim. En yakın iki arkadaşının onu terk etmesi yeterince doğal."

"Hasta mıydı?" Eve sordu.

"Notlarıma ve hafızama göre uyuşuk."

Bunu saklamaya çalışsa da ağlamaklıydı. Seans sırasında, biraz açılmasını sağlayabildiğimde, kötü kızlardan biri olduğundan bahsetti. Kötü olduğu için herkes onu terk etmiş; kötü olduğu için gerçek bir evi, gerçek bir ailesi olmamış. Özgüveni üzerinde çalıştık. Çok güzel bir sesi vardı, onu biraz daha ortaya çıkarmak için şarkı söylemeyi kullanabildim. Ama hiçbir zaman diğer kızlarla aynı şekilde bağ kuramadı. Ve dediğim gibi, içine kapandı, bir tür yas tutmaya başladı ki bu doğaldı, beklenen bir şeydi. Boş zamanlarını odasında geçirirdi ve beni anlıyorsanız fazla şımarıktı. Kendisine ne görev verilirse onu yapıyor, sonra da kabuğuna çekiliyordu. Kendini toparlaması neredeyse bir yıl sürdü."

"Hiçbir arkadaşının onu görmek, onunla takılmak için çaba göstermemesini sorgulamadınız mı?"

"Teğmen, çocuklar bencil olabilir ve dünyaları genellikle anlaktır. Şimdi ve buradadır, bu nedenle Sığınak'ta ya da şimdi HPCCY'de kurulan bağlar güçlü ve ömür boyu sürebilir ya da durum değiştiğinde çözülen zayıf, durumsal bağlar olabilir."

"Ve sen takip etmiyor musun?"

Ellerini kaldırdı - kısa, düzgün, cilasız tırnaklar, yüzük yok, bilezik yok. "Biz bir geçiş eviyiz ve çoğu zaman nispeten kısa bir süre için. Genellikle çocuklar ve vasileri bunu geride bırakıp yeni bir başlangıç yapmayı tercih ediyor. Biz karışmıyoruz."

"Yani kapıdan çıktıklarında her şey bitiyor mu?"

Philadelphia'nın omuzlarının dikleşmesine bakılırsa, bu küçük iğneleme sinirlerine dokunmuştu. "Bakımımız altındaki çocuklara fiziksel, ruhsal ve duygusal olarak elimizden gelen her şeyi veriyoruz. Bizden ayrıldıklarında daha iyi bir durumda ayrıldıklarını ve üretken, mutlu bir yaşam sürmeye hazır olduklarını görmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Onlar için derin duygular besliyoruz, Teğmen ve profesyonel düzeyde onların sadece kısa bir süreliğine bizim olduklarını anlıyoruz, bu yüzden gitmelerine izin vermeliyiz. Hem onların hem de kendimizin iyiliği için."

"Ama onlarla her gün etkileşime geçiyorsunuz, adeta onlarla yaşıyorsunuz."

"Bu doğru." "Yetkili kim?"

"Ne demek istediğinizi anlamadım. Kardeşim ve ben görevleri, sorumlulukları paylaşıyoruz. Hem The Sanctuary'yi hem de HPCCY'yi birlikte kurduk."

"Yani bir anlamda ortaksınız."

"Evet, her anlamda."

"Ama işletme mezunu olan, işletme yönetimi eğitimi almış olan sizsiniz."

"Evet, doğru."

"Yani mali işlerle siz ilgileniyorsunuz." "HPCCY'de, evet, öncelikle."

"Diğer yerin tankının bu kadar kötü olmasına nasıl izin verdiniz de oradan çekip gittiniz?"

Yanaklarına hafif bir renk yayıldı. "Bunun ne kadar geçerli olduğundan emin değilim."

"Her şey geçerli."

Philadelphia kısaca, "Aşırı genişledik," dedi. "Duygusal ve finansal olarak. Sadece yaptığımız şeye inandık ve o kadar çok şey yapmak istedik ki pratik işleri ihmal ettik. Aslında, yönetim eğitimini The Sanctuary'nin son yılında aldım, çünkü bu alanda sorun yaşadığımızı fark ettik."

"Yani ondan önce, sadece beceriksizce ilerledin. Ne, bir mucize mi umuyordun?"

Hem gözleri hem de sesi çok ama çok soğuklaştı. "Herkesin duanın gücüne inanmadığını anlıyorum. Biz inanıyoruz, bu duanın cevabı net olmasa ya da zor görünse bile. Sonunda mucizemiz gerçekleşti. Başlangıçta pratik ve ticari anlamda başarısız olduğumuz için çok daha fazla çocuğa yardım edebildik, onlara çok daha fazla bakım sağlayabildik."

"Siz eğitim almadan önce Sığınak'ta mali işlerle kim ilgileniyordu?"

Philadelphia kısa ve sabırsız bir ses çıkardı. "Tekrar ediyorum, bu soruları anlamıyorum. Nash çoğunlukla anlardı. Biz çok geleneksel bir evde büyüdük. Babamız geçimini sağlar, para ve faturalarla ilgilenirdi. Evi annemiz çekip çevirirdi. Bu yüzden başlangıçta The Sanctuary'ye bu dinamikle yaklaştık. Bildiğimiz şey buydu. Ancak ikimiz de Nash'in gerçek bir iş kafasına sahip olmadığını fark ettik. Ben öyleydim. Yeteneklerimizi kullanmaya da inanıyoruz, bu yüzden daha fazla eğitim aldım. Sığınak'ı kurtarmak için çok geçti ama planın bu olduğunu kabul ettik."

"Kimin planı?"

"Yüksek güç. Öğrendik, kaybettik, bize bir şans daha verildi ve başardık."

"Handy. Yani artık mali işlerle siz ilgileniyorsunuz." "HPCCY için, evet, muhasebecimizle birlikte."

"Her biriniz kendi kişisel mali durumunuzu mu idare edeceksiniz?" "Elbette. Teğmen-"

"Sadece bir resim çekiyordum," diye araya girdi Eve. "Peki ya diğer kardeşin?"

"Monty mi? Monty öldü."

"Afrika'da. On beş yıl önce geçen ay. Ölmeden önce demek istedim. Görevi neydi? Görevleri, sorumlulukları neydi? Onun payı?"

"Yapabildiği her yerde yardım ederdi. Yemeklere yardım etmekten, küçük onarımlar yapmaktan hoşlanırdı. Ara sıra Brodie'ye yardım ederdi."

"Scut işinden bahsediyorsun."

Philadelphia'nın kaşları, aralarındaki o derin kırıksıklığı oluşturmak için birbirine yaklaştı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Gerçek sorumluluklar yok, gerçek bir iş yok. Sadece daha düşük seviyedeki işleri yapıyorum."

"Monty bunun için eğitilmedi-"

"Neden olmasın? Neden sen ve ağabeyin gibi bir ortak olmak için eğitim almadı?"

"Bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum? Kişisel hayatlarımız -"

"Bunlar artık benim işim." Eve sözünü kesince Philadelphia sandalyesinde sarsıldı. "On iki kız öldü. Soruyu anlayıp anlamaman önemli değil. Cevap ver."

"Haydi, Dallas." İyi polis rolünü oynayan Peabody sakinleşerek içeri girdi. "Philadelphia'ya, "Her şeyi bir araya getirmeye çalışabilmemiz için ne biliyorsak bilmemiz gerekiyor," dedi. Kızlar için," diye ekledi, bazı resimleri Philadelphia'ya biraz daha yaklaştırarak.

"Yardım etmek istiyorum, sadece ... Monty hakkında konuşmak acı verici. O benim bebeğimdi." İçini çekti. "En küçüğümüzdü ve sanırım hepimiz onu biraz şımarttık. Daha çok annemiz öldüğünde."

"İntihar etti."

"Evet. Şimdi acı verici ama o zamanlar hepimiz için daha acı vericiydi. Zihnen ve ruhen iyi değildi. O

inancını kaybetti ve canına kıydı."

Peabody nazikçe, "Bu bir aile için korkunç bir şey," dedi. "İnançlı bir aile için bence daha da korkunç. Anneniz inancını kaybetti."

"Bu inanca bağlı kalma isteğini kaybettiğini hissediyorum. Aklı ve kalbi hastaydı."

"Baban bu konuda sert bir tavır takındı," diye araya girdi Eve.

Eve, kızarıklığın geri döndüğünü, bu kez utançtan çok öfke olduğunu düşündü. "Bu çok kişisel bir trajediydi ve öyle de. Eğer dediğiniz gibi sert bir tavır takındıysa, bu onun üzüntüsünden, büyük hayal kırıklığından kaynaklanıyordu. Babamın inancı mutlaktır."

"Ve anneninki değildi." "O iyi değildi."

"En küçük kardeşinizi doğurduktan kısa bir süre sonra rahatsızlandı ya da tedaviye başladı."

"Beklenmedik ve zor bir hamilelikti. Ve evet, bu onun sağlığına zarar verdi."

"Zor ve beklenmedik," diye tekrarladı Eve. "Ama o bunu başardı."

Ellerini masanın üzerinde sıkıca kavuşturan Philadelphia soğukkanlılıkla konuştu. "Her bireyin yaptığı seçimlere saygı duymakla birlikte, en uç koşullar dışında hamileliğin sonlandırılması ne annem ne de bizim inançlarımızı paylaşanlar için bir seçim değildir."

"Pekâlâ. Yani beklenmedik ve zor bir hamilelik, ardından klinik depresyon, anksiyete ve nihayetinde kendi kendini sonlandırma."

"Neden bu kadar soğuk konuşuyorsun?"

"Gerçekler bunlar, Bayan Jones."

"Hiçbir şeyi kaçırmak istemeyiz." Peabody elini Philadelphia'nın elinin arkasına hafifçe dokundurdu. "Anneniz öldüğünde küçük kardeşiniz hâlâ evde mi yaşıyordu?"

"Evet, sadece on altı yaşındaydı. Bize geldi, Nash ve bana. -Birkaç ay sonra, babamız evi sattığında, bir göreve gitti. Kısa bir süre sonra bir ev satın alabildik."

Dokuzuncu Cadde'deki binayı kendi payımızla satın alacağız ve Sığınak'a başlayacağız."

"Annesini kaybetmek için çok genç," dedi Peabody, sempati dolu bir ifadeyle. "Siz Sığınak'a başladığınızda üniversiteyi ya da pratik beceri eğitimini düşünecek yaşta olurdu. Dosyada bununla ilgili bir şey görmedim."

"Hayır. Monty'nin üniversiteyi ya da pratik eğitimi denemek için hiçbir isteği yoktu ve dürüst olmak gerekirse, gerçek bir yeteneği de yoktu - ne danışmanlık ne de organizasyon için. Elleriyle arası iyiydi, bu onun yeteneğiydi."

"Ama orada da eğitim yok."

"Bize yakın kalmak istiyordu ve biz de buna müsamaha gösterdik." "Depresyon tedavisi görüyordu," diye ekledi Eve.

"Evet, vardı." Eve'e dönüp bakarken kızgınlığı yeniden parıldadı. "Ne olmuş yani? Bu bir suç değil. Monty, Nash ya da benden daha içe dönük biriydi. Biz görevlere gidecek ya da daha fazla eğitim alacak kadar büyüdüğümüzde ve annemiz öldüğünde, yalnızlaştı ve depresyona girdi. Ve yardım arandı ve sağlandı."

"İçe dönüktü. Sığınak'ta size katıldığında sakinlerle ve personelle pek etkileşime girmedim."

"Dediğim gibi, babamız göreve çağrıldığında Monty'yi de yanımıza aldık ve ona bir amaç kazandırdık. Biraz utangaçtı ama çocukları severdi. Bazı açılardan onlardan biriydi. Sığınak onun da eviydi."

"Onu kaybettiğinde ne hissetti?"

"Açıkçası onun için zor oldu. Burası hepimizin olduğu gibi onun da kendi evi olarak gördüğü ebeveyn evinin dışındaki ilk yeriydi. O, hepimiz, anlaşılabilir bir şekilde üzgündük. Başarısızlığı kabullenmek asla kolay değildir. Ama bu başarısızlık yeni bir kapı açtı."

"Ve sen yeni kapıdan girdikten hemen sonra onu Afrika'ya gönderdin. Bu utangaç, içine kapanık küçük kardeşi."

"Bir fırsat çıktı. Monty'nin dünyasını genişletmesi gerektiğini hissettik. Yuvadın ayrılmaya. Dürüst olmak gerekirse benim için zordu ama bu onun için bir şanstı."

Onun için bir kapıydı."

"Kim ayarladı?"

"'Ayarlanmış' derken neyi kastettiğinizden emin değilim. Zimbabwe'deki misyoner emekli olmak, evine, ailesinin yanına dönmek istiyordu. Bu, Nash ve benim gibi Monty'nin de dünyayı biraz görmesi ve bir mesleği olup olmadığını anlaması için bir fırsattı."

"Nasıl beğendi mi?"

"E-postaları çok mutluydu. Afrika'ya ilk görüşte aşık olmuş gibiydi. İnaniyorum ki bizden alınmasaydı, orada çiçek açacaktı. Yerini bulmuştu ve benim şüphe duyduğum bir çağrıydı. Ölümünden sonra gelen taziyeler onun nezaketinden, merhametinden ve neşesinden bahsediyordu. Bizden ayrılmadan önce neşesini bulduğunu bilmek hem acı verici hem de özgürleştirici."

"Onunla ne sıklıkla konuşuyordunuz?"

"Konuşmak mı? Konuşmadık. Bir göreve ilk başladığınızda, özellikle de tek başınıza ilk görevinizde, eve, ailenize veya arkadaşlarınıza bağlanmak çok kolaydır. İlk birkaç ay için bu teması biraz sınırlı tutmak en iyisidir, böylece göreve odaklanabilir, orayı eviniz, aileniz olarak görebilirsiniz. Ve onlara tüm kalbinizle hizmet edin."

"Acemi birliğine benziyor."

Biraz gülümseyecek kadar rahatladı. "Sanırım bir bakıma öyle."

"Peki ya o ve Shelby? Nasıl anlaşıyorlardı?" "İyi geçinmek mi?"

"Çocuklardan biri gibi olduğunu söylemiştin."

"Evet, sadece Nash ve benden daha genç olduğunu ve ruhen de daha genç olduğunu kastetmiştim."

"Onlarla, özellikle de Shelby ile arası nasıldı?" "Özellikle kızların yanında utangaçtı, ama iyi anlaşırdı. Yeterince iyi. Shelby'den biraz korkmuş olabileceğini söyleyebilirim. Büyük ve bazen de yıpratıcı bir kişiliği vardı."

"Peki ya utangaç ve başkanların küçük kardeşi olunca? Eminim onu birkaç kez dürtmüştür. Sizden öç almanın bir yolu, örneğin onu disipline soktuysanız ya da reddettiyseniz, en savunmasız olanı dürtmek olabilir."

"Zorba olabiliyordu, bu yeterince doğru. Monty ondan uzak durma eğilimindeydi. Daha sessiz sakinlerle daha rahattı. T-Bone ile spor konuşurdu." Hafızasındaki o pırıltıyı yakalayınca gülümsedi. "Bunu unutmuşum. Monty sporu severdi, her türlüünü. O ve T-Bone futbol ya da beyzbol konuşurlardı. Bütün bunları sıralarlardı.

. . . Geri dönüşüm kutusunu boşaltmayı bile zar zor hatırlarken nasıl hatırladıklarını anlayamıyorum."

"Bu yüzden Shelby'nin ekibinden biriyle düzenli olarak etkileşime girdi." "Erkeklerin yanında daha rahat ve özgüvenliydi, erkekler."

"Yani kız arkadaşın yok mu?" "Hayır."

"Erkek arkadaş mı?"

Şimdi sandalyesinde kaykılmıştı. "Babamız bunu onaylamazdı ama Monty'nin başka bir gençle ilişki kurması Nash için de benim için de sorun olmazdı. Ama onun fiziksel olarak erkeklere ilgi duyduğunu sanmıyorum. Ve o noktada bir kadınla ilişki kuramayacak kadar utangaçtı."

"Kızlar daha kolay olabilirdi."

Bir an sürdü, sonra Philadelphia'nın şaşkın kaşları öfke ateşine dönüştü. "İma ettiğin şey hoşuma gitmiyor."

"Utangaç bir adam, sosyal çevresi yok denecek kadar az, evde eğitim almış, dediğiniz gibi şımartılmış ve aynı zamanda kısıtlanmış. Ciddi sorumlulukları yok, boş zamanı çok. Ve bir ev dolusu genç kız - bazıları, Shelby gibi, iyilik karşılığında seks yapmaya istekli."

"Monty asla kızlardan birine dokunmazdı." "Eşcinsel olmadığını söylemiştin." Eve öne doğru eğildi ve Philadelphia'nın alanına girdi. "Genç, henüz yirmili yaşlarında ve tüm bu kızlar, bazıları yeni tomurcuklanmaya başlıyor. Birçoğunun sokaklardan gelen bir sürü tecrübesi var. Ve işte Shelby, bir şişe bira ya da başka ne isterse karşılığında bir adama sakso çekmekten mutluluk duyuyor."

Philadelphia'nın yüzü alev alev yandı. "Farkında değildik Shelby'nin ... Nash onu mutfak malzemeleri çalarken yakalayana kadar yaptığı faaliyetler ve karşılığında ... ona hizmet etmeyi teklif etti."

"Demek farkındaydınız."

"Kendisine derhal kısıtlama getirildi ve danışmanlık hizmeti artırılarak durumun ele alınmasına yönlendirildi."

"Bu, Fine'ın yardımcısı Clipperton'a bira ismarlamasından önce mi sonra mı oldu?"

"Farkında değildim." Biraz kekeleydi ve yanaklarındaki ateş yerini buza bıraktı. "Bundan haberim yoktu. Nash'le olan olay taşınmadan hemen önce, bir hafta kadar önce oldu."

"Ona kısıtlama getirdiniz ama o yine de -nasıl demiştiniz?"

"Onu hayal kırıklığına uğrattık. Mümkün olan her şekilde. Ama Monty'yi bu işe bulaştırmaya hakkınız yok, buna hakkınız yok Teğmen."

"Gerçeklik," dedi Eve kesin bir ifadeyle. "Eğer büyük kardeşe saldıracak kadar cesursa, küçük kardeş kolay lokma olur. Bahse girerim küçük kardeş ona sahte evraklar hazırlatabilir. Utangaç adamı kim fark eder ki? Küçük kardeş onun ilk yetişkin evi olan eski binaya girmesine yardım edebilir. Küçük kardeş ev işlerinde beceriklidir. Küçük kardeş muhtemelen birkaç duvar inşa edebilir."

"Bu ne cüret? Orada oturup kardeşimin öldüreceğini ima etmeye nasıl cüret edersin? Bir canın alınması inandığımız her şeye aykırıdır."

"Annen kendi canına kıydı."

"Kişisel trajedimizi kanıt olarak kullanamazsınız. Annem hastaydı. O kızları kimin öldürdüğüne dair bir fikriniz olmadığı için bocalıyorsunuz, bu yüzden parmağınızı kendini savunamayan kardeşime doğrultuyorsunuz."

"İşte parmağımın işaret ettiği yer: Küçük kardeş kutuya kapatılmıştı ve babası çekip gittiğinde aniden kutunun üstü açıldı. Yedek ebeveynleri, kardeşleri ve Sığınak'ta yeni bir evi var. O artık büyük bir çocuk, sorunlu büyük bir çocuk."

Hala gerçek sorumlulukları, gerçek bir işi, gerçek bir amacı yok. Ama hormonları var. İhtiyaçları var. Tüm bu güzel genç kızlar, skoru bilen kızlar. Shelby gibi skor yapmayı bilen kızlar.

"Onu kullanıyor. Yaptığı şey bu. Bildiğı şey. Çünkü o da köşeye sıkıştırılmıştı ve ne pahasına olursa olsun kendi yerini, kendi yolunu bulacaktı. şimdi o büyük, boş bina orada öylece duruyor. Bir çıkışa ve bir girişe ihtiyacı var. Monty ikisini de bulmasına yardım edebilir. Ama bir kere yardım etti mi, onunla işi biter. Onun ekibinden biri değıl, arkadaşı değıl. O bir amaç için araçtı."

"Bunların hiçbiri doğıru değıl." Philadelphia'nın nefesi hızlandı; parmakları masanın üzerinde esnedi ve serbest kaldı. "Hiçbiri doğıru değıl."

Eve sertçe devam etti. "Ona kendini bir erkek gibi hissettirdi, şimdi yine işe yaramaz hissettirdi. Bunun için cezalandırılmalı. Binaya nasıl girileceğini biliyor. Nasıl bayılacağına biliyor. Sahip oldukları şeyin özel olduğunu görmesini sağılamalı. Kendini ona ve yüce güce teslim etmeli. Kabul etmeli. Kabul etmesini sağılayacak."

"Hayır."

"Ama başka bir kızla birlikte. Başka bir kız beklemiyordu. O da kabul edecektir. Utangaç, beceriksiz adamdan korkmuyorlar. Onları ikna etmek zor değıl. O zaman gerisi de kolay. Belki çok ileri gitti, belki de başından beri onları öldürmeyi planladı, ama her iki durumda da, artık ldler. Daha iyi bir yere gittiler, temizlendiler. Ama insanlar anlamayacak, bu yüzden onları saklamak zorunda ve evinden daha kullanışlı ne var? Onun sığınağı. Her şey çok kolaydı, gerçekten, ve bu ona nasıl hissettirdi? Artık görevini bulmuştu.

Gerçek amacını buldu. Tek yapması gereken daha fazla kız bulmak." "Sylediğın her şey yalan. Sylediğın her şey nefret dolu."

"Nefret uyandırıcı olabilir," diye kabul etti Eve, "ama kesinlikle akla yatkın. Anlayamadığım şey, bunu öğrendiğinizde neden cesetleri oldukları yerde bıraktınız? Ya da madem bilmiyordun

Onları nereye sakladığını, neden onu Afrika'ya göndermeden önce size söylemesini istemediğinizi?"

"Hiçbir şey bulamadık çünkü söylediğiniz şeylerin hiçbirini yapmamıştı."

"Yoksa onu gönderdin mi?" Eve düşünceli bir şekilde başını sallayarak arkasına yaslandı. "Bu da başka bir muamma. Utangaç, içine kapanık bir adam Afrika'da uyanıyor ve doğuştan misyoner oluyor. Bu benim için uzun bir ihtimal."

"Elbette Afrika'ya gitti. Bu belgelendi. İnsanlar onu orada tanıyordu."

"Bunun üzerinde çalışıyorum. Öldürmüştü, savunduğun her şeye ihanet etmişti ve hayatının işini tehlikeye atmıştı. Şimdi sana kim sponsor olur? Hangi mahkeme çocukları sana emanet eder? Uğruna çalıştığın her şey bitti. Açılan o kapı kapandı. Kalıntılarını bulabilecek miyiz Bayan Jones? Küçük kardeş sizin yüce gücünüze kurban mı edildi?"

"Bu kadar yeter." Ayağa fırladı. "Çirkin bir kalbin, çirkin bir aklın var. Ben kardeşimi severdim. Hayatında kimseye zarar vermedi ve ben de ona asla zarar vermezdim. Senin dünya soğuk ve çirkin bir yer, Teğmen, bunlarla dolu."

Hâlâ masanın üzerinde duran fotoğrafları işaret etti.

"Size söyleyecek başka hiçbir şeyim yok. Eğer bu korkunç odada kalmamda ısrar ediyorsanız, avukatımı istiyorum."

"Gitmekte özgürsünüz," dedi Eve kolayca. "Peabody, neden Bayan Jones'a çıkış yolunu göstermiyorsun?"

"Kapıyı görüyorum." Kapıya doğru dönerek hızla dışarı çıktı ve uzaklaştı. "Tanrım." Peabody uzun bir nefes verdi. "Yoğun. Bu çok mu gerçekten ne olduğunu düşünüyorsun? Çünkü bu sadece akla yatkın değil, aynı zamanda ikna edici."

"Tek yönlü. Yolun büyük kısmı. Tüm ipleri düğümlemedim ama yolun büyük bir kısmı."

"Kızları kardeşleri öldürdü."

"Uyan tek kişi o ve ona vurduğum tüm nedenlerle tam olarak uyuyor."

"Evet, ikna edici. Ama gerçekten küçük kardeşlerini öldürdüklerini mi düşünüyorsun? Yani, o öldürmediyse Afrika'ya kim gitti?

Çünkü o haklı, bu belgelendi."

"Bilmiyorum ama öğreneceğiz."

"Bu yüzden Owusu'ya köyde genç Jones'un oradayken çekilmiş bir fotoğrafı olup olmadığını sormasını söylediniz."

"Yakıldığı ve dağıldığı için herhangi bir kimlik tespiti yapılamıyor. Her kimse fotoğraflarını çekmiş. Bahse girerim bazı fotoğrafları vardır. O küçük seanstan sonra bildiğim bir şey var. Her nasıl olduysa, son düğüm nasıl atıldıysa, o bilmiyordu."

"Ben de öyle düşünüyorum, ama sen dedin ki-"

"Onu ayağa kaldırdım, değil mi? Şok, öfke ve bazı boşlukları dolduran küçük bilgi kırıntıları aldım. Bir kez başladıktan sonra korku ya da sinir alamadım. Suçluluk duygusu, kızlar yüzünden biraz suçluluk duygusu ve eğer bunlardan birazını almamış olsaydım ona yan gözle bakardım. Ama eğer haklıysam ve küçük kardeş Shelby'yle ilişki kurduysa ve bu bağlantı zincirin geri kalanını oluşturduysa, bunu bilmiyordu."

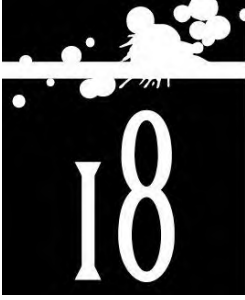
"Ama ... sonra Afrika kısmı? Sadece bir tesadüf mü diyorsun?"

"Tabii ki hayır. Başka bir kardeşi daha var, değil mi? Bir ortağı var. Eski geleneklere göre yetiştirilmiş. Büyük kardeş, küçük ailelerinin reisi. Evet, işe yarayabilir. Ona burada ihtiyacımız var, Peabody."

"Bunu gerçekleştireceğim."

Ayağa kalkmaya başladığında Eve'in 'link'i sinyal verdi. Onu çıkardı, göstergeye baktı ve kaşlarını kaldırdı. Sonra metni tuşladı. "Orospu çocuğu. Sebastian geldi. İnsanlığa olan inancım bir dakika öncesine döndü. DeLonna ile görüşmem var."

"Bok yok mu? Ne zaman?" "Şimdi. Gidelim."

MOR AY'IN BARI ZEKÂYLA PARLIYORDU.

Eve, tavanda daha fazla yıldızın parıldadığını ve mekân açıkken piste çıkan dansçıların üzerine ışık serpeceğini hayal etti.

Şimdilik mor kabinleri ve gümüş masaları boş duruyordu.

Işıltılı barın önünde duran çift, Eve içeri girdiğinde döndü.

İyi bir kot pantolon ve beyaz bir gömlek giyen iri yarı adam, yanındaki kadının iki elini tutuyordu. Güçlü kemikleri ve sert çenesiyle mükemmel bir yüze sahipti. Yeşil ve çene kadar sert gözleri, Peabody ile birlikte odadan geçerken Eve'i kızgınlıkla izliyordu.

Kadın, acil bir tonda bir şeyler söyleyen adama baktı. Kadın sadece başını salladı.

"Bu önemli, bebeğim," dedi, onun ellerini sıktı, sonra kendi ellerini çekerek kendi başına ayakta durdu.

Eve, kıvrımlı, egzotik güzelliğin içindeki sıska, tam olarak şekillenmemiş DeLonna'yı tanıyabileceğinden şüpheliydi.

Eve'in düşüncesine göre kadın kendini geliştirmişti ve sahip olduklarından en iyi şekilde nasıl yararlanacağını biliyordu. Kısa, dikenli saçları yüzüne bir hava katıyor, zengin çikolata rengindeki iri, çekik gözlerini daha da belirginleştiriyordu.

Dudaklarını stoplight kırmızısına boyamıştı ve aynı renkte kısa, dar bir elbise giymişti.

"Teğmen Dallas." Sesi dumandı.

"Bu doğru." İşi yumuşatmak için Eve rozetini kaldırdı.

"Dedektif Peabody. DeLonna Jackson?"

"Ben Lonna. Sadece Lonna. Lonna Moon. Bu benim adamım, Derrick Stevens. Burası bizim evimiz."

"Güzel bir yer."

Derrick kendini Lonna ve Eve'in arasına soktu. "Seninle konuşmak zorunda değil."

"Derrick."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bebeğim, biliyorsun. Derrick ve benim bir hayatımız var," dedi Eve'e, korumasız durmak için yana doğru adım atarak. "Bir yerimiz ve eskisinden çok uzakta olan bir hayatımız var. Oraya geri dönmem konusunda endişeleniyor."

"Buraya size sorun çıkarmaya gelmedik."

"Sorun zaten oradaydı," dedi Lonna Derrick konuşmadan. "Bunu bilmek zor ama şimdi anlıyorum. Oturmaliyiz. Sana bir içki getirebiliriz. Derrick, gazlı su içebilirim. Biraz gazlı suya ne dersin?"

"Bu harika olur," dedi Eve ona ve onunla birlikte bir kabine gitti. Eve ve Peabody bir tarafa kaydılar. "Shelby Stubacker ile arkadaştınız."

"Gelmiş geçmiş en iyi arkadaşlar. Shelby, Mikki, T-Bone. Sanırım onlar olmasaydı hava gibi kaybolup giderdim. Shelby ve Mikki, öldüler, değil mi? Sebastian doğrudan söylemedi ama Sığınak'ta buldukları şeyi duyduğumuzda biliyordum. Beni öylece terk ettiklerini düşündüm ve bu kalbimi kırdı."

"Seni öylece bırakmadılar."

"Bu daha kötü. Bunu bilmek çok daha kötü. Ama bilmek yardımcı oluyor."

"Kendi yerin, kendi kulübün olacaktı - Sebastian'ınki gibi - The Sanctuary'de."

"Bunu nereden biliyorsun?" Derrick tavandaki yıldızlar gibi parılayan uzun su bardaklarıyla dolu bir tepsi getirdiğinde şaşkınlıkla Eve'e baktı. "Taşınacağımızı öğrendiğimizde günlerce hep bunu konuştuk. Çok korkmuştum ama bunu itiraf edemiyordum. Kendi başımıza olacağımız düşüncesiyle korkmuştum ama heyecanlıydım da. Gelmiş geçmiş en iyi arkadaşlar," diye mırıldandı ve Derrick yanına oturduğunda suyunu yudumladı.

"Sahte belgeleri almasına, evrak işlerini halletmesine kim yardım etti?"

"Bunu da mı biliyorsun? Bilmiyorum, kesin olarak değil. Shelby bize her zaman her şeyi anlatmazdı. O kaptandı. Gücü vardı ama sorumlulukları da vardı. Böyle şeyler söylerdi."

"Montclair Jones ile bir ilişki geliştirdi. Küçük kardeşiyle. Cinsel mi?"

Lonna iç çekerek başını Derrick'in omzuna doğru eğdi. "O bunu seks olarak görmüyordu. Takas olarak, para birimi olarak görüyordu. Benim farklı olduğunu anlamam biraz zaman aldı." Derrick'e doğru gülümsedi. "Shelby'nin Monty'yi kendine çekmesi biraz zaman aldı. Ondan biraz korkuyordu ve çok utangaçtı ama büyülenmişti de. Bay Jones ya da Bayan Jones gibi zeki ve düzgün biri de değildi. Bizden o kadar da büyük görünmüyordu ama sanırım öyleydi. Shelby ona ilk oral seksini yapmıştı ve bundan gurur duyuyordu."

Lonna yüzünü buruşturarak elini kalbine götürdü. "Tanrım, bu onun sesini korkunç yapıyor. Anlamak zorundasın-"

"Ben biliyorum. Defalarca istismara uğramıştı. Kendisine biraz kontrol sağladığını düşündüğü bir şekilde hayatta kalmayı öğrendi. Hiç çocuk olma şansı olmamış bir çocuktü."

"Çoğumuz öyleydik." İlk gözyaşı Lonna'nın yanağından aşağı kaydı. "Ağlama bebeğim."

"Mecburum, birazcık. Shelby'nin benim gibi mutlu olma şansı hiç olmadı. Ve Mikki, o çok muhtaçtı, çok kızgındı. Ama Tanrım, Shelby'yi seviyordu. Shelby'nin asla karşılık veremeyeceğini şimdi anladığım bir şekilde onu çok sevdi. Onu takip ettik ve o bize yön verdi, bize aile verdi. Bazen Sebastian'ın kulübüyle takılırdık, eğlence için, arkadaşlık için. Ve çünkü çok şey öğrenebilirdiniz. O zamanlar yaptığım şeyler hakkında beni rahatsız etmeyeceğini söyledi."

"Yapmayacağım. Bunu ben de anlıyorum." Bunu örtbas etmek için dikkatini bir anlığına Derrick'e yöneltti. "Kimse Lonna'yı rahatsız etmeyecek."

"İlk yaptığında sana kapıyı gösteririm."

"Yeterince adil. Sebastian'a bir kız getirmişsin," dedi Lonna'ya. "Bu kızı." Ve Merry Wolcovich'in fotoğrafını masanın üzerine koydu. "Hatırlıyor musun?"

"Ben hatırlıyorum. Adını hatırlamıyorum ve bir yılan kadar kötü olduğu ortaya çıktı. Ama ona sorun çıkaran bazı çocuklarla karşılaştığımda onu Sebastian'a getirdim. O da karşılık veriyordu ama sayıca üstündüler, ben de araya girdim."

"Her zaman yapıyorsun."

Derrick'in yorumuna biraz güldü. "O zamanlar kavgacı bir aptaldım. Shelby bana kendimi nasıl idare edeceğimi öğretti, ben de o çocukların içine daldım, en acımasız olanın peşinden gittim -her zaman anlayabilirsin. Onu indirirsem, diğerleri kaçır diye düşündüm. Ve öyle de oldu. Sonra onu Sebastian'a götürdüm çünkü yalnızdı."

Parmağını fotoğrafın kenarında gezdirdi. "O da onlardan biri. Binada."

"Evet. Ona yardım etmeye çalıştın ama Sebastian'la kalmadı."

"Bir yılan kadar huysuz," diye tekrarladı Lonna. "Ama o sadece bir çocuktü. Bir süre bizimle takıldı -çoğunlukla Shelby ile- ama sonra gitti ve onu bir daha buralarda görmedim."

"Shelby'den önce mi yoksa sonra mı ayrıldı?"

"Dur bir düşüneyim. Sonrasında olmalı. Birkaç kez gizlice Sebastian'ın evine gittim, Shelby'yi orada bulmayı umuyordum ama yoktu. Bana öyle geliyor ki bu kız önce oradaydı, sonra değildi."

"Tamam. Bu kıza ne dersin?"

Eve'in işaretiyle Peabody, Shashona'nın fotoğrafını masanın üzerine koydu.

"Bizden biri değil," dedi Lonna yavaşça. "Belki onu etrafta görmüşümdür - çok yakışıklı, değil mi? Acaba şarkı söylüyor muydu?"

"Evet." Bağlantı, diye düşündü Eve. "Evet, öyle."

"Bu kadar o zaman. Zeki görünümlü bir kız, güzel bir sesi var. Biz

Bazen gizlice Times Meydanı'na gider, turistler için şarkı söylerdim. Kutuya para koyarlardı. Bu kız, ben

Nasıl gelip benimle şarkı söylediğini hatırlıyorum. Hangi şarkı olduğunu hatırlamıyorum, bir armoni vardı.

"Shelby, Mikki, onlar bir kovanın içinde bile şarkı söyleyemezler. T-Bone iyiydi ama sokakta şarkı söylemezdi. Ama bu kız durdu, onu daha önce de görmüştüm ama sanırım daha çok bizim taraflarda. O da beni görmüştü. Senin gibi söyleyebilirim."

"Onu daha önce görmüştün," diye üsteledi Eve. "Sığınak yakınlarında mı?"

"Öyle görünüyor. Her zaman bir sürü ile. Kız arkadaşlar, gülmek, konuşmak, eve ya da bir yere gitmek. Buna imrenirdim. Güzel kıyafetleri vardı, görünüşe göre hepsinin vardı. O elden düşme kıyafetleri giymekten nefret ederdim ve benim yaşımdaki kızların kıyafetlerini fark ederdim."

"Sonra Times Meydanı'nda ona rastladın."

"Bu doğru. Kutumu kurmuştum ve doğruyu söylemek gerekirse Shelby cüzdanlar için kalabalığa çalışıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, o zamanlar eğlenceliydi, maceraydı. Fazla paramız yoktu. Ama bu sefer, bu yakışıklı kız durdu ve küçük bir düet yaptık. Sonra bir tane daha, arkadaşlarıyla gitmeden önce. Hatırlıyorum çünkü biriyle şarkı söylemek iyi hissettiriyordu ve ona paranın bir kısmını teklif ettim ama kabul etmedi. Bunu para için değil, şarkı için yaptığını söyledi. Ve kutuya beş dolar koymazsa lanet olsun."

"Güzel, berrak bir ses," diye mırıldandı Lonna fotoğrafı incelerken. "Şimdi de gitti."

Eve, "Onu büyüten ve seven bir büyükannesi var," dedi. "Ona bunu söylediğimizde bunun onun için bir anlamı olacak."

"Söyle ona... kızı kesinlikle şarkı söyleyebiliyordu ve ona karşı bir nezaketi vardı. O yaşta güzel giyinen bir sürü kız var. Benim gibi giyinmiş birini küçümserlerdi. O öyle yapmadı."

"Ona söyleyeceğim. Bana biraz Kulüp'ten bahset. Sebastian'ın."

"Sebastian yiyecek bulduğumuzu gördü. Jones'lar tarafından gayet iyi besleniyordum. Sağlıklı beslenmeni ve aç kalmamanı sağlıyorlardı. Ama o olmasaydı Kulüp'teki bazı kızlar aç kalırdı. Bunu bilmen gerek."

"Tamam."

"Sokak kapkaççılığı, yankesicilik ve birkaç dolandırıcılık öğrendik. Heyecan vericiydi ve bu işte oldukça iyiydim. Başkasına ait olsa da kendime ait küçük bir gizli paramın olması hoşuma gidiyordu. Hiç kendime ait param olmamıştı. Sakso çekemezdim, zaten Sebastian da bundan hoşlanmazdı. Ama Shelby'nin yaptığı gibi yapamazdım, o da bana bunu öğretmeye çalışmasına rağmen."

Biraz güldü ve Derrick'e sulu gözlerle bir göz kırptı. "O zaman yapamazdım. Biraz daha gençtim ve Shelby'ye bunu asla yapamayacağımı söyledim. İğrenç bir şeydi. Sadece güldü ve bunu ilaç gibi düşünmem gerektiğini söyledi. Sadece yaptırmamı söyledi. Ama ben yapmadım."

"Hiç yakalandın mı?"

"Neredeyse, birçok kez. Sanırım bu da heyecanı artırıyordu. Bay Jones ve Bayan Jones işleri oldukça sıkı tutuyorlardı ama çoğumuz sokakta biraz zaman geçirmiştik - ben daha çok geçiriyordum - bu yüzden etrafından dolaşmanın ve geçmenin yollarını bulduk. Ve her zaman birbirimizin arkasını kolladık."

"Hâlâ biliyor musun? T-Bone'un nerede olduğunu biliyor musun?"

"O da benim gibi yaptı, adını değiştirdi. Sonra da yola çıktı. Dünyayı görmek istiyordu, istediği buydu. Ve gördü de. Biraz eğitim aldı ve bu Bay Jones, Bayan Jones ve diğerleri sayesinde oldu. Bir tekneye bindi, mürettebatta çalıştı ve Güney Pasifik'e kadar gitti. Hâlâ dünyayı görüyor ve umarım buna izin verirsiniz. Kızlara olanları duyduktan sonra konuştuk ve ihtiyacım olursa geri geleceğini söyledi. Buna mecbur kalmasını istemiyorum."

"Şimdilik buna izin vereceğiz. Eğer ona ihtiyaç olduğu ortaya çıkarsa, bunu ona söylemenizi ya da onunla konuşmak için bana bir yol göstermenizi isteyeceğim."

"Bunu yapabilirim, ama muhtemelen yine de gelecektir. Geri döneceğiz. Geri dönmenin nasıl bir şey olduğunu bilirsin." O kadar uzağa değil, diye düşündü Eve.

Ama bildiğini düşünüyordu. "Bana Shelby'nin ne zaman ayrıldığını anlat."

"Her şeyi planlamıştık. İşe yaramayacağından çok korktuğumu, işe yaradığında ise çok mutlu ve mutsuz olduğumu hala hatırlıyorum. Dışarı çıktı, evimizi kurdu ve geri kalanımızı dışarı çıkardı. Ben gitmek zorundaydım. Bir yanım gitmeyi çok istiyordu ama bir yanım da güvenli olduğunu bildiğim yerde kalmak istiyordu. Peki ya yeni yer? Çok güzeldi. Hiç bu kadar güzel bir yerde bulunmamıştım.

"Ama dışarı çıktı, tıpkı söylediği gibi. Ama sonra Mikki annesine geri dönmek zorunda kaldı, tam da bunun üzerine. Plan bu değildi. Bir toplantı yaptık. Mikki, T-Bone ve ben.

-Mikki'nin birkaç gün, belki de daha uzun bir süre annesiyle birlikte beklemesi gerektiğine karar verdik ve Shelby'den haber almak için bekleyeceğiz."

"Ve sen hiç yapmadın."

"Hiç yapmadık. Artık sadece ben ve T-Bone vardık. Ağzını bozduğu için başı belaya girdi. Çok gergindi -ikimiz de öyleydik- çünkü genelde kendini tutmasını bilirdi. Kısıtlama ve mutfak görevindeydi ve yeni yeri gerçekten kapatmışlardı, bu yüzden eskisi gibi kaçmak kolay değildi. Ama yapmam gerektiğini düşündük. Shelby'yi bulmalı, biraz yön bulmalıydık."

Şimdi uzun bir yudum aldı. "Sıska, küçük bir şeydim. Bir gece yatak kontrolünden sonra odamın penceresinden dışarı tırmandım. Pencere sadece bu yüzden yarıya kadar açılıyordu ama kıpırdanarak dışarı çıktım. Sonra aşağı inmek zorunda kaldım ve düşüp bacağımı ya da boynumu kırmadığım için şanslıydım. Sonra metroya koştum. Matron'un çantasından kartını almıştım ve geri almam gerekiyordu. Tekrar tırmanmam, kıpırdanarak içeri girmem gerekecekti ama bunların hepsi daha sonra olacaktı. O anda bir kuş kadar özgürdüm ve gelmiş geçmiş en iyi arkadaşıma koşuyordum."

"Sığınağa."

"Metroya bindim ve durakta indim. Yürümek için sadece birkaç blok vardı ve koştum. Koştum, güzel ve sıcak bir geceydi. Shelby'nin beni gördüğüne çok şaşıracağını düşündüğümü hatırlıyorum. Yeni ev bu kadar düğmeli iken nasıl bu şekilde dışarı çıktığımla gurur duyardı. O gülerdi, biz gülerdik ve bana bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini söylerdi. Bunu düşündüm. Bunu düşündüğümü ve kalbimin ne kadar hızlı attığını hatırlıyorum.

"Ve sonra hatırlamıyorum. Her şey karanlık bir bulanıklık. Sabah uyandığımı hatırlıyorum, odamdaki yatağımda, yeni yerimde. Hasta ve çok yorgun hissediyordum. Ve korkmuştum, çünkü kıpırdanıp aşağıya inmiştim - indiğime emindim - ama geri tırmandığımı, kıpırdanıp içeri girdiğimi ya da Shelby ile güldüğümü hiç hatırlamıyorum. Pencerem sıkıca kapalı ve kilitliydi. Üniforma pijamalarımı giyiyordum ama giymemiştım."

"Birini gördüğünü, biriyle konuştuğunu hatırlıyor musun?" "Tıpkı sana anlattığım gibi hatırlıyorum. Ama ...
... Rüyalar gördüm

bir süreliğine. Rüyalarımda kendimi orada dolaşırken görüyorum, Shelby'yi çağırıyorum. Her şey kararıyor ve rüyamda birinin arınma hakkında vaaz verdiğini duyuyorum.

Zihin, beden, ruh, Sığınak'ta konuştuğumuz gibi ama değil. Kötü kızın temizlenmesi, böylece eve dönebilir. Karışık. Üşüyordum, çıplaktım ve korkuyordum ama çılgılık atamıyordum, kaçamıyordum ya da hareket edemiyordum. Bu rüyayı uzun süre gördüm."

Küçük bir titreme geçirdi. Derrick hemen bir kolunu ona doladı ve onu kendi tarafına çekti.

"Bazen içlerinde bağırış çağırıışlar duyuyorum. Bazen yüzüyormuşum gibi hissediyorum ve korkmuyorum, sadece yumuşak, yumuşak bir ses bana her şeyin yolunda olduğunu, sadece unutmamı, sadece unutmamı söylüyor."

"Kimin sesi?"

"Bilmiyorum. Ama şimdi düşünüyorum-" Derrick'in elini kavradı. "Artık Shelby ve Mikki'nin başına gelenlerin benim de başıma geleceğini biliyorum. Ama olmadı. Neden olduğunu bilmiyorum.

ve nasıl güvende uyandığımı, üniforma geceliğimi giydiğimi, pencerenin sıkı sıkıya kapalı olduğu yatakta."

"Kimse sana o geceyi sormadı mı?"

"T-Bone. Ona hatırladıklarımı anlattım ama hepsini hayal ettiğimi düşündü. Aşağıya hiç inmediğimi. Ben de aynı şeyi düşünmeye başladım ve bu konuda kendimi çok kötü hissettim. Korkak a davranmış ve arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğratmıştım. Ama onlar da beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Kendimi çok utanmış hissetmemek için buna tutundum."

Başını birazcık Derrick'e doğru çevirdi. Derrick dudaklarını onun saçlarına değdirdi.

"Shelby herkes gibi beni de terk etti, bu yüzden umurumda olmazdı. Sadece atlatırdım, idare ederdim.  ıkmak için yeterince büyüyene kadar ne yapmam gerekiyorsa onu yapardım.

Kimse benim gibi sıska, cılız, tuhaf görünümlü bir kızı kabul etmeyecekti. Sadece dışarı çıkana kadar dayanmak zorundaydım. Sonra kim olmak istiyorsam o olacaktım."

Suyunu bitirdi. "Ben de öyle yaptım. Adımı değiştirdim. Bunu yasal olarak yapmadım, Sebastian bana yardım etti. Eğer yasal olarak yaparsan, bir kayıt olur. Sadece yeni olmak, kendim olmak istedim. Böylece Lonna Moon oldum. Kulağa şarkıcı gibi geldiğini düşündüm. Tek olmak istediğim buydu. İyi de yaptım. Akşam yemeğim için şarkı söyledim, kiramı şarkı söyleyerek, garsonluk yaparak  dedim. Bir süre sonra, çok fazla garsonluk yapmama gerek kalmadı. Sonra Derrick'le tanıştım. Ve Derrick'le birlikteyim. Bu şimdiye kadar olduğum en iyi şey. Olmak istediğim tek şey.

"Shelby ve Mikki, asla aynı şansa sahip olamadılar."

"Size başka resimler de göstermek istiyorum."

Eli Derrick'in elinin üzerinde sıkılaştı. "Diğer kızlar."

"Biri hariç hepsini tespit ettik. Acaba diğerlerini hatırlıyor musunuz? Peabody."

"Sadece şunu söylemek istiyorum Bayan Moon, yaptıklarınıza hayranım. Geçmişin acısını ve zorluğunu alıp güçlü ve iyi hale getirebilen birine hayranım. Sadece söylemek istedim."

"Bunun için teþekkür ederim. Bunu duymak iyi hissettirdi." Sonra Peabody'nin ortaya koyduğu diğer resimlere baktı.

"Oh Tanrım. Aman Tanrım! Şuradaki Iris. Tatlı Iris, Tanrım. Bu da bizimle birlikte Sığınak'taydı. Adını hatırlamıyorum."

"Lupa Dison."

"Evet, Lupa. İyi biriydi. Sessiz ama hoş. Bu yüzlerin neredeyse hepsini tanıyorum. Diğerlerinin isimlerini değil. Sanırım bazılarını sokakta tanıyordum, Sebastian'la birlikte ya da tek başlarına. Çoğunlukla sokak isimleri vardı ya da uydurma isimlerdi. Bunu hiç hatırlamıyorum."

Eve, Linh'in resmine dokunduğunda başını salladı. "Tamam."

"Iris'ten ve bundan eminim. Lupa. Sebastian'a getirdiğimi söylediğim ve birlikte şarkı söylediğim kişi. Iris'i aradık. Gittiğini duyduğumda yardım ettim. O özel biri değildi ve Sebastian ona kendi başına bir şey olacağından endişeleniyordu. Bir şey oldu."

"Evet, bir şey oldu. Lonna, bir doktorla çalışmak ister misin? O gece neler olduğunu hatırlamana yardımcı olabilecek biriyle?"

"Hayır." Derrick boştaki yumruğunu masanın üzerine vurdu. "Bunu yapmayacak. Birinin kafasını kurcalamasına, hala bazı geceler ağlayarak uyanmasına neden olan bir şeyi hatırlamasını sağlamaya çalışmasına izin vermiyor."

"Nasıl hissettiğini anlıyorum," dedi Eve. "Bir şeyi, kötü ve korkutucu bir şeyi engellemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Tamamen engelleyemediğinizde rüyalarınızda size geri gelen bir şey."

"Öyle mi?" Lonna mırıldandı.

"Evet. Ve beni seven bir adamın bunu durdurmak istemesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Sadece biraz huzur bulmamı istiyor. Uyandığında sana sarılmak zorunda olan kişiyi de aynı şekilde yırtabileceğini biliyorum. Ama sen onu çekip çıkarana kadar, yüzüne bakana kadar durmayacak. Ona bakıp onunla başa çıkmayı öğrenene kadar durmayacak."

"Hayatta kaldığını bildiğimiz tek kişi sensin. Derinlere gömülü bir şeylere sahip olabilecek ve beni ona götürebilecek tek kişi sensin, böylece bedelini ödeyebilir."

Bir kart çıkardı, üzerine Mira'nın adını ve iletişim bilgilerini yazdı. "Eğer bunu yapmaya karar verirsen, onu bulmak için kazmaya, bakmaya

Kare, bu kadınla iletişime geç. Size söz veriyorum, o en iyisidir. O ilgilenecek çünkü o önemsiyor."

"Size söylediklerim, hatırladıklarım, yardım etmek için yeterli mi?"

"Öyle. Yapamayacaksan daha fazlasını vermek zorunda değilsin." Kartı yaklaştırdı. "Bu senin için, benimle tekrar konuşsan da konuşmasan da. Peabody haklı, sen iyi ve güçlü bir şey yaptın."

Tavandaki yıldızlara baktı. "Ve burada güzel bir yeriniz var."

"Bir ara geri gelebilir, gerçek bir içki içebilir, gerçekten parladığı zaman gece görebilirsiniz."

"Olabilir."

Kabinden kayarak çıktı ve Peabody'nin de aynısını yapmasını bekledi.

"Teğmen? Onlar benim arkadaşlarımdı. Onlara kimin zarar verdiğini bulmalısınız."

"Üzerinde çalışıyorum."

Dışarıda arabaya doğru yürürlerken Eve, Peabody'ye bir bakış fırlattı. "Beynin o kadar yüksek sesle uğulduyor ki onu pataklamak istiyorum. Dökül."

"Birden fazla şey var ama sanırım bir zekâyâ ona yaptığın gibi kişisel bir şey söylemediğini söyleyerek başlamak istiyorum. Korkunç bir şeyi engellemenin ve yine de size geri gelmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmek hakkında."

Eve, arabaya binip sıcağın içine girene kadar bunun aralarında kalmasına izin verdi. "Onunla iyi hissettim. Benim açımdan iyi, onun açısından doğru bir şey. Bu kişisel bir şey, ama bazen kişisel olanı bir şeyin kapağını kaldırmak için kullanırsınız."

"Hâlâ kâbus görüyor musun?"

"Benim yaptığım gibi değil." Eve trafiğe girerken bunun düşünmesi o kadar da zor olmadığını fark etti. "Neredeyse hiç. Ölümlerle konuştuğum garip rüyalar görüyorum."

"Bu çok ürkütücü."

"Pek değil, her zaman değil. Ve faydalıdır. Sadece başka bir kaldıraç. Nash Jones'a bakın. Onu kutuda istiyorum ve onu açmak için elimde sadece bir kaldıraç var."

Peabody Nash Jones'a ulaşmaya çalışırken Eve de Mira'nın ofisiyle bağlantı kurmak için telsizi kullandı.

Mira'nın ejderhası ekrandan soğukkanlılıkla baktı.

"Teğmen." "Dr. Mira ile birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Doktor seansta. Hemen sonrasında bir toplantısı var, ardından da bir konsültasyon. Günü dolu, Komiser."

"Beş dakika. On iki ölü kız ve benim beş dakikaya ihtiyacım var." "Beş dakika bulduğumda sana geri döneceğim."

Ekran karardığında Eve dişlerini gösterdi. "Kimin beş dakikası yok ki? Sanırsınız ki Tanrı'yla görüşmek istiyorum."

Peabody, "Mira onun tanrısı," diye belirtti. "Ve Nash Jones da seansta. Shivitz beni asistanına yönlendirdi, o da müsait olur olmaz benimle temasa geçeceğini söyledi. Ama gününün kalabalık olduğunu da söyledi."

"Sadece yer açmak zorunda kalacak."

Nash Jones ya da Mira olmadan beş dakikası olduğu için Eve, DeWinter'ın laboratuvarına doğru yola çıktı.

- - -

Siçeri girerken birinin bağırıldığını duydu. Eli silahının kabzasına gitti, sonra tekrar bıraktı.

Korku ya da şiddet yerine sevinç fark ettiğinde.

Diğer yönden boğuk bir patlama sesi ve ardından histerik kahkahalar duydu.

"Burası nasıl bir tımarhane böyle?"

"Sanırım biraz buzlu." Peabody cam duvarların arasından baktı, ekipmanların üzerini görebilmek için boynunu büktü. "Ama belki de bunu düşünmek için inekliğe meyletmeniz gerekiyordur."

"Bunu düşünmek için boğazına kadar ineğe batmış olmalısın. İnek bataklığı gibi. Hem buna neden hızlı deniyor ki? Videolarda

İnsanlar ve talihsiz hayvanlar sadece yavaşça batar." "Aslında batmazsınız ama yüzersiniz, tabii eğer mücadele."

Eve sol tarafa baktı; bol laboratuvar önlüğünün içinde ve sinek gözlü mikro gözlüğün arkasında cinsiyeti pek belli olmayan bir inek, bir çene kemiğini incelerken başını kaldırmıştı.

"Ne?"

"Bataklık kumu, ağırlığı taşıyamayacak kadar suya doymuş sıradan bir kumdur ve genellikle sadece birkaç metre derinliğindedir. Taneler doymuş oldukları için sürtünmelerini kaybederler. Ama eğer yapabilirsiniz, üzerinde yüzün çünkü vücudunuz bataklıktan daha az yoğundur."

"Tamam, öğrendiğim iyi oldu. Bir dahaki sefere düştüğümde bunu hatırlayacağım."

"Ancak karışım kil içeriyorsa, bu bir sorun. Kil bir jel gibi davranır, bu nedenle içine düşerseniz, kuvvet jelin sıvılaşmasına ve kil parçacıklarının birbirine bağlanmasına neden olur."

Laboratuvar faresi bir avucunu diğerine vurdu. Ellerine iyice bakınca Eve için erkek kobay faresi olduğu anlaşıldı.

"Oldukça derine bataabilirsiniz. O zaman sizi çıkarmak için gereken güç, bir arabayı ya da küçük bir kamyonu kaldırmak için gereken güçle aynı olacaktır. İşin püf noktası kıpırdayarak çıkmaktır, çünkü hareket suyun içeri sızmasına neden olur, böylece tekrar yüzer hale gelirsiniz."

"Tamam o zaman. Bütün bunları yazmam gerekecek. Ne olur ne olmaz."

Daha fazla bataklık verisinden kaçınmak için harekete geçti. "İnsanlar bunları nasıl biliyor? İnsanlar bunları neden biliyor?"

"Bilim," dedi Peabody. "Onsuz yaşayamazsınız."

Eve tartışmaya başladı, sonra bir bilim adamının başının etini yemeye gittiğini hatırladı.

DeWinter da aynı tuhaf küçük mikro gözlükleri takıyordu ama laboratuvar önlüğüne asla bol denemezdi. Bugünkü sıcak pembeydi ve gökdelen ayak bileği botlarıyla

uyumluydu.

Çelik masasının üzerindeki kemiklerden başını kaldırmadan, "Bugün buraya gelip gelmeyeceğinizi merak ediyordum," dedi. "Bu bizim son kurbanımız. Ölüm nedeni aynı. Onun yaşını

Yine on iki ile on dört arasında. Yetersiz beslenme belirtileri olduğu için on dörde daha yakın olduğunu düşünüyorum. Dişleri çok az profesyonel diş bakımı gördüğünü gösteriyor. Görünüşe göre tedavi edilmemiş altı çürük ve iki kayıp diş, birkaç tane de kırık ya da çentik var. Sağ bileği erken çocukluk döneminde, muhtemelen beş yaş civarında kırılmış. Kötü iyileşmiş ve muhtemelen onu rahatsız etmiş."

Eve içeri girdi, kemikleri inceledi.

"Burada daha yeni bir yaralanma var. Kılcal kırık, sol ayak bileği. Muhtemelen ölümünden bir hafta ila on gün önce meydana gelmiş."

"İstismar belirtileri mi?"

"El bileği ve sağ dirsekte yine bu kılcal çizgi. Sağ tarafa düşmüş. Kesinlikle itilmiş olabilir. Kalçalarda ve dizlerde, onun yaşındaki bir insan için oldukça fazla aşınma var, bu da önemli ölçüde yürüdüğünü, tekrarlayan hareketler yaptığını gösteriyor. Ayak parmaklarına bakın, nasıl üst üste binmişler."

"Shelby Stubacker gibi çok küçük ayakkabılar giymek." "Evet."

"Sokak çocuğu, hem de yeni değil. Yıllarca sokaklarda yaşadı."

"Aynı fikirdeyim."

"Yüz rekonstrüksiyonu nasıl gidiyor? O sonuncusu."

"Kontrol edebiliriz. O bilekle koşmuş olamaz." "Hayır, ama muhtemelen koşmayı deneme şansı olmadı. Her neyse."

DeWinter gözlükleri çıkarırken, "E-postanızı aldım," diye söze başladı. "Medya akışını zayıf tutmuş olsak da, bu son kimlikle birlikte, bunu açmanın zamanının geldiğine inanıyorum."

"Sanırım öyle değil."

"Teğmen, medya ile işbirliği çok faydalı olabilir. Sadece kamuoyunu bilgilendirmekle kalmaz, ki bu onların hakkıdır, aynı zamanda ilgili verilerin ortaya çıkarılması ilgi yaratabilir ve yaratır; ilgi de yeni ipuçları sağlayabilecek bilgilere yol açabilir ve açar."

Eve onun sakinleşmesine izin verdi, böylece onu tekrar toparlayabilecekti. "Birincisi, kamuoyunu bilgilendirmek umurumda değil çünkü şu anda bu benim işim, onların değil. İkincisi, henüz tamamlamam gereken önemli bir görüşme var ve buna engel olabilecek bilgilerin sızmasını istemiyorum. Tüm kimlik tespitlerini yaptıktan sonra," diye devam etti DeWinter'ın bir sonraki adımını atarak, "ve son kurbanın yakınlarına yapılacak bir bildirim varsa, isimlerini açıklayabiliriz."

Önce Nadine'in son isimleri aldığından emin olacaktı.

"Açıklamayı yapabilirsin, bir açıklama yapabilirsin, ama"-Eve noktayı koymak için durakladı-"benimle ilgili hiçbir bilgi

soruşturma serbest bırakılacak. Soruşturmanın hiçbir unsuru, olası şüpheliler ve gerekçeler tartışılmayacak, ölüm nedeni açıklanmayacaktır."

DeWinter kuru bir sesle, "Bu tür şeyleri daha önce de yaptım," dedi. "O halde sorun olmamalı." Eve bir göz attı Yine kemikler. "Ama önce o gelir."

"Teğmen." Sesine ince bir hayal kırıklığı kaplamasıyla birlikte hakaret karıştı. "Onlar benim için de önemli. Kemiklerini ellerimde tutuyorum, onları kazıyorum, test ediyorum, kesiyorum. Bunu yapmak için ..." DeWinter elinin düz kısmını önüne doğru çekti. "Belli bir ayrılık. Bilime odaklanmak zorundayım. Ama bu onların benim için önemli olmadığı anlamına gelmiyor.

"Sana onu anlatabilirim." Eliyle işaret etti. "Nasıl yürüdüğünü ve sokaklarda nasıl uyumsuz ayakkağılarla yürüdüğünü, bulabildiği zaman bulabildiği şeyleri nasıl yediğini. Ağzının ona verdiği acıyı, o kötü dişlerin ağrısını ve sızısını. Son bir hafta kadar topallayarak, ayak bileği şişmiş, morarmış, perişan bir halde yaşadı. Sanırım çok ama çok zor bir hayatı oldu. Ölümü, ölüm şekli, neredeyse daha nazikti. Yanlış, ahlaksız ve adaletsiz ama neredeyse yaşadığı hayattan daha nazik."

"Belki de öyleydi. Sana katılmıyorum, ama onun ölümü, bunun yöntemi, arkasındaki akıl ve eller kalmalı.

benim için en üstte. Halkın bilgi edinme hakkı bunun yanına bile yaklaşamaz."

"Bir şüpheliniz var," diye fark etti DeWinter. "Gözünüzün önünde biri var."

"Onun yüzüne, adına ihtiyacım var. Bir röportajı tamamlamam gerekiyor. Bunlarla bu işin çözülmesi mümkün. O zamana kadar elimde bir sürü şüpheli var."

"Kim olduğunu bilmek istiyorum-"

"Köpeği neden çaldın?" Eve araya girdi. "Ne?"

"Köpek. Birkaç yıl önce köpek kaçırmakla suçlanmıştınız."

"Köpeği ben çalmadım. Onu yaz kış dışarıda zincirli tutan, barınsız bırakan, sık sık beslemeyi ya da temiz su vermeyi unutan ihmalkâr sahibinden kurtardım. Ve"-oh, şimdi sinirlenmişti-"onunla bu konuda konuştuğumda bana kendi işime bakmamı söyleyen, küçük kızımın önünde o kelimeyi kullanan kişiden."

"Güzel," diye yorumladı Eve.

"Bir gün, köpeğin sahibi olan küfürbaz, cahil, iğrenç insan müsveddesi dışarıdayken -muhtemelen yine sarhoş oluyordu- ona yemek ve su götürmek yerine cıvata kesicileri götürdüm. Sonra da köpeği veterinerlere götürdüm."

"Suçlandın."

"Çünkü köpeği ona geri vermeyi reddettim. Köpeğin dehidrasyon, yetersiz beslenme, pire, uyuz ve diğer sorunlar nedeniyle tedavi edilmesi için veterinerde kalması gerekiyordu."

"Ah." Peabody'nin kara gözleri sempatiyle doldu.

"Zavallı şey."

"Evet! Köpeğin nerede olduğunu söylemeyi reddettim ve zavallı adam polisi aradı. Köpeği almakla suçlandım ve köpek incelendiğinde, hayvan istismarıyla suçlandı. Bu tatmin ediciydi."

"Köpeğe ne oldu?" Eve merak etti.

"Ona Bones adını verdik, kızımın fikriydi." Şimdi gülümsüyordu. "O sağlıklı, tatlı huylu ve burada yaşamaktan keyif alıyor."

New York."

Cebindeki 'link'i çıkardı, kaydırđı ve sonra havaya kaldırdı. Ekranda sarkık kulaklı ve gözlerinde sersem bir bakış olan şık kahverengi bir köpek vardı.

"Çok tatlı!" Peabody haykırdı.

"Artık öyle ve tutuklanmaya ve para cezasına değır."

Eve, "Polisleri arasaydınız, tutuklanmaktan ve para cezasından kurtulurdunuz," dedi.

"Belki, ama çok kızgındım. Ve Bones'u hapisten kaçırmak hoşuma gitti. Şimdi bunu hallettiğimize göre, medya hakkında

- "Cep linki Mavis'in güncel şarkılarından birini çalarken sözünü kesti. "Bu benim kızımın sinyali."

"Kendrick'e gidiyoruz." "Bir dakikaya geliyorum."

"Acele etme."

Dışarı çıktıklarında Peabody, "İnsanların hayvanlara kötü davranmasından nefret ediyorum," dedi.

"Adam belli ki pisliğin tekiydi," dedi Eve, "ama köpeğı bu şekilde almak? Bu kanunsuzluğu oynamaktır ve dürtü kontrolü konusunda küçük bir sorun olduğunu gösterir."

"Belki, ama Bones kesinlikle mutlu görünüyordu. Ona teoriyi gerçekten söylemeyecek misin?" Elsie Kendrick'in alanına doğru dönerlerken Peabody arkasına baktı.

"Onu güvenecek kadar iyi tanımıyorum ve yeterince iyi tanıdığımda da ona güvenip güvenmeyeceğimi bilmiyorum."

İçeri girdiğinde Elsie'yi bir kontrol panelinde çalışırken buldu. "Hey. Onu neredeyse yakaladım. Sadece ince ayar yapıyorum."

"Bunlar gerçekten mag." Peabody, Elsie'nin tahtasına iliştirilmiş eskizlere döndü. "Gerçekten çok güzeller. Acaba birileri olanlar için de kopyalarını alabilir miyiz? Onları önemseyen ebeveynleri ya da vasileri."

"Kopyalarını çıkarabilirim, elbette."

"Bu iyi bir düşünce, Peabody."

"İşte son kızımız." Elsie holografik yeniden yapılandırma için kontrolleri ayarladı.

Eve onun üç boyuta dönüşmesini izledi.

O kadar da güzel bir kız değildi bu. İnce bir yüz, bir tarafı biraz çukur, eksik dişler diye düşündü. Gözleri de çukur gibiydi, biraz çökük.

"Peabody."

"Şimdi maç için çalıştırıyorum, efendim."

"Kayıp Kişiler dosyasında yok. Kimse onu ihbar etmemiş ama adli tıp raporlarına göre uzun süredir sokaklardaymış."

"Öyle görünüyor," diye onayladı Elsie. "Kolay bir zaman geçirmemiş."

"Hiçbir şey patlamıyor," diye araya girdi Peabody.

"Çalıştırmaya devam et. Elsie, bunun bir kopyasını çıkarıp bir tane daha yapabilir misin? Ters yaş olayını yapabilir misin? Onu diyelim ki üç yıl geriye götür."

"Bunu yapabilirim, iyi düşündün. Sadece bekle."

Eve kopyayı aldı, Peabody'nin dosya çantasına koydu ve sonra Jane Doe'nun daha genç bir kıza dönüşmesini izledi. Yanaklarda biraz daha yağ, biraz daha simetri.

"Bunu da kopyala. Bunu ben yöneteceğim."

Elsie ona, "Sen buradayken ben de yanal arama ve eşleştirme yapabilirim," dedi. "İkimizden biri vurmalı."

Ama yapmadılar.

Elsie, "Belki de kendimi kaybettim," diye söze başladı.

"Bundan şüpheliyim. Diğer on bir kişiyle birlikte çivinin üzerindeydin. Araştırmayı genişleteceğiz. Peabody, iki görüntüyü de EDD'ye kopyala, Feeney'den global bir araştırma yapmasını iste.

EDD üzerinden gitmek daha hızlı olacaktır." "Burada da çalışmaya devam edeceğim. Eğer onu bulursanız, bana gönderin.

isim. Bu kıza karşı -neden bilmiyorum- daha çok şey hissediyorum." "Belki de hiç kimsesi olmamış gibi hissettirdiği içindir." "Belki de." Elsie Eve'e başıyla onay verdi.

Eve arabaya dönerek merkeze doğru yola çıktı. "Jones'u bir kez daha itin. Şimdiye kadar içinde bulunduğu durumdan kurtulmuş olmalı. Hayır, ben yaparım. Onlara rütbeyle vur."

Gösterge panelini kullandı, yüzüne soğuk polis koydu.

"Gençler için Yüksek Güç Temizleme Merkezi. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben NYPSD'den Teğmen Dallas. Nashville Jones ile derhal konuşmam gerekiyor."

"Bir dakika lütfen, sizi aktarıyorum. İyi günler."

"Evet, evet. İnsanlar hep böyle şeyler söylüyor," diye yakındı Eve Peabody'ye. "İyi günler, mutlu günler, huzurlu günler ya da her neyse. Ben kışımın tekmelendiği bir gün geçirmeyi tercih ederim."

"Bu senin imzan olmalı."

"Bay Jones'un ofisi, ben Lydia. Bugün size nasıl hizmet edebilirim?"

"En kısa zamanda bana hizmet edebilirsiniz Bay Jones."

"Teğmen Dallas, evet, ona mesajı ilettim. Korkarım Bay Jones ayrılmak zorunda kaldı. Bir şey çıktı ve-"

"Ne demek gitti?"

"Bir işi çıktı," diye tekrarladı Lydia. "Benden bugünkü programının geri kalanını iptal etmemi istedi. Eminim çok önemliydi. Ona başka bir mesaj bırakmaktan mutluluk duyarım."

"Çünkü ilki çok iyi çalıştı."

Eve, Lydia ona iyi günler dilemeden önce telefonu kapattı. "Lanet olsun." Bir Hızlı Taksi ile bir panel kamyon - kamyon sürücüsünün öfkesine yol açarak, dönüş yapabilmek için şerit değiştirdi.

Peabody bir elini tavuk çubuğuna sıkıştırırken, Eve küçük bir trafik karmaşasından kaçınmak için dikey olarak yumruk attı.

"Anladığım kadarıyla HPCCA'ya gidiyoruz."

"Emin olabilirsiniz. Oropsu çocuğu!" Eve bir iğne daha geçirdi. Peabody gözlerini kapattı.

EVE, HPPCY'YE DALDI VE SHIVITZ'I ÖLDÜRDÜ. Ellerini sallıyor, sıkıntıyla bir o yana bir bu yana zıplıyordu.

"Lütfen, lütfen! Öylece içeri dalamazsınız! Bay Jones'un ofisine öylece giremezsiniz."

"Az önce söyledim. Nerede o?" diye sordu iri gözlü Lydia'ya.

"BEN-
BEN-BEN-
"

"Kendine gel! Patron nerede?"

"Söylemedi. Sadece gitmesi gerektiğini ve o günkü kitabını iptal ettiğini söyledi. Ben sadece-"

"Sen." Shivitz'in üzerine yürüdü. "Her şeyi biliyorsun. Nerede o?"

"Bilmiyorum. Bay Jones'a nereye gitmeyi planladığını sormaya cüret edemem. Bu bana düşmez."

"Kız kardeşi nerede?"

"Bayan Jones bir çember grubuna liderlik ediyor. Onu çağırın."

"Kesinlikle onun sözünü kesmeyeceğim."

"Peki. Odalarının anahtarını al."

Sesli bir şekilde nefesi kesildi. "Kesinlikle yapmayacağım," diye tekrar başladı, sonra Eve'i merdivenlere kadar kovaladı. "Nereye gidiyorsun? Nereye gidiyorsun?"

"Bay Jones'un odasına. Bir ustam var."

"Bunu yapamazsınız! Bu mahremiyetin ihlali. Bu yasadışı. Arama izniniz yok!"

Eve merdivenlerde durdu, Shivitz'i sert bir bakışla dondurmadan önce göz ucuyla Quilla'ya bir an baktı. "Arama emri çıkartmamı mı istiyorsun? Ve bunu yaparken, medyadan tanıdığım bazı kişilerle temasa geçeceğim, bu kurumun ve kurucularının şu anda on iki genç kızın öldürülmesiyle ilgili soruşturma altında olduğunu bildireceğim."

"Bunu yapamazsın!"

"Peabody, bunu yapabilir miyim?"

"Oh evet, efendim, Teğmen, bunu yapabilirsiniz. Nadine Furst'ü sizin için etiketleyeyim mi?"

"Hayır, hayır, hayır! Sadece bekle! Bekle! Bayan'ı alacağım. Jones. Sen

bekle!" "Bana uyar."

Shivitz koşarken Eve tırabzana yaslandı. Quilla'ya deliğinden çıkması için beş saniye kadar süre verdi.

Sadece üç tane aldı.

"Tam bir drama. Bir videodan tamamen daha iyi. Matron'un eteğini havaya uçurmuşsun."

"Benim uzmanlık alanım."

"Bay Jones sıcakta mı?"

"Evet."

"Kimseyi öldürmüş olamaz. O başkalarına karşı çok duyarsız ve saçma sapan biri."

"Öldürmek başkalarına kötülük yapmaktır."

"Evet, ama o şekilde değil," dedi kesin bir ifadeyle.

"Bayan Jones, bir süre önce döndüğünde dumanı üstündeydi. Yüzü kıpkırmızıydı ve Bay Jones'a hemen ofisine gelmesi gerektiğini söyledi. Ve o asla böyle yapmaz. Yani, bilirsiniz, sonra oradalar ve onları mahvetmek için bir şeyler uydurduğundan bahsediyor - sadece bunu süslü kelimelerle söyledi. Ve o, şimdi, şimdi, orada, orada, ama geçen günkü gibi değil, sen gittikten sonra ve cinayetleri ve diğer şeyleri ilk öğrendiklerinde. Kız ağlıyordu, o da şimdi, şimdi saçmalığını yaptı. Kız-"

Quilla elinin tersini klasik bir üzüntü hareketiyle alnına götürdü. "O zavallı çocuklar, o zavallı kayıp ruhlar falan, işte, işte, Philly, şimdi huzur içindeler. Bu bizim sorumluluğumuz değil. Elimizden geleni yapıyoruz, falan filan, ama her yeri sulanıyor.

"Bu sefer daha çok şimdi, şimdi, keşke çeneni kapatsaydın da düşünebilseydim, ama öyle demedi. Ben sadece kelimelerin arasını okudum."

"Buna ne dersin?"

"Ve sonra-" Bir ok gibi doğruldu, arkasına baktı.
"Üflemeliyim."

"Yarasa kulakları," diye mırıldandı Eve, Quilla Philadelphia'nın ikinci kattaki koridordan gürleyerek inmesinden saniyeler önce üflediğinde, Shivitz peşinde bir corgi gibi havlıyordu.

"Bu çok çirkin."

"Daha da çirkinleşebilir," dedi Eve ona.

"Özel alanlarımıza zorla girmeye hakkınız yok. Bu bir tacizdir ve avukatlarımızla temasa geçme niyetindeyim."

"Devam edin. Ben savcılıkla temasa geçip arama emrini alacağım ve bu sırada . . . Peabody, devam et ve Nadine Furst'ü işaretle. Akşam programında bu konuya öncülük etmek isteyecektir."

"Sadece bir dakika!"

"Elde edebileceğin tek şey bu," diye karşılık verdi Eve.
"Kardeşin çoklu bir cinayet soruşturmasında şüpheli kişi ve kimse nerede olduğunu bilmiyor gibi görünüyor. Aslında Peabody, Nashville Jones için bir arama bülteni çıkaralım."

"Bu ne anlama geliyor?" Philadelphia talep etti. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Peabody yardımsever bir tavırla, "Dikkatli olun," dedi. "Sanki o bir suçlu! Kesin şunu."

Eve, "Bana nerede olduğunu söyle," diye önerdi, "böylece şehirdeki tüm polisleri aramak zorunda kalmayacağım."

"Bilmiyorum. Tanrı aşkına, her hareketini bana anlatmıyor. Dışarı çıkması gerekiyordu, çıktı."

"Sen Mülakat'tan döndükten sonra, sen ona konuştuklarımızı anlattıktan sonra, Mülakat'a gelmesini istediğime dair bir mesaj aldıktan sonra gitti. Kokuyor, değil mi Peabody?"

"Çok şüpheli."

"O üzgün. Biz de üzgünüz. Lütfen git-" Aslında bir kışkırtma hareketi yaptı. "Tüm bunlar derslerimizi, seanslarımızı, asistanlarımızı aksatıyor. Siz gidin, ben de döner dönmez sizinle irtibata geçmesini sağlayayım."

"Yeterince iyi değil. Odasına bir göz atmak istiyorum."

"Neden? Ne düşünüyorsun? Orada ceset mi saklıyor?"

"Göster bana. Yanıldığımı kanıtla."

"Bu çok aŗaęılayıcı." Ama topuklarının üzerinde döndü, merdivenlerin bir sonraki d nemecine doğru yürüdü ve hızla yukarı  ıktı.

Birkaç kapı aralıktı ve Eve kulaklarının ve/veya gözlerinin kapalı olduğunu hayal etti.

Quilla'nın dediği gibi, tam bir dram.

Philadelphia cebinden bir kaydırma kartı çıkardı, küçük bir güvenlik panelinde kullandı ve ardından bir kod girdi.

"Mahalle sakinlerinin gizlice girmesinden mi endiŗeleniyorsun?"

"Eğer baŗtan  ıkarılmamıŗlarsa, o zaman hata yapamazlar." İçeri adımıını attı.

"Burası. Bu oturma alanını ve mutfağı paylaŗıyoruz."

Eve burayı m tevezı, güzel d ŗenmiŗ ama g steriŗten uzak bir yer olarak değerlendirdi. G r n ŗe bakılırsa, baęıŗ paralarını özenli bir yaŗam için harcadıklarını iddia edemezdi.

"Benim bu tarafta banyom, yatağım ve oturma odam var, Nash'inki de bu tarafta. Daha fazla mahremiyet istenirse her ikisi de panel kapılarla kapatılıyor. Gördüğünüz gibi, her zaman olduğu gibi açıklar."

"Anlıyorum." Eve, Nash'in bölümüne doğru ilerledi.

Philadelphia peŗinden koŗtu. "Onun eŗyalarına dokunmanı istemiyorum."

"O zaman etrafta kal, dokunmadığımdan emin ol."

Yanakları pembeleŗti, gözleri ateŗlendi, Philadelphia ellerini kalçalarında yumruk yaptı. "Sizden, her ikinizden ve derhal amirinizden özür dilemenizi isteyeceğim. Yazılı olarak."

"Evet, hemen ilgileneceğiz."

Oturma odasında iki sandalye, minibilgisayarlı küçük bir masa, duvarda birkaç ucuz resim ve oldukça yıpranmıŗ bir halı vardı.

Yatak odası Sparta tarzını taklit ediyordu. Basit bir yatak, küçük bir sandalye, bir şifonyer ve üzerinde kız kardeŗinin - küçük- fotoğrafı, yanında da HPCCY binasının dıŗında duran küçük erkek kardeŗi.

"Bu onun 'link'i mi?" Eve şifonyeri işaret ederek sordu.

"Ne? Ben ... oh. Bağlantısını bırakmış. Bu her şeyi açıklıyor. Matron bana burada olduğunuzu söylediğinde onunla iletişime geçmeye çalıştım ama e-posta adresine gitti. Bağlantısını unutmuş."

"Uh-huh." Eğer hiç bağlantı kurmazsanız, bağlantı iletimlerini izleyemezsiniz, diye düşündü. Yatak odanızdaki şifonyerin üzerinde duruyorsa onunla yerinizi belirleyemezsiniz.

"Dolabına bak."

"Kesinlikle
bakmayacağım."

"Dolabına bak," diye tekrarladı Eve, kadının hak ettiğini düşündüğünden daha sabırlı bir şekilde, "kayıp bir şey var mı diye bak."

"Elbette hiçbir şey eksik değil. Bu çok saçma." Öfkelenen Philadelphia dar dolabı açtı. "Sanki kaçıyormuş gibi davranıyorsun ya da ..."

"Ne paketlemiş?"

"Bir şey paketlediğini söylemedim."

"Yüzün söyledi."

"Ben asla Başhemşire, aşağı inip çocukların- Lütfen, aşağı inin."

"Bana ihtiyacın olursa hemen aşağıda olacağım." Shivitz Eve'e balık gözü ile baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa."

Philadelphia başını salladı, sonra yürüdü ve küçük sandalyeye oturdu. "Bir şey olmuş olmalı."

"Herkes öyle diyor. Ne aldı?"

"Emin değilim. Emin değilim. Sadece ... dolabında küçük bir valiz saklıyordu, benimkinde olduğu gibi. Hızlı seyahatler için. Orada değil.

Aniden çağırılmış olmalı."

"Ve sana söylemeden, asistanına söylemeden, 'link'i olmadan çekip gitti mi?" Roarke'ın da dediği gibi, buna saçmalık diye düşündü. "Sen aptal bir kadın değilsin. Kaçıyor. Peabody, BOLO'yu çıkar."

"O değil. Sana yemin ederim. Hayatım üzerine yemin ederim, o yanlış bir şey yapmadı. Yapamaz."

"Parasını nerede saklıyor?"

"Ne?"

"Herkes kötü günler için biraz para saklar. Yağmur yağıyor diyorum. Nerede saklıyor?"

Philadelphia dudaklarını birbirine bastırarak ayağa kalktı, şifonyere doğru yürüdü ve sol üst çekmeceyi açtı. Dikkatle katlanmış çorapları kaldırdı, sonra öylece baktı.

"Gitti."

"Taşımış olabilir. Genelde burada biraz nakit bulundurur. Anlamıyorum. O iyi bir adam." Arkasına döndü, ellerini dua eder gibi birleştirmişti. "Bunu sadece onun kız kardeşi olduğum için söylemiyorum. Her gün onunla çalışıyorum. Onu tanıyorum. O iyi bir adam."

"Nereye gitmiş olabilir?"

"Bilmiyorum. Sadece bilmiyorum."

"Rahatlamak, birkaç günlüğüne uzaklaşmak için nereye gidiyorsunuz?" "Oh, Komiser, beş yıldır hiç tatil yapmadık.

Ya da altı. Emin değilim. İkimiz de kısa süreli inzivalara çekildik ama bunlar işle ilgiliydi. Sizin meslektaşlar ve iş arkadaşlarından oluşan bir konferans olarak değerlendirebileceğiniz türden."

"Nereye çekildiğinizin bir listesine ihtiyacımız olacak. Ve kamaraya bakmanı istiyorum. Ne aldığını bilmek istiyorum."

"Tüm bunların bir açıklaması var. Masum bir açıklama."

"Listelerle başlayalım. DeLonna'nın eski evini görmek istiyorum. oda."

"DeLonna? DeLonna Jackson?"

"Bu doğru. Shelby gittiğinde sahip olduğu odayı görmek istiyorum."

"I . . . Tanrım, başım. Hatırlayamıyorum. Matron hatırlayacak. Hatırlayacaktır. Özür dilerim, şiddetli bir baş ağrım var. Bir bloker alayım. Nash'te biraz var."

Yavaşça küçük banyoya girdi -sadece duş- küçük bir dolap açtı.

Sonra gözyaşlarına boğuldu.

"Tuvalet çantasını almış. Aman Tanrım, Nash, neredesin?"

"Ona iyi bak, Peabody. Shivitz'i ben alırım."

"Anladım. Bir dakika oturalım Bayan Jones. Bir engelleyicim var. Oturalım, ben de size su getireyim."

"Bu hiç mantıklı değil. Bunların hiçbirisi mantıklı değil."

Yanlış, diye düşündü Eve yola çıkarken. Çok mantıklı geliyordu.

Bir arama bülteni çıkardı ve küskün Shivitz'e patronu için bir yatıştırıcı sipariş etmesini önererek onu tersledi. Dikkatini dağıtacak bu insani görevle Eve, DeLonna'nın odasına gitti.

Küçücüktü, iki dar yatak ve iki sıska şifonyer vardı. Ancak, sakinlerin biraz kişilik katmak için bazı dokunuşlar yapmalarına izin verildiğini belirtti. Müzik gruplarının posterleri, birkaç renkli yastık, doldurulmuş hayvanlar. Kızların her birinin yatağının yanında mini bilgisayar ya da tablet için bir duvar platformu, bir de lamba vardı. İçlerinden biri lambanın üzerindeki düz beyaz gölgeyi mor puantiyeli bir gölgeyle değiştirmişti.

Pencere hâlâ sadece on santim kadar açıktı. Ama küçük, zayıf bir kız kıpırdayarak geçebilirdi. Aşağı tırmanış

...

Sadece oluk parçaları ve dekoratif tuğla cephede birkaç riskli tutamakla bunu riske atmak için kararlı olmanız gerektiğini belirtti.

Ama tıpkı Lonna'nın tarif ettiği gibi görebiliyordu. Karanlık, çarpan kalp, titrerken bile kavrayan el ve ayak parmakları. Sonra o son düşüş, inişte dizleri ve ayak bileklerini şarkı söyletecek kadar uzun.

"Ne ne?"

Eve pencereden doğruldu, tekrar kapattı ve Quilla'ya döndü. "Ne oldu?"

Ve kızın sırtmasına neden oldu. "Nasıl oldu da buraya geldin? Randa ve Choo bu odayı paylaşıyorlar ve çok sakinler. Oda arkadaşım evlatlık verildi. Gözlerimde sürekli parlayan halesiyle tam bir baş belasıydı. Kendi odam olmasını seviyorum, umarım kalabilirim. Ne olmuş yani?"

"Gerçekten hiç derse ya da oturuma gidiyor musun?"

"Elbette. Şu anda hepsi huh ve whoa çünkü Bayan Jones Bay Jones her yerde ve Matron da tamamen kafayı yemiş durumda. Hepsi her şey her zamanki gibiymiş gibi davranıyor, ama titreşimler, dostum, zıplıyorlar. Ne olmuş yani?"

"Bay Jones'u bulmak istiyoruz."

"Onu burada bulamazsınız. Genelde erkeklerle o ilgilenir, bizimle de Bayan Jones ilgilenir. Aynı parçalara sahip olmayan kimseyi çıplak görmek istemezler."

Kollarını havaya kaldırdı, gözlerini ve ağzını kocaman açtı. "Skandal!"

Eve, kızın yazar olma fikrinden vazgeçip oyunculuğu denemesi gerektiğini düşündü. "Personel bu çizgiyi takip ediyor mu?"

"Kesinlikle tamamlandı. Bazen bazı büyük çocuklar gizlice sevişiyor ama bunun için çılgın planlar ve büyük şans gerekiyor. Bayan Jones bunu öğrenirse, onlara her türlü pis işi yükler, meşgul olurlarsa sevişmeyi düşünmeyeceklerini düşünür. Sanki öyle. Ama personelden biri bir şey yapmaya kalkarsa, aslanın kardeşini parçaladığı gibi parçalardı. Vahşi."

"Kardeşini biliyor musun?"

"Herkesin var. Sessiz Oda'da bir plaket anlaşması gibi bir şey var - bilirsiniz, onun onuruna falan."

"Sessiz Oda mı?"

"Buraya kilise ya da şapel demiyorlar ama öyle." Konuşurken etrafta dolaşüyor, içeridekilerin eşyalarını karıştırıyordu.

Eve de onun yerinde olsa aynısını yapacağından yorum yapmadı. "Konuşmak yok, elektronik eşya yok. Sadece oturup düşünmen, meditasyon yapman ya da dua etmen gerekiyor. Her neyse işte."

Quilla cebinden bir çeşit saç tokası çıkarmaya başladığında Eve'in tek söylediği "Hayır" oldu.

Kız sadece omuz silkip yerine koydu. "Her neyse, Bay Jones kimseyi öldürmedi, bu kesin. Vurmadı, itmedi ya da bağırmadı bile. İş berbat edersen bunu alırsın."

Sertçe onaylamayan bir bakış taklidi

yaptı. "Ya da bu."

Şimdi ise kederli bir onaylamamaya dönüşen gergin bir sabır.

"Ve şöyle şeyler söylüyor: 'Sevgili Quilla, belki de davranışlarını, seni ve etrafındakileri nasıl etkilediğini düşünmek için Sessiz Oda'da yirmi dakikaya ihtiyacın var. Bayan Jones daha açık sözlüdür. Her şeyi berbat edersen, bir bakmışsın tuvalet temizliyorsun. Ki bu çok ama çok iğrenç. Her neyse, o size ders verir, o da elinize bir kova falan tutuşturur. Çoğunlukla kova daha iyidir. Yani kimseyi öldürmedi, özellikle de o yaşlı ölü kızları, ama bir şeyler sahte."

Çocuk birkaç cümleyle ona ev ve kardeş dinamikleri hakkında oldukça iyi bir fikir vermişti.

Bu yüzden selin geri kalanını memnuniyetle dinledi. "Sahte olan ne?"

"Bir şey." Duvardaki küçük aynada çeşitli pozlar ve ifadelerle kendine hayranlıkla baktı. "İlk geldiğin günden beri Sessiz Oda'da çok zaman geçiriyor ve kamerasında daha fazla zaman geçiriyor. Her zamankinden daha fazla. Ve çok fazla yürüyüşe çıkıyor. Bir keresinde eski yerine kadar yürüdü. Üzerinde polis bandı falan vardı. Caddenin karşısında durup öylece baktı. Tuhaf şehir."

"Oraya yürüdüğünü nereden biliyorsun?"

"Onu takip ettim. Eğer hızlıysan, onlar teslimat yaparken yan kapıdan çıkabilirsin. Ben hızlıyım ve görmek istedim. Ve yeni 'link'iyle çok konuşuyor, sessiz, o yüzden denesiniz bile duyamazsınız."

"Hangi yeni 'bağlantı?"

"Yürürken bir tane almıştı. Kullan at bir tane." "Öyle mi?"

"Yeeeah. Yani sahte bir şey var ama ölen kızları hale yüzünden öldürmedi. Bence öldükleri için kendini gerçekten kötü hissediyor, özellikle de birkaçını tanıdığı için."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Duyuyorum, dinliyorum, biliyorum." Titrek bir pirouette yaptı. "O, Bayan Jones ve Başhemşire Bayan Jones'un ofisinde bu konuyu konuşuyorlardı. Ve biraz da ağlıyorlardı, ki bu tamamen vay be. Ve bir anma töreni düzenleyecekler. Hepimiz gitmek zorundayız, her ne kadar onları tanımasak ve çoktan ölmüş olsalar da. Ama zorunlu olarak büyük M olacak.

"Her neyse, sanırım bir yerlerde seks yapıyor ve grup sağlığı ve refahında derler ki, seks yaptığınız kişiye aşık değilseniz ve kendinizi ona adamamışsanız, seks yaptığınız için kendinizi suçlu ve çelişkili hissedebilirsiniz."

"Yüce İsa."

"Belki o senin yüce gücündür, belki de değildir." Quilla omuz silkti. "Bunu zorlamıyorlar. Her neyse, bence kendini çok kötü hissediyor ve kafası çok karışık, bu yüzden muhtemelen bir sürü seks yapmaya gitti ve böylece bir süre kendini kötü hissetmek zorunda kalmayacak."

Eve'in kulakları çınlamayı bıraktıktan sonra, bunun gerçekten mantıklı olduğuna ya da farklı koşullar altında mantıklı olabileceğine karar verdi.

"Bunu araştıracağım," dedi, en iyi yanıtın bu olduğunu düşünerek.

"Tamam. Onlar beni özlemeden geri dönmeliyim."

Havalandı ve oda birdenbire daha büyük, sessiz ve hareketsiz hissettirdi. Nefesini üfleyen Eve, sessizliğin içeri girmesine izin vermek için bir anlığına yataklardan birinin kenarına oturdu.

Çocuğun beyni şu sıçan şeylerinden biri gibiydi.

-Bir çarkın üzerinde. Dönüyor, dönüyor. Ama aslında, düşünceler ve karmakarışık kelimeler labirentinden çıkardığınızda, önemli bir bilgiyi tersine çevirmişti.

Bu yüzden bir süre daha oturdu ve herhangi bir şeyin labirente geri kayma ihtimaline karşı birkaç not aldı.

Nash'in odasına geri döndü ve Philadelphia'yı ortak yaşam alanında, Shivitz'in emziği bitirmesi için onu teşvik ettiğini ve Peabody'nin nöbet tuttuğunu gördü.

"Teğmen, bu şekilde dağıldığım için özür dilemek istiyorum. Genelde daha sağlamımdır."

"Sorun değil. Bayan Jones, arama emri çıkartabilirim ve ortağımın bu süreci başlatmasını sağlayacağım-şimdi. Peabody."

"Evet, efendim."

"Ama ortağım ve benim aramaya başlamamıza izin vererseniz her açıdan daha iyi olur. Aramaya kamaradan başlamak istiyorum. Tüm binanın aranmasına yardımcı olmaları için arama izniyle birlikte daha fazla memurun gelmesini sağlayacağım."

Eve kadının daha fazla solgunlaşamayacağını düşündü ama sesi titrek bir fısıltıya dönüştü.

"Evi mi arayacaksınız?"

"İzniniz olsun ya da olmasın, evet. Sizin izninizle her şey daha kolay olurdu."

Shivitz, "Avukatınızla irtibata geçmelisiniz, Bayan Jones," diye söze başladı.

"Burada saklayacak bir şeyimiz yok." Omuzlarını dikleştirerek başhemşirenin elini okşadı. "İznimi veriyorum ve avukatımla temasa geçeceğim."

"Bunlar iyi seçimler," dedi Eve ona.

"Sanırım artık kafam rahatladı, Nash'in tüm bunları düşünmek için biraz yalnız kalmaya, uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Bunun beni ne kadar etkilediğini biliyorum ve o her şeyi içinde tutmaya, güçlü olan, evin reisi gibi davranmaya meyilli. Sanırım biraz zamana ihtiyacı vardı, özellikle de seninle konuştuktan sonra döndüğümde çok duygusaldım. Bir inziva yeri bulmuş olmalı - her zaman bir tane oluyor ve yerleşir yerleşmez benimle irtibata geçecektir. Bağlantısını unuttuğunu fark edecek, bir tane ödünç alacak ve nerede olduğunu bana bildirecek."

"Eminim öyledir." Destekleyici bir sıvazlama sırası Shivitz'deydi.

"Teğmen Dallas için mevcut inzivaların bir listesini hazırlayabilir misiniz? Ya da Matron, Nash'in bugün bir tanesine kayıt yaptırıp yaptırmadığını kendisi kontrol ederse daha hızlı olabilir, Teğmen."

"Neden ikisini de yapmıyoruz? Peabody ve ben buradan başlayacağız."

"Kalmak zorunda mıyım?" "Bu sana bağlı."

"Sizi izlememeyi tercih ederim. . . eşyalarımızı ararken. Ofisime gidip bazı dostlarımla, iş arkadaşlarımla temasa geçeceğim. Nash'in planlarını bilen birileri olabilir. Nerede olduğunu öğrendiğimde kendimi çok daha iyi hissedeceğim ve tüm bunları düzeltebileceğiz."

"Sorun değil."

"Ben aşığı iniyorum o zaman. Başhemşire."

"Her şey yoluna girecek." Shivitz bir kolunu Philadelphia'nın beline doladı ve onu odadan çıkardı.

"Göreceksin. Artık inancın var ve her şey yoluna girecek."

"O emziğin içinde ne vardı öyle?" Eve merak etti.

"Sanırım Shivitz içine biraz likör kattı ve sanırım Philadelphia doğrudan inkara gitti. Az önce söylediklerine inanabilir ve gerisini silebilir. Aksi takdirde, başa çıkamayacağı kadar çok şey var ve başa çıkmak zorunda. O böyle biri. Hizada tutması, sakinleştirmesi gereken bir ev dolusu sorunlu çocuğu var, bu yüzden başa çıkmak zorunda."

"Uğraşması gereken daha çok şey olacak. Baxter ve Trueheart'ı bize yardım etmeleri için ayarla, eğer uygunlarsa.

Trueheart tehditkâr olmayan bir varlık. Üniformalı Carmichael ve başka bir üniformalı daha var. Burası büyük bir yer."

"Ben hallederim."

"Bu arada," dedi Eve Nash Jones'un yatak odasına doğru ilerlerken, "Quilla'yı dipsiz bir kaynak olarak buldum. Ona göre her şey düzmece," diye söze başladı Eve ve araştırmaya başlarken Peabody'yi de bilgilendirdi.

Küçük yatak odası alanı ve az sayıda eşya uzun sürmedi. Bay Jones'un iyi kumaşlardan hoşlandığını ve ayakkabılarını tamir ettirecek kadar pratik ve tutumlu olduğunu öğrendi.

Kontrol ettiğinde Peabody'ye "Cep telefonu bağlantısında sıra dışı bir şey yok" dedi. "Ama kişi listesinden bazı yeni

silmeler görünüyor. EDD'yi de buraya çağıralım.

tüm e-çöpleri kontrol edin ve silme işlemlerini ortaya çıkarıp çıkaramayacaklarına bakın."

"McNab, Baxter ve Trueheart'la birlikte geliyor. Bir e-man'e ihtiyacımız olacağını düşündüm."

"Doğru anladın."

"Biliyor musunuz, tüm bunlar oldukça basit bir yaşam tarzından bahsediyor." Yatağın yanında duran Peabody odayı bir kez daha inceledi. "Bir kutu prezervatif ama yatağın başucunda değil, banyoda saklı. Burada seks yok. Giysiler, iyi malzeme-uzun süre giyilir. Biri çoraplarını lanetlemiş."

"Ne yapıyor?"

"Ayak parmaklarını ve topukları diker. Ayak parmağında ya da topuğunda bir delik olabilir. Birisi birkaç tanesini onarmış."

"Ayakkabılar gibi. Görünüşe bakılırsa, para ve malın motoru çalıştırmadığı basit bir hayat, hale anlamına gelmez."

"Hale mi?"

"Yine Quilla. Tamamen iyi için kullandığı terim. Jones'u böyle görüyor. Belki bir yerlerde bir saklanma deliği vardır." Elleri kalçalarında, bir dönüş yaptı. "Ama bulamıyorum."

"Eğer saklayacak bir şeyi varsa, büyük ihtimalle onun yanındadır." "Evet. Yatağının başucundaki okuyucuyu, diskleri ve indir-

Çoğunlukla halo şeyler - bazı romanlar, psikoloji, maneviyat, bağımlılıklarla başa çıkma ve düşük özsaygı üzerine bazı kitaplar, beklediğiniz her şey. Devam edelim."

Yaşam alanı biraz daha fazlasını sunuyordu. Müzik ve videolar, birkaç rastgele seküler seçenekle birlikte, esas olarak yine ruhani ve canlandırıcı olana bağlı kaldı.

Küçük mutfakta sağlıklı yiyecekler. Saklanmış alkol ya da yasadışı madde yok. Gizli bir şeker zulası bile yok.

Baxter içeri girdiğinde, "Arama emrini aldım, Teğmen," dedi. "Philadelphia Jones'a usulüne uygun olarak tebliğ edildi. Bina sıkılmış gibi davranan çocuklarla dolu, polisler ortalığı dağıtıyor. I

Bahse girerim şu anda buradan kanalizasyona çok miktarda Zoner akıyordur."

"Belki, ama oldukça sıkı bir operasyon yürütüyorlar."

"Buna biz karar vereceğiz. Senin aşk kekin ana seviye e-boktan başlıyor, Peabody."

"O benim aşk çöreğim değil. O benim yağsız, kaba seks makinem."

"Düzelتيyorum. Nereden başlamamızı istersin, Dallas?"

"Bodrum. Depo. Potansiyel gizlenme alanları. Siz yukarı çıkın. Biz de aşağı ineceğiz. Üniformalılar sakinlerin odalarına hızlı bir geçiş yapmalı. Orada bir şey aramıyorum ama onları dışarıda bırakamayız."

"Bodrum." Baxter Trueheart'a bakarak içini çekti ve başını sallayarak yere baktı. "Bu ayakkabıları değiştirmem gerektiğini biliyordum."

"Sana çoraplarını diktirmedığım için memnun ol." "Neyi?"

"Ben de öyle dedim. Tanrım, bu bir atıştırmalık mı? Zencefil aromalı pirinç kekleri. Pirinç keki atıştırmalık değildir. Sırf bu yüzden bile kötülük yaptıklarından şüpheleniyorum. Bodrum," diye tekrarladı.

Özel odada hiçbir şey bulamadılar. Eve, Philadelphia'nın okuma ve kişisel müzik seçimlerinde biraz daha gevşek olduğunu, birçok güncel seçenekle birlikte daha saf eğlenceyi karıştırdığını öğrendi.

Bunun üzerine not defterine notlar aldı.

Böylece Eve, çocukların izledikleri, dinledikleri ve konuştukları şeyleri pratik bilgilerle tartışabileceği sonucuna vardı.

Doğum kontrol hapları, cilt bakım ürünleri kullanıyordu. -Ve çok az güçlendirici. Birkaç dudak boyası, biraz saç zamkı, biraz göz zamkı.

Eve'in aklına, biraz da utanarak, kendisinin daha çok şey yaptığı geldi.

Onun hatası değil, diye düşündü. Her şey onun üzerine yıkılmıştı.

ANA BINAYA DOĞRU İLERLEDİLER.

Quilla'yı gördüğü yerde. Çocuk her yerdeydi. -Shivitz'in bilgisayarında standart bir arama olduğunu varsaydığı şeyi yaparken McNab'ın omzunun üzerinden bakıyordu.

Peabody sessizce, "Ah, çok üzülüyor," dedi. "Onu kim suçlayabilir ki? O çok tatlı."

Eve kaşlarını çatı, küçük tabloyu inceledi. Quilla ev üniforması içindeydi ama evet, dudaklarına parlak bir şey sürmüştü. McNab, uzun sarı saçlarını düz bir şekilde at kuyruğu yapmış, önünde mor bir fil olan pembe gömleğinin arkasından aşağıya doğru sarkıtmıştı. Her zamanki gibi gümüş kulak halkaları takıyordu. Masanın altındaki mor hava botlarına bir an göz attı.

Quilla'nın donuk ve basit üniformasının yanında, sirkin açılış gösterisi gibi görünüyordu.

Her şeyin yanında, diye düzeltti Eve.

Aşağı inmeye devam ettiler; Quilla Bat-ears yukarı baktı. Ve evet, diye düşündü Eve, gözlerinde o nemli, sersem, aşık bakış vardı.

"McNab izleyebileceğimi söyledi."

"McNab yetkili değil. Eğer bir polis aramasına karışırken yakalanırsan, kendini Sessiz Oda'da bulursun." Quilla sadece omuz silkmiş olsa da, McNab Eve'in gözüne takıldı, başını salladı. "Hey, Quill, bu çok susatıcı bir iş. Buralarda gazlı içecek bulma şansımız var mı?"

"Zippo. Eve girmesi yasak."

"Üzücü."

"Tamamen üzücü. Ama marketten biraz alabilir miyim diye sorabilirim."

Hemen yan tarafta."

"Sor," dedi Eve ve cebinden gazozların fiyatını çıkardı.

"Eğer temizse, bir çeşit paket ve bir tüp Pepsi alın."

"Tamamen." Parayı aldı ve aceleyle mutfağa geri döndü.

"Bu onu meşgul eder."

"Sevimli ve komik biri," diye yorumladı McNab. "Zeki de. Onun burada ne işi var?"

"Birçoğuyla aynı. Boktan ebeveynler, tekme tokat dövölmeler, okuldan kaçma, hırsızlık ve benzeri suçlardan defalarca içeri alınmalar. Burada daha iyi durumda, ki bu da boktan ebeveynler için pek bir şey ifade etmiyor. Benim için neyin var?"

"Pek bir şey yok. Önce şüphelinin e-eşyalarını inceledim. Daha derinlemesine bakmak için alıyorum, ama dürüst olmak gerekirse Dallas, çoğunlukla şekil için. Hiçbir şey patlamıyor. Hepsi iş, iş, iş.

Bazı yazışmalar, ama komik bir şey yok. Dosyalardaki bazı resimler - bazıları onun ve ailesinin kişisel resimleri, bazıları da çok eskiye dayanıyor. Bazı çocukların resimleri ama sapıklığa yönelik bir şey yok. Bazı ofis içi yazışmalar, arada sırada kız kardeşiyle şakalaşmalar ama çoğunlukla basit şeyler."

"Ulaşım, bilet, konaklama için arama yok mu?"

"Hayır, son on hafta içinde değil. Öncekilerden bazıları, Kuzey PA'da bir anlaşma için rezervasyon. Bunların hepsini bir dosyada tutuyor, ayrıca bunun için yazdığı bir konuşma ve bir atölye çalışmasıyla ilgili bazı notlar da var."

"Bir geri çekilme."

"Sanırım." Masanın üzerindeki not defterini çevirdi. "Evet, İçsel İnzivaya Çekilme. Kız kardeşinden aldığım listede ofis bilgisayarının onda olduğu ve her birinin üst katta birer mini bilgisayarı olduğu yazıyor. Bir PPC'si, bir cep 'link'i, bir not defteri var. Ofiste sadece ofis bilgisayarı var."

"Bağlantıdan ayrıldı."

"Ben hallederim." Peabody bir kanıt torbası içinde mühürlenmiş olan 'link'i uzattı.

"Bir göz attım ve açık bir şey yok," diye başladı Eve. "Ama bana yakın zamanda birkaç kişi silinmiş gibi geldi. Ve yeni kız arkadaşın bana son birkaç gün içinde yeni bir tek kullanımlık aldığını söyledi."

"O benim küçük oyun arkadaşım. Benim sadece bir kız arkadaşım var." Uzandı ve parmaklarını Peabody'ninkilerle oynattı. "Bağlantıyı kontrol edeceğim. Sitede PPC yok mu?"

"Bulunamadı. Onu ve not defterini yanında götürmüş olmalı. Minileri taradım, bir şey göremedim, ama onları da yanınıza alın."

"Olur." McNab mor çantasının çok sayıdaki ceplerinden birinden sakız çıkarıp uzattı. Kimsenin almaması üzerine küçük yeşil karelerden birini ağzına attı. "Kız kardeşininki de aynı, ama onda bütçeyle ilgili şeyler var, gelirler, giderler, hayırseverlerin bir listesi.

Yönetici işleri. Bazıları burada da var. Ve her çocuk için dosyalar, koşullar ve kabul ve/veya tahliye tarihi.

İlerleme raporları, ihlaller, sorunlu alanlar, olumlu alanlar, bunun gibi. Hepsi oldukça temiz ve düzgün bir şekilde ortaya çıkıyor."

"Bir yerlerde kişisel eşyaları var ve gitmek için acele ediyordu. Bir şeyler bulacağız."

- - -

Tiki saat sonra Eve yenilgiyi kabul etti.

"Ya görüldüğünden çok daha sinsi ve McNab laboratuvarında bir şeyler bulacak ya da buradaki her şey temiz, dürüst ve zencefil aromalı pirinç kekleri kadar sıkıcı."

"O kadar da kötü değiller," diye yorumladı Peabody. "Özellikle de üzerlerine biraz çikolata aromalı şurup gezdirirseniz, ki bu amacı ortadan kaldırır, ama yine de. Pirinç keki. Sanırım sarhoş oldum."

"Yarım günümüzü burayı tarayarak geçirdiğimizde ve bulduğumuz en ilginç şey bir havalandırma deliğinin içinde aylardır oradaymış gibi görünen tek bir parçalanmış zoner eklemi olduğunda beyinlerimiz kulaklarımızdan dışarı sızmadığı için şanslıyız. Belki de yıllardır."

McNab ve üniformalılar bir saniyeye degecek gibi görünen birkaç elektronik eşyayı dışarı çıkarırken, o yoldan uzak durdu.

geç.

Shivitz kelimenin tam anlamıyla ellerini ovuşturdu. "Kayıtlarımız."

"Günlük operasyon için gereken her şeyin kopyasını çıkarmanız talimatı verildi."

"Ya bir şey unuttuysam?"

Philadelphia ona, "Asla yapmazsın," diye güvence verdi.

Yatıştırıcının etkisi geçtikçe tekrar solgunlaşmıştı.

Gözlerinin ve ağzının etrafındaki gerginlik artmıştı ama sesi kontrol altındaydı.

Yine de, Üniformalı Carmichael yıllara göre etiketlenmiş arşivlenmiş disk kutularını taşıırken dudağını ısırdı.

"Dikkatli kayıtlar tutuyoruz, Komiser. Teftişlerimiz var.

Biz-"

"Operasyonunuzla ilgili herhangi bir sorun bulmayı beklemiyorum. Bunların bir kısmı sadece prosedür."

Eve dönerek Philadelphia'yla yüzleştirdi ve doğrudan gözlerinin içine baktı.

"Seni tekrar etkilemek zorundayım, kardeşin seninle irtibata geçerse, onu gelmeye ikna etmelisin. Merkeze kelepçeli olarak getirilmesini istemezsin."

"Hayır." El yordamıyla Shivitz'in elini tuttu. "Lütfen."

"O zaman onu teslim olmaya ikna edin. Bunu başaramazsanız, nerede olduğunu bulun. Her iki durumda da derhal benimle temasa geçmelisiniz."

"Yapacağım. Sana söz verdim. Konuştuğum hiç kimse onu görmedi ya da ondan haber almadı."

"Avustralya'da bir kız kardeşin var."

"Selma ile temasa geçtim. Onunla iletişime geçmedi ve şimdi onu bulmak için her şeyi deniyor. Onu içeri çekmekten nefret ettim ve şimdi o da benim kadar endişeli. Nash ona gitmese de babamızla bile konuştum."

"Hayır mı?"

"Babam hemen geri dönmesi için ısrar ederdi. Nash'in sessiz ve düşünceli bir zaman geçirmesine asla izin vermezdi.

Sorun. Eminim sadece düşünmek için zaman ayırıyordur ve yakında benimle temasa geçecektir. Endişelenmemi istemezdi."

Sanki her an onun merdivenlerden indiğini, koridorda ilerlediğini görecekmış gibi etrafına, üstüne, arkasına baktı.

"Nash çok korumacıdır. Endişelenmemi istemez."

Belki de bu doğrudur, diye düşündü Eve. Belki de işin özü buydu.

Dışarı çıktı, kaldırıma sıçrayan ince karla karışık yağmurda bile tekrar dışarıda olduğu için gülünç derecede heyecanlıydı.

"McNab ile git," dedi Peabody'ye. "Her zamanki planım."

"Ha-ha. Geç giriş yapmaya karar vermesi ihtimaline karşı geri çekilme listesini bir kez daha gözden geçirin. Ve yerlilerin hem baba hem de diğer kız kardeşe konuşmasını sağlayalım. Sadece bunu bağla. Aksi takdirde . . . Ben evden çalışacağım," dedi arabasına doğru giderken. "O bağlantıları ya da başka bir şeyi ortaya çıkarırsa, çıkarır çıkarmaz haberim olur."

"Anladın sen onu. Hey, Mira'ya hiç danışmadın."

"Kahretsin." Durdu, ıslanan saçlarını itti ve Ne olacaksa olsun, kar tanesi şapkasını cebinden çıkarıp taktı. "Kahretsin," dedi tekrar ve arabaya doğru giderken linkini çıkardı.

Mira'nın ofis bağlantısı doğrudan mesai saatleri dışındaki kayıtlara gitti. Eve tekrar küfrederek pes etti, kırmızı eldivenlerini giydi ve özür dileyerek Mira'nın kişisel 'bağlantısını' denedi.

"Eve. Bugün aramızdaki beş dakikayı idare edemediğimiz için üzgünüm."

"HPCCY'de takıldım. Sanırım bazı şeyler kırılıyor. Elimde yeni bilgiler ve bir yön var. Ama bu yönü teyit etmem gerekiyor. Şimdi yola çıkıyorum. Tekrar sormaktan nefret ediyorum ama birkaç dakikalığına uğrayabilir miyim? . . ."

"Aslında ben de biraz oyalandığım için henüz tam olarak evde değilim. Dennis ve ben bazı arkadaşlarımızı görmeye gidiyoruz.

bu akşam daha sonra."

"Peki, tamam." Lanet olası gerçek hayat, diye düşündü Eve. "Yarın için bir şeyler ayarlayabilirsek."

"Yolumuzun üzerinde evinize uğrayabiliriz." "Geceni mahvetmek istemem."

"Neredeyse yolumuzun üstünde. Eğer uygunsa doksan dakika içinde orada olabiliriz."

"Eğer sizin için işe yarıyorsa, bu harika."

"Doksan dakika kadar sonra. Dennis'e şapkayı taktığını söyleyeceğim. Memnun olacaktır."

"Oh, ha. Bunlar da var." Kırmızı eldivenli elini ekranın önünde salladı.

Mira güldü. "Çok memnun oldum. Yakında görüşürüz."

Trafiğe saldırdı. Mira ile buluşmadan önce birkaç dakika düşünebileceği, düşüncelerini düzenleyebileceği, teorilerini sıraya koyabileceği bir ev istiyordu.

Roarke'a Miras'ın geldiğini haber vermesi mi gerekiyordu? Bu sosyal bir ziyaret değildi; işti. Bir iş ortağı geldiğinde ona haber vermek zorunda değildi. Verdi mi?

Lanet olsun, tüm kuralları asla çözemeyecekti, bu yüzden ihtiyatlı davranmak daha iyiydi.

Ona hızlıca bir mesaj gönderecekti ve bu da ortalarda bir yere isabet edecekti, diye karar verdi.

Kişisel 'link'ini sipariş etti, metin modunu sipariş etti. Ve her şey değiştiğinde metni oluşturmaya yeni başlamıştı. Ekranı geldi.

"Sesini duymayı tercih ederim."

"Bu trafik bir an önce çekilmezse birkaç hafta içinde evde olacağım! Bu pislik nasıl minibüs kullanma ehliyeti aldı? Nasıl mı? Bir sınava girmen gerekiyor. Bir dakika bekle. Şerefsiz."

Parlak bir limuzinin önünden sıyrıldı, kornaların vakur protestosu karşısında "Isır beni," diye mırıldandı, rahatsız edici otobüsün yanına süzüldü, sonra etrafından dolaştı.

"Yemin ederim, zamanım olsa o pisliği kenara eker, lanet otobüse ve içindeki herkese el koyardım."

"Evet, ne zaman istersen sesini duymayı tercih ederim."

"şimdi daha iyi. Yaklaşık on dakikadır dışarıdayım, belki daha az. Bazı şeylerde hareketlilik var ve bir sürü saçmalık. Mira'ya danışmam gerekiyor ve bugün ona ulaşamadım, bu yüzden bir anlaşmaya giderken uğrayacaklar."

"Onları görmek çok güzel olacak."

"Tamam. Sadece sana söylemek istedim."

"nk bunun kurallara uygun olabileceğine karar verdin. Muhtemelen senden birkaç dakika gerideyim. Bu çekici şapkayı nereden aldın?"

"Kahretsin." İçgüdüsel olarak bir elini kar tanesinin üzerine vurdu.

"Ve şu ... sevimli eldivenler."

"Bok ve bok." Elini bıraktı. "Bay Mira. Bu lanet taksilerle savaşa gitmeliyim. Sonra görüşürüz."

Onun kahkahasına karşılık verdi ve savaşa hazırlandı.

Sonunda evin önüne geldiğinde, eve dönüş yolunun iş gününün çoğundan daha heyecanlı olduğuna karar verdi. Bu da insanlar droid gibi yaşarken tam bir bina aramasının ne kadar sıkıcı olabileceğini gösteriyordu.

Seks oyuncakları yok, porno yok, diye düşündü dışarı çıkarken, kapıya doğru yürürken kar yağışına karşı kambur durdu. Para ya da haksız kazanç zulası yok, yasadışı silah yok. Sadece eski bir esrar.

Gerçekten, bir insan bu şekilde nasıl yaşayabilir?

İçeriye, kediye, Summerset'e doğru adım attı, kendi başına yapacağı tam bir ev aramasının ne kadar ilginç şey ortaya çıkaracağını merak ediyordu ve bu, Roarke'un kayıtsız ekipmanlarla dolu özel ofisini saymıyordu bile.

"şey," dedi Summerset, "bu yeni bir şey."

"Ne? Başlama yine."

"Parıltılı bir kar tanesi ve tüylü eldivenler giymiş gibi görünüyorsunuz."

"Kahretsin, kahretsin." Hepsini çekip çıkardı. "Onlar hediye idi, o yüzden kes şunu. Miralar bir saat içinde gelecek. Sosyal olarak değil. Bu bir danışma."

"Hâlâ samimi ve misafirperver olabileceğimize inanıyorum."

"Yapabilirim. Yine de bir cesedin tüm samimiyetine sahip olacaksın."

Zihni bu kadar doluyken yapabileceği en iyi şey bu olduğundan, hızla üst kata çıktı ve doğrudan ofisine girdi.

Paltoğunu çıkarıp uyku koltuğunun üzerine attı ve hemen ardından kediyi üzerinden kaldırmak zorunda kaldı. Bunu daha iyi bilmeliydi.

Paltoyu aldı, kediyi yere bıraktı, paltoyu başka bir yere fırlattı.

Kahve, diye düşündü. Lütfen Tanrım, biraz kahve. Bazılarını programlarken, öylece durdu, bardağın yarısını içti ve sonra nefes verdi.

Onu bir kenara bırakarak tahtasında bazı küçük ayarlamalar yaptı. Masasına oturdu, bazı notları bir araya getirdi, bazı eklemeler yaptı, onları yeniden sıraladı.

Sonra kahveyi aldı, botlarını giydi ve zihninin boşalmasına izin verdi.

Çünkü Roarke içeri girdiğinde aklına gelen ilk şey açıktı: O çok güzel.

"Trafik konusunda daha haklı ya da daha özlü olamazdınız. Çok kötüydü."

"Biz kazandık. Eve döndük."

"Haklısın. Bu bir içkiyi hak ediyor."

"Sanırım belki."

Önce onun yanına geldi, ellerini sandalyesinin kollarına koydu ve onu öpmek için eğildi.

Ayağa kalkarak, kollarını ona sıkıca sararak ve bunu bir hoş geldin öpücüğünden çok daha fazlası haline getirerek onu şaşırttı, onu çözdü.

"Şimdi, her gün korkunç bir trafik düzenleyebilirim." "Buna gerek yok. New York'ta yaşıyoruz."

"Tüm bunlar ne o zaman?"

"Bilmiyorum." Onun kadar kendisi de şaşırmıştı. "Sanırım ... Bu sabah Miralar, sonra da bu çift. Bu . . ." Zihninin sandığı kadar berrak olmadığını fark etti. "Şu içkiyi içip sana söyleyeceğim."

"Pekâlâ. Aşağıya inelim. İstersen Mira'yla birlikte yukarı gelebilirsin," diye ekledi, Mira'nın itiraz edeceğini tahmin ederek, "ama aşağı inip önce arkadaş olarak onları selamlamalıyız."

"Haklısın." Sadece sarılmak için ona tekrar sarıldı. "Aşağıya ineceğiz."

Başını geriye eğdi, gözlerinin içine baktı. "Üzgün değilsin."

"Hayır, üzgün değilim."

Düşünceli bir şekilde, aşağıya indiklerinde onun elini tutmaya karar verdi.

Summerset ateşi ve ağacı yakmıştı. Salon muhteşem görünüyordu, diye düşündü. Zarafetine, olağanüstü zevkine ve tarzına, antikaların parıltısına, sanata, renklere, eski ve yeninin hoş karışımına rağmen evi gibi görünüyordu.

"Ne oldu, Eve?"

Başını salladı, bir sandalyenin koluna oturdu çünkü bunu evde de yapabiliirdiniz.

"Bu sabah Miras'ların evindeydim ve oranın ne kadar güzel olduğunu, ne kadar sakin, güzel ve içinde olmanın kolay olduğunu düşünüyordum.

Bu da öyle. Bunun da öyle olması komik değil mi? Onların bir ağacı var. Bizim de bir ağacımız var. Burada kaç tane ağacımız var bilmiyorum çünkü kim sayabilir ki?"

"Yirmi."

"Tamam. Yirmi ağacımız var." Birden aklına geldi. Yirmi ağaç. "Ciddi misin?"

"Evet." Gülümsedi, kızın tepkisinden olduğu kadar evi Noel'le doldurma ihtiyacından da. "Bir ara gidip hepsine bir göz atarız."

"Biraz zaman alacak. Her neyse, onların bir yangını vardı, bizim de bir yangınımız var. Ama mesele o değil, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Sorun

hissediyorum. Eskiden bu duyguyu kıskanırdım. Onu tanıyabilirdim. Biriyle görüşmek, ihbarda bulunmak, hatta tutuklamak için evine gittiğinizde, o ev hissini hemen tanırıdınız."

"O kıskançlığı çok iyi bilirim." Bu da diğer şeylerin yanı sıra tüm ağaçları açıklıyordu.

"Buraya taşındığımda her zaman bir ev olacağını ve her zaman senin olacağını düşünmüştüm. Bunun ne zaman değiştiğini bile bilmiyorum, tam olarak değil, ve benim oldu. Bizim oldu. Bu oldukça şaşırtıcı."

"Çok sevdiğim bir evdi. Ama sen gelene kadar bir ev değildi." Adam da onun gibi salona baktı. Mumlar ve ateş ışığı, ağaç parlıyor, renkler zengin, ahşap pırıl pırıl.

"İçine koyduklarım rahatlık içindi, gösteriş içindi ya da yapabildiğim içindi. Buraya sahip olmak önemliydi. Benim yerim. Ama bu duyguya asla tam olarak ulaşamadım, ta ki sana kadar."

"Bunu anlıyorum," diye fark etti. "Önemli olan senin bunu kastetmen ve benim de bunu anlamam." Adam bir şişe şarap açarken kadın nefes aldı. "Miralar nasıldır bilirsin. Çok bağlı, çok doğru. Yemin ederim seni sevmeseydim, o olmasaydı, gerçekten ona giderdim."

Roarke'un kahkahası üzerine tekrar başını salladı ve teklif ettiği şarabı aldı.

"Sanırım onunla başa çıkabilirim," diye düşündü Roarke.

"Bilmiyorum. Seni şaşırtabilir. Her neyse, aslında öyle değil. Sadece... o sadece... Onda tüm yumuşak noktalarıma dokunan bir şeyler var. Bazılarının bende olduğunu bilmiyordum."

"Bence bu çok hoş."

"Bana o aptal eldivenleri ve şapkayı getirdi ve çocukmuşum gibi taktı. Kazağının düğmelerini çoğu zaman doğru ilikleyemediği için onları giymek zorunda kaldım ama hava soğuk olduğu için bana bir şapka ve eldiven buldu. Çok nazik biri ve aralarında inanılmaz bir bağ var."

Kendini ne kadar özensiz hissettiğine hayret ederek sakın bir nefes almak zorunda kaldı.

"Ben de bunu istiyorum. Yani onlar gibi birkaç on yıldır birlikte olduğumuzda, bunu bizimle istiyorum."

"Sevgilim Eve." Bu kez dudaklarını başının tepesine bastırdı. "Her gün daha fazlası oluyor."

"Öyle hissediyorum. Bazen bunu hissetmeden nasıl atlattığımı bilmiyorum. Ve sonra, bu çift. Mira'yla onun hakkında konuşmam gerek. DeLonna."

"Ah." Şimdi oturdu. "Sebastian geldi. Benden onu bulmamı istemeyince gelmiş olmalı diye düşündüm."

"Lonna adını kullanıyor, Sebastian bana kayıtlardaki adını değiştirmesine yardım ettiğini söylemeyi ihmal etti. Lonna Moon.

O ve adamının küçük, havalı bir kulübü var. Mor Ay."

"Biliyorum."

"Binanın sahibi siz değilsiniz, değil mi?"

"Bilmiyorum ama kulübü duymuştum. İyi bir ünü var." Eli hafifçe kalçasında gezindi. Sevgi. Bağlantı. "Gitmeliyiz."

"Yapmalıyız. Evet, yapmalıyız. Her şeyi anlatacağım ama sana söylemek istediğim şey, onu dinlerken, onları birlikte görürken, eve çok yakın olduğuydu. Kız sağlam, yıkılmamış ama adam yaşadıkları yüzünden onun için endişeleniyor. Kabuslar görüyor."

O gözler, o vahşi mavi gözler onunkilerle buluştu. Her şeyi anlatmak için bir şey söylemesine gerek yoktu.

"Onlara baktığımda, onları gördüğümde bazılarımızı görebiliyordum. Ve gördüklerim gerçekten çok iyiydi. Hikayesini bilmiyorum ama orada bir şeyler var. Kurnaz, kurnaz ve kendini idare edebilecek ve etmiş gibi görünüyor. Ama birbirlerine bağlıydılar.

"Yani." Bir nefes daha verdi. "Eğer bir gün kazağının düğmelerini iliklemeyi unutursan bilmeni isterim ki -"Şu düğmeli kazaklardan giymeye başladığında düzelteceğim."

"Her gün daha fazlası oluyor," diye mırıldandı. Aşkla dolup taşan adam onu sandalyenin kolundan kucağına çekti.

Orada kıvrıldı, tamamen memnun. "Hâlâ seks yapıyorlar.

Bunu anlayabilirsin."

Şimdi de gülerek iç geçirdi. "Bunun üzerinde fazla düşünmesem iyi olur."

"Ben de öyle. Sadece çoraplarınızı ya da düğmelerinizi karıştırmanızın seks yapmadığınız anlamına gelmediğini söylüyorum." Başını kaldırarak dudaklarını onunkilere dokundurdu.

Summerset kapı aralığından, yemekten önce gizlice kurabiye yiyen çocukları yakalayan bir ebeveynin ses tonuyla, "Kendinizi şımartmak için bekleyebilirsiniz," dedi. "Misafirleriniz geliyor. Onları kapıdan geçirdim."

Adam uzaklaşırken Eve gözlerini devirdi. "Şımartmak mı? Biliyorsun onun sorunu, onunla birlikte şımaracak kadar sıkılmış ya da aptal birinin olmaması."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım."

Kaşlarını çatarak Roarke'a baktı ve onun gözlerindeki bilgili parıltıyı gördü. "Eeuuww. Sakın söyleme. Ciddiyim. Sakın. Asla. Bana anlatma."

Kendini yukarı çekti ve o bir kadeh şarabı şimdi gerçekten istediğine karar verdi.

Roarke da ayağa kalktı ve Summerset Miraları içeri getirdiğinde onları selamladı.

"Charlotte, çok güzel görünüyorsun." Yanaklara kondurulan öpücükleri Dennis'in sıcak el sıkışması izledi. "Seni görmek çok güzel."

"Dolambaçlı yoldan geldiğiniz için minnettarım," diye söze başladı Eve. "Sadece biraz şarap içiyorduk."

Roarke yumuşak bir sesle konuştu Eve vaka notlarına başlamadan önce. "Size ne ikram edebilirim?"

"Ne yiyorsan çok isterim. Değil mi, Dennis?" "Bu çok hoş olurdu." Ağaca hülyalı bir şekilde gülümsedi.

"Bu güzel bir tane. Buraya çok yakışıyor. Arabayla geldiğinizde her yer şenlikli görünüyor. Noel gibisi yok."

"Dennis Noel'e bayılır." Roarke onları ateşin yanındaki kanepeye götürürken Mira ona hoşgörölü bir bakış attı. "Işıklar, müzik, telaş. Kurabiyeler."

"Charlie'nin snickerdoodle'larına karşı zaafım var."

"Kurabiye pişiriyorsun," dedi Eve bir tür merakla.

"Noel'de yaparım, sonra yarısını saklarım ya da Dennis

bir kırıntı bile bırakmazdı. Teşekkürler," diye ekledi Roarke şarabı servis ederken. "Bu ayın sonundaki partinizi dört gözle bekliyoruz. Her zaman unutulmaz oluyor."

Eve'e döndü. "Bu akşam bana bir rapor gönderdiğini biliyorum ama okuyacak vaktim olmadı. Beni bilgilendirebilir misin?"

"Evet, tabii. Ofisime çikalım mı?" "İş konuşmamız Dennis için sorun olmaz, değil mi Dennis?" "Hayır."

Eğlenceli bir video izlemek isteyen biri gibi rahatça arkasına yaslandı. Eve'in gözüne her zaman rahat görünürdü. Kendi teninde, o anın içinde.

"İş hakkında bir şeyler duymak hoşuma gidiyor. Büyüleyici, değil mi?" dedi Roarke'a.

"Daha fazla katılamazdım."

"Tamam o zaman. Önemli noktalar. Nashville Jones rüzgarda." Mira kaşlarını kaldırdı. "Anlıyorum."

"Bu öğleden sonra Philadelphia Jones ile görüştük. Küçük kardeşin Shelby Stubacker ve Linh Penbroke başta olmak üzere kurbanları tuzağa düşürüp öldürdüğü konusunda onu zorladım."

Bu konudaki teorisini ortaya koydu ve ayakları üzerinde düşünmek için ayağa kalktı.

"Cinayetleri küçük kardeşin işlediğini ve evi, mekânı olarak gördüğü binada cesetleri gizlemek için gerekli temel becerilere sahip olduğunu düşünüyorsunuz. Ve büyük kardeş de suç ortağıydı."

"Bir şeyler biliyordu, belki sonlara doğru değil ama biliyordu. Kız kardeş, sanmıyorum. Büyük erkek kardeş, ailenin reisi, kız kardeşi korur. Bu kökleşmiş bir davranış.

Ebeveynleri ve özellikle de babası tarafından etkilendiğini söyleyebilirim. Yetki onda."

"Evet, buna katılıyorum."

"Bu sabah sizi gördüğüm saat ile Philadelphia'daki görüşmem arasında DeLonna ile görüştüm."

"Shelby'nin arkadaşı," dedi Mira hafızasını tazeleyerek. "Şarkı söylemeyi severdi. Bir iş/çalışma programına katılana kadar HPCCY'de kaldı."

"Evet. Onun amaçlanan bir kurban olduğuna ve hayatta kaldığına inanıyorum. Hayatta kaldığına inanıyorum çünkü Jones -yaşlı olan- onu bayıltıldıktan sonra, genç olan işini bitirmeye fırsat bulamadan buldu. O durdurdu."

"Ama daha önce bildirmedi mi?" Mira sordu.

"Hatırlamıyor, net olarak değil. Hatırlıyor Odasının penceresine tırmanıyor, açıklıktan zar zor sığıyor. Bunu kontrol ettim ve uyuşuyor. Aşağı tırmanıyor, metroya koşuyor, biniyor, eski binaya doğru koşuyordu çünkü arkadaşını bulmak istiyordu. Gitmiş olan Shelby'yi bulmak istiyordu ve planladığı gibi onu hiç aramamıştı. Ölü olduğu için bulamamış. Ama o noktaya kadar her şeyi hatırlıyor, sonra her şey bulanıklaşıyor."

"Bulanık mı," diye sordu Mira, "yoksa boş mu?"

"Bulanık. Rüyasında sesler ve bağırışlar görüyor. Biri arınmaktan, kötü kızı temizlemekten bahsediyor. Karanlık ve soğuk rüyalar görüyor. Sonra sanki uçuyormuş gibi bir his hatırlıyor ya da rüyasında görüyor ve hepsi bu. Yatağında uyanıyor, HPCCY'ye geri dönüyor, pencere kapalı ve üniformalı gece kıyafetlerini giyiyor. Kendini hasta ve kendinden geçmiş hissetmiş. O zamandan beri bu konuda kabuslar görüyor."

"Sadece sesler ve hisler mi?"

"İşte böyle geliyor. Çünkü geri gelmek istiyor ama o bunu bastırıyor. Bence bilecek kadar duydu, gördü ama çocuktaki ve engelledi."

Mira Eve'in yüzünü izledi. Aralarında başka bir çocuk, başka bir travma olduğu bilgisi dolaşıyordu,

başka bir blok.

"Mira bir süre sonra, "Söylediklerinize ve bildiklerimize bakılırsa çok mümkün, çok muhtemel," dedi. İlaçla birleşen travma pekâlâ bir hafıza engeline yol açmış olabilir."

"Ona kartınızı verdim ve sizinle iletişime geçeceğini umuyorum. Yardım etmek istiyor. Artık yeni bir hayatı var, iyi bir hayat. İyi bir adamı var. Ama yardım etmek istiyor, arkadaşlarını kimin öldürdüğünü bilmek istiyor. Ve bu fırsatı yakalamasaydı onu kimin öldüreceğini."

"Benimle irtibata geçerse, ona hemen yer açarım."

"İnsanlar yapabildikleri için çocuklara korkunç şeyler yapıyorlar."

Dennis söyledi.

Eve durdu ve ona baktı.

"Güç çocukta değil, görüyorsunuz, daha güçlü, daha becerikli olanda. Çocuğu savunmak ve ona bakmak yerine korkunç şeyler yapan insanlar var. Gerçekten kötü olan çok az şey vardır. Ama bu öyle. Ona yardım edeceksin, Charlie. Yaptığın şey bu. Ve sen," dedi Eve'e.

Eve bir an durup tekrar oturdu. "Bence, belki de çocuğu korumak için, Nashville Jones kardeşini öldürdü. Çocuğu geri aldı, yatağına yatırdı, sonra da cesedi ortadan kaldırdı. Orada gizlenmiş on iki kız olduğunu bilmiyordu. Ama yine de kardeşini, kız kardeşini korumak zorundaydı. Hâlâ görevini yapmak zorundaydı, değil mi? Bu yüzden bu misyonerlik pozisyonunu ayarladı ve kardeşiymiş gibi davranması için birini gönderdi. Bir fırsat ya da inanç görevi. Nasıl başardıysa artık."

"Neden kardeşini göndermiyorsun?" Dennis merak etti. "Özür dilerim, araya girmek istemezdim."

"Sorun değil. Kardeşinin duygusal sorunları vardı. Utangaç, yeteneksiz ve deneyimsizdi. Onun geçmişini, yapısını incelerseniz ve bunu Afrika'daki misyoner hakkındaki raporlarla karşılaştırırsanız, iki farklı insan olduklarını görürsünüz. Misyoner dindar, arkadaş canlısı, dışa dönük ve

fotoğrafçılık, merhamet ve benzeri. Montclair Jones'u tanımlarken bu kelimelerin hiçbirini kullanılmıyor."

"Ama kardeşinin yerine birini göndererek," diye devam etti Mira, "her ikisinin de işlediği suçları gizlerken bile kardeşini bir şekilde onurlandırabilirdi."

"Sonra kader devreye girdi," diye ekledi Eve, "çünkü bazen böyle şeyler olur. Misyoner öldürüldü, haydut bir aslan tarafından parçalandı. Kimse DNA ya da kimlik tespiti yapmıyor, çünkü onlara göre o Montclair Jones. Yakılır, külleri buraya gönderilir ve hepsi bu kadar. Yeni binada onu anmak için bir plaket de dahil."

"Bugün birinin bana söylediği gibi, bu sahte. Jones yapması gerekeni yaptığını düşündü, daha yüksek bir güce teslim oldu ya da onun için ne işe yarıyorsa. Hatırlayamayacak kadar travma geçirmiş ve uyuşturucu etkisinde olan çocuğu kurtarmıştı. Bildiği kadarıyla kardeşini cinayet işlemekten alıkoymuş ve sonunda küçük kardeşinin aile geleneklerine uyduğu bahanesiyle onu korumuştur."

Roarke, "Kardeşi gibi davranmaya istekli birini bulması gerekir," diye belirtti.

"Evet. Jones bu alanda pek çok insan tanıyor. Bu inzivalara gidiyorlar, ayrıca o dünyada büyüdü. Afrika'ya mı gidiyorsun? Bir misyoner için büyük bir fırsat, değil mi? Bir tür takas belki. Diyelim ki misyoner bir gün geri gelmek istiyor, sorun değil. Kendisi olarak geri gelir ve Jones kardeşinin kaybolduğunu söyleyebilir. Ortadan kayboldu. Bu bir gizem ama o iyi bir iş yaptı ve önemli olan da bu."

Dennis, "Büyüleyici," diye yorumladı ve Roarke'a gülümsedi.

"Başkasını savunmak için öldürmek. Masum olanı. Bir çocuğu," dedi Mira kocasına başıyla selam vererek. "Onun gözetimindeki bir çocuk. Onun sorumluluğunda. Kardeşi, sorunlu, daha genç, o da onun sorumluluğunda. Evet, yetiştirilmiş, eğitilmiş, sorumluluk sahibi olması, ailenin reisi olması telkin edilmiş bir adam bu seçimi yapabilirdi. Eğer kardeşini öldürseydi."

bir kazaydı, çocuk tehlikedeyken aralarında bir mücadele vardı."

"Hiç sanmıyorum."

"Hayır, sizce, ki ben de büyük ölçüde aynı fikirdeyim, büyük kardeş sorumlu olmak üzere yetiştirilirken, küçük kardeş ona itaat etmek üzere yetiştirildi. En azından o anda dururdu. Kardeşine karşı gelemezdi, yüz yüze gelemezdi. Ancak yine büyük ölçüde aynı fikirde olsam da, uyuşturucu ya da alkolün etkisi altında ya da basit bir coşku içinde olabilirdi."

"Fervor?"

"Dini tonlar. Ayini tamamlamak için bir şevk, eğer gerçekten bir ayinse. Nashville, Montclair'i görevi ve kaderi olarak gördüğü şeyi yerine getirmek için büyük umut ve çaba harcadığı o binada öldürdüyse, bu tamamen geri çekilmeye katkıda bulunur."

Eve bir kez daha bir sandalyenin koluna oturdu. "Bunu ben düşünmemiştim. Bu oyun."

"Mira sözlerine şöyle devam etti: "Finansal durumun ötesine geçen terk edilme durumu. "Kabil'in İşareti-katliam. O bunu haklı bulsa bile, bu durum inançlı ve sorumluluk sahibi bir adama ağır gelecektir. Ve yetkililere bildirmek yerine o da gizlendi. Kendisi için değil ama kardeşi, ailesi ve daha büyük bir misyon için."

"Ne yani, sonunda bunun özverili bir hareket olduğuna mı karar verdi?" "Yoksa bununla nasıl yaşayabilirdi?" Mira sordu.

"Neden şimdi kaçırıyorsun? Bu özverili değil. Bu kendini korumak."

"Kaçtığından emin misin?"

"Gitmiş," dedi Eve. "Bir bavul ve nakit para almış. Kredi kartı kullanmıyor, kız kardeşiyle de irtibata geçmedi."

"Kız kardeşiyle irtibata geçeceğine inanıyorum. Makyajının geri dönmesini talep edeceğine inanıyorum. Bu onun görevi."

"Bu kolay olurdu," diye yanıtladı Eve. "O zaman tek yapmam gereken diğer şeyleri kanıtlamak."

"Konuya devam etmek gerekirse, bunu yapacağınıza inanıyorum. Eğer kız-şimdiki kadın-DeLonna-"

"O artık sadece Lonna. Lonna Moon."

"Güzel isim. Eğer bana ulaşırsa, hatırlamasına yardım ederim. Bu onun yükünü hafifletecek ve sana ihtiyacın olanı verecektir."

Bir koyup iki almak, diye düşündü Eve. Belki Jones da aynı şeyi düşünmüştü. Kardeşini kötülükten kurtarmış ve kız kardeşine ihtiyacı olan illüzyonu vermişti.

DAHA SONRA, ÇÜNKÜ ONLAR ZATEN AŞAĞIDAYDILAR Roarke ile yemek odasında akşam yemeği yedi. Bir başka ateş yanıyor, bir başka ağaç parlıyordu. Ve otlu tereyağına bulanmış çıtır çıtır ekmekle birlikte gerçekten mükemmel bir çorba.

"Hiç bir kardeşin olsun istedin mi?" diye sordu.

Onu.

"Arkadaşlarım yeterliydi. Babamı ve Meg'i başka kimsenin başına getirmek istemezdim."

"Evet, ben de hiç erkek ya da kız kardeş düşünmemiştim. Karmaşık ve dram dolu olabilir, değil mi? Yani Peabody gibi biri, tüm kardeşleriyle birlikte, bu konuda iyi. Mutlu," diye düzeltti Eve. "Her şey ona bir şeyler katıyor. Eminim büyürken çok kavga etmişlerdir ama bence bu da onun bir parçası. Muhtemelen."

"Muhtemelen."

"Bütün o rekabet olayı var. Kimin ne aldığı, kimin adil davranılmadığını düşündüğü, kimin daha fazlasını istediği ya da sadece senin istediğini istediği."

"Sence Jones'larla ilgili bir şey mi bu?"

"Bilmiyorum. Sadece tahmin yürütüyorum. Aileler mayın tarlasıdır, iyi olanların bile içine düşebileceğiniz küçük tuzakları vardır. Sen ve ben, neyse oydu. Açık, çirkin ve acı vericiydi, başka bir şey değildi. Bazı kurbanlar için de böyleydi. Hepsi değil ama bazıları. Bu yüzden hala benim suç mahallimde ne yapıyorsan onu yapıyorsun."

"Neyse oydu," diye kabul etti. "Ve içinde olduğunuzda, ne kadar kısır olursa olsun, bu sadece sizin hayatınızdır."

"Ama işin içinden çıktığınızda ve geriye dönüp baktığınızda hala zor olduğunu görüyorsunuz."

Başka birine baktığınızda, aynı şeyleri yaşayan birine..."

"Özellikle de güçsüz olan. Dennis'in kötülük hakkında söyledikleri bana göre mutlak doğrular. İkimiz de çok şey gördük ama söz konusu olan bir çocuk olunca daha da büyüyor. Bazıları için bunu durduracak gücünüz varsa, imkanınız varsa, bu bir fark yaratır."

"Bence Jones ne kadar ileri gittiğini bilmeden bunu durdurdu. Bilseydi bununla yaşayabileceğini sanmıyorum. Kardeşi için bile."

"Onu iyi bir adam olarak görüyorsun."

Başını iki yana salladı. "Onu bir adam olarak görüyorum ve bir fark yaratmak için çalışmış biri. Bunu ona vereceğim. Ama bu benim gördüğüm şekilde ya da çizgide olsaydı? Bu doğru değil. Tüm bu yıllar boyunca ebeveynler, kardeşler, hayatlarında o boşluğu yaşadılar. O bilinmezlik. Ve tamam, belki, muhtemelen, bilmiyordu. Ama ben bunu daha çok kendisinin bilmesine izin vermemesi olarak görüyorum. Lonna'nın ilk ve tek olduğunu nasıl düşünebilirdi?"

"Roarke onunla paylaşmak için bir parça ekmek koparıırken, "Akıl almaz bir şey olabilir," diye düşündü. Kardeşin, hem de daha genç. Onun öldürdüğüne, bulup durdurduğunuz şeyin ilk kez olmadığına inanmak akıl almaz."

"Belki de öyledir." Eve ekmeği ısırды. "Belki, ama bu sadece gözlerini kapatmak demek. Ve dahası, ona bunu verse bile, çocuğun o kabusla, bilmemekle ya da yüzleşmemekle yaşamasına nasıl izin verebilir?"

"İşte aynı çizgide yürüyoruz." Onun eline dokundu, sadece bir sıyrık. "Anavatan bunu ve daha kötüsünü sana yaptı. Troy'un sana ne yaptığını bilmek, hatta duymak ve görevlerini, diyelim ki, senin refahının üstünde tutmak. Hatta hayatının bile."

Asla unutmayacağını ya da affetmeyeceğini düşündü. Bunun adil olduğuna karar verdi. Kendisi de affetmeyecekti.

"Ve Jones kardeşinin refahını -belki de görevini- çocuğun ihtiyaçlarının ve refahının önüne koydu. Çocuk yardım almalıydı. On beş yıl önce adalete kavuşmalıydı."

"Size katıldığım için sizinle tartışamam. Ama yaptığı şeyin nasıl ve neden olduğunu görebiliyorum. Siz de

görebilirsiniz."

Tekrar başını salladı. "Bu onu doğru yapmaz. Bir katilden bir şehit yarattı ve birçok insanın uzun süre acı çekmesine neden oldu."

"Kan daha kalındır, derler."

"Evet, daha önce Peabody'ye de aynı şeyi söylemiştim. Eğer bu doğruysa, o zaman Mira'nın düşündüğü şeyi yapacaktır. Geri gelecektir. Onun için hazır olmalıyım."

- - -

Evindeki ofisinde Nashville Jones hakkında bulabildiği her detayı araştırdı. Mali durum ve bir e-posta gönderdi ADA'ya gidip mali kayıtları dondurmak için elinde yeterli izin belgesi olup olmadığını sordu - sağlık raporları, eğitimi, seyahatleri.

Neredeyse tüm seyahatleri, çocukluğundan beri, öncelikle işle ilgili olduğunu düşündüğü şeylerdi. İnzivalar, konferanslar, görevler. Sözü yaymak ya da yaymak için daha fazla söz ve bunları yaymak için farklı yöntemler toplamak.

Ve ona iş takıntılı mı diyorlardı? Söyleyebildiği kadarıyla iş dışında çok az hayatı vardı.

Oraya bir kez gitmişti, bölgeyi biliyordu.

Onun ya da kurduğu iki ev hakkında yazılmış her şeyi araştırdı.

Onları bulduğunda, dikkatle okudu ve adamın gitmiş olabileceği herhangi bir yön aradı.

Görebileceği favori bir yer, uğrak bir yer ya da ormanda küçük bir kulübe yoktu.

Yine de ilginç bulduğu her şeyi ayıkladı, dosyaladı, sonra da aynı şeyi binlerce kilometre ötede aslan yiyen bir ormanda değil, burada, New York'ta öldüğüne inandığı kardeşi için yaptı.

"Hiç yalnız seyahat etmedi," dedi Roarke ona katıldığında parmağını havaya kaldırarak. "Burada bulabildiğim tek bir sefer bile. Büyük kız kardeşini görmek için bile -ve yerliler onu kontrol etti. Jones pasaportunu yanına almamış, yani bir yerde saklanmıyor."

Avustralya'da bir koyun çiftliği var, ama tüm iletişimini kontrol etmelerine izin verdi, hatta ısrar etti, böylece onunla iletişime geçmediğini bilecektik."

"Bazıları göründükleri gibidir," diye yorumladı. "Yasalara uyuyorlar."

"Bazıları. Küçük kardeş bir yere gittiğinde ya ağabeyi, ya ablası ya da anne babasıyla giderdi. Babası, bir göreve gittiği tek seferde şaperon ya da her ne deniyorsa onu yapıyordu - bir gençlik grubu anlaşması. Bulduğum her şeyde seyahatle ilgili bir tanesi var. Bu yüzden, Tanrı aşkına, kirazını kırmak için Afrika'ya yelken açmasına büyük bir saçmalık diyorum."

"Bunu söylemenin bir yolu var. Küçük kardeşin Afrika'ya gitmediği sonucuna zaten varmıştınız."

"Sonuçlar kanıt değildir, bu da öyle. Ama ağırlık katıyor. Seyahat ediyorum," dedi. "Şimdi. Şimdi seyahat ediyorum. Cesetlerin olmadığı yerlere gidiyoruz."

"Ara sıra yapıyoruz. Sen de bahsettiğin gibi, tatilden sonra birkaç günlüğüne bunu yapabileceğimizi düşündüm. Cesetlerin olmadığı bir yere gideriz."

"Oh."

Parmağını çenesindeki çukura doğru kaydırđı. "Her zamanki coşkulu tepkin. Sıcak, mavi gökyüzü, mavi su, beyaz kumsallar ve içine şemsiye sıkıştırılmış aptalca içkiler düşünüyorum."

"Oh," dedi tamamen farklı bir tonda.

"Zayıflığını biliyorum, evet." Şimdi onu hafifçe öptü. "Başka bir tropik bölge görmek gibi gizli bir arzun yoksa adayı düşündüm."

Herkesin kendi adası olan bir kocası olmadığını düşündü. Bu konuda garip hissetmeyi bile çoğunlukla bırakmıştı. Çünkü beyaz kum, mavi su onu bir balık gibi kendine bağlamıştı.

"Sıcak bir olayın ortasında değilsem, zaman ayırabilirim."

"İkimizi de adada birkaç sıcak şeyin içinde hayal edeceğiz. Zaten, geçici olarak, takviminizde yer alıyor."

"O lanet takvimin kendine ait bir hayatı var." "Yani senin de öyle."

"Evet. Öyle değil." Jones'un fotoğrafını işaret etti. "İşi onun hayatı ve bunu anlıyorum. Ama ilk izlenim olarak bana dengeli ve mutlu biri gibi geldi. Küçük kardeşi gibi değil. Etrafını sarmışlar. Dediğim gibi tek başına seyahat etmemiş, en azından belli etmiyor. Belirli bir işi yok ve sahip olduğu işi de yürütüyordu. Shelby ve onun meşhur saksolarını saymazsak, ilişkilerine dair bir ipucu yok."

"Yapmayalım."

"Kimse arkadaşlarından bahsetmedi, personelin hiçbirinin söyleyecek en hafif, en belirsiz şeylerden başka bir şeyi yoktu. Asla bir izlenim bırakmadı. Ağırlıksızdı. Zimbabwe'de saat kaç?"

"Çok geç. Ve burada da. Uyu bakalım." Onu ayağa kaldırdı. "Eğer Mira haklıysa, ki çoğu zaman öyledir, geri gelecektir. En azından kız kardeşiyle temasa geçecektir. Sana söyleyecek mi?"

"Sanırım öyle olacak. Kanı daha kalın olabilir ama korkuyor ve hasta. Korkan ve hasta olan insanlar polisi arar."

"O zaman üzerinde uyu."

Onunla birlikte çıkarken durdu ve tekrar tahtaya baktı. "Son kurban mı? Onu bulamıyoruz. Henüz bir eşleşme yok ve saatlerdir arama yapıyoruz. Feeney küresel bir araştırma yapıyor ama eşleşme yok. O hiç kimse değil."

"O senin."

Şimdilik, diye düşündü Eve, bu kadarı yeterli olmalı.

- - -

S Bütün yüzler ondaydı ve onları tekrar rüyasında gördüğüne dair zayıf bir anıyla uyandı. Ama hatırlayamadı ne söylediklerini. Artık kızların ona söyleyecekleri pek bir şey kalmamış gibi hissediyordu.

Her şey bir şekilde önündeydi. Eğer doğru yolu seçtiyse, eğer inançları geçerliyse, kurbanlara adaleti, elinden geldiğince, sağlayacaktı. Sevdiklerine ve onları arayanlara cevaplar verecekti.

Ve eğer yanlış yaptıysa, yanlış yöne döndüyse, geri döner ve yeniden başlardı.

O gün için giyinirken Roarke'a da aynı şeyi söyledi.

"Haksız değilsin, işin özü hakkında değil. Bunun üzerinde uyudum.

"diye ekledi. "Ve bir adam kendini adadığı işini ve korumakla yükümlü olduğunu hissettiği kız kardeşini sebepsiz yere terk etmez."

"Ortaya çıkarmadığım bir yan etek ve onu bir çuval dolusu çekiç gibi çivilemek için ani bir ihtiyaç. Ve hayır," dedi, "önemli bir kadın ya da önemli bir erkek olsaydı onu bulurdum. Ayrıca, seks onun için görevi ve kız kardeşi kadar önemli değil. Sağlam bir amacı ya da çaresizliği olmadan onu benimle baş başa bırakmazdı."

"Yani elinizde onun bir şekilde olaya dahil olduğu ve çocukken o binada yaşadıklarına dair hafızası neredeyse tamamen bloke olmuş bir kadın kalıyor."

Bir an oturdu, bir hoşgörü ve biraz daha kahve ekledi. "İşin özünü anladım, bu konuda haklısın. Ama sağlamlaşmasını engelleyen bir yığın cevaplanmamış sorum var. Eğer Afrika'daki Montclair Jones değilse, ki olmadığından oldukça eminim, bir aslanın sindirim sistemine kim girdi ve neden Jones'un kardeşi gibi davranmayı kabul etti? Jones kardeşinin cesedini ne yaptı, çünkü bir seri katili durdurmanın tek yolu ölüm ya da hapsedilmektir."

"İşlere bir çomak sokmak."

"Bu bir İngiliz anahtarı. Bunu hatırlıyorum. Neden söylemiyorsun çünkü burası Amerika."

"O zaman bir anahtar. Her şey sizin gördüğünüz gibi mi oldu? DeLonna'nın kaçırıldığı o gece Jones onları fark etti ama Cain'i oynamak yerine kardeşi

Keşfedilmekten, ağabeyinin haklı gazabından, ifşa edilme ve hapse girme düşüncesinden korkarak gitmeyi, Afrika'ya gitmeyi kabul etti. Orada kısa bir süre için dürtülerini kontrol edebildi, hatta belki de yetiştirildiği yüce gücün ona bir işaret verdiğine inandı. Sonra kader ya da adalet, ya da her neyi seçerseniz seçin, onu cezalandırmak için araya girdi."

"Hoşuma gitmedi. Hoşuma gitmiyor çünkü akla yatkınlığın sınırlarını aşıyor. Ve hoşuma gitmiyor çünkü on iki kişiyi öldürdükten sonra -ki zaman çizelgesinde üç haftadan az bir süre olduğu yazıyor- bu cinayetlerin işlendiğine inanamıyorum, siz de inanamıyorsunuz. Yaklaşık on sekiz gün içinde on iki cinayet.

Biri bunu yaptığında durup, 'Şükürler olsun, tövbe ettim ve iyi haberi yaymak için Zimbabwe'ye gidiyorum' demez."

Ona dostça küçük bir dürtme yaptı. "Sadece Zimbabwe demeyi seviyorsun."

"Vazgeçmek çok zor. Ama ne olursa olsun, 'hoşuma gitmiyor' sözüm geçerli. Ama akla yatkın."

Ayağa kalktı. "Şimdi Zimbabwe ile iletişime geçeceğim ve gitmeden önce notlarımı bir kez daha gözden geçireceğim."

"Seninle yürüyeceğim." Bir elini kızın beline doladı ve yola koyuldular, kedi yanlarından hızla geçti. "Orası hiç gitmediğimiz bir yer. Afrika."

"Biz yapmadık. Ya siz?"

"Tabiri caizse kaliteli zaman geçirmek için değil. Ancak Afrika'da kaçakçılık için pek çok istisnai kanal var. Ama bu uzun zaman önceydi." Parmaklarını kadının kaburgalarında gezdirdi. "Gidebiliriz, bir safari yapabiliriz."

"Şaka yapıyor olmalısın. İneklerin intikam almaya çalışıp kitlesel bir devrim yapmayacağından emin değilim, neden ortalıkta başıboş dolaşan aslanların ve etrafınızı sarıp sıkarak sizi yutacak büyük yılanların olduğu bir yere gitme riskini alayım ki? Ve evet, bataklık. Videoları görmüştüm. Tabii ki artık böyle bir şey olursa bataklıkla nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

"Şimdi biliyor musun?"

"Evet, uzun hikâye. Bir ara sana bazı ipuçları veririm. Nehir muhtemelen bir şeydir."

"Hangi nehir? Sanırım Afrika'da birkaç tane var."

"Afrika'da değil. Burada. Jones kardeşini tartıp nehre atabilirdi. Ya da onu New Jersey'e, Connecticut'a, toprağın, ormanın bol olduğu bir yere götürüp gömmüş olabilir. Jones'un kaçarken almadığı bir minibüsleri var. Belki o zaman da bir tane vardı. Kontrol edilecek bir şey."

"Sen bunu yaparken, ben ofisimdeyim."

Önce masasına gitti, gelen ışığın yanıp söndüğünü gördü ve mesajları sıraladı.

"Lanet olsun!"

Roarke kapı aralığında durdu, arkasını döndü. "Kötü haber mi?"

"Hayır, hayır, Zimbabwe bana birkaç saat önce ekli bir e-posta gönderdi. Aptal Dünya, eksen, dönme saçmalığı. Bu bir resim. İki resim."

Şimdi meraklanan Roarke onunla birlikte onları incelemek için yanlarına gitti.

Bir tanesinde safari tarzı bir şapka, kehribar rengi güneşlikler, haki bir gömlek ve pantolon giyen bir adam görülüyordu. Gülümsüyordu, boynunda bir kamera, arkasında küçük beyaz bir bina vardı.

"Montclair Jones olduğu söyleniyor. Bu o olabilir. Aynı renk, aynı temel vücut tipi. Şapka ve güneşlikler emin olmayı zorlaştırıyor. Buradaki grup fotoğrafıyla aynı."

Bu filmde, benzer şekilde giyinmiş olan adam aynı binanın önünde birkaç kişiyle birlikte duruyordu.

"Geliştirebilirim, keskinleştirebilirim. Bunu yapabilirim. Son kimlik atışıyla bir maç yapabilirim. Ama bunu yapmadan önce."

Philadelphia'nın kişisel bağlantı emri verdiği 'bağlantısına' döndü.

Philadelphia ilk bip sesi tamamlanmadan cevap verdi. "Teğmen, Nash'i bulmuşsunuz."

"Hayır. Sana bir resim gönderiyorum. Bana bu kişinin kim olduğunu söylemeni istiyorum."

"Oh. O kadar emindim ki . . . Kimin resmi? Üzgünüm, bilmiyorsunuz, yoksa neden sorasınız ki?"

"Şimdi sana doğru geliyor."

"Evet, anlıyorum. Bana bir dakika verin. İşte burada. Oh, bu-" Sonra başını salladı, içini çekti. "Kardeşlerim o kadar çok aklımda ki, bir an için Monty olduğunu sandım. Ama Adı neydi? Kısa bir süre bizimle çalıştı, ancak hatırladığım kadarıyla bir yerde nadiren uzun süre kalıyordu. Aslında uzak bir kuzenimizdi ve Monty ile Nash ve Monty'den çok kardeş gibi göründükleri için bunu keşfettik. Dilimin ucunda. Kyle! Evet, evet, Kyle Channing, anne tarafından kuzenim. Üçüncü, dördüncü ya da beşinci."

"Bundan emin misin?"

"Evet, bu Kyle. Ama bu yıllar önce çekilmiş olmalı. Şimdi kırklı yaşlarında olmalı. Bu fotoğrafı nasıl çektiniz?"

"Sana geliyorum," dedi Eve ve bağlantıyı kopardı, sonra elini masaya vurdu.

"Biliyordum."

"Makul alternatifler olsun ya da olmasın, teoriniz doğru gibi görünüyor."

"Jones kuzenini kardeşinin adına, kardeşinin kimliği ve belgeleriyle gönderiyor. Belki ona para verdi, şantaj yaptı ya da sadece bir iyilik istedi. Ama Montclair Jones Afrika'ya gitmedi. Afrika'da ölmedi. On iki kızı öldürdü. On üçüne ulaşamadan kardeşi onu durdurdu. Ve onun icabına baktı. Gitmem gerek."

"Jones tekrar ortaya çıkarsa bana haber verir misin? Tüm hikayeyi duymak isterim."

"Ben de."

Bağlantısını kaptığı gibi Peabody'yi etiketleyerek aşağıya koştu. "Benimle HPCCY'de buluş, hemen."

"Tamam, ben sadece-"

"Hayır. Zimbabwe resimler gönderdi ve Philadelphia az önce Kyle Channing adında bir adamı teşhis etti, kardeşini değil."

"Haklıydın." "Siktiğimin A'sı."

Paltosunu tırabzanın üzerinden çekti. "Oraya git." Paltosunu giyerken, bir önceki akşam onu ofisine götürdüğünü hatırladı. Peki nasıl oldu da ... Summerset, diye fark etti ve bu konuyu düşünmemeye karar verdi.

- - -

PEve içeri girdiğinde Philadelphia koridorda volta atıyordu. "Teğmen, kafam çok karışık ve çok endişeliyim.

Nash'e bir şey olmuş olmasından endişeleniyorum. Hastanelerle, sağlık merkezleriyle irtibata geçtim ama ... Sanırım kayıp ihbarında bulunmalıyım."

"Hakkında arama bülteni çıkardık. Kayıp değil. Sadece burada değil."

"Hastalanmış olabilir," diye ısrar etti. "Son birkaç günün stresi-"

"Bu çok daha eskilere dayanıyor." Etrafına baktı, çocukların buradan çıkıp oraya gitmelerini, oradan çıkıp başka bir yere yığılmalarını izledi.

"Neler oluyor?"

"Eğer bilseydim... Asistanları kastediyorsun. Kahvaltı vardiyaları, erken dersler ya da kişisel seanslar." Bugün saçlarını aşağı doğru salmıştı ve uçlarını gergin bir şekilde çekiştiriyordu. "Çocukları rutinde tutmak önemli."

"Bunu burada tartışmak istediğinizi sanmıyorum." Eve, Shivitz'e işaret etti. "Ortağım yolda. Buraya geldiğinde onu Bayan Jones'un ofisine gönderin."

Eve ofise girdi, Philadelphia'nın onu takip etmesini bekledi ve kapıyı kapattı. "Kyle Channing olarak tanımladığınız fotoğraf on dört yıl önce Zimbabwe'de çekilmiş. O zamanlar Channing, tüm belgeleriyle birlikte Montclair Jones adını kullanıyordu."

"Bu çok saçma. Bu imkansız."

"Kuzeninizle irtibata geçin." Eve masadaki bağlantıyı işaret etti. "Onunla konuşmak istiyorum."

"Onunla nasıl irtibat kuracağımı bilmiyorum. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Onu en son ne zaman gördünüz ya da konuştunuz?"

"Bilmiyorum. Emin değilim." Oturdu, dirseklerine sarıldı. "Onu çok az tanıyordum. Nash'le daha çok vakit geçirirdi. Kyle bir göçebedir, seyahat eder. Yıllar önce görevler arasındayken kısa bir süre bizimle kaldı, bizimle çalıştı. Kardeşim Monty Afrika'ya gitti, Teğmen. Orada öldü."

"Hayır, yapmadı. Kardeşin Monty hiçbir yere uyum sağlayamadı, sorunluydu, insanlardan çekiniyordu ve ne seninle ne de Nash'le asla rekabet edemezdi. Shelby Stubacker'a karşı bir bağlılık geliştirdi, sağlıksız bir bağlılık, muhtemelen onun başlattığı ve kesinlikle istismar ettiği bir bağlılık."

Peabody içeri girdiğinde duraksamadı.

"Ve ondan istediğini aldığı anda -sistemden temiz bir şekilde çıkmasına yardım ettiğinde- onunla ilişkisini kesti. Bir çocuk olarak, sert bir çocuk olarak, muhtemelen onu incitecek, kızdıracak, değersiz hissettirecek bir şey yaptı ya da söyledi."

"Hayır, hayır. Hayır. Benimle konuşurdu."

"Kız kardeşiyle on üç yaşındaki çocuğun ona oral seks yapması hakkında mı konuştu? Hiç sanmıyorum. Şimdi utanıyor. Kötü bir şey yaptığını biliyor, kurallara aykırı bir şey, tüm yetiştirilme tarzına aykırı bir şey. Ve bu onun hatası. Shelby'nin suçu. Kötü kızlardan biri," diye ekledi Lonna'nın hatırladıklarını düşünerek.

"Cezalandırılması ya da kurtarılması ya da her ikisine de ihtiyacı var. Bunu düzeltmesi, temizlemesi gerekiyor. Ve bunu yapmayı planladığı gece, kız onun evine, Sığınak'a geliyor - çünkü burası, bu parlak, temiz, yeni yer onun değil - adam bekliyor. Kız buranın kendisine ait olduğunu, orada kötü kız kulübünü kuracağını sanıyor, ama kuramayacak. Başka bir kızla gelse bile burayı kendisinin yapmayacak."

"Bunu bilemezsin, buna inanamazsın. İnanamazsın."

"Görebiliyorum," diye karşı çıktı Eve. "Bildiğim her şeyi bir araya getirip görebiliyorum. Muhtemelen ona kaybolmasını söyler ama o buna hazırdır. Muhtemelen bazı biraların içine yatıştırıcı koymuştur. Bunun için takas yapacağını, karşılığında bir şey verirse kalmasına izin vereceğini biliyor."

Evet, görebiliyordu. Büyük, boş binayı, genç kızları, adak adamını. Ve göreviyle birlikte.

"Birayı alırlar. Yandaki marketten aldıkları atıştırmalıklar vardır, yerler, içerler, Shelby muhtemelen evi gösterir, diğer kızla, şu güzel Asyalı kızla planlarından bahseder. Kendilerini kötü hissetmeye başlıyorlar ve anladıklarında, eğer anladılarsa bile, çok geç oluyor. Kendilerinden geçerler."

"Lütfen dur." Gözyaşları yuvarlandı. "Lütfen."

"Sonraki birkaç hafta içinde başka kızlar geliyor ya da onları kendisi getiriyor. Artık mesleğini, görevini biliyor. Duvarları inşa edecek kadar marangozluk biliyor. Sanırım bununla gurur duyuyor, iyi iş çıkardığından emin oluyordu. Asla yalnız olmayacaktı. Onunla birlikte, onun yaptığı evde olacaklardı. Ona ait bir şey.

"Ama DeLonna'nın gizlice kaçıp Shelby'yi aramak için oraya geldiği gece, işler olması gerektiği gibi gitmez. Nash gelir, Nash görür. Nash anlamıyor."

"DeLonna. O asla-"

"Evet, öyle yaptı." Eve ellerini masanın üzerine koydu ve eğildi. "Shelby'yi görmek istedi, bu yüzden bir Eylül gecesi yatak odasının penceresinden tırmandı ve eski binaya gitti. Onu buldum ve çoğunu hatırlıyor. Daha fazlasını da hatırlayacak. O gece ağabeyin küçük kardeşini binada buldu. Nash, DeLonna'yı uyuşturulmuş, çıplak, küveti doldurmuş ve onu beklerken bulduğunda kardeşleriniz bağırıyor, kavga ediyorlar. Nash kardeşini genç bir kızı boğmak üzereyken bulsaydı ne yapardı, sen söyle bana, senin gözetimindeki genç bir kızı."

"Olamazdı, kalbi kırılırdı. Bunu bilirdim."

"Bilmeni istemediyse hayır. Sizi koruması gerekiyordu, yetkili o. Bu korkunç şey o görevdeyken oluyordu. Kırılan kişi kardeşi. Monty'nin icabına baktıktan sonra DeLonna'yı hala baygın halde geri getirdi, geceliklerini giydirdi, penceresini kapattı. Ve size hiçbir şey söylemedi."

"Hayır, yanılıyor olmalı." Ama Philadelphia'nın sesine hem şüphe hem de korku karıştı.

"Sana hiç söylemedi. Nasıl anlatabilirdi ki? Kardeşinizin yaptığı korkunç şeyi, en küçüğünüze yapmak zorunda kaldığı korkunç şeyi asla bilemezsiniz. Bu yüzden sana Monty'yi Afrika'ya gönderdiğini söyledi."

"Ama hayır. Hayır. Monty bana Afrika'ya gideceğini söyledi." Sesinde ve gözlerinde umut yükseldi.

"Yanılıyorsun, anlıyor musun?"

Monty bana geldi, Nash'in onu gönderdiğini söyledi. Korkuyordu ve ağlayarak kalmasına izin vermemi istedi. Nash ve ben bu konuda tartıştık."

Eve'in gözleri keskinleşti. "Bu ne zaman oldu?"

"Sadece günler önce. Gitmeden birkaç gün önce. Nash kesinlikle inatçıydı, kendisinden çok farklıydı ve her şeyi çok çabuk halletti. Monty'nin kendi iyiliği için gitmesi gerektiğini söyledi. Bunun tek yol, tek seçenek olduğuyla ilgili bir şeyler söyledi. Monty'yi nakil merkezine götürürken benim onlarla gitmeme bile izin vermedi."

"Kyle hala burada mıydı?"

"Hayır. Hayır ... ah ..." Kelimelerinde küçük korku kırıntıları geri geldi. "Sanırım bir ya da iki gün önce gitmişti ama tam olarak hatırlamıyorum. Üzücü bir dönemdi. Monty'yi yabancılardan yanına, bilmediği bir yere, olamayacağı bir şey olmaya gönderdiğimizi hissettim. Ama o çok iyi yaptı. Nash haklıydı. O-"

"Asla o değildi. Kyle'dı. Bana bunların hiçbirini anlatmadın, tartışmayı, ayrılma konusundaki üzüntünü."

"Uzun zaman önce yaşadığımız kişisel üzüntünün bununla nasıl bir ilgisi olduğunu anlayamadım. Tüm bunların başka bir açıklaması olmalı. Nash her şeyi açıklayacaktır."

"Monty'yi nakil merkezine götürdüğü söylenen adam ne kadar süre ortalıkta yoktu? Bana yalan söyleme," dedi Eve, Philadelphia tereddüt edince. "Bunun kardeşine bir faydası olmaz."

"Saatlerce geri gelmedi. Bütün gün yoktu. Çok kızmıştım. Yaptıklarından sonra benimle yüzleşmek zorunda kalmamak için uzak durmakla suçladım onu. Bu onu incitti. Bunu söylediğimde nasıl baktığını hatırlıyorum."

"Monty'yi götürdükten sonra geri döndüğünde ne yaptı?"

"O ... Sessiz Oda'ya girdi. Henüz tam olarak kurulmamıştı. Hala bunu yapıyorduk ama çok net hatırlıyorum, ikimiz de çok üzgündük, birbirimizle neredeyse hiç konuşmuyorduk, oraya gitti ve rahatsız edilmek istemediğini söyledi."

"Orada," diye düşündü Eve, "Montclair'in plaketini koyduğunuz yerde."

"Evet, burası bizim meditasyon ve dinlenme alanımız. Nash bir saatten fazla, belki de iki saate yakın içeride kaldı. Ertesi gün Monty'den sağ salim geldiğini bildiren bir e-posta alana kadar birbirimizden uzak durduk. Ve ne kadar güzel olduğunu, dünyadaki en ruhani yer gibi hissettirdiğini söyledi. O kadar mutlu ve olumlu bir nottu ki Nash'ten özür diledim. Yanıldığımı söyledim. Her şey normale döndü. Her şeyi yerli yerine oturtmakla, yeni bir rutin edinmekle o kadar meşgul olduk ki."

"Peabody, Sessiz Oda. Tekrar üzerinden geçmeye başla. Bu sefer parçalara ayırıyoruz."

"Evet, efendim."

"Neden?" Philadelphia talep etti. "Zaten aramıştınız."

"Tekrar arıyoruz. Hâlâ kuruyoruz demiştiniz. Ne oldu? bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Sadece boyamayı bitirmediğimizi ya da bankları yerleştirmedikimizi kastetmiştim. Buranın bir şapel gibi değil de huzurlu, meditatif bir alan gibi görünmesini istiyorduk. Hâlâ bir şeyler yapıyorduk."

su özelliğinde, duvar fiskiyesinde, çiçeklerde ve bitkilerde."

"Tamam. Siz her zamanki rutininize devam edebilirsiniz. Ben ortağımınla olacağım. Oraya kimse giremez."

"Teğmen." Orada öylece duruyordu, iki erkek kardeşin arasındaki kız kardeş, kederli görünüyordu. "Monty-Monty Afrika'ya hiç gitmedi."

"Hayır, yapmadı."

"Nash'in ona zarar verdiği gerçekten inanıyorsun. O yapamaz. O birine zarar veremez. Ve Monty'yi derinden seviyordu. Ona asla zarar vermezdi. Sana yemin ederim."

"O zaman nerede? Kardeşlerinizden herhangi birinin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Hayır, bulamam. Onları bulman için dua ediyorum."

Eve ofisten çıkarken 'link'ini çıkardı ve Sessiz Oda'ya doğru ilerledi.

Shivitz ona, "Elektronik cihazların içeriye girmesi yasak," dedi.

Eve onu görmezden gelerek içeri girdi. Peabody duvarlardaki birkaç sanat eserini çoktan indirmiş, üzerlerinde bir mini tarayıcı çalıştırıyordu.

"Ölüm ya da hapis," dedi Eve.

"Bir seri katili durduran iki şey." "Kesinlikle doğru. Roarke."

"Teğmen," dedi kendi 'bağlantısından onunkine.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var. Jones'un mali durumu dengeli, hiçbir şey eksik değil."

"Onlara bir göz atmamı ister misiniz?"

"Hayır, onları kız kardeşi yönetiyor, bu yüzden orada bir şey olmaz. Kız kardeşinin bilmediği başka bir hesabı olması mümkün. Radarın altında tuttuğu bir hesap."

"Başkasının parasını araştırmak bir iyilik değildir.

Eğlencelidir." "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim."

"Bir şey bulursam size haber veririm."

"Bence kardeşinin adını kullanıyor olabilir. Belki soyadı olarak Montclair'i arayabilir."

"Oyunumu nasıl oynayacağımı söylersen beni kızdırırsın."

"Tamam. İyi eğlenceler."

Kapattı. Peabody'ye "Bu iki şekilde olabilir," dedi. "Ya Jones küçük kardeşini görünüşte nakliyeye götürdü, onu öldürdü ve cesetten kurtuldu, ki bu da ciddi bir şekilde önceden planlanmış bir cinayet anlamına gelir. Ya da onu bir yere götürdü ve kilit altında tuttu."

"Ölüm ya da hapis."

"Evet. Ölüm, Jones'u buluruz ve detayları ondan öğreniriz. Hapsetmek mi? Nerede olduğunu bulacağız, çünkü birini hapse atmak para ve insanları hapseden ve hapisane olmayan bir yer gerektirir."

"Bir kurum mu?"

"Bu da para gerektirir. Roarke parayı arıyor. Bakalım Jones bize burada bir şey bırakmış mı?"

"Sence buraya bir şey mi sakladı?"

"Bence kamarasına ya da ofisine gidebilecekken ya da bir süre daha uzak durabilecekken burada oturup birkaç saat meditasyon yapmadı.

Her şeyi bilen, her şeyi gören Quilla'ya göre, hala burada çok zaman geçiriyor."

Eve omuzlarını yuvarladı. "Hadi parçalara ayıralım."

RESİMLERİ ÇERÇEVELERDEN ÇIKARDILAR. minderleri, saksılardaki bitkileri ve toprağı boşalttı.

"Hâlâ kurduklarını, hâlâ yerleştirdiklerini, hâlâ boyadıklarını söyledi." Eve duvarlara dar bir bakış attı. "Belki de kardeşiyle aynı fikre sahipti, duvarların arkasına bir şey sakladı."

"Daha büyük bir tarayıcıya ihtiyacımız olacak."

Eve ihtimallerin düşük olduğunu düşündü, ama ... "Birini buraya indirelim. Şok olmuş, suçlu, artık bir yalanı yaşıyor. Buraya düşünmek, dua etmek, meditasyon yapmak için geliyor. Kardeşini uzaklaştırmış, bir kenara koymuş, kız kardeşinin gözlerinin içine bakamıyor. Ailenin reisi o," diye devam etti odada dolaşırken. "Doğru olduğuna inandığı ya da kendini inandırdığı şeyi yaptı. Bunu tek başına omuzlamak zorunda.

Ama yaptıkları bu değil, değil mi?"

Peabody ona "Tarayıcı ve birkaç süpürücü yolda," dedi. "Ne?"

"Tek başına omuzlama olayı. Mesele o değil. Mesele daha yüksek bir güce güvenmek, değil mi?"

"Şey ..."

"Burada dini şeyler yok ama. Haçlar, Budalar, beş köşeli yıldızlar, yıldızlar yok."

"Mezhepsel değil. Ama sembolleri, elementleri var."

"Hangi semboller, hangi elementler?"

"Bitkiler-büyüyen şeyler, toprak. Ateş için mumlar. Bulutlardan oluşan duvar resmi, bana havayı anlatıyor. Ve-"

"Çeşme. Çeşmenin suyu. Kardeşini Lonna'yı boğmak üzereyken buldu. Su."

İnce, berrak su tabakası, sahte bir taş kaplama olduğunu düşündüğü duvarın iki metrelik bir bölümünden aşağı kaydı. Yumuşak ve müzikal bir şekilde dar bir hendeğin içine düştü.

Küçük beyaz çakıl taşlarının üzerinde biriken verdigris ile yeşile dönmüş bakırı andırıyordu.

Peabody, "Güzel bir fıskiye," diye yorum yaptı. "Evde her zaman bahçelerde güneş enerjisiyle çalışan çeşmelerimiz olurdu. Babam da solaryuma gerçekten muhteşem küçük bir taş çeşme yapmıştı. Sanırım orası bizim sessiz odamızdı. Bitkilerle, taş banklarla ve yer minderleriyle doluydu. Cam duvarlar dışında bundan çok farklı değildi. Eskiden umursamazdık."

"Bu şeyi nasıl kapatıyorsun?"

"Neredeyse tamamen güneş enerjisiyle çalışıyorduk, ancak böyle bir şeyin muhtemelen kullanım alanında bir ana kapatma vardır. Muhtemelen bir yerlerde bir güvenlik şalteri vardır, her an bozulabilir ve her yere su fışkırtmaya başlayabilir."

Peabody yukarı baktı, kaşlarını çatarak üstteki çubuğa baktı. "Güzel bir tasarım, bakın, yukarıdaki teslimat tavan pervazına benziyor, uyum sağlıyor, böylece suyun duvardan akıp gittiği izlenimini veriyor. Ama güvenlik düşmesinin ulaşabileceğiniz bir yerde olmasını istersiniz."

Yere çöktü, sonra da yalağın etrafında dört ayak üzerinde sürünmeye başladı. "Göremiyorum ... bekle, işte gidiyoruz. Bu paneli zar zor görebiliyorsun." Açtı, içindeki küçük düşmeyi çevirdi.

Su akışı yavaşladı, damladı ve durdu.

"Huh. İyi göz."

"Peabody'ler beceriklidir." Ve becerikli Peabody topuklarının üzerine oturdu. "Bunun yaptığı şey geri dönüşüm. Su havuza iniyor, sonra duvarın arkasındaki boru sisteminden tekrar yukarı çıkıyor."

"Akmıyor mu?"

"Bir sorun varsa onu tahliye edersiniz."

"On iki ölü, kayıp şüpheliler eşittir bir sorun." "Doğru."

Peabody dört ayağının üzerine döndü ve düşmeye bastı ve bir gürültüyle su seviyesi düşmeye başladı.

"Peabody'ler kullanışlıdır." Eve diz çöktü ve kolunu geçirdi ve çakıl taşlarını itmeye başladı. "Biz

bir kovaya ya da başka bir şeye ihtiyacım var."

"Bir kova ya da başka bir şey getireyim."

Eve akan suyu, pürüzsüz beyaz taşları kazmaya devam etti. Muhtemelen burada bir şey yoktur, diye düşündü. Muhtemelen burada oturmuş kendine acıyor ve evrene kardeşinin neden katil bir manyağa dönüştüğünü soruyordu.

Ama sonra parmakları bir şeye takıldı. Onu çekip çıkardığında, gümüş bir zincire takılı, damlayan bir kolyeyi havaya kaldırdı.

Yarım bir kolye, diye düzeltti, bir tarafında NASH, diğer tarafında BROTHERS yazan yarım bir yapboz parçası gibi.

Kapının açıldığını duyunca, "Buraya bak Peabody," dedi. "Bir ipucu."

"Vay canına, burayı fena dağıtmışsın." "Quilla."

Lanet olsun. "Buraya giremezsin."

"Sadece görmek istiyorum. Nasıl oldu da bu kadar büyük bir pislik yaptın? Çeşmede miydi o? Neden biri birlik kolyesini çeşmeye koysun ki? Her yer ıslak."

"Fıskiyeleler bunu yapar. Birlik kolyesi?"

"Elbette. Bazı çocuklar en iyi arkadaşlarıyla birlikte oluyor. Bilirsiniz, biz aynı bütünün iki yarısıyız ya da birbirimize tam uyuyoruz, bunun gibi saçmalıklar. Tamamen saçmalık."

Ama bunu söylerken bile Quilla sanki bir tane istiyormuş gibi kolyeye baktı.

"Olabilir. Kendi adını mı takıyorsun, yoksa BFF'ninkini mi?" "Duh. BFF's. Önemli olan bu, değil mi?"

"Tamam. Git başımdan."

"Hadi ama, herkes sanki bir canavarı uyandırmaktan korkuyormuş gibi etrafta dolanıyor. Bu çok sıkıcı."

"Git sıkıl. Peabody," diye tersledi Eve, ortağı büyük beyaz bir kovayla içeri girdiğinde.

"Oh hey, şu anda burada olmaman gerekiyor."

"Burası kesinlikle Sessiz Oda değil, siz buradayken olmaz. Fıskiyele boşaaltacak mısın? Yardım edebilirim."

"Hayır," dedi Eve kararlılıkla.

"Git." "Kahretsin, lametown hakkında konuş." Suratını asarak dışarı çıktı.

"Bunun bir eşleşmesi var. Üzerinde Monty yazacak."

"Birlik kolyeleri vardı. Bu daha çok kızlara ya da çiftlere yönelik bir şey, erkekler içinse biraz daha gençlere yönelik."

"Monty'ninkini buraya koydu, o da kendininkini buraya koydu. Bu şekilde onları saklı ama bir arada tutabilirdi. Suçluluk duygusunun bir kısmını saklamak belki de arınmayı sembolize eder; bunu Mira'nın düşünmesine izin vereceğiz. Poşetleyin."

Peabody kolyeyi aldı, kovayı yere bıraktı. "Taşları çıkarmayacak mısın?"

"Ben hallederim. Ve bu da set."

Bir yüzünde MONTY, diğer yüzünde FOREVER yazan ikinci yarıyı havaya kaldırdı.

"Önlerinde isimler, arkalarında 'sonsuz dek kardeşler'. Birleştiler, geliyorlar ve gidiyorlar. Ama olanlardan sonra kendisinininkini takamazdı. Kardeşinin de kendisinininkini takmasına izin veremezdi. Ama Jones onların burada olduğunu her zaman bilecekti. Burada oturup kardeşini düşünebilir, kendi kendine yaptığığın en iyisi olduğunu söyleyebilirdi."

"Düşündüğünüzde bu çok üzücü."

"Belki üzücü ama aynı zamanda aptalca. Gerçek sorumluluk, zor olsa bile doğru olanı yapmak demektir. Öyle ya da böyle kardeşiyle kendisi ilgilenmek mi? Bu kendine düşkünlüktür. Bir köpek çalmaktır."

"Bir köpek mi? Oh, DeWinter ve Bones gibi. Tamam, ama köpek gerçekten mutlu."

"Eğer durum hukuk kurallarına uygun bir şekilde ele alınsaydı köpek de aynı şekilde mutlu olabilirdi. Ve bir şeyler eksik."

"Kayıp mı?"

"Kız kardeşleri temsil edecek bir şey." Taşları karıştırmaya devam etti. "Kuzeni için de kendini sorumlu hissetmez miydi? Onu ölüme benim gönderdiğimi falan düşünmez mi? Yapması gereken ..."

Kazdıkça gözleri levhaya takılıyordu:

Montclair Jones'un
Sevgi Dolu Anısına
Sevgili Kardeşi
Selma, Nashville ve Philadelphia
O kalplerimizde yaşıyor.

"O yaşıyor," diye mırıldandı Eve. "Şu levhayı duvardan indir." "Plaketi duvardan indirmek mi istiyorsun?"
Burnunu kaşıdı,
Peabody onu inceledi. "Vidalanmış. Almam gerek-" "Quilla," dedi Eve, sesini zar zor yükselterek.
Kız kafasını içeri soktu. "Ben sadece-" "Boş ver onu. Bana bir tornavida getir." "Ben hallederim!"

Eve pes edip ıslak taşları kovaya doldurmaya başlarken, "Bu sadece ağırlık ekliyor," dedi. "Bu bize Jones'un nerede olduğunu söylemiyor ya da kardeşinin hayatta olduğunu doğrulamıyor."

"Bende bir tane var!" Quilla elinde pille çalışan bir tornavidayla koşarak içeri girdi. "Ben yapabilir miyim?"

"Hayır. Peabody."

"Ben vidaları çıkarırken neden sen tutmuyorsun?"
Peabody uğultulu bir sesle ucu vidanın üzerine koydu.

"Neden duvardan indirmek istiyorsun? Uzun zamandır orada duruyor. Başhemşire burada yaptıklarını görünce altı sepet kedi yavrusu doğuracak. Nasıl olur da-"

"Sessiz ol. Sessiz olursan burada olmaman gereken bir yerde olduğunu unutabilirim."

Quilla, Eve'in arkasından gözlerini devirdi ama ağzını sıkıca kapattı.

"Son vida. Göründüğünden daha ağır. O tarafı tut Quilla, böylece- İşte."

Peabody onu duvardan kaldırdı. "Gerçek bronza gittiler. Ciddi bir ağırlığı var ve ... Çift taraflı." "Kuzen arkada," dedi Eve.

"Çivi, kafa, vur."

Peabody çevirdiğinde, Eve okudu:

Derin üzüntü ve kederle, Kyle'ın anısına. İnancılı, sadakatli ve saf ruhlu bir adamdı.

"Kyle kim?" Quilla sordu. "Nasıl oluyor da yüzünü duvara dönmek zorunda kalıyor? Bu hiç adil değil."

"Gerçekten değil. Çantaya koy, Peabody. Başka bir şeyim var." İnce bir zincir üzerinde küçük altın bir kalp çıkardı. "En büyük ablamın. Arkasında Selma yazıyor."

Peabody elinde bir kanıt torbasıyla geldi. "Sadece daha üzücü hissettiriyor."

Eve, "Üzüntünün canı cehenneme," dedi ve tekrar daldı. "Ve işte buradayız, kayıp parça."

Eve bir yüzük tuttu.

"Vay canına! Bu da mı oradaydı? Başka ne var orada?"

Eve, Quilla'ya, "Hiçbir şeye dokunma," diye çıkıştı.

Yüzüğü inceledi, birbirine dolanmış kalpler ve kesişme noktalarında küçük beyaz bir taş vardı.

Quilla, "Çok güzel," dedi ama ellerini arkasında tuttu.

Peabody ağır plaketi mühürlerken oflayıp pufladı. "Bir sevgiliye verilecek türden bir yüzük."

"Öyle mi?" Bunu aklından geçiren Eve, ışığa doğru çevirdi. "İyi karar. İçinde yazıyor. P&P=1 kalp.

"İkinci P'nin kim olduğunu bulalım. Dışarı çıkın," diye emretti Eve Quilla'ya. "Ve fermuarını kapalı tut."

"Anlaşıldı." Sırıttı. "Bu çok soğuk bir şey. Bunun hakkında yazacağım."

"Herkes bir şeyler yazıyor. Süpürgeciler kanıtları içeri alsın, kayda geçirsın ve odayı mühürlesin."

Peabody gülümseyerek, "Anlaşıldı," dedi. "Ben sadece bitkileri saksılarına geri koyacağım, böylece ölmezler."

"Çabuk ol."

Dışarı çıktı ve Shivitz'in istasyonuna gitti. "Bayan nerede? Jones?"

"Oturumda."

"Onu hemen dışarı çıkar, yoksa ben çıkarırım."

"Bence sen soğuk ve acımasısın. Senin için üzülüyorum." "Ne istersen düşün, sadece onu al."

Shivitz burnu tavana dönük bir şekilde koridorda ilerledi. Birkaç dakika sonra Philadelphia aynı yoldan hızla geri döndü.

"Ne oldu? Ne oldu?" "Bu olaydaki diğer P kim?"

"Aman Tanrım!" Bir an için gözlerinde ışık parladı. "Ah, nereden buldun bunu?" Işık hâlâ parlıyordu, ona uzandı. "Kaybettiğimi sanmıştım. Yıllar önce kaybetmişim. Kalbimi biraz kırdı."

"P kim?"

"Peter. Peter Gibbons. O benim ilk aşkımdı. Henüz gençtik ama birbirimize çok aşıktık. Ailem onaylamadı tabii ki. Çok gençtik ve o

...o bir mantık ve bilim çocuğuydu, inanç değil. Bunu bana on sekizinci yaş günümde, üniversiteye gitmeden hemen önce verdi."

Philadelphia onu parmağına takıp yumuşak bir gülümsemeye incelerken Eve hiçbir şey söylemedi. "O da üniversiteye gitti ama bir gün evleneceğimize ve bir aile kuracağımıza söz vermiştik. Tabii ki böyle bir şey olmayacaktı. Babamın onayladığı bir adamla evlendim. İkimiz için de yürümedi. Eski kocam iyi bir adamdı ama hiçbir zaman gerçekten mutlu olamadık. Acaba ilk aşkınıza hissettiğiniz gibi birine karşı bir şeyler hissediyor musunuz?"

Başını kaldırıp yüzüğe baktı. "Çok teşekkür ederim ama bunu nereden buldunuz?"

"Kardeşin Nash'in, kız kardeşin Selma'nın altın kalp kolyesiyle birlikte koyduğu yere."

"Selma'nın küçük kalbi-ama ..."

"Ve ona ve diğer kardeşine ait olan birlik kolyeleri. "Hepsi de mezar taşlarının altına gömüldü."

çeşme."

"Ama bu hiç mantıklı değil." Gözlerindeki ışık söndü.

"Neden yüzüğümü alsın ki, neden-"

"Peter Gibbons nerede?"

"Yakın temasta olmadık. O bir doktor, bir psikiyatrist.

Şehir dışında küçük bir özel enstitü işletiyor."

"Nerede?" Eve tam da 'link'i sinyal verdiğiğinde sordu.

"Adirondacks'da, Newton Falls yakınlarında. Sağlık için Tam Işık Enstitüsü." Philadelphia elini kalbine bastırarak titrek daireler çizdi. "Monty'nin orada olduğunu düşünüyorsun. Nash'in Monty'yi Peter'a götürdüğünü düşünüyorsun."

"Bekle." Bağlantısını çekip çıkardı. "Ne?" "İstenildiği gibi rapor veriyorum, Teğmen. İkincil

Kyle Montclair adı altında on beş yıl önce açılan hesabın ilk depozitosu sekiz bin dolardı. Daha sonra küçük ama düzenli para yatırma işlemleri olmuş ve tüm otomatik ödemeler şu şekilde gerçekleşmiş-

"The Full Light Institute for Wellness."

"Çizgilerime basacaksan neden zahmet ediyorum bilmiyorum."

"Şehir dışında, Newton Falls diye bir yerin yakınlarında."

"Farkındayım," dedi kuru bir sesle. "Görevimi tamamladım." "Bir tane daha var. Mümkün olduğunca çabuk oraya gitmem gerekiyor." "Pekâlâ. Batı Yakası aktarma merkezi, özel hava İstasyon. Yirmi dakika."

"Teşekkürler. Çok teşekkürler."

Eve telefonu kapattığında Philadelphia, "Seninle gelmem gerek," dedi. "Eğer inandığın şey doğruysa, hepsi doğruysa, kardeşlerimi görmem gerek. Kardeşlerimle konuşmak zorundayım."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir." İki temizlik görevlisi taşınabilir bir tarayıcıyla içeri girerken etrafına bakındı ve odaya doğru işaret etti.

"Sadece Matron'a söylemem gerekiyor."

"İki dakikanız var. Peabody," diye seslendi odaya doğru geri adım atarken. "Benimle gel. Quilla, Tanrı aşkına,

buradan uzak dur."

"Neler oluyor?"

"Bir sürü resmi şey. Bak," dedi biraz yumuşayarak, "yardım ettin, o yüzden seni sonra bilgilendireceğim. Peabody, gidiyoruz."

- - -

S Bir hava mekiği bekliyordu, ki bu yeterince kötüydü. Ama kendini, çalkalanan midesi ve her şeyiyle, dümende Roarke'ın olduğu bir jet helikoptere binerken buldu.

"Arkaya," diye emretti Philadelphia'ya ve kulak koruyucularını ona itti. "Bunları tak, takmaya devam et."

Peabody, "İşte ulti burası," dedi ve atına atladı. "Adirondacks'e hiç gitmedim. Kar botları giymeliydim. Eminim kar vardır."

"Hayatta kalacağız. Tekrar." Roarke'ı hızlandırdı, hem onun hem de Peabody için Peter Gibbons bağlantısını doldurdu. Bu, kanatlı bir oyuncağın içinde büyük bir hızla uçtuğu gerçeğini aklından çıkarmasına yardımcı oldu. Karla kaplı dağların üzerinden büyük bir hızla uçmaları da pek yardımcı olmamıştı.

Bu tamamen çok büyük, tamamen çok yakın görünüyordu.

Helikopter titrediğinde Roarke ona, "Sadece biraz ters rüzgâr," dedi.

"Şehirde kalamazdı, şehirde bir sürü yer var, ama hayır, bunu kayalar ve ağaçlardan başka bir şeyin olmadığı bir dağ kulübesinde yapmak zorunda. Lanet olası büyük kayalar ve ağaçlar."

"Bu muhteşem!" Burnu cama yapışmış olan Peabody koltuğunda zıplıyordu. "Bir göl var! Her yer donmuş."

"Ona çarptığımızda boğulmak yerine zıplayacağız."

Roarke güldü, daire çizmeye başladı.

Koltuğunun kenarlarını can simidi gibi kavradı. "Ne yapıyorsun!"

"İniyorum, sevgilim. İşte enstitü."

Dişlerini sıkarak kendini aşağı bakmaya zorladı. Ormanda bir kulübe değildi, büyük, yayılmış bir komplekti.

gerçekten büyük, karlı dağların vadisi. İsteksiz kuşbakışı görüntüsüyle burası çok büyük bir malikâneyi andırıyordu, daha doğrusu önemli bir okulu.

Sonra başını döndürdüğü için aşağıya bakmayı bıraktı, helikopterin aşağıya yumuşak bir şekilde indiğini hissedene kadar öylece kaldı.

Hemen piste indi ve bacaklarının tekrar sağlamlaşmasını bekledi. Ana binadan birkaç kişi piste doğru koştuğunda henüz oraya varmamıştı. Biraz midesi bulansa da, kendisine doğru hücum eden güvenliği fark etti.

"Burası özel bir kurum. Size sormam gereken-" Eve sadece rozetini kaldırdı. "Peter Gibbons."

"Dr. Gibbons'la olan işinize ihtiyacım olacak."

"Hayır, yok. O görüyor. Beni şimdi görüyor, yoksa burayı polislerle kuşatıp kapattıracağım. Gibbons," diye tekrarladı.

"Bunu içeri götüreceğiz."

"Kimse binayı terk edemez." Kadın da onunla aynı hizaya geldi. Peabody kar konusunda haklıydı ama patikalar tertemizdi, beyaz örtülerin arasından düzgün taş yollar geçiyordu. "Montclair Jones ne zamandır burada?"

"Hastaları seninle tartışamam."

Gerek yoktu, diye düşündü Eve. Az önce şüphelerini doğrulamıştı.

Binanın içi kilise sessizliğindeydi. Hastane gibi değil, gerçekten zenginler için rahat bir rehabilitasyon merkezi gibiydi. Bitkiler geliyor, yerler pırıl pırıl, hatta gazlı bir ateş bile yanıyor.

Güvenlik ona "Burada bekle," dedi. O kısa bir merdiveni çıkarken iki arkadaşı nöbet tutuyordu.

"Monty'yi görmeme izin verecek misin?"

Philadelphia sordu. "Bunu halledeceğiz."

"Onu tutuklayacaksınız. İki kardeşimi de. İkisini de hapse atacaksınız."

Eve hiçbir şey söylemedi ama merdivenlerden hızla inen bir adamı izledi. Ortalama bir boy, ortalama bir görünüş.

ikinci alışma. Kış mavisi keskin gözler, güçlü bir çene bir şeyler katıyordu.

"Ben Dr. Gibbons," diye başladı. Kış mavisi gözleri büyüdü, sonra yaz gibi ısındı. "Philly." Eve'in yanından geçti, ellerini uzattı ve Philadelphia'nın iki elini de kavradı. "Aynı görünüyorsun."

"Hayır. Tabii ki bilmiyorum."

"Bana göre öyle. Nash seninle temasa geçti. Buna çok sevindim. Çok üzgünüm ama bunu senden saklayamazdı. Ben de senden saklayamazdım."

"On beş yıldır bunu herkesten saklıyorsun." Döndü, gözleri Eve'inkilerle buluştuğunda tekrar soğudu. "Hayır, düşündüğün gibi değıl. Konferansa gitmeliyiz oda. Ofisim herkesin sığıması için biraz küçük."

"Montclair Jones nerede?"

"Odası üçüncü katta, doğu kanadında." Philadelphia'nın soluk soluğa kalması üzerine ona tekrar baktı. "ok özür dilerim. Nash onunla birlikte. Size açıklayabilir miyim? Teğmen Dallas'tı, değıl mi?"

"Bu doğru. Açıklamak iyi bir başlangıç. Peabody, Jones'un odasının kapısında olmanı istiyorum."

"İkisi de gitmek istemiyor ama anlıyorum. Güvenlik size eşlik edecek," dedi Peabody'ye.

Peabody güvenlikle birlikte ayrılırken, Eve Gibbons'la birlikte merdivenlerden yukarı çıktı.

"Sadece bu şekilde. Nash dün akşam evime geldi. Derin bir endişe, hatta panik halindeydi."

"Eminim öyledir."

Gibbons bir kapı açtı, eliyle işaret etti.

Gerekli uzun masa olmasına rağmen burası ona bir konferans odasından çok bir salon gibi geldi. Gibbons Philadelphia'yı bir kanepeye götürdü. "Size bir şey getireyim mi? Ellerin üşümüş. Biraz ay?"

"Hayır, hiçbir şey."

"Hâlâ onu giyiyorsun," dedi sessizce.

"Hayır." Önce yüzüğe, sonra da ona baktı. "Ben ... oh, Peter."

"Bu senin için zor. Hepimiz için." Eve'in yanına oturdu, onun elini tuttu ve sonra tekrar Eve'in gözleriyle buluştu.

"On beş yıl öncesinden başlamalıyım. O zamanlar oldukça yeniydik. Ben bir yıl önce, başlangıçta yönetim kuruluna girmiştim. Yıllar boyunca Nash ile iletişim halindeydim."

"Bunu bilmiyordum."

"İkimiz de evliydik, ikimiz de boşanmıştık. Senin kendi hayatın vardı, ben de kendi hayatımı kuruyordum. Nash yıllar önce benimle irtibata geçti, sarsılmış ve çaresiz bir halde. Bana Monty'nin başının dertte olduğunu, senin gözetimindeki kızlardan birine zarar vermeye çalıştığını ve yaptıklarının boyutunu anlamadığını söyledi. Kız güvendedi ama Monty'nin çocukların etrafında olmasına izin veremezdi, ciddi bir psikiyatrik yardım almadan devam etmesine izin veremezdi. Tabii ki onu hasta olarak kabul etmeyi kabul ettim, ancak senin bilmemen gerektiği konusunda ısrar ettiğinde anlaşılamadık, Philly."

Eve, "En azından Montclair Jones saldırı suçu işlemiştii," diye belirtti.

"Polise haber verilmeli miydi? Belki de. Ama bir arkadaşım benden kardeşine yardım etmemi istedi. Ben de yardım ettim. Monty buraya geldiğinde çocuk gibiydi. Beni hatırladı ve bunun yardımı oldu. Beni gördüğüne çok sevindi ve ben buradayken senin de her an gelebileceğini düşündü Philly."

Philadelphia, "Seni her zaman çok severdi," dedi.

"Bunun da yardımı oldu," diye yanıtladı Peter. "Uzaklara, hem de Afrika'ya gönderilmekten korkuyordu. Zihinsel ve duygusal durumu çok kırılmıştı."

"Annem gibi," diye ekledi Philadelphia.

Gibbons ona, "İntihara meyilli değil," diye güvence verdi. "Başlangıçta önlemler almamıza rağmen hiç olmadı. Başlarda ona karşı çok yavaş davrandım. Pasif ve itaatkârdı. Uslu durursa tekrar eve dönebileceğine ya da Nash'le senin buraya geleceğinize inanıyordu. Olanlardan bahsettiğimizde, kızın kötü biri olduğunu ve onu bu denizin sularında temizlemek istediğini söyledi."

ve temizlendikten sonra evde kalabilirdi. Evde olacaktı." "

"Onu boğabilirdi," dedi Eve.

"Aklınca ona yardım ediyordu. Onu g nahtan arındırıyor, ona hayat veriyordu, hayatını almıyordu. Annesi günah içinde öldü. Baban da buna inanıyordu, Philly."

"Biliyorum. Yapamam. Ben yapamam. Ama babamız biliyor."

"Ve bunu Monty'ye empoze etti ve Monty aynı şekilde sona erebileceğine ve evden atılabileceğine inandı."

"Aman Tanrım. Onu güvende hissettirmek için çok u raştık."

"Hastalığı buna engel oldu. Nash'e hem onun hem de annenizin g rd   muamele hakkında ne d   nd   m  söyledim. Bunu daha sonra konu aca ız. Ancak Monty'de ne zaman hastalığın kökenine inmeye  alı sam, çoğu zaman onu sakinle tirmemiz gerekecek kadar ajite oluyordu. İlerlemek yerine geriledi. Yaptığım, yapmaya çalıştığım hiçbir şey ona ula madı."

"On iki kızı öldürdü," diye araya girdi Eve. "Bundan hiç bahsetmedi mi?"

Başını sallarken Gibbons'ın yüzünde hayal kırıklığı vardı. "Arınma törenlerinden, evinden ve onu asla terk etmek zorunda kalmayaca ından bahsetti. Artık eve gitmekten bahsetmiyor çünkü buranın onun evi olduğuna inanıyor. Seanslar boyunca, ayrılmasına izin verilirse bu arınma işlemini tekrar deneyece i açıkça ortaya  ıktı. Bunu kendi görevi olarak görüyor. Kendisini nihayet bir amaca sahip olarak görüyor, tıpkı sizin ve Nash'in sahip olduğunu g rd   gibi. Kızları kurtarmak, onları temizlemek ve eve getirmek."

"On iki tane," dedi Eve.

"Başka bir girişim olabileceğinden   pheleniyordum ama ona asla ula amadım, ne yaptığını asla ortaya çıkaramadım. Onu bu görevi neden üstlendiği ve görevin cinsel unsurları hakkında konu turamadım. Şimdi size s yleyebilece im tek şey, ne Nash'in ne de benim, Nash'in onu bitiremeden ilkiyle bulmasından ziyade, Monty'yi sonuncusuyla bulduğunu bilmedi imizdir."

"Sizinle onun ruh halini tartışmak için saatler harcayabilirim, nedenler, nasıllar ve yaptıklarını nasıl gizlediği ve bastırdığı hakkındaki görüşlerimi açıklayabilirim. Ama size doğru ve gerekli olanı yaptığına inandığını, kardeşinin onu anlamadığını, ona güvenmediğini, ona inanmadığını ve bu yüzden işini yapamadığını söyleyebilirim. Sadece son birkaç yıldır Nash ile bir ölçüde yeniden bağ kurabildi."

"Onun ruhsal durumu sizin ve diğer psikiyatristlerin üzerinde tartışacağı bir konu. On iki kızı öldürdü, bir başkasını öldürmeye teşebbüs etti. Adaletle teslim edilmek yerine burada, rahat içinde, hiçbir sonuç olmadan yaşadı."

"Sonuçları konusunda aynı fikirde değilim. Cinayetlerden haberimiz yoktu. Monty'nin sorumlu olduğunu anladığında Nash buraya geldi ve bana her şeyi anlattı."

"Hâlâ polise haber vermediniz."

"Siz geldiğinizde biz de gelmek üzereydik. Nash, benim de onlara eşlik etmemle birlikte Monty'yi New York'a geri getirip size teslim etmeden önce kardeşiyle biraz zaman geçirmek istedi."

Gibbons Philadelphia'nın elini tekrar tuttu. "Nash dün gece bana geldiğinde paramparça olmuştu, Philly. Çünkü kardeşini polise vermek zorunda kalacağını biliyordu. İkinizin de sevdiği kardeşini, kendini sorumlu hissettiği kardeşini. Ve Monty'nin ne yaptığını bilmek zorundasın."

"İkisini de görmem gerek."

"Biliyorum. Monty seyahate çıkacağı ve New York'a döneceği için gergin. Endişesi için ona bir şey verdim. Hapse girmeyecek, Komiser. Hiçbir doktor, hiçbir mahkeme onun yasal olarak akli başında olduğuna karar vermez. Asla özgür olamayacak ve bir hayata sahip olmanın, aşık olmanın, bir aileye, bir işe, gerçek bir eve sahip olmanın ne demek olduğunu asla bilemeyecek. Bu gerçek adalet değil belki ama sonuçları böyle."

"Onu görmem gerek." Eve ayağa kalktı. "Onunla konuşmam gerek." "Evet, konuşmalısın."

"Yapamaz mıyım-"

Philadelphia sözünü bitiremeden Eve, "Hayır, şimdi olmaz," dedi. Gibbons, "Beklemek en iyisi," diyerek ona güvence verdi. "O zaten Buradan ayrılma fikrine alışmakta zorlanıyor. Ancak polis onu almaya hazır olduğunda, yanında olmanız size yardımcı olacaktır."

"Çayı şimdi içelim, olur mu?" Roarke Gibbons'a bir bakış atarak öneride bulundu.

"Evet, iyi fikir. Bunu ayarlayacağım. Teğmen, sizi ona götüreceğim."

Onlar odadan çıkıp başka bir merdivenden çıkana kadar bekledi. "Bunca yıl boyunca ona cinayetleri itiraf ettiremediniz."

"Cinayet işlendiği hiç aklıma gelmemiştir. Teğmen, şiddete başvurmuyor ve dediğim gibi pasif. Kızlardan söz etti, çoğul olarak, ama onları bir bütün olarak gördüğünü varsaydık - ve aslında doğru varsaydık. Kötü kızlar, kayıp kızlar. Onları kurtaracaktı. Hayalperest biri ve yetiştirilme tarzını açıklamak dediğim gibi saatler alır. Onları ölü olarak değil, kurtarılmış olarak gördüğünü göreceksiniz. Onları öldürdüğünü anlamıyor. Akli çocuk gibi. Öfke var ama artık dağılmış durumda. Burada görevleri var, bir rutini var, onunla ilgilenenler var. Ondan yapamayacağını düşündüğü şeyleri yapması istenmiyor."

Peabody'nin durduğu kapının önünde durdu. "Nash'le birlikte kalmama izin verir misiniz? O daha az olur endişeli."

"Bu şekilde deneyeceğiz. Eğer müdahale edersen, dışarıda kalırsın." Gibbons başını sallayarak kapıyı açtı.

Nash Jones hemen ayağa kalktı ve oturduğu sandalyeden fırlayarak kardeşinin kıyafetlerini yavaşça küçük bir bavula yerleştirmesini izledi.

"Teğmen, ben-"

Gibbons başını salladı. "Monty, misafirin var."

"Seyahate çıkıyorum."

Erkek bedenindeki bir çocuğa benziyordu. Yumuşak, hamurumsu yüzü, dağınık kumral saçlarının altında solgun duruyordu. Gözlerinde donuk, kopuk bir bakış vardı.

"Ben toparlanıyorum. Kendim yapabilirim."

"Size bazı sorular sormam gerekiyor." "Soruları Dr. Gibbons sorar." "Ben de öyle."

"Doktor musunuz?"

"Hayır, ben polisim."

"Uh-oh, birinin başı dertte!" Sanki bir şakayı paylaşıyorlarmış gibi kardeşine sırıttı.

"Size haklarınızı okuyacağım. Haklarınızı anladınız mı?"

"Bazen tatlıyı önce yesem de olur, yeter ki gerisini ben yiyeyim."

Oh be, diye düşündü Eve, ama Gözden Geçirilmiş Miranda'yı okudu. "Bunlardan herhangi birini anlıyor musun?"

"İstemediğim sürece seninle konuşmak zorunda değilim." "Bu doğru. Ve burada bir avukatınız olabilir."

"Monty ve Dr. Gibbons var. Zekiler." Lacivert bir kazağı dikkatle katlayarak bavulun içine koydu. "Eğer düşünürsem ben de zeki olabilirim."

"Tamam. Seninle New York'ta yaşadığın zamanlar hakkında konuşmak istiyorum. The Sanctuary hakkında."

"Artık oraya gidemem. Orası artık evim değil. Burası evim."

"Ama evdeyken Shelby'yi tanıyordun. Shelby'yi hatırlıyorsun."

"O kötü biri. Arkadaşım olduğunu söyledi ama bana kötü davrandı. O kötü biri," dedi Monty nefesinin altında.

"Yolculuk için toparlanmak istiyorum."

Gibbons nazikçe, "Toplanırken Teğmen Dallas'la konuşabilirsin," dedi.

"Dallas Teksas'ta bir şehir. Bunu herkes bilir. Ben de bir şehirim."

"Shelby sana nasıl kötü davrandı?"

"Neden sana söylemek zorundayım? Nash söyletti. Ona söylemem gerektiğini söyledi çünkü o benim kardeşim. Sen benim kardeşim değilsin."

"Bana anlattıklarını ona da anlatmalısın." Sesi gözyaşlarıyla kalınlaşan Nash, bir elini kardeşinin omzuna koydu.

"Sinirlendin. Kızmandan hoşlanmıyorum."

"New York'ta sinirlendim, uzun zaman önce. Üzgündüm ve seninle o şekilde konuşmamalıydım. Ama bugün benimle konuştuğunda, bana Shelby'den ve diğerlerinden bahsettiğinde kızmadım."

"Çünkü biz Nash ve Monty'yiz. Sonsuza kadar kardeşiz."

"Monty'ye neden Shelby'den ve diğerlerinden bahsetmedin?"

kızlar, daha önce?" Eve ona sordu.

"Çok kızgındı, ben de söylemedim. Sonra buraya gelmek zorunda kaldım ama Peter burada, bu iyi bir şey. Sonra unuttum. Burada kötü kızlar yok ve ben de unuttum. Artık rüyamda bile görmüyorum."

"Neden bana bundan, Shelby'den bahsetmiyorsun?" Eve sordu.

"Ona söylemende bir sakınca yok Monty," diye ısrar etti Peter. "Kızmayacaktır."

"Shelby beni özel bir şekilde, gizli bir şekilde iyi hissettireceğini söyledi. Yaptı ama bu kötü. Sana söylersem başı belaya girer. Ben ispiyonlamam."

Dudağını kıvırıyormuş gibi yaptı.

"Sorun değil. Shelby'ye ne oldu?"

"Hiçbir şey." Ellerini havaya kaldırdı, salladı. "Hiçbir şey, hiçbir şey. Sığınak'ta kalmak istedi. Ben de ama Monty ve Philly hayır dedi. Ama diğer yer evimiz değildi, bu yüzden ben ve Shelby kalmak istedik. Shelby kalabileceğimi söyledi, sonra da aptal olduğum için kalamayacağımı söyledi. Ve bu duygularımı incitti. O kötüydü. Kötü kızların iyi olmasına yardım etmemiz gerekiyordu. Onun iyi olmasına yardım ettim. Ve arkadaşının da. Kızlara da iyi olup evde kalabilmeleri için yardım ettim. Şimdi bir yolculuğa çıkıyorum."

"Onlara nasıl yardım ettiniz?"

"Hatırlamıyorum." Sinsice, sadece biraz sinsice, gözlerini sağa sola çevirdi. "Bunu düşünmüyorum."

"Sanırım biliyorsun. Bazı içeceklere yatıştırıcı koymuşsun. Sessiz ve hareketsiz olmalarını istedin."

"Yapmak zorundaydım." Monty yanaklarını şişirdi, sonra tüm havayı boşalttı. "Kötü olduklarında anlamazlardı. Sonra, o zaman anlayacaklardı. Kötü şeyleri yıkadıktan sonra. Küveti doldurdum, güzel ve ılık. Soğuk su eğlenceli değildir. Giysilerini çıkarmak zorunda kaldığım için üşümelerini istemedim. Dokunmadım. Söz veriyorum!"

Kalbini çaprazladı.

"Ama suyun içinde kıyafetleri olamazdı, gerçekten temizlenemezlerdi. Shelby'yi ılık suya koydum ve olması gerektiği gibi dua ettim. Sonra temizlendi ve çok sessiz uyuyordu. Arkadaşına yardım etmeden önce onu güzelce sardım. Sonra onları aşağıya indirdim. İnsanlar gelip onlara kalamayacaklarını söylüyorlardı ama ben kimsenin onları görmemesi ve evde kalabilmeleri için durumu düzelttim."

"Nasıl?"

"İnşaat yapabiliyorum, bu yüzden yeni bir duvar yaptım, böylece gizli bir yerleri oldu. Bir kulüp gibi."

"Tamam." Gezinerek raftan eski püskü bir pelüş köpek aldı. "Nereden aldın bunu?"

"Bu benim köpeğim. Kaybolmuştu. Onu ben buldum. O benim köpeğim. Adı Baby."

"Bebek eskiden başkasına aitti." "Belki, ama ona o bakmadı. Ben bakıyorum." "Baby'yi sen buldun. Diğer kötü kızları buldun."

"Misyoner olduğunuzda, günahı olan insanlara gitmeli ve onlara yardım etmelisiniz. Ama Afrika'da değil. Orası korkutucu. Afrika'ya gitmek istemiyorum, Nash."

"Hayır, zorunda değilsin."

"Ama seyahate çıkıyorum. Toplanmam lazım," dedi Eve'e. "Evet, devam et. Seyahatin için hazırlan."

EPILOG

UZUN VE SEFİL GÜNÜN SONUNDA, HAVVA SÜRÜKLENDİ kendini eve attı. Bir duş almak istiyordu, kavurucu bir sıcak ve unutulmak.

Antrede beliren Summerset ve kedi yerine Roarke, kedi peşinde olduğu halde ona doğru yürüdü.

"Bu farklı."

"Eve döndüğünde burada olmak istedim. Yorgun görünüyorsun."

"Ben de öyle hissediyorum. Yardımın için teşekkürler - finansal hackleme sihirbazlığı, ulaşım."

"Onlar kolay ve eğlenceli. Bu mu?" Bir kolunu ona dolayarak merdivenlerden yukarı çıkmasını sağladı. "Bu gerekli. Evlilik kurallarında kesinlikle var."

"Neymiş o?"

"Zor bir günün sonunda tutunmak. Bunun hakkında konuşmak zorunda değilsin."

"Aslında, belki de onu dışarı çıkarmak yardımcı olabilir. Neler olup bittiğini bilmiyor. Monty Jones."

"Neler oluyor?"

Yatağın kenarına oturdu ve adam çömelip botlarını çıkardığında gülümsemeyi başardı. "Şimdilik Rikers'ın zihinsel özürölüler koğuşunda biraz zaman geçirecek. Muayene edilecek, sorgulanacak, test edilecek, dürtöklenecek.

Onun için üzülmeye başladığımda, yönetim kurulundaki kızları düşünüyorum."

Bir an sırt üstü yattı ve gözlerini tavana dikti. "Shelby'yi öldürdüğünde ne yaptığını biliyordu. Rozetim üzerine bahse girerim. Kızgındı ve incinmişti ve bunu Shelby'ye ödetmekle Shelby'ye iyilik yapmayı birbirine karıştırdı. Ama biliyordu. Ve sanırım onu yıkan da bu oldu. Değiştirmek için çok geç olduğunda ne yaptığını fark etmek. Linh'i öldürmek zorunda kaldı, sonra da bunun bir görev olduğuna inanmak zorunda kaldı. Ama Shelby ile birlikte olduğunu biliyordu. Onu o zaman yakalasaydık yasal olarak akli başında olduğuna karar verilirdi."

"Peki ya şimdi?"

"İşte şimdi zavallı oldu." Tekrar ayağa kalktı ve adamın ona uzattığı şaraba göz kırptı. "Evet, bu gerçekten iyi bir fikir. Gibbons haklı. Kafese girmeyecek ama hayatının geri kalanını o koşuğa geçirecek. Asla çıkamayacak ve bu yeterli olmalı. Sanırım yeterli, çünkü olan bu."

"Hırçın, vahşi ve akli başında olsaydı daha kolay olurdu."

"Tanrım, evet. Bazı kurbanların ebeveynleri gibi, benimki gibi

Baban gibi. Bunu net ve temiz bir şekilde çizginin bir tarafına koyabilir ve bilebilirsiniz. Ve kurbanların yüzlerini gördüğümde, tamam, ben işimi yaptım, sizin için elimden geleni yaptım diyebilirim."

"Tam da bunu yaptın." Onun yanına oturdu. "Tam olarak bunu." "Kimse görmedi. Ne ailesi, ne eğitimli personel, hatta ne de

küçülme-gerçekten değil. İşte bu yürüyen, konuşan saatli bomba, ama görmüyorlar. Sadece utangaç, yavaş Monty. Bir zamanlar içinde bir çekingenlik vardı Roarke. Şimdi yok ama orada olmalıydı. Kurbanları nasıl etkisiz hale getireceğini, onları istediği yere nasıl götüreceğini, onları nasıl gizleyeceğini, kendini en yakınlarından nasıl saklayacağını bilecek kadar kurnazdı. O kişi bugün odada değildi ama bir zamanlar vardı."

"Belki bu da adalettir. O kişi gitti, başka bir yere kapatıldı. Eğer dışarı çıkarsa, icabına bakılacaktır."

"Yanında çok şey götürdü. On iki genç hayat."

"Peki ya kardeşi?"

"Onunla çalıştım. Cinayetlerden haberi olmadığına inanmak zorundayım. Sadece bunu düşünemedi. Yaptığı şeyle nasıl başa çıktığının hesabını vermek zorunda kalacak, ama şimdiden anlıyorum ki savcılık onu suçlamayacak, kafes cezasına eşit olan şeyle değil. Ne anlamı var ki? Hayatını, kardeşinin öldürüldüğünü bilerek, kardeşini ve kız kardeşini hayal kırıklığına uğratmış gibi hissederek geçirecek. Ve Gibbons, o da bir tokat yiyecek. Pozisyonunu kaybedebilir, belki lisansını bile. Bilemiyorum. Ama kendini toparlayacaktır. Muhtemelen Philly'ye de sıçrayacaktır."

Roarke gülerek ona sarıldı. "İşte buradasın."

"O bu işin dışında. Kardeşlerine ve işine inanmaktan başka bir şey yapmadı. Bunun için onu suçlayamazsın. Peki ya doktor? Çoğunlukla bir arkadaşına yardım etmeye çalıştı, arkadaşının kardeşine yardım etmeye çalıştı. İş o noktaya gelirse onları biraz zıplamaktan mahrum edemem."

"Tam olarak tatmin olmama hissini kendinize çok görmemelisiniz."

"Konu kapandı, sorular cevaplandı. Ama . . . Son kurban. Onun bir adı yok. Zaten kayıtlarda da yok. Olsaydı, Feeney onu bulurdu. Her kimden geldiyse ona isim verme zahmetine girmemiş. Bu-"

"İnsanın kendini düşünmesini sağlıyor."

"Bana isim vermediler, çünkü ben onlar için bir şeydim. Sanırım onu da aynı şekilde görüyorum. Onu dünyaya getiren kişi için o sadece bir şeydi. Kısa bir süre için onu öldüren adam dışında kimse için bir önemi yoktu. Adam onun adını bile bilmiyordu."

"Ona bir tane ver."

"Ne? O Jane Doe."

"Ona bundan daha iyisini ver. Ona bir isim verin."

"Ben isimler hakkında ne bilirim ki?"

"Kedinin adını sen koydun."

Şu anda yatakta dört ayağı da havada uyuyan Galahad'a kaşlarını çatarak baktı. "Evet, söyledim. Ama bir insan, bu iki isim demek."

"Batı Yakası'nda bulundu. Soyadı West. İşte, benimkini yaptım. İlk adı ne?"

"Ben Angel." Aklına bu geldiği için Eve de aynı şeyi söyledi. "Yüksek güç şeyini de yapabilirsin. O bir şeyi hak ediyor."

"Angel West o zaman. Ve önemli biri."

"Tamam." Uzun bir nefes verdi. "Neden bir süre burada oturup bu şarabı içmiyor ve ağaca bakmıyoruz?"

"İyi bir fikir."

"Hoşuma gitti." Başını onun omzuna doğru eğdi. "Noel. Sanırım bir şeyler satın almam gerekiyor."

"Korkunç."

Güldü, şarabını yudumladı.

Kendi kendine, bunu bir kenara koyacağını söyledi. Tahtasını indirecek, cinayet defterini kapatacaktı. İşini yapmıştı, elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Şimdi evindeydi, ateş sıcacıktı, ağaç parlıyordu, kedi horluyordu ve onu seven adam yanında oturuyordu.

Yeterinden çok daha fazlasıydı.

- - -

[Bu yazarın kitaplarının tam listesi için buraya tıklayın veya www.penguin.com/robbchecklist adresini ziyaret edin](http://www.penguin.com/robbchecklist)

Okuduğunuz kitap
hakkında daha fazla bilgi
mi arlıyorsunuz?

Bulmak için yardıma ihtiyacınız var
Bir sonraki harika okuma?

Ziyaret etmek

PENGUEN COM/HOŞGELDİNİZ

kitap Önerileri, okuma grubu
rehberleri, videolar, yazar
röportajları ve daha fazlası
için.

